DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

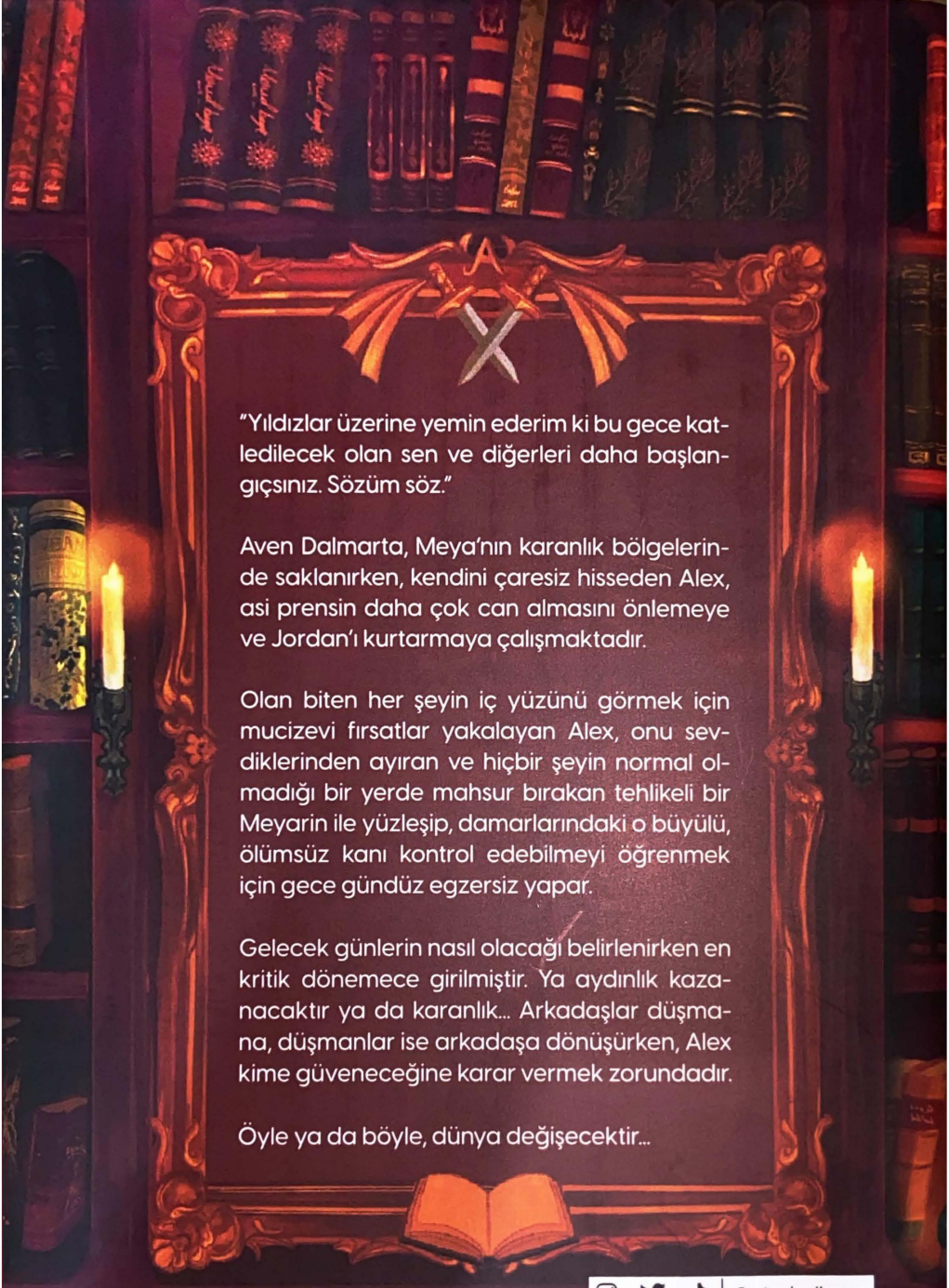
LYNETTE NONI

DRAEKORA

MEDORA GÜNLÜKLERİ 3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yıldızlar üzerine yemin ederim ki bu gece katledilecek olan sen ve diğerleri daha başlangıçsınız. Sözüm söz."

Aven Dalmarta, Meya'nın karanlık bölgelerinde saklanırken, kendini çaresiz hisseden Alex, asi prensin daha çok can almasını önlemeye ve Jordan'ı kurtarmaya çalışmaktadır.

Olan biten her şeyin iç yüzünü görmek için mucizevi fırsatlar yakalayan Alex, onu sevdiklerinden ayıran ve hiçbir şeyin normal olmadığı bir yerde mahsur bırakan tehlikeli bir Meyarin ile yüzleşip, damarlarındaki o büyülü, ölümsüz kanı kontrol edebilmeyi öğrenmek için gece gündüz egzersiz yapar.

Gelecek günlerin nasıl olacağı belirlenirken en kritik dönemece girilmiştir. Ya aydınlık kazanacaktır ya da karanlık... Arkadaşlar düşmana, düşmanlar ise arkadaşa dönüşürken, Alex kime güveneceğine karar vermek zorundadır.

Öyle ya da böyle, dünya değişecektir...

@artemismilenyum

ISBN: 978-605-304-829-9

9 786053 048299

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAYIN NO: 2379
MİLENYUM: 49

Draekora (Medora Günlükleri 3)
Lynette Noni
Orijinal Adı: *Draekora (The Medoran Chronicles 3)*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köfüncü
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Bilge Nas Arıcan
Kapak İllüstrasyon: Sena Tulgar
Kapak Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Haziran 2023
ISBN: 978-605-304-829-9
Sertifika No: 43949

Medora Günlükleri 3 - Draekora
© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Medoran Chronicles 3: Draekora
© 2015, Pantera Press Pty Limited
© 2015, Lynette Noni

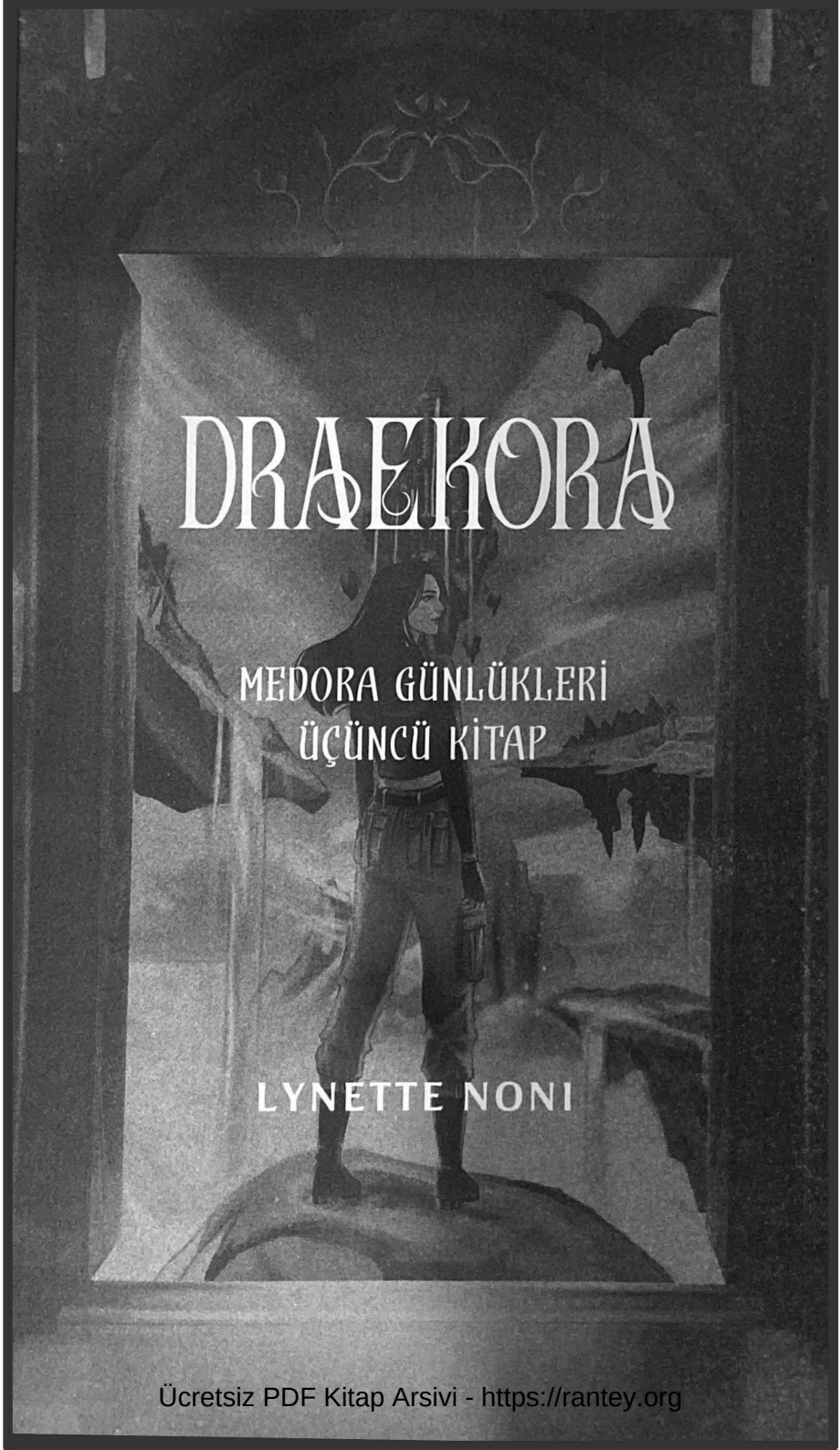
Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editar1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

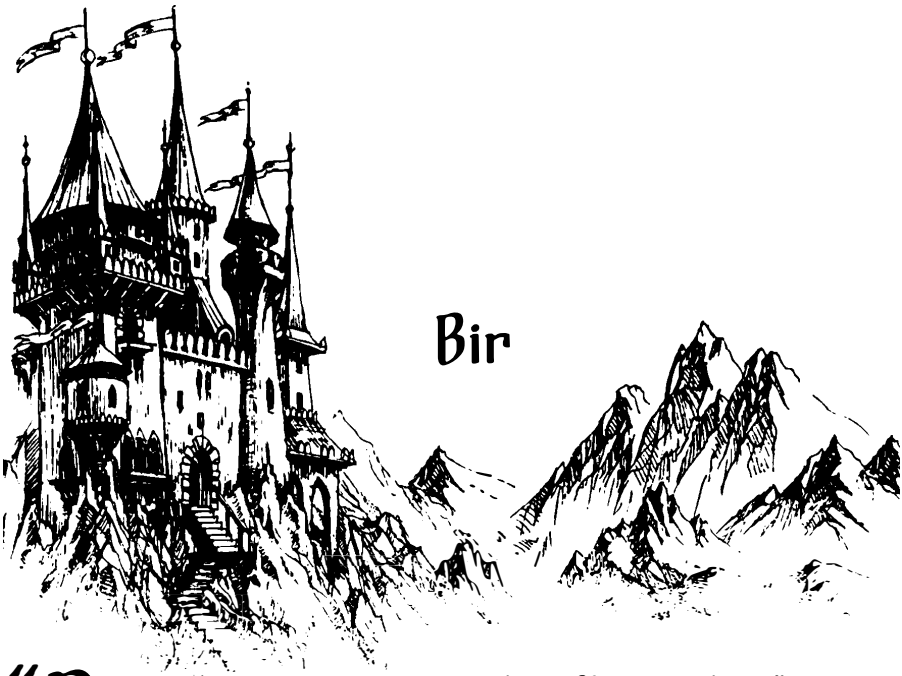
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gelecek korkusundan bunalanlar için...
Anı yaşayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir

"Bu, şimdiye dek duyduğum en kötü fikir, gerçekten."

Bu doğruydu. Alex'in geçmişte vermiş olduğu bazı kararlar sorgulanabilirdi ama o ve dostlarının şu an karşı karşıya kaldığı ikilem, çok daha ağırdı...

"Bunu başarabiliriz," diye fısıldadı Bear, Alex'in solundan bir yerlerden.

O kadar karanlıktı ki, sadece kapıdaki çatlaktan bir ışık sızıyordu. Alex, çocuğun siluetini zar zor seçebiliyordu. Ama hem Bear'ın hem de D.C.'nin her zaman olduğu gibi yanında olduklarını biliyordu. *Bilmediği* şey başka kimin yanlarında olduğuydu... Ayrıntı vermek gerekirse: Gizlice girmeye çalıştıkları, yüksek güvenlik önlemleri alınan Teknokimya (Kimya Teknolojisi) tesislerinde devriye gezen görevliler vardı. Ve taşıdıkları silahlar çok tehlikeliydi.

Alex dikkatsiz davrandıklarının bilincindeydi. Ancak en yakın dostları Jordan Sparker'ı, Aven Dalmarta'nın kanıyla beyinleri yıkanmış akılsızlar ordusuna kaptırıp kaybettikleri için daha çok motive olmak yerine çaresiz hissediyorlardı.

D.C., "Harekete geçmeliyiz," dedi. "Bizi burada bulmaları uzun sürmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

Bear, ComTBA'sını açınca karanlıkta parlayan ışık, çocuğun yüzünü aydınlattı. Gözbebekleri kocamandı ve serin havaya rağmen alnından ter damlıyordu. "Johnny'nin bize verdiği şifreler sadece bir saat boyunca idare eder," dedi, cihazına depolanmış verilere göz atarak. "O süre zarfında girip çıkmış olmalıyız, yoksa burada tıkılı kalırız."

"Doğru," dedi Alex. "Yani 'yapsan da lanet olsun yapmasan da lanet olsun' gibi bir durumun içindeyiz. Bunu halledebiliriz."

"Alışkın olmadığımız bir durum değil," dedi D.C., yarım yamalak gülümseyerek. Eğer Jordan hâlâ yanlarında olsaydı, daha içten gülümserdi. Ama Alex, ihtiyacı olan şeyi arkadaşından nasıl alacağını iyi biliyordu. "Sana güveniyoruz."

Alex, bu güveni hak edip etmediğini bir kez daha merak etti. Ne de olsa pis bir dolabın içinde tıkılı kalmaları tamamen onun suçuydu. Elbette Alex'in niyeti kötü değildi ama bu, en yakın dostlarını aptalca bir işin içine sokmadığı anlamına gelmiyordu.

Her şey bir hafta on gün önce, üçü birlikte Raelia'dan ayrılıp Kaldoras tatili için Bearların Woodhaven'daki evine geri döndükten sonra başlamıştı. Jordan'ın kaybı, her birinin içinde derin bir boşluk açmış ve tatil boyunca hiç eğlenememişlerdi. Böylece, plan yapmaya başlamışlardı.

Oyunun sonunu nasıl bitireceklerini biliyorlardı: Jordan'ı, Aven'ın pençesinden kurtaracaklardı. Arkadaşları "geri döndürülemez biçimde" talep edilmiş olabilirdi ama yine de umutluydular çünkü Alex de bir keresinde kendini Aven'ın pençesinden kurtarmayı başarmıştı. Yine de eğer bu mümkün olmazsa, ikinci bir planları daha vardı. Jordan'ı o ölümsüz Meyarin'den kaçırıp koruyacak ve bunun için arkadaşlarını bir yere hapsetmek de dâhil olmak üzere, ne gerekiyorsa yapacaklardı.

Aven'ın Jordan'a çok önemli bir söz vermesinden dolayı, görevleri aşırı derecede karmaşık bir hâl almıştı.Aven, eskiden öldüğü sanılan ama şimdi yaşadığı ve kaybolduğu anlaşılan ağabeyini geri getireceğine dair söz vermişti Jordan'a. Jordan'ın ağabeyi Luka'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

altı yıl evvel intihar ettiği sanılıyordu ama Aven, beyni yıkanmış Jordan'a, geçen ay Luka'nın Teknokimya laboratuvarına gizlice girmeye çalışırken çekilmiş güvenlik kamerası görüntülerini göstermişti.

İşte o yüzden, Alex ve dostları işe buradan başlamak istemişlerdi. Planları, bu görüntülerin gerçekten var olup olmadığını doğrulamak ve eğer Luka'nın yaşadığına dair bir kanıt bulurlarsa, Aven onu Jordan'a koz olarak kullanmasın diye Luka'yı Aven'dan önce bulmaktı.

Çok kolay, değil mi?

İyi haberse, Bear'ın en büyük ağabeyi Johnny'nin bir tekniker olması -aslında bir teknoloji dâhisi- ve bir Teknokimya çalışanı olarak, tesisin içindeki bilgilere sahip olmasıydı. D.C., Bear ve Alex'in onu Jordan'ı kurtarma ekibine dâhil etmek için ikna etmeleri hiç de zor olmamıştı. Johnny onlara ihtiyaç duydukları bütün bilgiyi sağlamıştı. Kendisi her ne kadar Luka'nın görüldüğü Mardenia'daki laboratuvarda hiç bulunmamış olsa da o laboratuvarın çok gizli TBA işlemcisini hacklemeyi başarmış ve tesisin detaylı haritası da dâhil olmak üzere güvenlik şifreleri gibi gerekli tüm bilgileri indirmişti.

Bu kadar çok bilgiye sahip olmalarından dolayı, Alex planlarının başarısız olacağını düşünmemişti. Köpükkapı aracılığıyla tesisin güvenlik kalkanının hemen önüne inecekler, Johnny'nin şifrelerini kullanarak içeriye sızıp güvenlik kameralarının bulunduğu on birinci kattaki odaya çıkacaklar ve Luka'nın görüntülerini bulana kadar tüm kayıtları inceleyeceklerdi.

Elbette planlarında bazı boşluklar vardı ama çok da önemli sayılmazlardı.

Göz önüne *almadıkları şey,* görülmeyen komplikasyonlardı. İnsan muhafızlar gibi komplikasyonlar.

"Ne kadar yaklaştık?" diye sordu Alex, elindeki TBA'dan tesisin haritasını boşluğa yansıtan Bear'a bakarak.

"Geldik," dedi Bear ve gidecekleri yeri işaret etti. Sonra haritayı büyüttü ve çevirip binanın diğer tarafındaki, üç kat üstte yer alan odayı gösterdi. "Şuraya gitmemiz lazım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

D.C., "İmkânsız değil," dedi. "Buraya kadar gelmeyi başardık, birkaç kat daha çıkmakta ne var sanki?"

Alex, Medora Prensesi'nin tutuklanmasına ya da vurulmasına izin vermek istemediğini söylememek için kendini zor tuttu. Daha demin, bir güvenlik görevlisiyle az daha burun buruna geleceklerdi. Neyse ki adam, onların geçtiği esnada başka tarafa bakıyordu. Binada yalnız olmadıklarını bu şekilde anlamışlardı. Üstelik Alex, adamın belindeki dengeleyici silahı da net şekilde görmüştü. Adamın başka silahı olup olmadığından emin değildi ama bu bile endişelenmeye yeterdi... Zira tek bir vuruşla on dakika baygın kalır, ikinci vuruşla da ölürlerdi.

Hiç hoş bir düşünce değildi bu.

"Herhalde burada kalıp gözetlemeye devam etmek istemiyorsunuzdur?" dedi Alex. "Aslında böylece yakalanma riskimizi azaltmış olurduk."

Arkadaşları ona başlarını iki yana sallayarak cevap verdi ki zaten Alex de daha azını beklemiyordu.

"Bunu konuşmuştuk," dedi Bear. "Her ne olursa olsun Jordan'ı kurtaracağız."

D.C., "Asla geride kalamayız," diye onayladı. Kollarını göğsünde bağlamıştı. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Sakın bizi durdurmaya çalışma."

Alex, teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "İyi, tamam ama denediğim için beni suçlayamazsınız." Yalandan gülümsemeye çalıştı ama beceremediğini fark etti. Omuzlarını dikip, "O zaman yanımdan ayrılmayın ve ses çıkarmayın," dedi.

Bear, ComTBA'sını cebine geri koyunca ışık kaynakları söndü. Biraz durduktan sonra, kapkaranlık olan odaya gözleri yeniden alışan Alex, kapıyı iterek açtı ve sessiz adımlarla koridora çıktı. Koridor aydınlanmaya başladıkça, gözlerini kırpıştırdı. Halojen ışıklardan dolayı retinaları yırtılacak gibi oldu. Çünkü bir yandan da muhafızları kolluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ne yazık ki tesiste farklı katlara çıkan tek bir merkezî merdiven bile yoktu. Merdivenler mimari bir kâbus gibi yukarı çıkıyor, aşağı iniyordu ve etrafı saracak şekilde tasarlanmıştı. Sanki bir yılan oyunun içindeydiler. Her bir merdiven farklı bir yere çıkıyor ama hiçbiri Alex'le dostlarının gitmek istedikleri yere doğrudan bağlanmıyordu.

Eğer asansörü kullanabilseydiler, bu merdiven ikilemiyle uğraşmak zorunda kalmazlardı. Ama Johnny'nin verdiği şifreler, sadece acil durumlarda kullanılabiliyordu. Çünkü her bir asansör, kameralarla izleniyordu. Yani orada oldukları hemen anlaşılırdı. Bariz sebeplerden ötürü, bunu istemiyorlardı.

Dönen merdivenlerde asla bitmeyecekmiş gibi hissettiren bir yolculuğun ardından -buna, onları on ikinci kata çıkarıp sonra tekrar üçüncü kata indiren ve tekrar dokuzuncu kata çıkaran merdivenler de dâhildi- Alex asansör kullanmama kararlarını gözden geçirmeye başladı. Muharebe ve B.E. derslerindeki kondisyonuna rağmen, durmadan merdiven çıkmaktan artık bacakları yanıyor, Bear ve D.C.'nin nefes alıp verişleri onu daha da telaşlandırıyordu. Aklına, bir süredir herhangi bir muhafızı etrafta gezerken görmedikleri geldi.

Soran gözlerle Bear'a dönüp, başıyla ComTBA'sını işaret etti. Hologram haritayı tekrar açtı ve on birinci kata ulaşmaları için sadece tek bir merdiven kaldığını gördü. Ancak varış noktasına ulaşmaları için bütün binayı katetmeleri gerekiyordu. Bu durum, tam merkezde yer alan cam duvarlarla çevrili merdivenler yüzünden epeyce zor olacaktı. Çünkü tesis, sekizinci kattan itibaren iki ayrı kuleye ayrılıyordu.

Cihazı arkadaşına geri veren Alex, ağrıyan kaslarını görmezden gelip tekrar merdivene yöneldi. Johhny'nin şifrelerini kullanmak için sadece kırk dakikaları kalmıştı. Alex, üzerinde baskı hissediyordu.

Nihayet on birinci kata vardıklarında Alex dostlarını zikzak çizen koridorlardan geçirirken etrafta kimsenin olmadığından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

emin olmak için her köşede durup çevreyi kolladı. Bu, vakit alan bir şeydi ama gerekliydi. Çünkü yanlarındaki otomatik kapı açılmış ve Alex, arkadaşlarını koridordaki bir duvarın arkasına zorla çekip gizlemek durumunda kalmıştı.

Köşeden dikkatle etrafa bakan Alex, bu kez koridorda bir kadın güvenlik görevlisi olduğunu gördü. İlki gibi bu görevli de mat, metalik gri bir tulum giymiş ve beline bir dengeleyici silah takmıştı. Ayrıca sırtında bir kılıç vardı. Kılıcın ucu, tehdit eder gibi omzundan dışarıya uzuyordu. Daha da kötüsü, kadının adımlarından, aralarındaki mesafeyi bir anda kapatabileceği belli oluyordu.

Alex, bulundukları koridorun çok dar ve uzun olduğunu fark etti. Burada hemen göze çarparlardı. O da etraf boşalana kadar, arkasındaki oda her ne odası ise orada saklanmak için telaşla arkadaşlarını en yakın kapıya götürdü. Ancak on birinci kat, Araştırma ve Geliştirme Bölümü'nün olduğu kattı. (Yani Johnny öyle söylemişti.) O yüzden kapı şifresiz açılmıyordu.

Alex duvara monte edilmiş dokunmatik ekranı ve düğmeleri görünce Bear'a işaret etti. Çocuğun TBA ekranını açıp bakmasını sabırsızlıkla bekledi. Cihazın içinden gerçek boyutlarda hologram bir el çıktı ve Bear'ın eline parlak bir eldiven gibi geçip giriş paneline uzandı. Sahte elin izi taranıp kabul edildikten sonra Bear birkaç düğmeye daha bastı. Derken bir imge daha belirdi. Bu bir gözdü. Alex'in midesi bulandı.

Retina taraması da yapılır yapılmaz kapı açıldı ve üçü birden içeriye daldı. Muhafızların yürürken çıkardıkları bot seslerinden anlaşılacağı üzere, son anda kurtulmuşlardı.

Kapı arkalarından kapandığı anda havada bir tıslama sesi duyuldu ve Alex yerden yükseldiğini fark etti. Bear ve D.C. de havaya yükseliyor ve bir yandan da küfrediyorlardı. Üçü birden suda yüzer gibi havada süzülmeye başladılar.

"Burası bir tür yer çekimsiz ortam olmalı," dedi Bear, elini sallayarak. Hareketleri ağır çekim görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Havada sallanan ve kendisini kontrolsüz bir kaplumbağa gibi hisseden Alex, "Hımmm. Peki, buradan nasıl..." diye söze başladı ama cümlesini tamamlayamadı. Çünkü bedeni ileriye savrulup takla attı birden.

D.C., "Bu hiç doğal değil!" diye haykırdı. Sanki yüzer gibi kulaç atmaya çalışıyor ama bir türlü ilerleyemiyordu.

"Bir saniye bekleyin, çocuklar," dedi Bear. "Yer çekimi ile böyle savaşırsanız buradan çıkamayız. Bir plana ihtiyacımız var."

Öyle mi dersin? diye düşündü Alex. Ama bu alaycı tavrını kendine sakladı ve içinde bulunduğu durumun izin verdiği ölçüde sabit kalmaya çalıştı. Bear çıkış stratejilerine karar vermeye çalışırken, Alex de etrafa bakma fırsatı buldu. Krem rengi duvarlar, zemin ve tavan, yumuşak bir malzemeyle kaplanmıştı. Odada hiç mobilya yoktu. Bu oda belli ki tek bir amaca hizmet ediyordu: Yer çekimini devre dışı bırakmaya.

Alex bir *bip* sesi duydu ve Bear'ı görene kadar kafasını çevirdi. Çocuk yine TBA'sını eline almıştı. Cihazın içinden bu kez hologram bir vücut çıktı.

"Selam, kardeşim. Sanırım işler pek iyi gitmiyor?" dedi Johnny. Alex çocuğun sesindeki alaycı tavrı fark etti. Cihazın, içinde bulundukları durumun ne kadarını ona gösterdiğini merak etti ve Johhny'nin kahkaha atmasına yetecek kadar şey gördüğünü anladı.

"Öyle de denebilir," diye cevap verdi Bear. "Eğer bizi muhafızlar hakkında uyarsaydın, şu an burada olmazdık."

"Muhafızlar mı?" dedi Johnny. Alex havada süzülerek Bear'a yaklaştı ve Johnny'nin şaşkın yüzünü gördü. "Orada muhafız olmaması gerekiyordu. En azından o katta."

"İki tane gördük şimdiden," dedi Bear. Johnny gerçekten de endişelenmişe benziyordu. "Birinden kaçmak için bu odaya girmek zorunda kaldık ama yer çekimsiz ortama yakalandık. Bizi buradan çıkarabilir misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Johnny başını öne doğru salladı. "Bir saniye." Bir anlığına kayboldu, geri döndüğünde elinde daha büyük ve masaya kurulan tarzda bir cihaz vardı. "Sanırım on birinci kattasınız. Zira yer çekimsiz bölge AR-GE katında. Ancak eğer haklıysam şu an hâlâ tesisin yanlış tarafındasınız."

D.C., "Daha cam merdivenlerden geçmedik," dedi. Artık kulaç atmayı bırakmış, serbest stil yüzüyordu ve hâlâ hiçbir yere varamıyor, üstelik şimdi daha da aptal görünüyordu.

Tabletiyle yaptığı şey her ne ise, ona odaklanan Johnny, "Oradan bir an evvel çıksanız iyi olur," dedi. "Vaktiniz daralıyor."

"Evet, eğer muhafızlar hakkında bilgimiz olsaydı..." diye söze başladı Bear.

Ama ağabeyi, sözünü kesti: "Buldum!"

Johnny'nin bağırmasıyla birlikte havada tekrar bir tıslama sesi oldu üçü birden birer taş gibi, pat diye yere düştü. Zemindeki yumuşak kaplama sayesinde bir yerleri incinmemişti. Bear, hemen ayağa fırlayıp dostlarının yanına gitti. "Sağ ol, Johnny. Sana borçlandık."

Cihazın arkasından gözlerini kısarak onlara bakan Johnny, "Dinleyin, çocuklar," dedi. "Muhafızların orada ne işi olduğunu bilmiyorum ama ısı alıcıları, her katta devriye gezen bir görevli olduğunu gösteriyor. Toplam on beş kişi var. İki tanesine denk geldiğiniz için şanslısınız ama herhangi bir alarma falan takılacak olursanız hepsi birden başınıza üşüşür."

Alex gözlerini kapadı ve dostlarını da buraya sürüklemekle ne büyük bir hata yaptığını düşündü.

"Bir tanesi sizin odanın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor. Görünmeden çıkmanız mümkün değil. Ama cam meedivenlerden sadece birkaç oda uzaktasınız ve oraya vardığınızda gizlenecek yeriniz kalmayacak. Sanırım, koridora çıkmanıza gerek kalmadan oraya yönlendirebilirim sizi. Ama bana güvenmeniz gerek."

Üçü birden, önce birbirlerine sonra Johnny'ye baktı. "Seni dinliyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bulundukları odada üç kapı daha vardı. En uzaktaki kapıyı açmak için Johnny'nin şifresini kullanıp, uzun ve karanlık odaya girdiler.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, "Eller yukarı. Islanmak üzeresiniz," dedi Johnny.

"Neler..."

Alex'in sözü yarım kaldı. Çünkü üzerlerinde beliren yapay bir buluttan, bardaktan boşanırcasına yağmur yapmaya başladı.

"Koşun!" diye bağırdı Bear, yağmur sesini bastırmak için. Alex ve D.C.'yi kollarından tutup çekmeye başladı. Bu doğaüstü hava olayından kaçmak için herhangi bir motivasyona hiç ihtiyaçları yoktu.

"Hayır, Bear. Dur! Alex! Dix! Durun! *Durun!*"

Yağmur sesi yüzünden Johnny'yi birkaç saniye duyamayan Alex, duyar duymaz hemen durdu. Derken suyun buharlaştığını fark etti ve teninde sımsıcak güneşi hissetti. Başını kaldırıp, tepelerinde beliren manzaraya hayranlıkla baktı.

Arkasını dönünce girişteki sıkıcı bulutlardan hâlâ yağmur yağdığını gördü. Ama şimdi etrafına bakınca...

"Bu bir çeşit hava durumu odası mı?" diye sordu.

Bu büyük oda, farklı iklim kategorilerine bölünmüş gibiydi. Şu an durdukları yerde masmavi bir gökyüzü, bembeyaz ve kabarık bulutlar ve belki de en tuhafı, sentetik bir güneş vardı. Alex, odanın biraz daha ilerisine bakınca, bölünmüş kısımlarda her tür hava durumu olayının yaşanmakta olduğunu gördü. Teknokimya AR-GE Bölümü, işini gerçekten iyi yapıyordu.

"Evet, Alex ama sakın bir adım daha atma!" diye emretti Johnny. Yüz hatları gerilmişti ve sesi endişeliydi. "Odayı uzaktan kontrol ederim sandım ama şifreleme, tahminimden daha karmaşıkmış. Yapabilirim ancak bir dakika sürer. Sizinse vaktiniz kalmadı. O yüzden koşmak zorundasınız."

"O zaman neden durmamızı söyledin?" dedi Bear, ıslak gömleğini sıkarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

D.C. de kaşlarını çatıp başını sallayarak, arkadaşıyla hemfikir olduğunu belirtti. Islak giysilerinden ve saçlarından akan su, yerde küçük bir gölet oluşturmuştu.

Alex, henüz en kötüsünü görmediklerini hissettiğinden, kurulanmaya hiç tenezzül etmedi.

"Çünkü sizi uyarmam gerekiyordu," dedi Johnny. "Bazı hava durumlarının reaktif edildiği konusunda yani..."

D.C. saçını savurmayı bıraktı. "Reaktif derken?"

Johnny açıklamamayı tercih etti. Onlara özür diler gibi bakıp, "İlerlemeye devam edin. Bir şey olmaz," dedi. "Son kısım en tehlikelisi ama siz oraya varana kadar ben çıkış kapısını açmış olacağım, o yüzden dümdüz koşun. Tamam mı?"

D.C., "Hayır, tamam değil!" diye bağırdı. "Bize biraz daha detay vermek ister misin?"

Johnny dikkatini önündeki ikinci cihaza verip mırıldandı: "Açmam gereken bir kapı var. Koşmaya başlasınız iyi edersiniz."

Daha D.C. itiraz etmek için ağzını bile açamadan, Alex onu kolundan tuttuğu gibi çekti. "Hadi, Dix. Ne kadar çabuk hareket edersek, buradan o kadar çabuk çıkarız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki

Hızla koşarlarken Alex havanın serinlediğini ve arkalarında kalan gün ışığının azalmaya başladığını hissetti. Bir sonraki iklim alanına girdiklerinde hiçbir şey göremediler. Ayaklarının altından sis gibi bir duman yükseldi ve görünürdeki her şeyi yuttu. Dikkat dağıtıcıydı ama Alex koşmaya devam etti ve bir sonraki iklime geçti. Bir anda ayakları kaydı ve buzla kaplı sert zemine düştü.

Başı döndü, "Dikkat edin!" diye bağırdı.

Ama D.C. için çok geçti, ayağı yere değer değmez düştü ve Alex'in ayaklarının dibine varana kadar kaydı.

Neyse ki Bear uyarıyı vaktinde duymuş ve dengesini kaybetmeden ayakları üzerinde kayarak geçmeyi başarmıştı.

"Öfff," diye inledi D.C., ayağa kalkarken.

Onun sesini duyan Alex, "Yaralandın mı?" diye sordu telaşla.

D.C. sol elini can havliyle havaya kaldırdı ve dudağını ısırdı. "Bileğimin üzerine çok sert düştüm."

"Bir bakayım," dedi Bear. Alex kayarak aralarından çekildi.

Bear, kızın bileğini nazikçe sıkıp kıvırmaya başladı. "Hareket ettirebiliyorsun," dedi. "Sanırım sadece burkulmuş."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

D.C.'nin yüzü acıdan gerilmişti. "Bir şey olmaz. Hadi, gidelim."

"Dix..."

"Alex, ben iyiyim. Gerçekten. Hadi, gidelim."

Arkadaşının yüzündeki kararlı bakışı gören Alex, yavaşça başını salladı. Ancak gitmeden evvel, D.C.'nin bileğine destek sağlamak için boynundaki eşarpla ComTBA'yı kızın bileğine sardı.

"Kıpırdatmamaya çalış çünkü kıpırdattıkça daha kötü olur," dedi.

"Tıbbi koğuşta çok fazla vakit geçirdiğin belli oluyor," dedi D.C., arkadaşının ilk yardım hamlesini dikkatle inceleyerek. "Ama sağ ol. Şimdiden iyi geldi bile."

"Fletcher sayesinde," dedi Alex. "Beni o kadar çok sardı ki bir iki şey öğrenmeyi becerdim."

İşini bitiren Alex, bu kez daha dikkatli bir şekilde yoluna devam etti. Buzlu zeminde birkaç kez daha kaydı ve düşmemek için bir yerlere tutunmak zorunda kaldı. Yavaş ilerledikleri için iyice sinirlenmeye başlamışlardı ki karşılarında beliren yeşilimsi bulutlardan, üzerlerine dolu yağmaya başladı. Neyse ki tanecikler hasar veremeyecek kadar küçüktü ama değdikleri yerde minik şişlikler bırakıyorlardı. Bir sonraki iklime geçince rahatladılar. Gerçi orada da mavi bir kar fırtınası vardı.

"Burası insanı *delirtir!*" diye bağırdı, fırtınanın sesini bastırmaya çalışan Alex. Bir yandan da dizlerine kadar gelen karın içinde yürümeye çalışıyorlardı. Ağzına birkaç kar tanesi kaçtı, o yüzden bir sonraki bölüme varana kadar bağırmamaya karar verdi.

Islanmış ve soğuktan titrer bir vaziyette sessiz ve sakin bir iklim ortamına girdiklerine sevindiler. Ama tam Alex rahatladıklarını düşünürken, ensesinde yine o tanıdık karıncalanmayı hissetti. Bu bir uyarıydı.

ComTBA'dan, "Koşun!" diye bağıran Johnny'nin sesi yükseldi. "Koşun, koşun, ***koşun!***"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alex'in bunu ikinci kez duymasına gerek yoktu. Johnny'nin, en tehlikeli kısmın son kısım olduğunu söylediğini hatırladı ve kulakları delen bir gök gürültüsü işitti. Hemen ardından şimşekler çakmaya başladı ve bir ÇAAAT sesi duyuldu. Alex, Johnny'nin neden detay vermediğini o an anladı.

Bir elektrik fırtınasının tam ortasındaydılar. Statik elektrik miktarına bakılacak olursa, çok kötü bir fırtınaydı. Zira Alex havadaki ozonun güçlü kokusunu alabiliyordu.

Bear ve D.C. arkada, Alex önde, çok alçaktaki karanlık bulutların altından koşarak, hâlâ telaş verici uzaklıkta olan açık kapıya doğru ilerlediler. Bir gök gürültüsü daha koptu. Alex elleriyle kulaklarını kapadı ve hemen yanına düşen yıldırımı fark edince kendini tutamayıp tiz bir çığlık attı. Yıldırımın ısısını teninde hissetti.

Hızını artırdı ama bölümün ortasına vardıklarında fırtına ve yıldırımlar o kadar yoğunlaştı ki, üçü de zikzaklar çizerek koşmak zorunda kaldı. Alex o an Johnny'nin bazı hava durumlarının reaktif edildiğini söylediğini hatırladı. Yani fırtına, aktif olarak onları *takip ediyor*, koşarlarken hareketlerini saptayıp onları hedef alıyordu.

Alex, içinde yükselen paniğe karşı koymaya çalıştı. Paniklemek yerine buradan sağ çıkmaya odaklandı ve yıldırımların arasında yolunu bulmak için gözlerini kırpıştırarak mücadeleye devam etti. Kapıya sadece birkaç metre kala şimdiye dek duyduğu en güçlü gürlemeyi duydu ve kaçmak için sadece birkaç saniyeleri kaldığını, aksi takdirde yanıp kül olacaklarını anladı.

"Çabuk!" diye bağırdı ve atlaya atlaya koşarak kapıya ulaştı. Bear ve D.C.'yi yanında görünce çok rahatladı.

Bir çamur birikintisini fark edince aniden durdu. Arkadaşları bu çamurdan kaçmayı başarmıştı ama Alex dirseğine kadar çamura batmıştı. Zira koşarken pat diye bu birikintinin içine düşmüştü.

"Iyyy, iğrenç," diyerek yüzündeki çamurları temizlemeye çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Duyduğu sese doğru, arkasına baktı ve D.C.'nin gülmemek için sağlam eliyle ağzını kapadığını gördü. Jordan'ın ele geçirilmesinden bu yana D.C.'nin ilk kez güldüğünü görüyordu... Arkadaşının gülmesinin sebebi, Alex olsa bile, bunu görmeye değerdi.

Bear'a gelince... Saçları darmadağın olmuş, yıldırımlar yüzünden suratında isli lekeler oluşmuştu ama o da Alex'e gülmemek için kendini zor tutuyordu.

İkisine de dik dik bakan Alex, "Tek kelime etmeyin," dedi.

D.C. ile Bear titreyerek ama sessizce gülüyorlardı. Yine de tek kelime etmediler ve başlarını salladılar.

"Johnny, lütfen bana yaklaştığımızı söyle?" diye seslendi Alex, arkadaşlarının boğuk kahkahalarını duymazdan gelerek.

"Son odadan da geçtikten sonra cam merdivenlere ulaşıyorsunuz," dedi Johnny, haylaz gözlerle bakarak. "Kulenin sizin olduğunuz tarafında devriye gezmeye devam eden bir muhafız var, o yüzden merdivene varana dek dümdüz ilerleyeceksiniz."

Nihayet biraz iyi haber duyabildik, diye düşündü Alex.

"O odada neyle boğuşacağız?" diye sordu Bear, ağabeyine.

Etrafa bakan Alex, buranın bitkilerle kaplı bir seraya benzediğini fark etti.

"Şema, buranın bir teraryum olduğunu söylüyor," diye cevap verdi Johnny. "Endişelenecek hiçbir şey yok. Sadece, patikayı takip edin ve çatallı yoldan sağa dönün. Kısa süre sonra kapıya ulaşacaksınız. Ben kapıyı sizin için hazırlamış olacağım."

Bitkilerle kaplı teraryumda yürümek huzur dolu bir şey olabilirdi ama Alex, etini ısırmaya çalışan böceklerden kurtulmakla fazla meşguldü. Kısa süre içinde tüm bedeni kaşıntılı kabarcıklarla doldu ve Alex çaresizce bu ısrarcı yaratıklardan kaçmak istedi.

Alex, D.C. ve Bear bir yandan böcekleri kovalamaya çalışırken bir yandan da üç büyük çamur birikintisinden kaçmayı başardılar. Ama bir tanesi çok büyüktü. Etrafı çok yoğun bir ormanla çevrili olduğu için diğer tarafa ulaşabilmek adına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

birikintinin içinden geçmek zorunda kaldılar. Alex zaten pislik içinde olduğundan çok da umursamadı ama Bear da D.C. de yolun geri kalanını, diz hizasına kadar gelen çamura bata çıka gitmekten hoşnut kalmadı.

Çatallı yola geldiklerinde, söylendiği gibi sağa döndüler ve kapıyı görene kadar yürümeye devam ettiler.

Çıkışa yaklaştıklarında, böceklerin ısırdığı yerleri kaşıyan D.C., "Diğerleriyle kıyaslanacak olursa bu, o kadar da kötü sayılmazdı," dedi. Johnny'nin söylediği gibi dümdüz ilerlediler ve odadan çıkıp son derece değişik bir koridora adım attılar.

Duvarlar aniden bitse de tesisin iki kulesini birleştiren camla kaplı koridora devam ettikleri için Alex, bulundukları bölümünün sınırlarını hemen fark etti. "Umarım yükseklik korkunuz yoktur," dedi, merdivenlere yaklaşarak.

D.C. yutkundu. "Hayranı olduğum söylenemez."

"Ama hiçbir şey Meyarinlerin *valisyolu* gibi olamaz, değil mi?" dedi Bear, ismi "sonsuz yol" anlamına gelen, görünmez hız trenini hatırlatarak. "Onda gayet iyi idare etmiştin."

D.C. ona şaşkın bir bakış attı. "Eğer hatırlarsan fazla bir seçeneğim yoktu."

"Şimdi de eğer muhafızlarla arkadaş olamayacaksan fazla bir seçeneğin yok," diye araya girdi Alex. D.C.'yi dürtüp dalga geçer gibi sırıttı. "Katlanacaksın, prenses."

D.C. gülerek geri çekildi ve Alex cam merdivene adım attı. Arkadaşları da hemen arkasındaydı.

Bear haklıydı. Bu merdivenler, valisyoluyla yapılan o korkutucu ve hızlı seyahate hiç benzemiyordu ancak yine de bayağı yüksekti. Alex aşağıya bakmamak için elinden geleni yapıyordu. D.C.'nin kendi kendine, "Jordan'ı geberteceğim," diye mırıldandığını duyunca gülmemek için dudaklarını ısırdı.

İşte benim tanıdığım D.C. bu, diye düşündü. Her ne kadar ideal sayılabilecek bir sebebi olmasa da arkadaşının eski hâline döndüğünü görmekten çok mutlu olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Güvenli bir şekilde diğer tarafa ulaştıklarında, Bear, güvenlik odasına girmek ve şifreler değişmeden evvel tesisten çıkmak için on beş dakikadan daha az zamanları kaldığını hatırlattı. Alex o an bunun sadece aptalca bir görev değil, aynı zamanda imkânsız da olduğunu anladı. Ama buraya kadar gelmişlerdi ve artık geri dönüş yoktu.

Neyse ki koridor boştu. Kamera kayıtlarının olduğu odaya koştular. Bear, TBA'da yüklü olan el izi ve yüz tarama şifreleriyle kapıyı açtı ve odaya girdikleri anda ağabeyine seslenip, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Cihazını ters çevir ve bana neler gördüğünü göster."

Bear, ağabeyinin dediğini yaparken, Alex de bu parlak yuvarlak odaya şöyle bir baktı. Boş mekânın tam ortasında büyük bir altın küre duruyordu. Kürenin durduğu zemin sedefli ve neredeyse parlaktı.

"*Teknoküre*'yi görüyor musunuz?" dedi Johnny. "Çalıştırmak için elini üzerine bastır."

Bear, ağabeyinin dediğini yapmak için kolunu uzattığında Johnny telaşla bağırdı: "Hayır! *Kendi* elinle değil... Sana verdiğim elle dokun!"

Alex, içinde bulundukları saçma duruma güldü... Ya da belki Bear ile Johnny'nin yüzlerindeki tıpatıp benzer öfkeli ifadeye.

El tarama şifresi kabul edildikten sonra teknoküre aydınlandı ve onunla birlikte tüm oda da aydınlanmaya başladı. Az evvelki boşluklar sanki dikkatle bekler gibi şu an enerjiyle vızıldıyordu.

"Şimdi sana verdiğim şifreleri gir," dedi Johnny. Bear'ın parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki Alex'le D.C. takip edemedi.

Johnny'nin karmaşık talimatları, giderek daha belirsiz hâle gelmeye başlıyordu ama neyse ki Bear, ağabeyine yetişmeyi başarmıştı. Sistem kilidi açılınca bir zafer çığlığı attı ve "Girdim!" diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alex, "Harika," dedi ve arkadaşının yanına gidip, kürede beliren şifreli harflere ve sayılara baktı. "Görüntüyü nasıl bulacağımızı..."

"Bir saniye, Alex," diye aniden sözünü kesti Bear. "Sanırım... ben... işte! Sanırım buldum! Johnny, onaylayabilir misin?" Cihazı yaklaştırıp döndürdü ve teknoküredeki şifreyi ağabeyine gösterdi.

Johnny'nin hologramı, gözlerini kısıp yazılara baktı ve heyecanla başını öne doğru salladı. "Bu giriş kısa bir süre önce kesinlikle hacklenmiş. Ama çok dikkatsizce yapmışlar çünkü giren her kimse, bıraktığı izleri silememiş. Peşinde olduğunuz şeyin bu olduğundan eminim, çocuklar."

Daha fazla onaya ihtiyacı kalmayan Bear, kürenin sunucusuna bir şey taktı ve odanın bir duvarı devasa bir televizyon ekranı gibi aniden canlandı. Oynamaya başlayan görüntü karıncalıydı ve zayıf çekim kalitesi yüzünden yer yer gidip geliyordu ancak Alex, bulundukları odayı tanıdı.Yalnız birkaç değişiklik vardı. En büyük değişiklik, videoda görünen genç adamdı.

Gözleri kocaman açılmış olan D.C., "Bu..." diye fısıldadı.

Ekrandaki genç adam, sanki onu duymuş gibi yüzünü gizli kameraya doğru döndü aniden. D.C. bir çığlık attı. Genç adamı tanıyan Alex nefesini tuttu. Sarı saçları altı yıldır kesilmemiş gibiydi ve uzun sakalıyla bir mağara adamına benziyordu ama parlak mavi gözleri, kemik yapısı ve atletik vücudu, Jordan'a aşırı derecede benziyordu.

"İnanmıyorum," dedi Bear, alçak sesle. Şaşkınlık içindeydi. "Aven... Jordan'ın ailesi... Hepsi doğruyu söylüyorlarmış. Luka yaşıyor."

Kendini ilk toparlayan Alex oldu. Eğer Jordan bunu özgürken öğrenmişse -yani Aven'ın etkisi altında değilken- o zaman, gördüğü kamera görüntüleri üzerine Aven'dan kendisini talep etmesini *istemiş* olabilirdi. Gerçi Alex bunun gerçek olduğundan emin değildi ya da Aven'ın Jordan'ı hakikaten kendi iradesi dışında ele geçirip geçirmediğinden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alex hiçbir şeyi kesin olarak bilememekten dolayı sonsuz bir öfke duyuyordu.

"Johnny," diye seslendi, "bu görüntünün gerçek olup olmadığını onaylayabilir misin?"

Birkaç uzun dakikanın ardından Jonny, görüntüyü doğrudan Bear'ın cihazına yüklemek için bir ağ bağlantısı kurmayı başardı ama indirme işlemini uzaktan yapamazdı çünkü içeriden birinin şifreleri elle girmesi gerekiyordu. "Konuşurken bir yandan da tarayıcılarımı çalıştırıyorum," dedi. "Bir dakika daha lazım." İki dakika sonra geri döndüğünde yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Bu görüntüler sahte, çocuklar. Üzgünüm."

D.C., "Ne?" diye bağırdı. "Ama... ama çocuk tıpkı Jordan'a benziyordu!"

"Bu, dijital bir taklitle yapılmış. Jordan'ın görüntüsünü alıp on yıl yaşlandırmışlar."

Jordan başından beri kandırılmıştı ve Alex bunun ne demek olduğunu büyük bir üzüntüyle hissetti. Arkadaşlarını Aven'dan kurtarmayı başarmanın bir yolunu bulsalar bile, Jordan bu defa da Luka'nın ölümüyle ilgili aynı şeyleri tekrar yaşamak zorunda kalacaktı.

"Üzgünüm, çocuklar," dedi Johnny, sessizliği bozarak. "Duymak istediğiniz şeyin bu olmadığının farkındayım."

En azından artık gerçeği biliyoruz, diye düşündü Alex. Bu, her ne kadar hüzünlü bir şey olsa da.

"Eğer acele ederseniz, şifreler değişmeden evvel sizi buradan..." Johnny sözünü tamamlamadı. Diğer cihazındaki bir şey dikkatini çekince, yüzü bembeyaz oldu. Ekrana doğru eğildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir yandan da küfretmeye başladı. "Çocuklar, koridorda çamurlu ayak izleriniz kalmış. Diğer kuledeki muhafız onları görmüş ve alarmı çalıştırmış. Tesisteki diğer tüm muhafızlarla birlikte size doğu geliyor. Kıpırdamanız lazım. *Hemen.*"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Üç

Belirsiz bir sürenin sonunda Alex, mevcut hijyen durumundan çok daha temiz olan bir hücrede huzursuzca volta atıyordu. Etrafını çevreleyen beyaz duvarlar tertemizdi ve enerjiyle vızıldayarak parlıyordu. Tüyleri diken diken eden bu elektrikli uğultu, görünüşte zararsız bir ışık halesine benziyordu. Alex bu güçlü bariyere rağmen çamaşır suyuna -ya da Medoralıların temizlik anlayışında ona eşit olan şey her ne ise- karşı obsesif kompulsif bozukluk eğilimi varmış gibi görünen kişileri kızdırmak için üzerindeki çamurları duvarlara bulaştırmak istedi.

Arkadaşlarıyla birlikte Teknokimya tesisinden yakalanmadan çıkmayı *başaramadıklarını* söylemeye gerek yok sanırım. Video görüntülerini kapatıp, Johnny'yle yaptıkları ComTBA iletişimini kesmeyi başardıkları an kapı aniden açılmıştı. Bear'ın ağabeyinin, dijital ayak izlerini ve kamera görüntülerini yasa dışı bir şekilde cihazlarına indirdiklerini gizlemek için tüm yeteneğini kullanmasını umarak ellerini havaya kaldırmışlar ve odaya fırtına gibi dalan muhafızlara teslim olmuşlardı.

Teknokimya muhafızlarının oyun oynamadığını ve "önce vur sonra soru sor" yöntemini kullanan muhafızlar olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

anlamaları uzun sürmemişti. O yüzden üçü de bir dengeleyici darbesiyle anında bayılmanın ne demek olduğunu ilk kez tecrübe ettiler.

Bilin diye söylüyorum, canları çok fena yanmıştı.

Silah, Alex'in bedenini yakmaya başlamış ve hızlı bir şekilde sinir uçlarına ulaşarak onu bir saniye içinde bayıltmıştı. On dakika sonra uyandığında, kendisini hücrenin sıra dışı temiz, beyaz zemininde yatarken buldu. Başı fena hâlde ağrıyordu. Sanki biri, ensesine vurmuş ve aradan saatler geçmiş gibiydi.

Başını ellerinin arasına almış, yerde oturan D.C., "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı. "Saatlerdir buradayız ve hiç kimse gelmedi. Neden biraz acele edip başımızın ne kadar belada olduğunu söylemiyorlar?"

Tek şansları, üçünün aynı hücreye hapsedilmiş olmasıydı. Ama dengeleyiciden dolayı baş ağrısı çektiklerinden, hiçbirinin tatlı tatlı konuşacak hâli kalmamıştı.

"Standart sorgulama prosedürü. Bizi terletmek istiyorlar," dedi, bir eliyle şakağını tutup diğer eliyle karnına sarılmış duran Bear. Parlak duvarlara dokunarak, aptallık testinden ilk geçen o olmuş ve duvarların canlı enerjiye benzer bir şeyle dolu olduğunu keşfetmişti. Duvara değen eli kabarıp su toplamış ve daha evvel böcek ısırıkları yüzünden hissettiği rahatsızlık şimdi daha da artmıştı.

Alex ağzını açıp bir kaçış planı yapmayı önermek üzereyken, etraflarında parlak bir enerji belirdi ve beyaz duvarlardan biri yana kayıp açıldı. D.C. ayağa kalktı, Bear da ellerini indirip arkadaşlarının yanına gitti. Üçü birden, birleşik bir güç misali, yan yana duruyordu.

Hücreye dört kişi girdi. Üçü, güvenlik görevlileri gibi mat, metalik gri üniformalar giymişti ama grubun liderinin üzerinde muhafızların o tanıdık kıyafeti vardı. Kızıl saçları kafatasına yapışmış gibi görünüyordu ama siyah giysileri ve soluk teninden dolayı, göze çarpacak kadar gür bir şekilde havaya kalkmıştı.

Alex, muhafızı tanımadığı belli olan D.C.'nin önce kasıldığını, sonra hemen rahatladığını fark etti. Bu iyi bir şeydi zira

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hiçbiri bu küçük keşif gezilerinin D.C.'nin anne ve babasının kulağına gitmesini istemezdi.

"Ben, Muhafız Renko," dedi siyahlı adam, bir adım yanlarına yaklaşarak. Diğer üç güvenlik görevlisi, onun hemen arkasında durdular. Dengeleyicilerini Alex, Bear ve D.C.'nin üzerine doğru tutuyorlardı. "Üçünüz, yetkiniz olmadan Teknokimya tesisine girmiş hâlde yakalandınız. Buraya sorgulama için getirildiniz. Ellerinizi arkaya alın lütfen."

Alex şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı çünkü ne yapılacağını anlamadı... Baygınken, bilinmeyen bir yere getirilmiş oldukları gerçeği ya da muhafızın sert emrinden ne çıkacağını bilemedi.

Görevliler tehditkâr bir biçimde üzerlerine gelince, Alex karşı çıktı. Onlar da Alex'in ellerini sertçe arkasına bağladılar. O an D.C.'nin burkulmuş olan bileği ve Bear'ın yanık elini hatırladı. Arkadaşlarının canı şu an çok yanıyor olmalıydı.

Hepsi bağlandıktan sonra muhafız, "Beni takip edin," diye emretti.

"Bir saniye," dedi Bear. Alex telaşla ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Renko, Bear'ın bu sözüne dengeleyici ile tepki verecek olursa... Bear, silahın etkisini kaldırmaya hazır değildi.

Neyse ki muhafız meraklanıp durdu ve Bear'a döndü.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için gerçekten çok özür dileriz," dedi Bear, "ama bizi hemen serbest bırakmanız lazım. Daha fazla bela istemiyoruz, sadece eve gitmek istiyoruz. Bizi serbest bırakırsanız bir daha bizimle hiç uğraşmak zorunda kalmazsınız."

Sesi mekanik çıkıyor gibiydi. Alex, güvenlik görevlilerinin, hatta D.C.'nin başlarını sallayarak onu hipnotize olmuş gibi dinlediklerini görünce, sırıtmamak için kendini zor tuttu. Bu muhteşem bir şeydi... Bear, Alex'in yanında bu şekilde son konuştuğunda, onun irade gücünü tam olarak yok edememişti. Alex, yine de arkadaşının büyüleyici ses tonundan oldukça etkilenmişti. Ancak artık yeteneğini kontrol edebildiği için, Bear'ın sesinden hiç etkilenmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bir an için Bear'ın mükemmel bir kaçış planı bulduğunu sandı. Ama sonra kendisiyle birlikte başını sallamayan bir kişi daha olduğunu fark etti.

"İyi denemeydi, çocuk," dedi Renko, dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle. "Ama aramızda yeteneği olan tek kişi sen değilsin." Sözleri sanki büyüyü bozmuş gibi, üç görevli -ve D.C.- Bear'ın etkileme yeteneğinden sıyrılıp kendilerine geldiler ve öfkeyle kaşlarını çattılar.

Renko, "Hadi, bir daha deneleyim," dedi ve Alex'le arkadaşlarına, peşinden gelmeleri için işaret etti.

Alex, Bear'a *denemeye değerdi* der gibi baktıktan sonra bir adım atıp, kör edecek kadar beyaz koridorda Renko'yu takip etti. Böylece, bir dizi koridordan geçtikten sonra bir görevlinin olduğu kontrol noktasına geldiler. Oradan da geçip, vücut tarayıcısı gibi bir şeyin altına girdiler. Alex'in aklına havaalanlarındaki güvenlik kontrol noktaları geldi. Alex bu kontrolün neden yapıldığını hiç anlamadı çünkü ComTBA'ları bile alınmamıştı. Gerçi cihazı bir şekilde kapatmayı başarmışlardı ve her ne kadar buradan kaçmak için Johnny'yi aramayı çok isteseler de, iletişim kurmaları imkânsızdı.

Vücut tarayıcı, bir silah ya da başka bir şey arıyor olabilirdi. Ya da belki bir elektromanyetik alan gibi çalışıyor ve cihazlarını reaktif hâle getiriyordu. Alex buradan sorunsuzca geçip gitmeyi umdu. Derken hepsi birden bir asansörün içine itildiler. Yukarıya doğru, kulakları tıkanana kadar çıktılar ve şık giyimli bir sürü insanın dolaştığı kocaman bir odaya girdiler.

Alex o ana kadar, Renko'nun sözlerinden, bir çeşit yüksek teknolojili ve inanılmaz derecede hijyenik bir hapishaneye götürüleceklerini zannetmişti. Ama şu an nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ta ki götürüldükleri döner cam merdivenin üzerindeki tabelayı görene kadar. Büyük ve koyu renkli harflerle **"MEDORA YÜKSEK MECLİSİ"** yazıyordu. Hemen altında muhafızların amblemi vardı: Bir tacın arkasında çapraz şekilde duran iki kılıç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabelada Alex'in daha önce hiç görmediği başka bir amblem daha vardı ve şu sözlerin hemen altında yer alan bir kalkanın tam ortasına işlenmişti: **Sosaar de ne lenorsa.**

Alex'in yüzündeki ifadeyi gören D.C., "Çokuz ama biriz," diye fısıldadı cümlenin anlamını. "Bu cümle, hareketlerimizin, etrafımızdaki diğer insanları da etkilediğini her gün hatırlatsın diye kullanılır." Gözleri etrafı taradı ve fısıldamaya devam etti: "Yüksek Meclis'te olduğumuza inanamıyorum. Bu *hiç* iyi değil, çocuklar." Arkadaki görevli, dengeleyicisiyle D.C.'nin sırtına bastırıp onu susturdu.

Adamları döner merdivene adım atar atmaz, Renko tırabzandaki bir şeye bastı ve hepsi birden bir asansördeymiş gibi yukarıya doğru çıktılar. Alex'in, dört kat kadar olduğunu tahmin ettiği yüksekliğe vardılar. Bir görevli, muhafızı takip etmesi için Alex'i dürttü. Başka uzun bir koridora daha girdiler. Bu koridorun cam duvarlarının ardında, yürüyüş boyunca Alex'in dikkatini çeken cam bir manzara vardı.

"Mardenia. Tepenin üzerindeki şehir," dedi, kızın bakışlarını takip ederek yanından yürüyen Renko.

Adamın bir cevap beklediğini hisseden Alex, gözlerini kısarak manzaraya bakmaya devam etti ve "Çok... temiz," dedi.

Tanımlaması ne kadar tuhaf da olsa, Alex'in dikkatini en çok çeken şey bu olmuştu. Bir tepenin üzerine yayılmış olan şehirdeki her şey bembeyazdı. Alex hayran hayran manzarayı izlemeye devam etti. Tıpkı Yüksek Meclis'teki gibi, mavi okyanusun dibinden itibaren yükselen binaların hepsi çamaşır suyuyla yıkanmış gibi bembeyazdı. Bu manzara, Atina'nın biraz dışında bir kazı çalışması yapan anne ve babasıyla ziyaret ettikleri Yunanistan'ı hatırlattı Alex'e. İşlerine dört gün ara vermiş ve Ege Denizi dolaylarında seyahat edip vakitleri yettiğince pek çok adaya gitmişlerdi.

Alex nostaljisine tam anlamıyla dalamadan camlı koridorun sonuna vardılar ve Renko onlara küçük bir bekleme odasında oturmalarını emretti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Duruşmanız beş dakika içinde başlayacak. Çağırılana kadar burada bekleyin."

Alex, odayı terk eden Renko ve adamlarına heyecanla baktı. "Duruşmamız mı?"

Renko kapıya vardığında Alex'e dönüp bomboş bir ifadeyle, "Çok gizli bir tesise yasa dışı yollardan girdiniz. Sadece bir uyarı ile serbest bırakılmayı mı bekliyordun?" dedi. Sonra da hepsini birden o küçük odaya kilitledi.

"Peki, şu an neyi bekliyoruz?" diye sordu Alex, D.C.'ye.

"Bence," dedi D.C., dudağını ısırarak, "iyi bir şeyi değil. İş üstünde yakalandık, Alex. Her ne kadar istemesek de aileme haber verecek birini bulmamız lazım."

"Çok iyi bir konuşma olacağından eminim." dedi Alex. Sonra D.C.'nin sesini taklit etmeye başladı: "Pardon, Muhafız Renko... Acaba kral ve kraliçeyle temasa geçip, kızlarını hapsettiğinizi haber verebilir misiniz? Hayır, gerçekten emin olun ki ben prensesim." Sözlerini, üstü başı çamurla kaplı arkadaşını imalı gözlerle süzerek bitirdi: "Nedense bize inanmakta güçlük çekeceğini düşünüyorum."

"Neyse ki haklı olup olmadığını öğrenmek için fazla vakit harcamana gerek kalmayacak, küçük insan."

Alex, hızla arkasını dönünce, Meyarin muhafızı Zain'in duvara yaslanmış durduğunu gördü ve bir çığlık attı.

"Birkaç gün tek başına bırakıyorum ve bir bakıyorum ki başını belaya sokmuşsun," dedi, kızın berbat görünüşüyle dalga geçer gibi. "Bir keresinde bana *bakıcıya ihtiyacım yok* demiştin ama bütün kanıtlar tersini gösteriyor."

"Sen burada ne arıyorsun, Zain?" diye sordu Alex, onu yanlarında görünce çok şaşırmıştı. "Buraya nasıl girdin? Hayır, sorumu geri alıyorum. Bizi nasıl buldun?" Durdu. "Bir dakika, buraya bizim için geldin, değil mi?"

"Hep çok meraklısın," dedi, duvardan çekilip bir Meyarin zarafetiyle Alex'in yanına giden Zain. "Arkanı dön, Alex." Düşünmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

fırsat vermeden kocaman elleriyle Alex'i omuzlarından tutup çevirdi. Alex bir *klik* sesi duydu ve bileğindeki bağlar yere düştü. Acıyan bileklerini ovuştururken Zain'in D.C. ve Bear'ın bağlarını da ölümcül görünen bir bıçakla kesmesini izledi. Yaralı elleri kurtulan çocukların irkilişleri Zain'in gözünden kaçmadı.

"Yaklaşın, insanlar. Yaralarınızı Meya'da iyileştirelim." Alex sorularını tekrar etmek için ağzını açınca, Zain onu susturmak ister gibi bakıp, "Tabii eğer burada kalıp hapse girmek ve kayıtlara birer suçlu olarak geçmek istemiyorsanız?" dedi.

Alex hemen ağzını kapadı ve üçü birden Zain'e yaklaştılar. Zemin birdenbire açıldı ve *valisyolu* harekete geçerek, onları Yüksek Meclis'in duvarlarından gün batımındaki ufuk çizgisine doğru götürdü.

Zain neyse ki Alex'in insan benliğiyle çok fazla vakit geçirmişti. O yüzden sonsuzluk yolunda bazı ayarlamalar yapması gerektiğini biliyordu. İnsan gözlerinin göremediği ayarlamalar... Şeffaf duvardaki bir şeye bastı ve serin rüzgâr bir anda kayboldu. Her ne kadar midelerini altüst eden bir hızla Mardenia'nın beyaz binalarının üzerinde dönüyor olsalar da yolculukları yumuşak ve sessizdi. Hatta Alex gözlerini kapasa hareket ettiklerini bile hissetmezdi.

D.C., "Sanırım kusacağım," diye fısıldadı. Valisyolu daha da hızlanırken kızın yüzü bembeyaz olmuştu.

Alex, valisyolunu son hızda giderken deneyimleyen tek kişi olduğunu unutmuştu. Arkadaşları daha önce de onunla birlikte valisyolunu kullanmışlardı ama sadece Meya ile Raelia arasında gittikleri için o kadar da hızlı hareket etmemişlerdi.

Pelerininden, buruşmuş bir beyaz çiçek çıkaran Zain, "Al, çiğne bunu," diye D.C.'ye uzattı. "Daha iyi hissedersin."

D.C., midesi çok bulandığı için sorgulamadı bile. Çiçeği ağzına atıp gözlerini kapadı ve ağır ağır nefes alıp verdi. Birkaç saniye içinde yüzü yine renklendi ve son derece şaşkın bir hâlde gözlerini açtı. "Vay canına," dedi çiğnemeye devam ederek. "Bu çok iyiymiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Fraedon otu," dedi Zain. "Çoğu yüzeysel mide rahatsızlıklarını tedavi eder." Gözleri haylaz haylaz parladı ve "Krem olarak kullanıldığında da son derece iyi bir ayakkabı cilasıdır," diye ekledi.

Yüzü yine solan D.C., Alex'e dönüp, "Ne yani, ben şimdi bir ayakkabı cilası mı yiyorum?" diye sordu.

Alex çekinerek, "Tadı ayakkabı cilası gibi mi?" dedi.

D.C.'nin yüzündeki renk çekilmeye devam ederken, Alex kelimelerini daha dikkatle seçmesi gerektiğini fark etti.

"Yani eğer tadı güzelse, ayakkabı cilası olması kimin umurunda demek istedim," diye bir kez daha denedi.

"Eğer Dix'in, ayaklarına kusmasını istemiyorsan konuyu değiştirelim bence," dedi Bear.

Alex arkadaşının tavsiyesini dinledi ve Zain'e döndü. "Kurtarılmaya ihtiyacımız olduğunu nasıl bildin? Ve bizi nerede bulacağını?"

Zain bu soruya tek kelimeyle cevap verdi ama bu, her şeyi açıklamaya yetti. "Avcı."

Alex yavaşça gözlerini kapadı. Demek *gizlilik ve hile* öğretmeni neyin peşinde olduklarını da yardıma ihtiyaçları olduğunu da anlamıştı. Bu gizemli adam bir şekilde *her şeyi* biliyor gibiydi ve bunun tek sebebi farkındalık ve bakış açısı konusunda doğaüstü güçleri olması değildi.

"Avcı bizi takip mi ediyordu?" diye sordu Bear. Alex, arkadaşının yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmek için gözlerini açtı.

"Bunun akıllıca olacağını düşünmüş," dedi Zain ancak başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Çünkü valisyolu onları karla kaplı bir dağa yöneltti. Dağın diğer tarafına geçip mavi gökyüzüne tekrar kavuşana kadar, birkaç saniye boyunca karanlıktan geçtiler.

Bear sessizce homurdandı. "Sanırım şimdi de *ben* kusacağım."

Zain başını iki yana sallayarak, "Ah, şu insanlar," diye mırıldandı.

Alex gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Zain daha beş dakikadır yanlarındaydı ama şimdiden hepsini aşağıdaki ormana fırlatmak istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Arkadaşlarına yüklenmesini engellemeyi umarak, Zain'e, "Seni son gördüğümden çok daha iyisin," dedi. "Tamamen iyileştin mi?"

İki haftadan daha kısa bir süre geçmişti ama Alex onu en son gördüğünde Zain'in, Hyroa kanı ile zehirlenmiş olan bir yarası vardı -Hyroa, Meyarinler için kriptonit[1] demekti- ve Zain neredeyse ölecekti. Ancak şu an son derece sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Onu böyle görmek, Alex'i çok rahatlatmıştı.

Alex'in yüzündeki ifadeyi gören Zain, ona kocaman gülümsedi. "Gördüğün gibi tamamen iyileştim ve eğitimine yardım etmeye hazırım."

Farkında olmadan yüzünü buruşturan Alex, onun sözlerini duymazdan gelmeye karar verip, mutlu olabileceği bir yer hayal etmeye çalıştı, bir Meyarin deviyle ya da onun türünden herhangi biriyle bir savaş eğitimi yapacağı için endişelenmeyeceği bir yer.

"O kadar da kötü olmayacak," dedi Zain, onu dirseğiyle dürterek. "Sana fazla yüklenmeyeceğim."

Alex bundan fena hâlde şüpheliydi. Meyarinlerle dövüşmeyi öğrenmesinin nedeni, Aven'ın karşısında dayanıklı olabilmekti. O yüzden neyle savaşacağını bilmesi gerekiyordu. Her ne kadar bu çok hoşuna gitse de kendisine bebek gibi davranılmasının ona da başka birine de hiçbir bir faydası olmazdı.

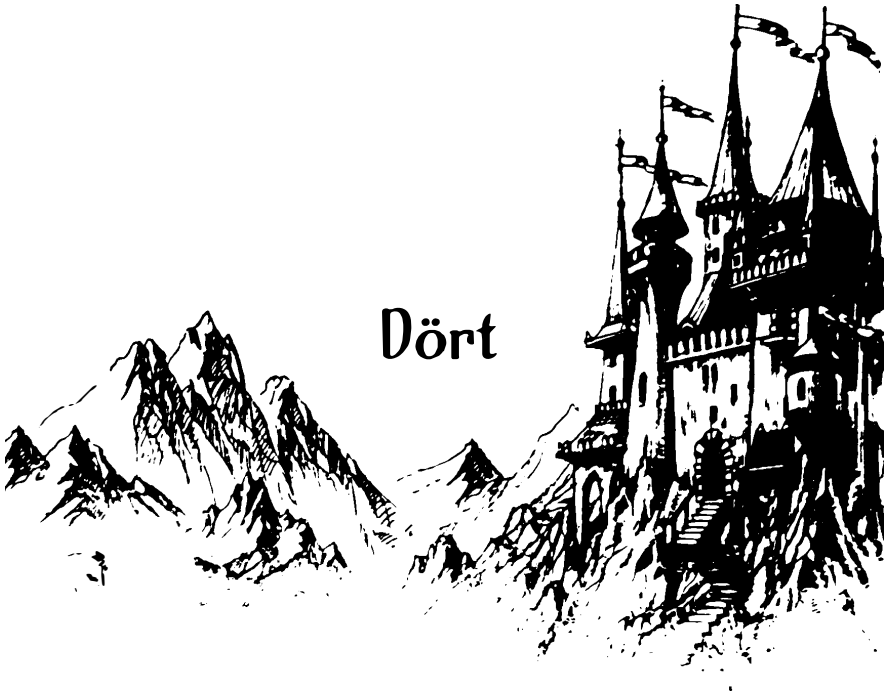
D.C., "Bizi Meya'ya götürdüğünü söyledin," dedi. "Doğrudan Woodhaven'a gitmememizin bir nedeni mi var?"

"Prens Roka, yarın eğitime başlamamız için Alex'i getirmemizi planlamıştı," dedi Zain. Alex'in kaşları havaya kalktı. "Ancak sonra Avcı bizimle iletişime geçti ve... biraz yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi..." Dudakları kıvrılır gibi oldu ama devam etti: "Ben de sizi kurtarmaya gönderildim. Artık Alex'in eğitimine planlanan tarihten daha erken başlayabiliriz."

Aman ne hoş, diye düşündü Alex. *Ben de bugün daha iyi olamaz diyordum.*

[1] Kriptonit, Superman gibi DC çizgi romanlarındaki süper kahramanları zayıflatan, hatta öldürme özelliği olan, Kripton gezegeninden getirilmiş bir madde. -ed.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://kanlitey.org

Dört

Alex, Zain'e eğitiminin nasıl bir şey olacağını sorma fırsatı bulamadan valisyolu yavaşlamaya başladı. Oysa Alex Gümüş Orman'dan geçtiklerini bile fark etmemişti. Varacakları noktaya yaklaşırlarken, karla kaplı orman, altın sarısı bir ışıltıya doğru açılmaya başladı. Saniyeler içinde ağaçlı hattı geçip Altın Kayalık'a ulaştılar. Sonsuzluk yolu, onları aşağıdaki şelale ve vadilere doğru indirmeye başladı.

Şehir merkezindeki sarayın gümüş renkli kuleleri, süzülerek batmakta olan güneşin ışıklarını yanardöner bir ışıltıyla yansıtıyor, karlı ortamda bir deniz feneri gibi parlıyordu. Bear ve D. C.'nin şaşkınlıklarını gören Alex, ister on yedi ister yetmiş olsunlar, hayatlarının geri kalanında Kayıp Şehir'in güzelliğine rakip olacak hiçbir şey göremeyeceklerini biliyordu.

Valisyolu, onları derhâl saraya götürdü ve myrox ve altınla dekore edilmiş, görkemli, uzun koridora varana kadar da durmadı. Burası, normalde şatafatlı ve gösterişli gelirdi ama çevrelerini saran zenginliğin geri kalanı düşünüldüğünde, şehre kıyasla neredeyse sadeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ramtey.org

"Prens Roka bizi bekliyor," dedi görünmez nakil aracından inip kapıya doğru giden Zain. Bear ve D.C. de arkasındaydılar. İkisi de valisyolunda yaşadıkları tecrübe yüzünden yalpalayarak yürüyordu.

Meyarin Prensi'nin, kendisine ünvanıyla hitap edilmesini çok tercih etmediğini bilen Alex, Zain'in ondan bahsederken "prens" demesinin sebebini anlamadı ama sonra D.C. ve Bear'dan dolayı olduğunu tahmin etti. Meyarinler, Alex'e güveniyordu ama Alex, arkadaşlarına da aynı şekilde güvenmeyeceklerini biliyordu. Hatta kısa bir süre önce Roka, Aven'ın talep etme teşebbüsü yoluyla ona aktardığı Meyarin özellikleri hakkında, arkadaşlarına -ve hiç kimseye- tek kelime etmemesini istemiş ve Aven'ın öğrenmemesi adına bunu bir sır olarak saklaması için söz istemişti Alex'ten. Ancak sürgün edilen prensle son karşılaşmasının ardından, Aven artık ondaki değişikliği fark etmiş olmalıydı. Alex, o kargaşada yanında olan arkadaşlarının da gerçeği öğrenmeyi hak ettiklerine karar vermişti. İşin aslı, arkadaşları onu şimdiye dek hep desteklemişlerdi. D.C.'nin şefkati ve Bear'ın bunun çok havalı bir şey olduğunu söylemesi, Alex'i çok mutlu etmişti. Ayrıca isteksiz olduğunu bildikleri hâlde sırf kendi iyiliği için Alex'in Meyarinler'le eğitim yapmasını da istiyorlardı. Zira Aven'la eninde sonunda yine yüz yüze geleceğini biliyorlardı ve o an geldiğinde, Alex'in bu yüzleşmeden sağ çıkabilmesi için Meyarin özelliklerini doğru şekilde kullanmaya ihtiyacı olacaktı.

"Hadi artık, küçük insan."

Alex başını kaldırınca Zain'in beklediğini gördü. Bear ve D.C.'nin peşinden gidip, bir keresinde Meya'ya yaptığı gece yarısı ziyaretinde geçtiği aynı kapıdan geçti. O gece Sir Oswald'ın partisinde, Aven'la kılıçlarını birbirlerine çekerek dövüşmüşlerdi. O günden bu yana olanlar, Alex'e sanki yıllar önce yaşanmış gibi geliyordu.

"Pardon," dedi. "Bir an boş bulundum. Bu baş ağrısı beni öldürecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zain'in onlara eşlik etmek yerine koridorda ilerlemeye devam ettiğini görünce şaşırdı. Ürperdiğini hissetti ve odaya döndüğünde Roka ile nişanlısı Kyia'nın onu beklediklerini gördü. Gülümsemelerine o da gülümseyerek karşılık verdi ama gözlerini kocaman açıp onlara bakmaya başlayınca, ikisi de bir kahkaha attı.

"Bir de arkadaşlarının kötü göründüğünü düşündüm," dedi Roka, kızın yanına gidip elini omzuna koyarak. "Seni görmek çok güzel, Alex. Gerçi bir bataklık bulmuş ve 'adımınıza dikkat edin' tabelasını kaçırmış gibi görünüyorsun ama olsun."

"Ha, ha... Çok komiksin," diye homurdanan Alex, kollarını göğsünde birleştirdi. Maalesef Meyarinleri gördüğüne çok sevindiği için onlara öfkeli bir tepki veremiyordu. Hem zaten kendisinin ve iki arkadaşının ne kadar saçma sapan göründüklerinin farkındaydı. Bear'ın saçı, elektrik çarptığı için hâlâ dimdik duruyordu, yüzünde kara lekeler vardı. D.C.'nin kızıl saçları havalanmış ve birbirine karışmıştı. Kız çok çılgın görünüyordu. İkisinin de bacakları, kurumuş çamurla kaplıydı ama bu bile Alex'in baştan aşağı çamura bulanmış görüntüsüyle yarışamazdı.

Güldükleri için Roka ile Kyia'yı suçlayamazdı, hatta Zain'in bir yorum yapmadığını anımsayınca şaşırdı. Kaşlarını çatıp etrafına baktı ama iri yarı arkadaşı hâlâ ortalıkta yoktu. Derken sanki onu duymuş gibi Zain bir anda içeri girdi.

Alex ve arkadaşlarına altın kadehler uzatan Zain, "Alın ve için," dedi.

Alex kadehten yükselen buhara ve içindeki gümüşi sıvıya şüpheyle baktı. "Böyle parlaması mı gerekiyor?"

Zain sabırsızlıkla homurdandı. "Sadece iç, Alex."

Sorumlu bir şekilde içmekle ilgili bir reklamdan alıntı yapmak istedi ama bunu anlayamayacaklarını düşünüp yaygara çıkarmaktansa söyleneni yapmayı tercih ederek hoş ve tatlı sıvıdan minik bir yudum aldı.

"Mmmm." Ağzını şapırdatıp bu kez daha büyük bir yudum aldı. "Tadı vanilya gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gerçekten de tadı vanilya ya da belki karamele benziyordu. Tam karar veremedi, sanki iki leziz tadın karışımı gibiydi. Her ne olursa olsun çok lezzetliydi. Zain'in ikram ettiği içkilerden bir daha asla şüphelenmemesi gerektiğini zihnine not etti.

"İçinde ne var?" diye sordu, parlak sıvıdan büyülenmiş gibi.

"Başım ağrıyor demiştin," dedi Zain, Alex koca bir yudum daha alırken. "Meyarin kanı şifa özellikleriyle bilinir. Afiyet olsun, küçük insan."

Alex bir anda ağzındakini tükürdü. Eğilip yere kusmamak için karnını tutarken, gümüşi sıvı her yere döküldü. Geğirmesini kontrol altına almaya çalışırken kahkaha sesleri duydu ve oyuna getirildiğini anladı. Doğrulup, en çok gülen Zain'e kaşlarını çatarak baktı.

"Yüzündeki ifade..." demeyi başardı Zain, kahkahalarının arasından. "Paha biçilmezdi!"

Elindeki kadehte kalan tüm sıvıyı bu devasa Meyarin'in üzerine fırlatmak geçti içinden ama yapmadı. Onun yerine dişlerini sıkıp hepsinin -D.C. ve Bear da dâhil- susmasını bekledi.

"Kabalık ettik, Alex," dedi, altın sarısı gözleri hâlâ haylaz haylaz parlasa da özür dileyen Roka. "Elbette Zain sana içmen için kan vermedi. Kadehinin içinde bizim *laendra* dediğimiz karışım var. Bu, Gümüş Orman'da yetişen bir bitkidir ve hızlı iyileştirme özelliği vardır. Etkilerini hissetmeye başlamış olmalısın."

İşin aslı, dengeleyici yüzünden hissettiği baş ağrısı daha laendrayı içmeye başladığı an yok olmuştu. Şimdi düşününce, böceklerin ısırdığı yerlerde de kaşınma ve batma fark etmişti. Arkadaşlarına baktı ve Bear'ın kolundaki kabarıklıkların, gözlerinin önünde kaybolduğunu gördü. D.C. de bileğindeki eşarbı açtı ve bileğine bağlı ComTBA'yı Alex'e verirken mucizevi bir şekilde elini tekrar düzgünce oynatmaya başladı.

Alex, öfkesini yutarak -çünkü Zain, onun baş ağrısından şikâyet ettiğini duyar duymaz ilacı getirmeye *gitmişti*- kadehinin kalanını bitirdi ve sessizce, "Teşekkürler, Zain," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zain cevaben sessizce kıkırdadı. Hâlâ çok eğlendiği belliydi. Bu durumda, Alex'in ona olan minnetini korumaya çalışması epey zor oldu. Yapabileceği en iyi şeyin, dikkatini diğer Meyarinlere çevirmek olduğuna karar verdi.

"Zain'i bizi almaya gönderdiğin için teşekkürler," dedi Roka'ya. "Zamanlaması mükemmeldi."

"Evet, Avcı biraz yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi," dedi, dudak kenarları kıvrılan ve gülmemek için kendini zor tutan prens. "Söyle bakalım, peşinde olduğunuz şeyi buldunuz mu?"

Bu soru üzerine Alex kocaman gözlerle arkadaşlarına döndü. "Johnny! Şu an kafayı yiyordur kesin!"

Ne demek istediğini hemen anlayan Bear, cihazını alıp ağabeyiyle bağlantıya geçti. Bağlantı kurulmadan hemen önce gösterişli odaya şöyle bir baktı. Johnny, hikâyeleri hakkında pek çok kişiden daha fazlasını biliyordu. Fakat Bear, teknik olarak hâlâ gizli bir şehirde olduklarından, "Kayıp Şehir" statüsünün değişmemesi için bunu ağabeyinden saklamaya karar verdi. Hemen hologram iletişimini kapatıp onunla sadece sesli görüşme ayarına döndü.

"Bear? Orada mısın?" diye seslendi Johnny.

"Hepimiz buradayız," diye cevap verdi Bear. "İyiyiz."

Johnny rahat bir nefes aldı. "Beni endişelendirdin, küçük kardeşim. Sizi yakalayıp bir köpükkapıya doğru sürüklemelerini güvenlik kameralarından izledim... Çok acayipti! Yüksek Meclis, inanamayacağınız kadar kablolarla kaplı olduğundan, siz oraya götürülene kadar izinizi bulamadım ama nihayet sistemlerine girip güvenliği geçmenizi sağlayacak bir yol bulduğumda, siz çoktan gitmiştiniz. Muhafızlar hâlâ alarmda... Siz ne yaptınız?"

Bear, "Uzun hikâye," diye mırıldandı. "Şu an gerçekten konuşamam ama hepimiz iyiyiz ve güvendeyiz, merak etme. Bana bir iyilik yap ve biz eve dönene kadar annemle babamı oyala, tamam mı?"

"Blake o işi hallediyor zaten," diye cevap verdi Johnny. "Bütün gün koşturup durdu."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

O an Alex, Jordan'ın talep edilme durumu hakkında sadece Johnny'ye değil, Bear'ın diğer ağabeyi Blake'e de güvenebileceklerini duyunca çok rahatladı. İki kardeş de Ronniganların evine göz kulak oluyor -Dorothy, William, Gammy ve Evie'ye- ve neler olup bittiğinden haberleri olmamasını sağlıyorlardı.

"Son bir saattir Benny ve Sal'la birlikte 'Şirketten'de olduğunuzu sanıyorlar," diye devam etti Johnny. "Ama sizi almak için birimizi göndermeleri ne kadar sürer, bilmem. Herhalde hepinizin dilly üzümü suyundan komaya girdiğinizi falan sanıyorlardır."

Aşırı tüketildiği takdirde bu köpüklü mor içeceğin yan etkilerini gayet iyi bilen Alex, bunu duyunca ürperdi.

"Merak etme," dedi Bear. Roka'ya, Kyia'ya, Zain'e ve sonra tekrar Alex'e bakıp, "Yakında evde olacağımıza dair bir his var içimde," diye ekledi.

Johnny kısa bir süre sessiz kaldı. "Neredesiniz?"

"Gitmem lazım," dedi sorudan kaçınan Bear. "Yakında görüşürüz."

Tam iletişimi kapatacakken Johnny, "Bekle!" diye bağırdı.

Bear durdu. "Ne var?"

"Yüksek Meclis'ten kaçan gençlerin haberi bütün muhafız ağına yayıldı ve babam muhtemelen parçaları birleştirmiştir bile. Eğer daha sonra konuşma şansımız olmazsa bil ki yüklediğim kamera görüntülerini ne olur ne olmaz diye başka bir şifre çözücü programa indirdim."

Meyarinlerin meraklı bakışlarını yok sayan Alex, Bear'a yaklaşıp "Ve?" diye sordu.

"Üzgünüm ama artık hiç şüphe yok ki o görüntüler sahteymiş," dedi Johnny.

D.C. ve Bear gibi rahat bir nefes alan Alex, "Kontrol ettiğin için yine de sağ ol, Johnny. Sana minnettarız," dedi.

"Keşke size farklı haberler verebilseydim," dedi Johhny. "Neyse. İyisi mi, sizi..."

"Johnny, Blake ile birlikte kasabaya inip kardeşini bulabilir misin? Yemek vakti yaklaştı ve ben endişelenmeye başladım. Bir de lütfen..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Johnny iletişimi kapatınca Bear'ın annesinin sözleri yarım kaldı.

Hepsinin aklından geçeni ilk söyleyen D.C. oldu. "Johnny ve Blake elleri boş bir şekilde geri dönüp bizi neden bulamadıklarına dair bir bahane uydurmak zorunda kalmadan evvel artık geri dönsek iyi olur."

Hepsi birden başlarını sallayıp kızı onaylayınca Roka bir adım öne çıkarak, "Zain ikinizi doğrudan Woodhaven'a götürür," dedi. "Valisyolu, yokluğunuzdan endişelenmelerine gerek kalmayacak kadar hızlı bir şekilde sizi oraya ulaştıracaktır."

Roka'nın yanlış saydığını fark eden tek kişi Alex değildi.

Laendra'sındaki son yudumu alırken altın kadehteki yansımasına bakan Bear, "İkimizi mi?" diye sordu. Gözleri kocaman olmuştu. Gömleğinin yakasıyla yüzündeki lekeleri silmeye çalıştı. Bu gizemli kayboluşlarının izlerini ailesi görmesin diye yüzünü deli gibi ovuyordu. "Üçünüzü demek istedin herhalde?"

Roka başını iki yana salladı. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla birlikte zaten Alex'i alacaktım ama şu an burada olduğuna göre bu gece kalabilir. Hem planlarımız hakkında konuşma fırsatımız da olur. Üstelik bu çamurlu görüntüsünün, ikinizinkinden daha çok dikkat çekeceğine de eminim."

Alex her ne kadar geceyi arkadaşları *olmadan* Meya'da geçirmek istemese de Roka'nın haklı olduğunu biliyordu. Johnny ve Blake'in de çok az vakti kaldığı için temizlenip toparlanacak zamanı da yoktu. Zira evde herkes onları yemeğe bekliyordu. Üstelik yürüyüp konuşabilen bir *bataklık yaratığı* gibi gideceği için Dorothy, William ve Gammy'in meraklı bakışlarından kaçması da imkânsızdı. En azından Bear ile D.C.'nin diz hizasından itibaren her yerleri temizdi. Çamurlu bacakları ve tuhaf saç stilleri dışında, son derece normal görünüyorlardı. Özellikle de laendra tüm böcek ısırıklarını ve yaralarını iyileştirmişken. Eğer Bear'ın ailesi, nerede kaldıklarını merak edecek olursa, *ormanda yürüyüşe çıktık* gibi bir bahane bulabilirlerdi kendilerine. Alex ise...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ancak," dedi Roka, Alex'e dönerek, "eğer bu fikirden hoşlanmadıysan esas plana bağlı kalabiliriz."

"Hayır, sorun yok. Neler planladığını duymak iyi olur. Zaten son kırk sekiz saattir doğru dürüst kâbus görememiştim... Biraz yaratıcı malzemeye ihtiyacım var," dedi Alex.

Espri yapma çabası, sesindeki gergin tonu gizlemesine yardımcı olmadı. En azından Roka ve Kyia'nın bilgiç bilgiç gülümsemesinden ve Zain'in sırıtmasından anladığı kadarıyla.

Zain, odadan beraber çıkmak için Bear ve D.C.'ye işaret etti. "Gelin bakalım, ölümlüler," dedi. Çıkarken omzunun üzerinden Roka'ya, "Geç kalmam," diye seslendi.

D.C. kapıya giderken Alex'in yanına sokulup kulağına, "Burada iyi olacağından emin misin?" diye fısıldadı.

"Seni duyabildiklerinin farkındasın, değil mi?" dedi, fısıldamaya zahmet bile etmeyen Alex. "Meyarin kulakları..."

"Evet ama eğer fısıldarsam, en azından kibar davranıp dinlemiyormuş gibi yapabilirler."

Alex, odadan çıkan Zain'in yine güldüğünü duydu.

"Bir şey olmaz, Dix," diye cevap verdi ve Meyarin nezaketi hakkındaki, gereksiz olduğunu düşündüğü bu sohbete son verdi. "ComTBA'm yanımda. Eğer endişelenirsen ararsın."

"Aynısı senin için de geçerli," dedi, çıkmadan evvel arkadaşının başını sıvazlayan Bear. "Ayrıca eğitiminde de bol şans." Roka ve Kyia'ya bakıp, "Bize onu tek parça hâlinde geri getirin, olur mu?" dedi.

Roka ve Kyia, Bear'a gülümseyerek karşılık verdi. Alex de bunun üzerine gözlerini devirip, minnetini gösterebilmek adına Bear'a sıkıca sarılmak üzere yaklaştı ama daha sarılamadan Bear, itiraz eder gibi iki elini havaya kaldırarak geriledi.

"Şey... Alınma, Alex ama..." Kızın vücudunu işaret ederek her yerinin çamurla kaplı olduğunu hatırlattı.

Alex ona özür diler gibi sırıttı. "Uuups."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ah, şu ölümlüler!" diye seslendi Zain, sabırsızca. "Acele edin!"

Alex arkadaşlarına bakıp, "Zain valisyolunu insana göre ayarlamayı unutmadan gitseniz iyi olur. Eğer ayarlamazsa inanın bana, sırtınız donar."

Roka, Zain'in gecenin bir yarısı Alex'i Akarnae'den alıp ilk kez saraya getirdiği anı anımsayarak güldü ama gülmesini gizlemek için öksürür gibi yaptı. Alex o gece saraya geldiğinde canlı bir buzul gibiydi. Üstelik de mevsim kış *olmamasına* rağmen.

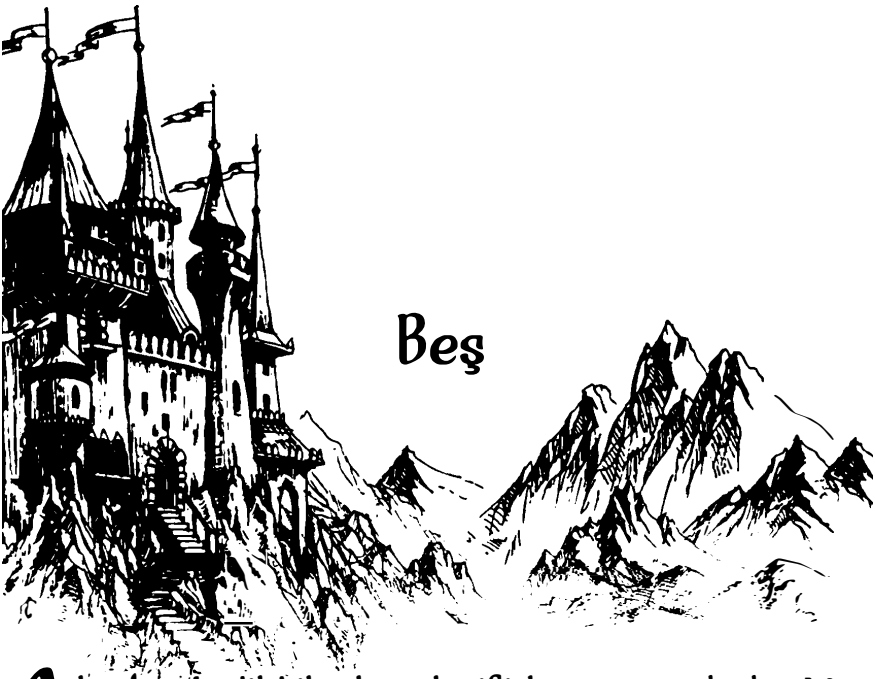
"Oraya sağ salim varmalarını sağla, Zain!" diye seslendi Alex, aceleyle çıkan arkadaşlarının arkasından bakarak.

"Merak etme, Alex," dedi Roka. "İkisini de emniyette tutacaktır."

Roka'ya güvenmeyi seçen Alex kapıdan uzaklaşıp, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Şimdi benimle geliyorsun," dedi Kyia ve gelip Alex'in koluna nazikçe girerek onu tekrar kapıya götürdü. "Hadi, seni temizleyelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş

Alex hayal edilebilecek en keyifli banyonun ardından Meya'nın görkemli sarayındaki yatak odasının ortasında dikiliyordu. Yıkandıktan sonra kendisine bürümcük kumaşından yapılmış bir elbise verilmişti. Elbisenin kumaşı o kadar inceydi ki Alex, bir yere takılırsa yırtılacağından korktu. Kesinlikle çok güzel bir elbiseydi ama bir peri prensesinin Meyarin versiyonu gibi hissettirmişti... Ki bu, Alex'i rahatsız eden bir şeydi. Giysilerine ve etrafına bakınca Alex kendini rüyada gibi hissetti.

"Burası gerçek dışı," diye fısıldadı, görkemli odaya bakarak. Sadece yatak bile bir tablodan fırlamış gibi duruyordu. Ağaca benzeyen direkleri, parlak myrox asmalarla süslenmiş ve asmaların hepsi, güneş ışığından yanmış gibi görünen parlak kemerli gölgeliğin ortasında birleşmişti. Ancak bundan daha da muhteşem olan şey, şelaleler ve vadiyle sınırlanan şehrin kuş bakışı manzarasına bakan açık balkondu.

"Umarım hoşuna gitmiştir," dedi, şöminenin önüne gidip diz çöken Kyia. Birkaç saniye içinde şömineden gökkuşağı renginde bir ışık çıktı ve Alex ızgaranın üzerine yansıyan rengârenk alevleri izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Vay canına," dedi, sanki sıradan bir ateşmiş gibi ısı yaydığını hissettiği şöminenin yanına yaklaşarak. "Nedir bu?"

"Myraes," dedi, ayağa kalkıp elindeki ışıltılı tozu gösteren Kyia. "Normal bir ateşin ısısını veriyor ve odunsuz yanıyor. Dokunmak da tehlikeli değil. Üstelik duman da çıkarmıyor."

"Bunu nereden bulabilirim?" diye sordu, ayaklarının dibinde dans eden renkli alevleri, büyülenmiş gibi izleyen Alex. Kyia'nın söylediklerini test etmek için eğilip elini şömineye uzattı. Alevler parmaklarında dans ederken, hafif bir karıncalanma hissetti. Tenini kaplayan tatlı bir ısı hissettiği de kesindi ama etinin yanması gibi keskin bir acı değildi bu.

Kyia güldü. "Maalesef bu aralar çok az myraes bulunuyor. Bu, türümüz arasında nadir bulunan bir şeydir."

Alex, hayal kırıklığına uğramışçasına, dramatik bir iç çekti. "O zaman, sanırım tozunuzu çalıp evime götüremem?"

Kyia sırıtarak, "Deneyebilirsin ama çok uzağa gidebileceğini düşünmüyorum."

Alex de düşünmüyordu zaten.

"Gel," dedi şömineden uzaklaşan Kyia. "Roka bu gece bizimle yemek yemeni istedi."

Meyarin'i takip eden Alex, kendilerini hızla saray koridorlarından geçiren valisyoluna bindiğinde, elbisesinin, çıplak ayak bileklerine dolandığını hissetti.

"Kyia? Sence yemek için biraz abartılı giyinmedik mi?"

Alex, omuzlarından yere kadar su gibi dökülen bir elbisenin içinde kendini sarayda dolaşan ve asil taklidi yapan bir sahtekâr gibi hissederken, içini rahatlatan tek şey, Kyia'nın silahla kaplı savaşçı kostümünü çıkarıp onunkine benzer şık bir elbise giymiş olmasıydı. Kyia'nınki, zümrüt yeşili gözleriyle uyumlu, koyu bir orman yeşiliydi.

"Yanılıyorsam düzelt," dedi Kyia, "ancak kraliyet ailesi ve konseyin bazı üyeleriyle yiyeceğin ilk yemekte çamur içinde olmandansa şık giyinmiş olman daha iyi olur diye düşündüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alex'in nabzı hızlandı. "Kraliyet ailesi mi? Yani şey gibi mi..."

Kyia cevap vermeye fırsat bulamadan valisyolu çok etkileyici, çift kemerli bir kapının önünde durdu. Geldikleri an kapılar açıldı.

Kyia onu cesur bir şekilde, birkaç Meyarin'in oturduğu geniş ve süslü masanın bulunduğu zengin yemek salonuna alırken Alex'in içi ürperdi.

Tüm gözler, Kyia'nın asil adımlarını takip eden Alex'in üzerindeydi. Kyia'nın rahat hareketlerinin aksine, Alex, kaykaya binmiş sarhoş bir zürafa gibi göründüğünden emindi. Güzel olsa da olmasa da kendi ölümlü türüyle bu mükemmel Meyarin türü arasında bariz bir fark vardı.

Genelde böyle şeyleri pek umursamayan Alex, yine de üzerine yönelen gözlerden rahatsız oldu. Çoğu Meyarin'in binlerce yıldır ilk kez bir insan gördüklerini kendine hatırlattı. Bu yüzden merakla bakıyorlardı. Ancak Alex, onların beklentilerini karşılamadığını düşündü. Yine de başını dimdik tutup hemen önündeki merdivenlere döndü.

Roka ile Zain'in arasındaki iki koltuğun boş bırakıldığını görünce sevindi. Kyia'nın yönlendirmesiyle koltuklara doğru yürürken, masada bir tanıdık yüz daha olduğunu fark etti.

Grubun en başında oturan iki Meyarin'e yaklaştıklarında, Alex, "Majesteleri," diyerek büyük bir saygı ve nezaketle selam verdi. Biri kadın, diğeri erkek olan bu iki Meyarin'in alınlarından, myrox taşından yapılmış gösterişli taçlar sarkıyordu. Alex, geçen yıl boş zamanlarında D.C.'nin akademide ona görgü kurallarını öğretmiş olmasına şükretti.

"Alexandra Jennings," dedi Kral Astophe, ayağa kalkıp nazikçe gülümseyerek. Masadaki herkes ayağa kalktı. Alex bunun üzerine daha da utandı. "Seni yeniden görmek çok güzel. Umarım iyisindir?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi Alex. "Majesteleri," diye ekledi hemen. D.C.'den, görgü kurallarının yanı sıra, kraliyet mensuplarına nasıl hitap edilmesi gerektiğini de biraz öğrenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak Roka o kadar sıcakkanlı biriydi ki Alex tanıştıkları ilk günden beri onun yanında kendini çok rahat hissediyordu.

Kızın yüzündeki endişeyi görüp hafifçe yanına sokulan Roka, "Alex," dedi. "Babam Kral Astophe'yi zaten tanıyorsun. Seni annem Kraliçe Niida ile tanıştırmama izin ver."

Kral ayağa kalktığında oturmaya devam eden tek Meyarin'di kraliçe. Ama Alex'le tanışmak için yavaşça ayağa kalkıp onu dikkatle süzdü. Esmer ve çok güzel bir kadın olan Kraliçe Niida, nazik olsa da Alex'e karşı herhangi bir şefkat göstermedi. Yakut dudaklarını sıkıca kapamıştı. Altın gözlerindeki bastırılmış duygular, Aven'ın bakışlarını hatırlattı Alex'e. İki kardeşin de kraliçenin göz rengini almış olması şahaneydi ama Roka, Alex'e çok daha sıcak ve şefkatli bakıyordu. İşin aslı, kraliçenin soğuk bakışları o kadar deliciydi ki Alex bir adım gerilememek için kendini zor tuttu.

"Seni tanımak bir şeref, genç ölümlü," dedi kraliçe, lirik sesiyle şarkı söyler gibi. Bu sert beden diline karşın, kullandığı nazik ses tonu çok tuhaf kaçıyordu. Alex'in kafası karıştı.

"Sizinle de öyle, Kraliçe Niida," dedi, kadının ismini tıpkı Roka gibi telaffuz etmeye dikkat ederek. *Ni-dah.* Zaten selam verdiği için bir kez daha selam verip vermemesi gerektiğinden emin olamadı, o yüzden gözlerini kraliçenin soğuk bakışlarından çekip yardım ister gibi Roka'ya çevirdi. Roka gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi başını iki yana sallayınca, Alex de masadakilerle yüz yüze gelene dek olduğu yerde döndü.

"Babamın konseyi," dedi Roka, diğer üç Meyarin'i işaret ederek. "En azından bir kısmı. *Lasa* Riza, *Loro* Gaiel ve *Loro* Loathus."

Alex hepsine sırayla selam verdi. Önce servi ağacı gibi ince uzun bir hanım olan Riza'ya, sonra garip şekilde bir kediyi andıran Gaiel'e ve pörsümüş gibi görünen yaşlı Roathus'a. Sonuncusu, Alex'in şimdiye dek gördüğü en yaşlı Mayerin'di. *Adam saçları grileşene ve teninde çizgiler belirene kadar, acaba ne kadar uzun zamandır yaşıyordur?* diye merak etti. Alex, Meyarin türünün ölümsüz olduğunu biliyordu ama sınırları da olmalıydı. Roka da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Aven da binlerce yıl yaşındaydı, oysa daha yirmilerinde gibi görünüyorlardı... En fazla, otuzların başlarında. Astophe ve Niida, otuzların sonlarında, bilemedin kırkların başlarında görünüyordu, oysa çocuklarından çok daha yaşlı oldukları açıktı. Ancak Roathus, dünyaya -yani Freya'ya- göre yetmiş yaşında bir insan görüntüsüne sahipti. Alex, onun gibi yılların bilgeliğine sahip olan biriyle aynı odada bulunmanın verdiği ezici ağırlığı hissetti.

"Lütfen oturun," dedi kral, masadakilere.

Roka, kızın Kyia ve Zain'in arasındaki boş koltuğa oturmasına izin verdi. Kendisi de nişanlısının diğer yanındaki koltuğa oturdu.

"Çok iyi atlattın, küçük insan. Özellikle de konsey kısa bir süre önce seni hapsetmek istemişken," dedi Zain, Alex'in kulağına. "Aferin."

Son derece samimi bir övgüye benziyordu. Titreyen ellerini masanın altında gizleyen Alex de ona teşekkür eder gibi gülümsedi. Aven'ı Meya'ya ulaştıracak olan kapıyı açan kişi olması yüzünden konsey tarafından hapse atılmak istendiğini unutmuştu. Eğer kral ve Roka'nın desteği olmasaydı, tıpkı Zain'in dediği gibi şu an muhtemelen zindanda olurdu. Fakat açtığı bir kapıdan -kasıtlı ya da değil- Aven'ın şehre girdiği düşünülünce, Alex tehlike geçene kadar hapsedilebileceğini düşündü. Ve Gaiel ile Riza'nın yüz ifadesinden -kraliçeyi saymıyordu bile- bunu düşünen tek kişinin kendisi olmadığını hissetti.

Düşmanca bakışlarına daha fazla dayanamadı ve gözlerini masaya çevirdi. Masanın siyah ahşaptan yapılmış olduğunu fark etti. Ancak tasarımında myrox ve altından yapılmış desenler de kullanılmıştı. Neredeyse üzerinde yemek yenilemeyecek kadar süslüydü ya da Alex öyle düşündü, ta ki midesi açlıktan guruldayıp ona itiraz edene kadar.

Kızın açlığını hissetmiş gibi, bembeyaz tunik ve taytlar giymiş bir grup Meyarin içeri girdi. Ellerindeki süslü tabakları dikkatle masaya yerleştirdiler. İşleri bitince kraliyet ailesini selamlayıp çıktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Aegis de garsa. Tenorae sana graifos. Les vael tor," dedi Astophe. Masadaki herkes bu sözleri tekrarlamaya başlayınca Alex korkudan hafifçe yerinden sıçradı. Bunun bir tür dua olduğunu fark etti. Gerçi ölümsüz bir tür ne için dua ediyordu, onu da tam anlayamadı.

"Bu bir şükran göstergesi," diye fısıldadı, kızın şaşırdığını hisseden Kyia. "Bu yemeği önümüze sunan, hazırlayan ve birlikte yediğimiz kişilere teşekkürlerimizi iletiyoruz."

Alex başını salladı ve yemeklere uzanarak tabaklarını dolduran Meyarinleri izledi. Servis tabakları elden ele dolaşırken, Alex de akışa uydu. Önünde yeterince yemek biriktiğinde -ki hepsi ona yabancı yemeklerdi- Zain'e döndü.

"Bu peri yemeği gibi bir şey mi?" diye sordu, elinde geldiğince alçak sesle. "Eğer yersem, sonsuza dek burada kalıp masaların üzerinde dans eder miyim?"

Haşlanmış patatese -ama parlak yeşil hâline- benzer bir şeyden bir lokma almış olan Zain, öksürmeye başladı. Boğazını temizlemek için yüksek sesle öksürmesi, masanın dikkatini çekti. Birkaç hızlı nefes alıp verişin ardından solunum yolları açıldı ve *sorun yok* der gibi ellerini kaldırdı. Bunun üzerine herkes, yemeklerine ve sessiz sohbetlerine geri döndü.

"Bu soruyu en azından azıcık da olsa mantıklı bir şekilde tekrar sorar mısın?" dedi öksürmekten çatlamış sesiyle.

"Bilirsin işte, peri yemeği," dedi Alex. "Ya da cin yemeği."

Adamın yüzündeki boş bakışları görünce hafifçe döndü ve sözcüklerini dikkatli seçmesi gerektiğini anladı. "Benim... geldiğim... yerde... eğer bir peri diyarına girersen ya da cin diyarına -bu hangi hikâyeyi dinlediğine bağlı- ve eğer bir şey yiyip içersen... o diyarda sonsuza dek kalırsın diye anlatılan efsaneler vardır. Genelde ayakların kanayana kadar dans edersin derler. Çünkü duramazmışsın ve periler iyi yaratıklar olmadıkları için sonsuza dek sana bakıp bu hâline gülerlermiş." Omuz silkti. "Elbette farklı masallar da var ama bu, çocukluğumdan beri aklıma kazınmış. Hem lütfen inkâr etmeyelim, siz de bana göre peri ya da cinlere yakın tiplersiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu açıklamayı dinlerken eğleniyor gibi görünen Zain, nedense son cümlede kaşlarını çattı. "Buradaki periler saç çeken, taş atan, hakaret eden ve el boyunda, sinir bozucu bir türdür," dedi. "Duyduğun her şey, çocuklar tek başlarına dolaşmasınlar diye uydurulmuş şehir efsaneleridir. Mesela bir genç, mantardan oluşan bir dairenin içine girdiğinde, perilerin onu küçültüp ağaçlardaki oyuklarına götüreceklerini ve bir daha da bırakmayacaklarını söylerler. Ama emin ol, böyle bir güçleri yok."

Alex, Skyla'nın Raelia'daki mantar halkasını görünce yaşadığı korkuyu anımsadı. Göğsü daraldı. Hatta Aven, Skyla'nın ölüm emrini vermeden önce, kızın Alex'e söylediği son sözleri, *"Perinin beni almasına izin verme,"* olmuştu. Her ne kadar o an şekil değiştirip Jordan'ın bedenine dönüşmüş olsa da sözlerindeki panik, son iki haftadır Alex'in kâbuslarına giriyordu. Bunun en büyük nedeni, Skyla'nın sözlerinin doğru çıkmasıydı. Ancak kızın sonu, Zain'in tarif ettiği yaratıklar tarafından gelmemişti.

"Bizim o baş belası haşerelerle hiçbir alakamız yok," dedi Zain. Alınmışa benziyordu ama tabağına bakıp başını salladı. "O yüzden yemeğini ye, küçük insan. Ve Meya lezzetlerinin tadını çıkar... Ve yıldızlar aşkına, lütfen beni sinirlendirme."

İmalı bir şekilde yemeğine geri döndü ve sohbetin bittiğini açıkça gösterdi. Alex, yanında oturan Kyia'nın omuzlarının titrediğini ancak o zaman fark etti. Roka'ya bakınca, onun da gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü.

Neyse, en azından *onlar* eğlenmişti.

Zain'in cevabına güvenerek çatal bıçağını alan Alex -ki bunlar da Meyarin sarayındaki pek çok şey gibi myoxtan yapılmıştı- üzerinden dumanlar tüten, altın bir armuda benzeyen meyveyi kesti. *Roma'daki gibi,* diye düşündü, ve bir ısırık aldı. Meyvenin tadını alır almaz gözleri keyifle parladı ve otomatikman bu garip meyveden biraz daha almak için uzandı.

Üst üste bir sürü şey deneyen Alex, her bir tabağın tadını çıkararak yemek yemeye koyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Sizler bir kızı nasıl etkileyeceğinizi çok iyi biliyorsunuz," dedi Zain'e. Tabağını yalamanın görgü kurallarına aykırı olup olmayacağını merak etti. "Bu yemekler muhteşem."

"Bu daha hiçbir şey değil," diye cevap verdi, masayı işaret eden Zain. "Her mevsim dönümünde hazırlattığımız açık büfeleri görmen lazım. Hiçbir şey o yemeklerin ve o kutlamaların güzelliğiyle kıyaslanamaz."

"Kulağa harika geliyor," dedi Alex. "Bir gün bizzat gelip görmek isterim."

Çatal bıçak seslerinden dolayı, bakışları masanın başındaki kraliçenin alev alev yanan gözlerine döndü. Niida rahatsız olmuşa benziyordu. Hatta Alex, kadının elindeki çatalla üzerine doğru fırlamasını bile bekledi.

"Ya da şey..." diye temizledi boğazını. "Gelmem."

Gözlerini indirdi ve yemeğinin geri kalanını, kraliçenin nefret dolu bakışlarını üzerinde hissederek, sessizce bitirdi.

Sonunda yemeğin bitmesini ve bu ortamdan bir an evvel uzaklaşmayı dileyerek tabağında kalanlarla oynarken, Kral Astophe, "Evet, Alexandra..." dedi. Alex irkildi. "Duyduğuma göre, yarın *varrungard*'ı üstelenecekmişsin. Başaracağına nasıl inanıyorsun?"

Kralın neden söz ettiğini merak eden Alex, gözlerini Roka'ya çevirdi.

"Henüz Alex'e testten bahsetme şansım olmadı, baba. Yemekten sonra anlatmayı planlıyordum," dedi Roka.

Tek kaşını havaya kaldıran kral, boğuk bir kahkaha attı. "O zaman sürpriz oldu, öyle değil mi?"

"Ona bir saat veriyorum," dedi, sinsi sinsi bakan Gaiel. "En fazla iki."

"Bilemiyorum," dedi Riza, düşünceli bir sesle. "Bir ölümlüye göre oldukça dayanıklı görünüyor ve bizi şaşırtmaya devam ediyor. Ben, yarım gün diyorum."

Bu sözler üzerine telaşlanan Alex, bu defa Roathus'a baktı, fikrini belirtmesini ister gibi. Ama adam sadece gözlerini kısıp, cesaret verici bir şekilde ona göz kırptı. Alex bunu hiç beklemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ben varmungardı tamamlayacağına güveniyorum," dedi Roka, son derece emin ve güçlü bir sesle. "Hem de hiç yardım almadan."

Gaiel suratını astı. "Süreci izlemeyeceğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

"İzleyeceğiz, evet," dedi Zain, prensin yerine. "Ama karışmayacağız."

"*Zeltora* olmayı isteyen herkese uyguladığımız kurallara sadık kalacağız," dedi Kyia. "Meyarin ya da başka bir türe."

"Daha önce, verilen süre içinde geri dönmeyi başaran hiçbir ölümlü olmadı," dedi Gaiel.

"O zaman, o ilk olacak," dedi Roka, konuyu kapatır gibi sert bir sesle.

Bu sırada Alex ellerini havaya kaldırmak ve açıklama yapılmasını istiyordu.

Gaiel, gergin bir an için Roka ile göz göze geldi, sonra bakışlarını Alex'e çevirip sinsice sırıttı. "Bırakalım da ölümlü biraz eğlensin. *Sendasa fraes del la norae. Selth gratus fin morna.*"

Buna karşılık, Roka'nın çenesi kilitlendi; yüzü mosmor olan Zain, koltuğundan hafifçe kalktı. Ancak kral, ikisinin de bir şey yapmasına fırsat vermeden sözü ele aldı.

"Gaiel, yeter," dedi sert bir sesle. Gözlerini kıstı. "Sanırım bu akşam sona erdi." Alex'e bakarken yüz hatları tekrar yumuşadı. "Yarın yıldızların şansı seninle olsun, genç ölümlü. Dönüşünde, başarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Alex ona minnet dolu bir şekilde gülümsedi ve neden bahsettiğini anlamasa da kibarca başını salladı.

Kral ayağa kalkınca, masadaki herkes ayağa kalktı. Astophe, kraliçe ile birlikte salondan ayrıldı ve hemen arkasından konsey üyeleri onu takip etti. Roathus giderken Alex'e gülümsedi ama Gaiel ve Riza, kızı görmezden geldiler. Tekrar Meyarin dostlarıyla baş başa kalan Alex rahatladı.

"Çok iyi iş çıkardın, Alex," dedi Roka. Kyia da onu başıyla onayladı. "Annem için özür dilerim. Bazen... çok zor biri olabiliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alex, "zor" yerine başka bir kelimeyi tercih ederdi.

Kızın yüzündeki ifadeyi gören Roka, irkilerek özür diledi. "Her zaman bu kadar zorlamaz. Hatta eskiden ölümlülere hayrandı. Ama işler... değişti. Kişisel algılamamaya çalış."

"Merak etme, Roka. Sorun yok." Gerçekten de sorun yoktu. Zira Alex, kraliçeyle kaliteli zaman geçirmeyi planlamıyordu. Meya'ya gelişinin tek bir sebebi vardı... Roka ile eğitim yaparak Aven'la nasıl dövüşeceğini öğrenmek.

"Aranızda, yarın yapmam beklenen şu şeyin ne olduğunu açıklamak isteyen var mı?" diye sordu üçüne de bakarak.

Zain iri kolunu kızın omzuna atıp, "Hadi, Roka'nın süitine gidelim. Sana orada açıklarız," dedi.

Altı

Roka'nın odasındaki üç Meyarin'e bakıp, uzaya fırlayan sinirlerine hâkim olmaya çalışan Alex, "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. "Beni hiçbir destek olmadan tek başıma ormana bırakmayı planlıyorsunuz... *Hiçbir şeyim* olmadan ve yolumu kendi kendime bulup buraya geri dönmemi bekliyorsunuz? Ve bunu *bir gecede* yapmam lazım?" Başlarını salladıklarını görünce, ses tonunu yükseltti: "Siz deli misiniz? Burada, kışın ortasındayız! Kaybolur ve soğuktan donarak ölürüm!"

"Bunun olmasına izin vermeyiz, Alex," dedi Kyia, onu yatıştırmaya çalışarak.

"Karışmayacağınızı söylediniz," diye karşılık verdi Alex. "Hayatımı kurtarmak, karışmak olur."

"Ben, *zeltora* olmak isteyen herkese uygulanan kuralların senin için de geçerli olacağını ve seni izleyeceğimizi söyledim," diye düzeltti Kyia. "Bu kurallar, hedefine ulaşman için sana *yardım edemeyeceğimizi* ama hayatını tehdit eden bir şey olursa araya girebileceğimizi kapsar. Sen bizi görmeyeceksin ama biz senin sürecini yakından takip ediyor olacağız."

Her ne kadar karla kaplı ormanın ortasına atılıp kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmak istemiyor olsa da, Alex'in içi bir nebze de olsa rahatladı. En son kendini ormanın ortasında bulduğunda, sırtında hyroa tarafından açılmış bir yara vardı ve Aven'ın, canavarı öldürüp kanını çalmasını izlemek zorunda kalmıştı... Daha sonra neredeyse Zain'in öldürecek olan kanı.

"Nedir bu sürekli sözünü ettiğiniz zeltora şeyi?" diye sordu, aklındaki canavarın görüntüsünü silmeye çalışarak.

"Biz, Meya'nın elit muhafızlarına *zeltora* deriz," diye cevap verdi Roka. "Zain... Siz ne diyordunuz? Yüzbaşı mı? General mi?" Prens kendi kendine başını salladı. "Evet, Zain zeltoranın generalidir. Tüm muhafızların en üstünde bir unvana sahiptir."

Çok etkilenen ama hiç şaşırmayan Alex, dönüp Zain'e baktı. "Neden bebek bakıcılığı görevi yapmak istemediğin anlaşıldı. Bu senin için çok düşük bir görevmiş."

Zain cevap vermedi ama sessiz kalarak da kendini yeterince iyi ifade ediyordu.

"Zeltora eğitimine katılmak isteyen kişiler *varrungard* denen testten geçerler. Ama sanıldığı kadar zor bir test değildir, Alex. Eğer hayatları için endişe ediyor olsaydık, gençlerimizi tek başlarına ormana yollamazdık. Endişelenmemeye çalış," dedi Roka.

"Ama ben sizin zeltoranıza dâhil olmak istemiyorum," dedi Alex. Sonra Zain'e dönüp çabucak ekledi: "Alınma ama senin general olman çok komik."

Zain dudaklarını büzünce Alex kendisinden gerçekten hoşlanan bu üç Meyarin'le daha dikkatli konuşması gerektiğini fark etti. Gerçi kralı da sayarsa dörttü ama onunla da çok yakın değillerdi. "Varrungardı, seni orduya katmak için kullanmayacağız, Alex," dedi Roka, sabırla. "Her şeyden evvel, bu bir yetenek testidir. Karakterini çözmemizi ve doğal yeteneklerini nasıl sergilediğini gözlememizi sağlar ve baskı altında ne kadar hızlı düşünebildiğini görmemizi de. Böylece eğitiminde en çok neleri çalışmamız gerektiğini bilir ve sana en iyi şekilde nasıl öğretebileceğimizi anlarız."

"Daha önce senin gibi bir ölümlüyle hiç eğitim yapmadığımızı unutma," diye ekledi Zain.

Roka, sanki hayal kuruyormuş gibi bakıyordu Alex'e. Alex bunu fark edip gözlerini kırpıştırınca Roka'nın bakışları yine eski hâline döndü.

"Akademideki muharebe derslerinden edindiğin tecrübeyi de varsayarsak, bence Aven ile tekrar karşı karşıya gelmeden önce öğrenmen gereken daha bir sürü şey var," diye devam etti Zain. "Bunlardan biri de kendini Meyarin içgüdülerine bırakmak. Hem de hiç tereddüt etmeden."

Alex, o psikopat sürgün prens sayesinde damarlarında dolaşan Meyarin kanıyla neye dönüştüğünü hatırlayınca ürperdi. Yüksek sesle gülerek, "O hâlde, anladığım kadarıyla bu varrungard denen şey," dedi, "boğa koşusu gibi değil de ormanda huzurlu bir yürüyüş gibi olacak ve siz de benim bu senaryoyla nasıl baş ettiğimi izleyeceksiniz?"

Roka tereddütlü bir şekilde Zain'e bakıp, "Boğalarla ilgili ne dediğini anlamadım ama haklı olduğunu hissediyorum. En azından tamamlaman gereken varrungard aşaması konusunda."

"Parmaklarımın soğuktan kangren olmasına izin vermeyeceğinize de söz veriyorsunuz?"

"Sözümüz söz."

Alex derin bir iç çekti. "İyi, o zaman eğlence başlasın." Sonra aklına bir şey geldi ve umut dolu gözlerle Kyia'ya döndü. "Şu myraes ateşinden biraz yanıma alamam sanırım? Sadece bir tutam?"

Kyia'nın yeşil gözleri parladı. "Üzgünüm, Alex. Fazladan tozum olsa bile... kurallar, üzerindeki kıyafetlerden başka bir şey almana izin vermiyor."

Alex üzülerek, "O zaman birkaç kat giyineyim ve hafta sonunu atlatmayı umayım," dedi.

Roka başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Anlaştığımıza göre, artık yatabilirsin. Yarın erken kalkacağız... Şafakta yola çıkıyoruz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye dalga geçti Alex.

Yan yan gülümseyen Kyia, kızın koluna gidi, Roka'nın odasından birlikte çıktılar ve sarayın koridorlarından geçip Alex'in odasına yöneldiler. Meyarin, valisyolunu çalıştırdığı için hızlı bir yolculuk yapıp duvarlardan geçerek üst kata, oradan da dolanıp alt katlardaki Alex'in odasının kapısının önüne vardılar.

"İyi uykular, Alex," dedi Kyia, kapıda. "Sabaha görüşürüz."

Kyia kendi odasına gitti. Alex, elbiseden bile çok daha rahat bir gecelik giydi. Bedenine mükemmel şekilde oturan gecelik, hemen dizlerinde bitiyor ve teninde ipeksi bir his bırakıyordu.

"Bu giysilere alışabilirim," diye kendi kendine mırıldanıp küçük bir kız çocuğu gibi etrafında döndü.

Saçma göründüğünün farkındaydı ama hiç umursamadı. Başı dönene kadar etrafında dönmeye devam etti. Sonra myraes ateşinin önüne oturup renkli alevleri izleyerek gevşedi. Arkadaşlarına haber vermek için ComTBA'sını açınca ekranda parlayan bir mesaj bildirimi görüp üzerine tıkladı ve minyatür bir D.C. belirdi karşısında.

"Seni bir kontrol edeyim, Alex," dedi D.C. fısıldayarak. "Burada işler biraz gergin... Sanırım William bugün Teknokimya'ya girenlerin biz olduğumuzu biliyor ama bir şey söylemedi. Biz de Bear'la birlikte fazla dikkat çekmemek için gece Johnny, Blake ve Evie ile takıldık. Gammy tatlı olarak elmalı tart yapmıştı, sen çok seversin. Yiyemediğin için üzüldüm."

D.C. sanki kimsenin olmadığından emin olmak ister gibi omzunun üzerinden geriye doğru baktı ve Alex'e dönüp sesini daha da alçalttı. "Zain, yarın akşam yemeğinde Akarnae'ye dönene dek seni göremeyeceğimizi söyledi. Sebebini söylemedi, sadece eğitiminle ilgili olduğundan bahsetti. Biz de endişelenmemek için seni aramak istedik. Sana çok iyi bakacaklarına söz verdi ama lütfen dikkatli ol, Alex. Hep öyle olmaya çalıştığını biliyorum ama itiraf edelim..."

Sözü tiz bir kahkahayla kesildi ve küçük bir kız, "Diktiii!" diye seslendi. "Benimle oynuyoy musun? Eykekleyi yenmemiz lazım!"

"Evie, gel de Alex'e iyi geceler de," dedi D.C. ve ekranda Bear'ın kız kardeşi belirdi. Şu an iki ön dişi eksikti. Bu, çok daha tatlı görünmesine yol açıyordu. Özellikle de konuşmaya çalışıp peltekleştiğinde.

"Lektiiii! Buyaya bizimle oynamaya geliyoy musun?" diye sordu, gül yanakları ve parlak gözleri tatlılığına tatlılık katan Evie.

"Bu görüntülü bir görüşme, bebeğim," dedi D.C. kıza ve onu kollarına aldı. "Alex bizimle başka zaman oynayacak. Ama sen ve ben, küçük hanım, şimdi gidip o erkeklere günlerini göstereceğiz. Haksız mıyım?"

Evie hevesle başını salladı. "Hadi gidelim!" Sonra ekrana dönüp çılgınca el sallayarak, "Bay bay, Liktiiii!" dedi.

"Söylediklerimi unutma, Alex," dedi D.C., ciddi bir tavırla. Sonra hafifçe gülümseyip, "Şimdi git ve o Meyarinlere kim olduğunu göster," diye ekledi.

Ardından iletişimi kapattı ve Alex'in cihazı yine karardı.

Başını gülerek iki yana sallayan Alex, Medoralıların SMS'i olan hızlı mesajlarından birini yazdı:

Burada her şey yolunda.
Pazar gecesi görüşürüz.
O saate kadar sağ kalmaya çalışacağım.
Akademiye dönmeden hiçbir şeyin sözünü veremem.
Karter + Finn + Avcı = Ölüm.
Sevgiler.

Sabah erken kalkacağını ve önünde uzun bir hafta sonu olacağını bildiği için, insanı hipnotize eden ateşin başında beş dakika daha oturup, sonra yatağına gitti. Meya'daki her şey nasılsa, yatağın da öyle lüks olduğunu hemen fark etti.

"Buna da alışabilirim," diye mırıldandı ve gözlerini kapayıp altındaki yumuşaklığa iyice gömüldü.

Bir şey Alex'i uykusundan uyandırdığında, gecenin bir yarısıydı. Az evvel derin bir uykudayken, şu an gözlerini dört açmış ve telaşla doğrulmuştu. Kalbi hızla atıyordu, başını çevirince odanın köşesinde bir kıpırtı gördü. Balkondan görünen şehir manzarasının önünden bir gölge geçti.

Alex yatağından atlayıp avazı çıktığı kadar bağırmaya hazırlanırken, gölgenin sahibi bir adım öne geldi ve myrox ışığında kendini gösterdi. Alex onu tanıdığı hâlde yine de bağırıp bağırmamakta tereddüt etti.

"Kraliçe Niida?" Sesinin titremediğini fark edince kendisiyle gurur duydu, özellikle de çok korktuğu için vücudunda dolaşan adrenalinin etkisinde olduğu hâlde. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey... *yolunda mı?"* diye tekrar etti, o melodik sesiyle fısıldayan Kraliçe Niida. Hafifçe güldü ama hiç neşeli değildi. "Sen buradayken, *her şey* nasıl yolunda olabilir?"

Alex, oda ısısının düştüğünü fark edip ürperdi. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Üzgünüm ama ben..." Kraliçe üzerine doğru gelmeye başlayınca Alex sustu. Geri geri gitmeyi çok istese de gidecek yeri yoktu çünkü yanında sadece yatakla duvar vardı.

"Uyarımı dikkate al, ölümlü," diye çıkıştı Niida, alçak sesle. "Sen hiçbir şeysin. *Hiçbir şey.* Oğlumun senin gibi bir iğrençliğe neden tolerans gösterdiğini bilmiyorum. Kocam, Roka'nın seni burada bir evcil hayvan gibi eğitme arzusunu neden destekliyor, bilmiyorum. Ama bildiğim tek bir şey varsa, o da onların yanında senin varlığına katlanmayacak olduğumdur." Gözleri alev alev yanan Niida, kıza biraz daha yaklaşıp devam etti: "Nasıl yaparsın bilmem, umurumda da değil. Ama varrungarddan döndükten sonra bir bahane uydurup bir daha buraya asla gelmeyeceksin. O okuluna, o değersiz ölümlü hayatına geri dön ve daha da önemlisi, ailemden uzak dur."

Kraliçe, Alex'in özel alanını çoktan işgal etmişti ama tehdidinin altını daha da çok çizmek için kıza doğru eğildi. Melodik sesi, bu düşmanca sözcüklerin etkisiyle çok sert çıkıyordu.

"Senin türün yüzünden zaten bir evladımı kaybettim. Benden, birini daha almanıza izin vermeyeceğim. Eğer sana söylediğimi yapmazsan, senin *yerine* ben yaparım."

Tek kelime edemeyen Alex, son bir tehditkâr bakış atıp uzaklaşan kraliçeyi izlemekle yetindi. Kadın, arkasını dönüp sessizce odadan çıktı.

Alex, ne kadar süre boyunca titreyerek kapıya baktığını bilmiyordu. Kendini toplaması zaman aldı ve topladığında da korkmadığını -ya da *bir tek* korkmadığını- fark etti. Çok kızmıştı.

"Bu kadın kendini kim sanıyor?" diye kendi kendine sordu. Bir yandan da öfkeli gözlerle, etrafta fırlatabileceği zararsız bir şey arıyordu.

Zaten yeterince derdi vardı, bir de aşırı korumacı kraliçenin bu listeye eklenmesine hiç gerek yoktu. Acaba Niida, onun burada olmamak için *her şeyini* vereceğinin farkında değil miydi? Alex de *istemiyordu* Roka ile eğitim yapmayı. Aven'la dövüşmeye hazırlanmak *istemiyordu.* Ki bu, sadece bir kişinin sağ çıkacağı ve onun da muhtemelen Alex olmayacağı bir dövüş olacaktı. En yakın dostunu nasıl kurtaracağını çözmek *istemiyordu* çünkü her ne kadar insanlar tersini söylese de, aslında her şeyin Jordan'ın aleyhine olduğunun farkındaydı. Bunların hiçbirinin parçası olmak *istemiyordu* ve buna rağmen her şeyin tam ortasında sıkışıp kalmıştı.

O yüzden, *hayır.* Kraliçenin bu tehditlerine boyun eğmeyecekti. Niida inanmak istese de istemese de Alex bunları onun *oğlunu* kurtarmak için yapıyordu. Kocasını *kurtarmak* için. Ne de olsa Aven ilk önce Roka ve Astophe'nin peşine düşecekti. Zira ancak kral ve varisi büyük resimden çıkarsa Aven kendi hükümdarlığını ilan edebilir ve otomatikman Meya'nın kralı olurdu.

Bunun olmasına da *asla* izin verilemezdi.

"Alex?"

En az bir metre havaya sıçrayan Alex, ellerini üç kez çırparak bilinmeyen bir kaynaktan yumuşak bir ışıkla odayı aydınlatan Roka'yı karşısında gördü.

"Tanrım, kalp krizi geçirecektim, Roka!" diye bağırdı ellerini göğsüne koyarak.

"Girmeden kapıyı çaldım," dedi, kıza endişeyle bakan Roka. "Hem de iki kez."

Kraliçe ile karşılaştığı için parmakları hâlâ titremekte olan Alex, öfkesini gizlemek için saçlarını düzeltir gibi yaptı. "Bir Meyarin çalışı mı yoksa bir ölümlü çalışı mıydı?"

Roka başını kaldırdı. "Ne farkı var?"

"Ah, birini duyarım ama diğerini duyamam."

Kıza özür diler gibi gülümseyerek, "Ah. Benim hatam. Bir dahaki sefere aklımda tutarım," dedi.

"Bir dahaki seferi hedeflemesek nasıl olur?" dedi Alex, imalı bir şekilde. "Hem sen burada ne arıyorsun? Daha şafağa çok var."

"Seni uyandırmaktan korktum ama galiba durum farklıymış," dedi Roka, sorgular gibi. Alex, neden garip bir şekilde yatağının kenarında uyanık bir vaziyette durduğunu -hem de bir süredir- açıklamaya girişmeyince, Roka devam etti: "Aklıma bir fikir geldi ve sana uğramak istedim. Ama bunun için benimle bir yere gelmeni isteyeceğim. Zain ile Kyia bilmese iyi olur."

Alex ona şüpheyle baktı. "Bu gizlilik neden?"

"Onaylayacaklarını düşünmüyorum da ondan."

Biraz bekleyen Alex, Roka detay vermeyince, "Pek ikna edici konuştuğun söylenemez," dedi.

"Peki, şimdiye dek bana güvenmemeni gerektirecek bir sebep verdim mi sana?" diye sordu Roka, gözlerini Alex'in gözlerinden hiç ayırmadan.

"Nedense, vereceğim cevabın bana bu gece daha fazla uyku uyutmayacağını hissediyorum..." diye mırıldandı Alex.

"İşte, heyecan diye ben buna derim," diye gülümsedi Roka. "Valisyoluna gidelim. Zaten hemen döneriz, Alex."

Roka elini uzatınca, Alex ona merakla baktı. "Buradan binsek olmaz mı?"

"Valisyolu bu saraydaki bazı odalara doğrudan giremez. Taht odası ya da yemek salonu gibi mesela. Bu odaların kapısına kadar gider ve içeriye normal bir şekilde kapıdan gireriz," dedi Roka. Kızın odasını gösterdi. "Senin süitin de korunmalı odalardan biri, o yüzden sonsuzluk yoluna binmek için koridora çıkmamız lazım."

Alex başını salladı ve önden giden Roka'yı takip etti. Bir yandan da yatağından çıkarıldığı ve Roka sessizce kıkırdadığı için, kendi kendine homurdandı.

Valisyoluna yaklaşırlarken Alex, kapısının anahtarını Kyia'dan istemediğine pişman oldu. Önce kraliçe, şimdi de bu biraz fazla gelmişti.

"Nereye gittiğimizi bana anlatmayı düşünüyor musun?" diye sordu, sonsuzluk yolu onları saraydan çıkarıp şehrin üzerinde dolaştırırken. Buz gibi rüzgâr yüzünden bağırmak zorunda kaldı.

Roka hemen uzanıp valisyolunun üzerindeki koruyucu kapağı kapattı. "Özür dilerim, Alex. Senin insan olduğunu unutmak çok kolay olabiliyor."

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamayan Alex, ısınmak diye kollarını ovuşturup, "Önemli değil" diye cevap verdi. "Ama cidden, Roka... Beni nereye götürüyorsun?"

Prens hemen cevap vermedi. Onun yerine, kıza kaşlarını çatarak bakıp mırıldandı: "Bunu tam düşünmedim."

"Roka..."

"Al," diye sözünü kesti Roka ve pelerinini çıkarıp Alex'e uzattı. "Şunu giy."

Geceliğinin bu kısa yolculuk için hiç de uygun olmadığını düşünerek kaşlarını çatan ve söyleneni yapan Alex, "Ro..." diye söze başladı.

"Bu gece yaptığımız şeyi Kyia ile Zain'in onaylamayacak olmalarının sebebi, aslında *yapmamamız* gereken bir şey olması," dedi Roka, kıza aynı soruyu bir daha sorma şansı vermeden. "Şehirde Aven'ı gözetleyen habercilerim var. Geride kalan *garseth*'leriyle -yani asileriyle- bir şekilde iletişim kurmayı başardığını

söylediler. Bunu nasıl yaptığını öğrenmemiz lazım. Nerede saklandığını ya da en azından hiç kimseye belli etmeden nasıl gizlendiğini öğrenmeliyiz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlamamıza yarayacak *her şeyi* bilmeliyiz."

Alex onun bu imalı tavrına karşılık kaşlarını kaldırdı. "Ben nasıl yardımcı olacağım peki?"

Valisyolu, bir binanın yanına doğru ilerledi ve siyah kristalden yapılmışa benzeyen, fuaye benzeri geniş bir odada durdu. Duvarlar, zemin ve tavan, bu parlak, siyah maddeden yapılmıştı tamamen.

Alex içgüdüsel bir şekilde, "Bu, gölge özü, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, bu işlenmemiş *traesos*. Direkt olarak *abrassa*'dan alınmış ve Yüce Aes Daega tarafından şekillendirilmiştir. Bizim *Taevarg* dediğimiz bu yer, bir hapishanedir. Yani bu dünyada ölümsüz bir varlığın sonsuza dek hapsedilebildiği tek yer."

Alex, Roka'nın anlattıklarını hazmetmek için biraz bekledi. Yine de tam olarak anlayamadı. "Hapishane kısmı dışında az evvel söylediklerinin hiçbirini anlamadım. Önemli görünüyor, o yüzden buna odaklanalım."

"Zain bana sen ve arkadaşlarının Meya'ya ilk gelişinizde Aven'la bağlantınız olduğunu sandığı için buradan bir mahkûm getirdiğini anlattı," dedi Roka. "Niyx isimli bir garseth. Hatırladın mı?"

Alex, Roka'nın kimden bahsettiğini biliyordu. Yüzünü buruşturup, "O herif tam bir pislikti. Onun yüzünden herkes, Aven'ın asilerinden biri olduğumu düşündü. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Odaklan, Alex," dedi Roka, yumuşak bir sesle. "Fazla vaktimiz yok."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Niyx yüzünden mi?"

"Kardeşimin yıllardır buraya hapsettiğimiz yandaşları içinde en ünlüsü odur," dedi Roka, sesinde hafif bir kederle. "Yıllardır burada olmasına ve Aven'ı, sürgün edildiğinden beri görmemesine rağmen onun bir şeyler bildiğinden eminim. Ama bize hiçbir şey anlatmıyor. Senin onu rahatlatacağını umuyorum. Belki böylece ağzından bir şeyler kaçırır."

"Benim mi?" dedi Alex. Kaşını kaldırdı. "Allayıp pullamana gerek yok, Roka. Kokumu kastediyorsun, değil mi? Yani Aven'ın kokusunu? Artık o koku her ne ise, damarımda onun kanı dolaştığı için ben de bir *garseth* gibi kokuyorum diye, değil mi?"

Roka en azından utanacak kadar nazikti. "Aslında seni rahatsız etmemek için dolaylı yoldan anlatmaya çalıştım çünkü bu konuda çok hassas olduğunu biliyorum."

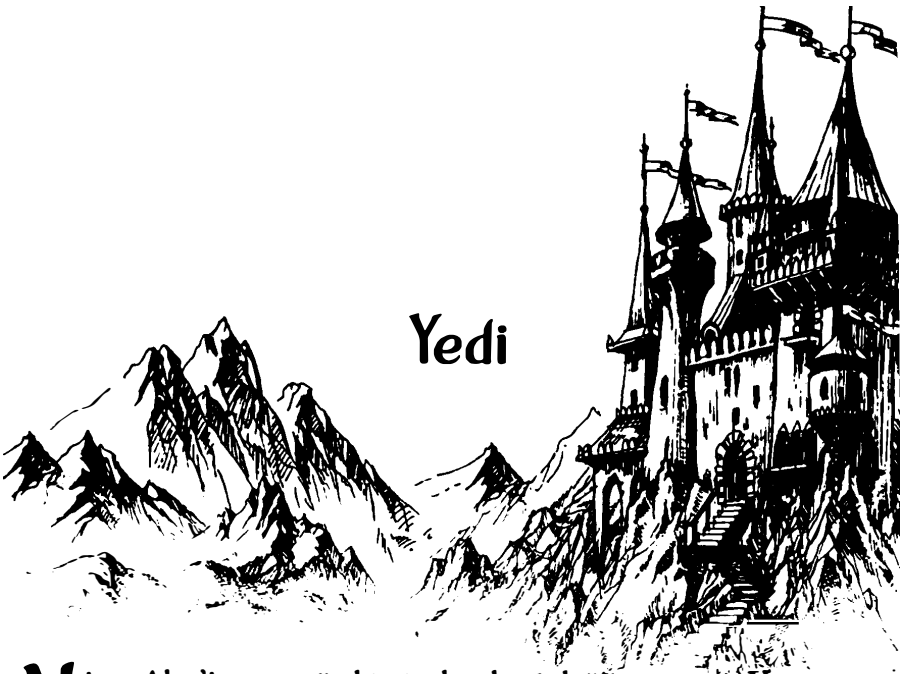
Suratını asan Alex pelerine sıkıca sarıldı. "Düşünmen yeter."

"Yapacak mısın?" diye sordu Roka. "Onunla konuşacak mısın?"

Kırgınlığını bir kenara bırakan Alex omuz silkti. "Elbette. En kötü ne olabilir ki?"

"Hiçbir şey," dedi Roka ama Alex bu cevabı fazla hızlı buldu. "Hem ben de yanında olacağım."

"O zaman tamam. Yolu göster bakalım."

Yedi

Niyx, Alex'in son gördüğünden beri değişmemişti. Yıpranmış görüntüsüne, pis ve eski giysilerine rağmen yine de çok yakışıklıydı. Dalgalı, siyah saçları, soluk teniyle bir zıtlık oluşturuyor ve ametist rengi gözleri Alex'i âdeta içine çekiyordu. Adam, konuşana kadar gözlerini Alex'ten ayırmadı.

"Ölümlü arkadaşım gelmiş," dedi Niyx, Alex'in içini ürperten duygu dolu bir sesle. "Aslında seni daha erken görmeyi bekliyordum." Gözlerini Roka'ya çevirip sırıttı. "Ama sanırım sahibin tasmanı çok sıkmış."

Roka cevap vermedi ama beden diline bakılırsa hiç de rahat değildi. Alex, prensteki gerginliği, siyah merdivenlerden inmeye başladıkları andan beri fark ediyordu. (Merdivenler de hapishanenin geri kalanı gibi aynı siyah *taresos* maddesinden yapılmış ve altları ışıklandırılmıştı.) Ardından bir sürü hücrenin bulunduğu bir labirentten geçmişler ve inanılmaz derecede kalın bir kapının önünde durmuşlardı. Roka kapının minik kilidini açmak için kaleme benzer bir myrox anahtar kullanmıştı. Metale, Alex'in çözemediği akıcı bir dilde yazılmış olan küçük bir yazıt eklenmişti.

Roka, kapıyı açarken yazıtı, "Karanlıktan daha büyük olan tek güç aydınlıktır," diye çevirmişti. "En küçük yıldız bile en karanlık geceyi aydınlatabilir."

Alex kaşlarını kaldırıp bu felsefi açıklamayı dinlemiş, sonra da Roka'nın peşinden hücreye girmişti

"Yerin güzelmiş," dedi, nereden başlayacağını bilmeyen ama Niyx'in attığı yemi yutmayı da reddeden Alex. "Sıcak. İlginç. Gerçi biraz renk kullanılabilirmiş. Ama sen siyah seviyorsun, değil mi?"

Adamın hücresinin tamamı siyah traesostan yapıldığı için, kullandığı şeyler de çok seyrekti. Duvarın bir köşesine dayalı duran kalın bir minderin üzerinde oturuyordu. Birkaç kitap dışında burada eğlenceli hiçbir şey yoktu. Alex onun yerinde olmayı hayal bile edemedi. Hiçbir sosyal etkileşim olmadan binlerce yıl küçük bir hücreye hapsedilmeyi... Günde sadece birkaç kez, doğal ihtiyaçlarını gidermek, bacaklarını esnetmek için hücreden çıkarılmayı... Adamın delirmemiş olması bir mucizeydi.

"Ruhumun rengi olduğu için bana çok uyuyor," dedi Niyx. "Ama bunca yolu sırf dekordan konuşmak için gelmedin herhalde, öyle değil mi? Sebebini anlat ve yoluna git."

Alex kollarını göğsünde birleştirdi. "Ne bu acele?" İmalı bir tavırla etrafa baktı. "Seni bekleyen bir şey de yok."

"Ya da sen öyle sanmak istiyorsun." Niyx, yüzünde hâlâ o alaycı gülümseme ile Roka'ya döndü.

"İyi," dedi Alex. Bunun üzerine adam dikkatini yine Alex'e çevirdi. Ona, sanki kendisine eşlik eden kişinin beklenmedik bir hamle yapmasını engellemesini ister gibi baktı. Niyx'e küçük bir adım yaklaşan Alex, "Akıllı birine benziyorsun..." dedi.

"Öyle mi?"

"Buraya neden geldiğimizi çözmüş olmalısın..."

"Çözmüş müyümdür?"

"Bizimle iş birliği yapman çok hoşumuza gider..."

"Gider mi?"

"...ve birkaç sorumuzu yanıtlaman," diye sözünü bitirdi Alex. Niyx'in her araya girişinde gözlerini kısarak ona baktı.

Öte yandan Niyx çok eğleniyormuş gibiydi. "İsmin ne demiştin, genç ölümlü? Aey... gibi?"

"Sana ismimi söyledim ama Alex."

"Alex," dedi adam, heceleri vurgulayarak. Gerçekten de eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Sabrı tükenen Roka, "Niyx," diye hırladı.

Mahkûm, elini tembelce salladı. "Sorularınızı sorun," dedi umursamaz bir tavırla. "Gördüğünüz gibi tüm vaktim tamamen sizindir."

Adamın bu kolay -belki de *fazla* kolay- kabullenişine şaşıran Alex, Roka'ya döndü. O da şüphelenmişe benziyordu. Mahkûma bir adım yaklaştı ve "Bize Aven'ın planları hakkında neler bildiğini anlat. Nerede saklandığını, garsethle nasıl iletişim kurduğunu," dedi.

Niyx başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Çevrene bak, *prensim,*" dedi zehirli ve alaycı kahkahalarının arasında. "Bu sorulardan herhangi birini cevaplayabilecek bir durumda gibi görünüyor muyum?"

Roka bir adım daha yaklaştı. "Birbirinizle iletişim kurduğunuzu biliyorum."

Niyx kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Alex'e dönüp, "Bu konuda ne diyeceksin, genç dostum?" diye sordu.

"Bana bu şekilde hitap etmeyi kes diyeceğim," diye cevap verdi Alex. "Ben senin dostun değilim. Hiç olmadım ve kesinlikle de olmayacağım."

Niyx'in mor renkli eşsiz gözbebekleri, alaycı bir şekilde âdeta dans ediyordu. "Hepinizin böyle söylemesini çok muhteşem buluyorum. Özellikle de... geçmişimize bakılınca."

Alex, acıdığı ya da belki de öfkelendiği için başını iki yana salladı. Zira hangisini hissettiğinden emin değildi. "Niyx, seninle sadece bir defa karşılaşmışımdır, o da sadece beş dakika. Buna 'geçmiş' denmez."

Bunun üzerine Niyx daha da eğleniyormuş gibi Roka'ya döndü ve "Seninle bir anlaşma yapalım, *kregon*," dedi. "Bana onunla beş dakika ver, ben de senin bir sorunu yanıtlayayım. Benden ancak bu kadarını alırsın. Ya kabul et ya da git."

"Hiç şansın yok," dedi Roka, sert bir sesle. Alex'e uzanıp, "Seni buraya getirmekle hata ettim. Hadi, gidelim," dedi.

Prens onu götürmeye çalışırken, ayaklarını sıkıca yere basan Alex, "Roka, bekle," dedi. "Belki de bizim..."

"Alex, hayır," dedi Roka, sertçe. "Seni onunla yalnız bırakmayı reddediyorum."

Alex dudağını ısırarak Niyx'e baktı. Adam hücrede çürüyen bir mahkûmdan ziyade sarayında rahatça yayılan bir krala benziyordu. Öte yandan Roka, etraflarını çevreleyen traesos duvarlar gibi soğuk ve sert görünüyordu. Düşmanları bu kadar rahatken, arkadaşının bu denli gergin olması doğru değildi. Niyx bu kadar kolay kurtulmamalıydı. Kötü olan *oydu.*

"Beni buraya bir sebeple getirdin," diye fısıldadı Roka'ya. Kolunu sıkıca kavrayan prensin elinden kurtulup ona dostça dokundu. "Bırak da işimi yapayım."

"Alex..."

"Bana sürekli sana güvenmem gerektiğini hatırlatıp duruyorsun, Roka," dedi Alex, prensin altın sarısı gözlerine bakarak. "Şimdi senin *bana* güvenme vaktin geldi."

"Ama..."

"Hem," diye sözünü kesti, "sen kapının diğer tarafında olacaksın. Sana ihtiyacım olursa beni duyarsın."

Roka başını iki yana salladı. "Traesos, ses geçirmez bir maddedir. Benim duyma gücüm bile konuştuklarınızı kelimesi kelimesine anlamama yetmez. Sadece mırıltılar hâlinde işitebilirim. Beş dakika uzun bir süre. Yardıma ihtiyacın olduğunu anlamam bile."

"Elbette anlarsın," dedi Alex, gülümsemeye çalışarak ama midesi kasılmaya başlamıştı. "Eğer mırıltıların kesildiğini duyarsan, konuşmamızın bittiğini anlarsın ve Niyx'in beni öldürmeye

çalıştığından falan şüphelenirsin." Asıl konunun altını çizmek ister gibi Roka'nın göğsüne vurup, "İşte, o zaman içeriye girersin," dedi.

"Alex..."

"Roka, buna ihtiyacımız var," dedi kararlı bir şekilde. "Kendin söyledin. O yüzden bana bebekmişim gibi davranmayı bırak da bir an evvel aşırı rahat yatağıma geri döneyim, beni ormana atmak için tekrar almadan evvel birkaç saat daha uyuyayım. Tamam mı?"

Prensin ağzı bir karış açık kaldı ama sonra kasları gevşedi ve gözleri ışıldadı. "Biliyor musun?" dedi. "Bence kardeşimin başı, sandığından çok daha büyük bir dertte."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

Roka hafifçe gülünce Alex kendini "Azıcık da Olsa Yılın Meyarin'i" ödülünü almış gibi hissetti.

"Git, Roka," dedi, onu kapıya doğru iterek. "Bu sırada iyi bir soru düşünmeye çalış da vaktimi boşa harcamamış olayım."

Roka ona endişeyle son bir kez bakıp çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

"Nihayet," diye mırıldandı, çevik bir kedi gibi ayağa fırlayan Niyx. "Hiç gitmeyecek sandım."

Adam, kendisine doğru yaklaşırken, içinde alarm çanları çalan Alex, elini havaya kaldırdı. "Olduğun yerde kalmanı tercih ederim."

"Eminim öyle tercih edersin, kedicik," dedi, kıza doğru yine de birkaç adım gelen ama neyse ki aralarında birkaç metre mesafe kalınca duran Niyx. "Maalesef son birkaç bin yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da istediğimiz şeyi nadiren elde ettiğimizdir."

"Neden benimle yalnız konuşmak istedin?" diye sordu, adamdan uzaklaşıp hücrede dolaşmaya başlayan Alex.

"Seni hatırlıyorum, bilirsin," dedi adam. "Hatırlamamam gerekir ama hatırlıyorum."

Sesindeki tuhaf ton, Alex'in durmasına ve kendisine doğru yaklaşmaya başlayan adamdan uzaklaşamamasına yol açtı.

"Hem de dün gibi hatırlıyorum."

İlk kez üç ay önce karşılaştıkları göz önüne alınınca, adam *hatırlamasa* zaten Alex şaşardı.

"Ben de seni hatırlıyorum, Niyx," dedi ama Meyarin'in akıl sağlığından çok da emin değildi.

Adam zayıf ve neşesiz bir kahkaha attı. "Hayır, hatırlamıyorsun. Benim seni hatırladığım gibi değil. Zaten başka da kimse hatırlamıyor. Sadece ben hatırlıyorum."

Alex ondan uzaklaşmanın iyi olacağına karar verdi. Ama geri geri giderken köşeye sıkıştığının farkına varamadı.

"Ava çıkmıştım, bilirsin," dedi, ametist gözleri Alex'in üzerinde olduğu hâlde aklı bambaşka yerlerde olan Niyx. "Hyroa dediğiniz şey bana saldırmıştı ve kanı beni zehirliyordu." Bakışları odaklı değildi hiç. "İçimde yabancı bir kan vardı. Kendi kanım dışında bir kan. Hiç kimse hatırlamıyor, ben hariç hiç kimse."

Bu anlamsız sözcüklerin ardından, aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. Artık burun burunaydılar. İğrenç elini kızın yüzünde gezdirdi, çenesinin altına kadar getirip durdu.

Alex olduğu yerde donakaldı. Roka'ya söylediği öz güven dolu laflara rağmen, şu an kesinlikle konfor alanından çıkmıştı. Bu ölümsüz türün gücünü çok iyi biliyordu. Meyarin, minicik bir hamleyle Alex'in boynunu kolayca kırabilirdi.

Niyx, kızın aklını okur gibi elini onun boynuna doladı.

"Bunun neyi çözeceğine dair bir fikrin var mı?" diye fısıldadı kızın boynunu sıktığı eline bakarak. "Tek yapmam gereken parmaklarımı sıkmak. Bu, her şeyi değiştirir. *Her şeyi* düzeltir. Söyle bana, *herhangi bir fikrin var mı?*"

"Niyx..." Alex, bu aklını yitirmiş Meyarin'i kışkırtacak bir şey söylemekten korkuyordu. "Benden ne istiyorsun?"

Bu yumuşak sözleri duyan Niyx önce bir, sonra iki kez gözlerini kırptı ve sanki bir anda kendine gelmiş gibi, elini çekip kızdan bir adım uzaklaştı.

"Cana can," diye fısıldadı. "Artık borcumu ödedim."

Alex'in tüm bedeni titriyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Ne yapacağını bilemedi. Tek bildiği, anlayamadığı bir şeylerin olduğuydu. Medora'da yaşadığı onca şeyle kıyasladığında bile, mantıklı olmayan bir şey oluyordu.

"Vaktimiz dolmak üzere, genç ölümlü," dedi tekrar normale dönen Niyx. Ya da en azından, az evvel Roka buradayken olduğu hâline geri dönmüştü. "Sana söylemem gerekenden çok daha fazlasını söyledim. Ama eski günlerin hatırına bir bonus vereceğim."

Alex, *sen delirmişsin* demek istedi ama umduğunu alana kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündü.

"Dinliyorum," dedi. Sesinin titremediğini fark edince sevindi.

"İyi dinle, ölümlü," dedi Niyx, öne doğru eğilip, yine hipnotize eder gibi kıza bakarak. "Dalın çarpmasıyla birlikte, vakit gelmiş olacak ve her şey değişecek." Gözlerini kırpıştırıp transtan çıktı ve başını yana eğdi. "Ya da hiçbir şey değişmeyecek."

Kapı açıldı ve Roka son derece sinirli bir şekilde içeri daldı. Adamın Alex'i köşeye sıkıştırdığını görünce yüzü taş kesildi ve Niyx'in üzerine atladı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Alex insan gözleriyle onu bulanık görüyordu.

"Sakin ol, *norot*," diye dalga geçen Niyx, ellerini havaya kaldırıp Alex'ten uzaklaştı. "Sadece sohbet ediyorduk."

Roka, Alex'i arkasına aldı.

"Onunla olan vaktin doldu," dedi. "Şimdi anlaşmamızı tamamla."

"Sor bakalım, prens," dedi Niyx, aldırış etmezmiş gibi bir tavırla tekrar yatağına giderek.

Bir an evvel oradan ayrılmak isteyen Roka, adamın talebini ikiletmedi. "Hepimizin bildiği gibi Aven'ın amacı Meya tahtını ele geçirmek ve şehrin vatandaşlarına olduğu kadar zeltoraya da hükmetmek ve sonra Medora'daki insan türünü ortadan kaldırmak," dedi. Alex'in zihninde bir resim oluştu. "Bunca yıldır ona bağlı kalan ve hapsedilmiş tüm garsethleri aradığını biliyoruz. Hapsedilmeyip gizlenebilenler de buluşuyor ve sarayı ele geçirip bin yıl önce yarım bıraktığı planını uygulamak üzere toplantılar yapıyor."

"Burada soru var mıydı?" diye sordu Niyx. "Zira bu can sıkıcı uzun konuşmanın içinde bir soru varsa da ben kaçırmış olabilirim."

Roka öfkeyle bir adım öne çıktı ama Alex, koluna dokunup onu durdurdu.

Derin bir nefes alan Roka, "Ona sadık kalan tek bir garsethin ismini bana vermeni ve döndüğünden haberdar olan tek bir kişiyi söylemeni istiyorum senden. İstediğim şey bu. İçinizden bir kişiyi ele vermen."

Niyx'in umursamaz tavrı değişmedi ama gözleri ışıldadı. "Şu an içinde bulunduğum koşullara bakınca... Böyle bir bilgiye sahip olduğumu düşünmenden onur duydum." İmalı gözlerle hücreye baktı.

"Beni kandırmaya çalışma, Niyx. İkimiz de cevabın sende olduğunu biliyoruz."

Alex, Roka'nın ne yaptığını biliyor olmasını umdu. Aslında o, Aven'ın stratejisini ya da neyi planladığını öğrenmek isterdi. Roka her dakika arkasına bakıp kardeşinden gelecek olan saldırıyı beklemek mi *istiyordu*? Sıradan bir garsethin ismini öğrenmenin onlara ne faydası olacağını anlayamadı. Tabii eğer Roka bu ismi takip ederek doğrudan Aven'a ulaşmayı planlıyorsa... o zaman mantıklıydı.

"Tek bir isim," dedi Roka. "Pek çok isim bildiğine eminim. Bana bir tanesini ver ve anlaşmamız tamamlansın." Mahkûm, sessizliğini korumaya devam edince, prens bağırdı: "Cevap ver!"

"Tamam, kregon," dedi Niyx, alçak sesle. "Sana cevap vereceğim." Oturduğu yerde öne doğru eğilip Roka'nın gözlerinin içine baktı. "*Hayır.*"

Roka tamamen kendini kaybetmeden önce Alex araya girmek istedi: "Ne demek, hayır?"

"Hayır, hayır demek, küçük ölümlü." Niyx yine o umursamaz tavrını takınıp arkasına yaslandı. "Her dilde ve her tür için anlamı aynı."

Kız, kaşlarını çattı. "Ama bir anlaşma yapmıştık."

"Bir soruya cevap vereceğimi söyledim. Cevap vermekse, verdim. *Hayır*, dedim... Ergo, sorun cevaplandı."

Alex, prensi durdurmadı bu kez. Roka, üzerine abandığı mahkûmun tutup kristal duvara yapıştırdı.

Meyarin mahkûm kötü kötü güldü. "Oyun bitti, Roka. Bir dahaki sefere sana bol şans."

Adamın ne demek istediğini anlayan Alex, prense uzandı. "Bırak onu. Bize yardım etmeyecek."

Niyx'in omuzlarını kuvvetle kavramış olan Roka, Alex'in dokunmasıyla beraber başını salladı ve adamı bırakıp iki adım geri çekildi.

"Haklısın," dedi Alex'e. "Boşuna vakit harcadık."

Niyx'e ikinci bir kez bile bakmadan arkasını döndü ve Alex'i de yanında sürükleyerek kapıya yöneldi. Karanlık hücreden çıkmadan önce Alex son bir kez dönüp adama baktı. Niyx de sırıtarak Alex'e bakıyordu.

"Yakında görüşürüz, ölümlü dostum," diye seslendi arkasından, bilgiç ve gizemli bir gülümsemeyle. "Ama senin beni göreceğin kadar yakında değil."

"O adam deli," dedi Alex, valisyolu ile saraya geri dönerlerken. "Kesinlikle deli."

"Sana bunları yaşattığım için özür dilerim," dedi Roka. Gerçekten de üzgün görünüyordu. "Ben hakikaten sanmıştım ki... Her neyse, artık bir önemi yok."

"Hey, merak etme. Denemeye değerdi, öyle değil mi?" dedi, onu rahatlatmak isteyen Alex.

"Sözünü tutmayacağını tahmin etmem gerekirdi. Seni onunla asla yalnız bırakmamalıydım."

Alex korkulacak hiçbir şey yaşamadığını belirtmek için kollarını iki yana açtı. "Hâlâ tek parçayım ve buradayım. Önemli olan da bu," dedi. Niyx'in, ölüm tehdidi olarak "cana can" yorumundan

bahsetmemenin en iyi olduğuna karar verdi. Yoksa, Roka geri dönüp mahkûmun canına okurdu.

"Senden ne istiyormuş peki?" diye sordu Roka.

Alex sinirlerini yatıştırmak için Altın Tepelerden süzülen şelaleleri izleyip uzaklara baktı.

"Beni hatırladığı ile ilgili tuhaf şeyler söyledi. Ama söylediklerinin hiçbiri mantıklı değildi." Başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, o adam deli."

Roka ellerini siyah saçlarında gezdirdi. "Neyse, en azından onu bir daha sorgulamamızın faydası olmayacağını görmüş olduk. Niyx bize yardım etmekle hiçbir şey kazanamaz. Zaten ömür boyu hapse mahkûm, yani babam Meya'ya hükmettiği sürece. Tek umudu, Aven tarafından serbest bırakılmak."

Roka ile aynı fikirde olan Alex başını salladı. "Sana söylediği o şeyler neydi? 'Kreg' mi 'nor' mu, öyle şeyler dedi sanki"

Roka kaşlarını çattı. *"Kregon* ve *norot*'u mu kastediyorsun?"

"Evet, onları."

Prensin yüzündeki gergin ifade gevşedi ve dudaklarının kenarında minik bir gülümseme belirdi. "Sana biraz bizim lisanımızı öğretmeyi planlıyordum ama Niyx'in güya övgü sözcükleri gibi kullandığı çirkin sözleri değil. *Keregon* ve *norot,* bir çeşit... hakaret sözcüğüdür. Herkesin içinde kullanılacak kelimeler değildir."

"Yani sana hakaret mi ediyordu?"

Roka nedense kocaman gülümsedi. "Evet, hem de çok sert bir şekilde. *Kregon* kelimesi bile tek başına..."

Alex ellerini kaldırdı. "Hayır, dur. Bilmek istemiyorum."

Roka güldü ama kızın söylediğini yapıp açıklamaya devam etmedi.

"Anlamıyorum," dedi Alex. "Sana hakaret etmesi neden bu kadar hoşuna gitti?"

"Çünkü eğer bana Meyarin küfürleri ile ilgili bu soruyu sormasaydın, bu gece yaşadıklarımızı hiç anlamamış olacaktın."

Alex öfkeyle nefes verdi. "Roka, cidden mi? Ama sana, ***iyiyim*** dedim."

"Ben de artık sana inanıyorum."

Başını iki yana sallayan Alex homurdandı. "Eğer beni doğru dürüst eğitmek istiyorsan bu aşırı korumacı tavırlarından vazgeçmelisin. Bana saldırman gerektiğinin farkındasın, değil mi? Zaten bana bir Meyarin gibi dövüşmeyi öğretmenin asıl amacı da bu."

"Yeteneklerini tam anlamıyla sahiplendiği zaman, *küçük insan*," dedi ve Zain'in söylediği o alaycı lakapla hitap ettiği için kıza yan yan bakıp güldü. "Aşırı korumacı tavırlarımın kaybolacağına eminim ama o zamana kadar seni kollayacağımı kabullenmen gerekiyor."

Roka konuşurken valisyolu da saraya varmış, Alex'in odasına doğru yavaşça çıkıyordu. Kapıya geldiklerinde durdu ve Roka kıza dönüp sessizce, "Son iki haftadır çok zorlandığını biliyorum, Alex," dedi. "Sadece Jordan için endişelenmen ve Aven'dan korkman değil, daha bir sürü şey de yaşadın. İnan bana, gücüne hayranım. Bunu yapacak gücüm olduğu sürece, hiç kimsenin senin gücünü yok etmesine *izin vermeyeceğim.* Eğer bu beni aşırı korumacı yapıyorsa da yapsın. Zain, Kyia... Hepimiz, her zaman senin yanında olacağız. Bu karanlık tehdit geçene kadar senin elini tutacağız."

Aniden boğazının düğümlendiğini hisseden Alex, güçlükle yutkundu.

Omuzları gevşeyen Roka, kendine doğru çektiği Alex'e sıkıca sarıldı. "Bunların bir parçası olmak istemediğini biliyorum," diye fısıldadı. "Ama sandığından çok daha güçlü ve hayal edebileceğinden çok daha yetenekli olduğunu sakın unutma. İnan bana..."

"Dur, Roka. Beni öldürüyorsun," diye çatlak sesle fısıldadı Alex.

Kızı bırakan prens, geriye doğru çekildi. Gülümseyince, yüzündeki ciddi ifade yumuşayıp parladı.

"Şu an bunu istemeyiz, öyle değil mi? En azından sen varrungarddan dönene kadar. Yarınki maceradan sağ çıkmak istiyorsan, şu an yaşaman lazım."

Az evvelki duygusal an geçtiği için rahatlayan Alex, gözlerini kısarak Roka'ya baktı. "Bana, *tehlikeli değil* demiştin."

Roka güldü ve kızı kapıya doğru götürdü. "Hiç böyle bir şey söylemedim. Şimdi biraz uyu, Alex. Birkaç saate görüşürüz."

Sekiz

"Meyarin vahşi yaşamında hayatta kalma dersleri," dedi Kyia, ertesi sabahın erken saatlerinde.

Dişi Meyarin, yatağından kaldırdığı Alex'e, buz gibi ormanda hayatta kalmasını sağlayacağını umduğu kürklü bir giysi giydirdi. Güneş, Altın Kayalıkların üzerinde daha yeni yeni yükselmeye başlamıştı. Alex, yarı uykulu bir vaziyette valisyoluna bindirilmiş ve yol boyunca, onun insan oluşuyla çok eğleniyormuş gibi görünen Zain'e yaslanarak gitmişti.

"Gümüş Orman'da bulacağın her su saftır, içebilirsin," dedi Kyia. Alex onu dikkatle dinlemek için kendini zorladı. Çünkü eğer varrungarddan sağ çıkmak ve bir sonraki gece akademiye geri dönmek istiyorsa, bunların önemli olduğunu biliyordu. "Kış, sert geçiyor olabilir ama nehirler doğruca dağlardan akar, o yüzden donmamışlardır."

"Su güvenli," dedi Alex, esneyerek.

Zain güldü, Kyia'nın yeşil gözleri ışıldadı.

"Evet, Alex. Şimdi gıdaya gelelim," dedi dişi Meyarin.

Pelerinin içinden eşsiz birer fındık şeklinde besinlerle renkli meyveler çıkardı. Henüz kahvaltı etmemiş olan Alex'in karnı bu

Meyarin gıdalarını görünce guruldadı. Bir tane almak için uzandı fakat Kyia hemen avucunu kapattı.

"İştah açıcı görünüyorlar, öyle değil mi?" Alex başını salladı. "Muhtemelen göründükleri kadar lezzetlidirler ama eğer onları yersen tükettiğin en son şey olabilirler."

Alex irkilerek geriye doğru çekildi. "Ne?"

"Gümüş Orman pek çok tehlikelerin yuvasıdır, Alex. Aç bir mide de buna dâhil. Varrungard aşamasındaki dayanıklılık testinin burada yapılmasının bir sebebi var," dedi Zain.

Akşam yemeğinden birkaç şeyi yanına almış olmayı dileyen Alex, "Yani bana iki gün boyunca aç kalacağımı mı söylüyorsun?" diye sordu.

Kyia başını iki yana salladı. "Eğer vaktimiz olsaydı, en azından güvenli üzümlerle zehirli üzümleri birbirinden ayırt etmeyi sana öğretirdim. Ancak gereken riskleri almana yetecek kadar şey öğretmemiz şu an için mümkün değil. Bununla birlikte, varrungard etabına giren bütün zeltora adayları, ormandaki temel hayatta kalma kurallarına hâkimdir. O yüzden senin hazırlıksız gitmeni adil bulmuyorum, özellikle de bu ormanlarda büyümediğin düşünülürse."

Meyarin, elindeki ölümcül gıdaları yere attı ve indikleri karla kaplı arazide bir şeyler aramaya başladı. Peşinde olduğu şeyi bulunca, Alex'e, büyük bir ağaca doğru peşinden gelmesini işaret etti. Ormandaki diğer ağaçlar gibi bu ağacın da parlak siyah yaprakları vardı. Gövdesi de parlak gümüş rengiydi, kökleri karla kaplı zemine yayılmıştı.

"*Laendra,* ormanın bu bölümünde yetişir," dedi, ağacın köklerinin üzerinde duran bir avuç çiçeği göstererek. "Dün de tecrübe ettiğin gibi, öncelikli kullanım amacı şifadır. Ama kısa süreler için besin olarak da kullanılır." Çiçeklerden birini sapından koparıp Alex'e uzattı. "Ye. Açlığını giderip sana gün boyu kuvvet verecektir."

Alex elindeki çiçeğe baktı. Bir gün önce içtiği sıvı formuna benzer şekilde, çiçek de âdeta hayat doluymuş gibi içeriden ışıldıyordu. O kadar güzeldi ki, koparıldığı için neredeyse üzüldü. Ama dişi Meyarin doğru söylüyordu. Artık Alex ne arayacağını bildiğinden, etraflarındaki ağaçların köklerinde büyümüş olan bütün laendraları tespit etti.

Neredeyse eli kadar olan bu çiçeği nasıl yiyeceğini bilmediği için Kyia'ya baktı.

"Ortasındaki yaprakları soy ve tek tek ye. Hepsini bitirdikten sonra, sapını da iyice çiğne." Kyia omzu silkti. "En azından ben böyle yiyorum."

Kyia'nın talimatlarını izleyen Alex, dilinin üzerindeki karamel-vanilya tadıyla bir kez daha kendinden geçti. Sadece birkaç yapraktan sonra, tepeden tırnağa ısındı ve kendini yenilenmiş hissetti. Artık varrungardda kendisini bekleyen her şeye hazırdı.

"Eğer herhangi bir sebeple yaralanacak olursan," dedi Zain, "ortasındaki tomurcuk kısmını kes ve suyunu doğrudan yaranın üzerine damlat. Bu şekilde daha hızlı iyileşirsin."

Çiçeğin ne kadar sulu olduğunu bizzat görmek isteyen Alex, tomurcuk kısmını dişledi. Parmaklarından, karla kaplı yere gümüş renkli bir sıvı aktı ve ayaklarının dibinde ışıltılı bir iz bıraktı.

"Gerçekten, gıdalarınızı çok seviyorum," dedi, sapı çiğnemekte olan Alex. "Her şeyin tadı çok güzel."

"Binlerce yıllık tarım tecrübesine *sahibiz*," dedi Zain. "En azından birkaç şeyi doğru yapmak adına bu yeterli bir zaman sayılır."

Alex cevap vermeye fırsat bulamadan, Roka karşılarında belirdi.

"Üzgünüm, geciktim," diyerek onları selamladı. "Uyuyakalmışım." Böyle bir lüksü olmayan Alex'e bakıp, haylaz haylaz sırıttı.

"Şanslısın çünkü az evvel sihirli çiçekten yedim ve kendimi üç bin yıl daha uyanık kalacakmışım gibi hissediyorum," dedi Alex. "Yoksa sana şu anda bir tekme basardım."

Roka hafifçe güldü ve Kyia ile Zain'e döndü. "Hazır mı?"

"Muhtemelen değil," diye mırıldandı Zain. Alex de onunla aynı fikirdeydi.

Kyia, Zain'e uyarır gibi bir bakış attı. "O, iyi olacak."

"Elbette," dedi Roka, büyük bir öz güvenle. "Ne yapman gerektiğini anladın mı?" diye sordu Alex'e.

"Meya'ya dönüş yolunu bulacağım," dedi Alex. Hepsi, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi ona baktı. Alex kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar, değil mi? Yoksa bir şey mi kaçırdım?"

Roka başını iki yana salladı. "Hayır, tamamen haklısın. Ancak çok... basitmiş gibi söyledin. Ama sanırım ilk bölüm basit. Yolculuğun sonuna vardığında biraz daha karmaşık şeylerle karşılaşacaksın, yani bu dayanıklılık testinden sonra enerjinin en düşük olduğu süreçte. Ama o âna kadar, haklısın. Basit." Roka'nın gülümsemesini fazla masum bulan Alex, cevaben dudaklarını büzdü. "Sormak istediğin bir şey yok mu?" dedi Roka.

Alex suratını astı. "Elbette var. Mesela: 'Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?' ve 'Sizinle beraber valisyoluna atlayıp geri dönemez miyim?' ya da: 'En azından ComTBA'mı verseniz de buradan hızlı çıkış yolunu bulmak için GPS'e baksam?'" Son sorusu üzerine hepsi birden şaşkınlıkla bakınca, Alex derin bir iç çekip Zain'e döndü. "Eğer D.C. ve Bear ararsa, onlara iyi olduğumu ve endişelenmemelerini söyle lütfen."

"Söylerim, küçük insan," dedi Zain ve cebini yoklayıp, ***kopya çekmek olur*** diye nitelendirerek kızın elinden aldığı ComTBA'yı aradı. "Ama yarın akşam görüşene kadar seninle iletişim kuramayacaklarını da söylerim," dedi.

"Tabii, ne olur ne olmaz," diye başını salladı Alex.

"Sen bizi göremeyeceksin ama biz çeşitli noktalarda iki gün boyunca seni yakından takip ediyor olacağız," dedi Roka. Elini kızın omzuna koyup onunla göz göze gelebilmek için eğildi. "Söylenen zamanda varrungardı tamamlaman için bir Meyarin gibi düşünmelisin, Alex. Algılarını aç, çevrende olanları ***dinle***. Bizden biri gibi hareket et. Eğer bunları yaparsan yarın güneş batarken Meya'ya ulaşmış olursun."

"Ya ulaşamazsam?"

"O zaman seni valisyoluna koyar ve eve biz getiririz," dedi, bir ağabey gibi kızın saçlarını okşayarak. "O zaman da ormanda güzel ve sessiz bir tatil yapmış olursun."

"Başka bir deyişle, eğer başarısız olursam," dedi Alex.

"Varrungard senin için sadece bir dayanıklılık testi," diye hatırlattı Kyia. "Zeltoraya katılmak için girdiğin bir sınav değil. Görevin, Meyarin özelliklerini canlandırıp takip etmek ve yolunu bulmaya çalışmak. Hem kim bilir? Belki çok eğlenirsin."

"Size, kamp yapmaktan hiç hoşlanmadığımı söylemiş miydim?" diye mırıldandı Alex. Sonra derin bir iç çekip, "Tamam. Hadi, şimdi biri bana doğru yönü göstersin," dedi.

Kyia, kızı kuzey, güney, doğu ve batı yönlerine doğru döndürdü. Daha önce hiç izcilik yapmamış olan Alex, yönünü nasıl bulacağını bilmiyordu. Hem bilseydi bile, şu an bambaşka bir dünyadaydı. Dolayısıyla bilgileri çok az işine yarardı.

Başka bir deyişle, *fena* hâlde hapı yutmuştu.

"Son bir tavsiyeniz var mı?" diye sordu, gidişlerini geciktirmeye çalışarak.

Zain sırıtarak, "Parmaklarının düşmesine sakın izin verme," dedi.

Alex, bu söz üzerine endişelenmek yerine, gülümseyip kürkle kaplı botlarından birini kaldırdı. "Sen şu bebekleri gördün mü? Sanki ayağıma sıcak su torbası giymiş gibiyim."

Bu doğruydu. Yarı uykulu vaziyetteyken ona Kyia'nın giydirdiği kıyafetler, Alex'i soğuktan tamamen koruyordu. Pantolonu, rüzgâr geçirmeyen, deri benzeri bir kumaştan yapılmıştı. Üzerine sararak giydiği kalın tuniği, dizlerine kadar iniyor, onu gayet sıcak ve rahat tutuyordu. Beyaz olan giysileri, ince bir myrox iplikle dikilmişti. Ki Kyia'ya göre Alex'in bu buz gibi havada kendini rahat hissetmesinin sebebi de buydu. Öte yandan bu karla kaplı gümüş ormana kolayca karışabilecek ve göze batmayacaktı.

"Parmaklarıma bir şey olmayacağından eminim," dedi Alex. "Ama geri kalanım tartışılır."

"O zaman artık başlasan iyi edersin," dedi iri yarı Meyarin. Alex'in omzuna öyle sert vurdu ki, dizlerini titretti. "Sakin hareket et, küçük insan. Ne olduğunu bile anlamadan aramıza dönmüş olacaksın."

Zain birkaç adım geriledi, Kyia da kıza cesaret veren bir gülümsemeyle bakıp Zain'i takip etti. Ancak Roka, Alex'e yaklaştı.

"Eğer yolunu kaybedersen güneşi takip et," dedi. "O seni doğrudan Meya'ya götürür. Altın Kayalık'a ulaştığın anda varrungard dayanıklılık testi biter." Eğilip fısıldadı: "Teknik olarak silah taşımana izin yok ama A'enara şu an fiziksel olarak burada olmadığından, silah taşımanı hile yapmak olarak saymayacağız. Unutma ki bıçağın, bela anında seni bulur."

"Beni tam olarak ne tip bir *bela* bekliyor, Roka?" diye sordu, gözleri şaşkınlıktan kocaman olan Alex.

"Aşırı derecede şanssız olabilirdin," diye hem cevap verdi hem de vermedi Roka. "Ancak ben bir sorun olmayacağından eminim. Sadece, sana... hatırlatmak istedim. Şimdi git, Alex. Ve bir Meyarin gibi düşünmeyi unutma."

⚔

Öğleden sonra Alex, prensi taklit ederek kendi kendine, *bir Meyarin gibi düşün,* diyordu. *Bir Meyarin gibi düşün, Alex.* Ses tonunu doğal hâline çevirdi: "Tabii, Roka. Çünkü bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum."

Varrungard deneyimi çok da iyi gitmiyordu. Yorgundu, susamıştı ve myroxla dikilmiş giysilerine rağmen, güneş batmaya yüz tutarken ısırmaya başlayan soğuğu hissediyordu. Her denk geldiğinde bir laendra çiçeği yemeseydi, muhtemelen şu an ayakları da şişmiş olurdu. Ancak bu tatlı çiçek her ne kadar enerjisini artırıp bedenine kuvvet verse de, midesini doldurmak için yeterli değildi.

Derin karların arasından yolunu bulmak için ilerlerken, "Bu berbat bir şey," diye soluk soluğa homurdandı. Şu âna kadar ormanda hiçbir engele takılmadan ilerlemişti. Ama şu an

bulunduğu yerde karlar o kadar kalındı ki, herhangi bir yere hızlı bir şekilde gitmesi imkânsızdı.

Hatta hız giderek daha büyük bir sorun hâline gelmeye başlıyordu. Ne kadar denerse denesin, Meyarin hislerini bir türlü canlandıramamıştı. Oysa daha önce yapmıştı... Kaldoras'tan hemen önce Aven ve Jordan'la karşılaştığında. Hayatı tehlikede olduğundan, bir şekilde ormandan süper bir hızla koşarak geçmeyi başarmış ve bir gölge özü portalına girip kaçmıştı.

Çıplak ellerine bakıp, gölge yüzüğünü alan Zain'e içinden küfretti. Eğer şu an yüzük, parmağında olsaydı, bu lanet testi boş verip hemen kendini Meya'ya naklederdi.

Günün ilk su kaynağına bir saat sonra ulaştı. Saatlerdir yürüdüğü için, üzerini ıslatacağını bildiği hâlde kendini suya bırakmak istedi.

Aslında yürürken bir ara kar emmeyi düşünmüştü ama güneş de batmak üzere olduğu için, vücut ısısını düşürme riskine girmeyi göze alamamıştı. Gerçi bu buzlu su da onu ısıtmayacaktı.

Tatmin olana kadar içtikten sonra, yere oturdu ve tepesindeki gümüşi siyah ağaçlara baktı. Şu an yaprakların arasından çok az ışık sızıyordu, demek ki güneş tamamen batmak üzereydi.

Alex'in insan yanı, ona geceyi geçirebileceği güvenli bir sığınak bulmasını söylüyordu. Zihninde hâlâ Roka'nın *bir Meyarin gibi düşün* tavsiyesi çınlamasına rağmen, maalesef Meyarin kanını harekete geçirmekte zorlanıyordu. Alex bir Meyarin'in gece mola vermeyeceğini biliyordu. Bir Meyarin'in süper algıları ve süper hızı, onun şu an çoktan Meya'ya ulaşmasını sağlardı. Ama ormanda olsa bile varrungard testinin tam ortasında durup mola vermezdi. O yüzden Alex de böyle yapacaktı.

Alex, bu soğuk ve karanlık ormanda olmaktan ne kadar korkuyor olsa da bu testi geçmeye kararlıydı. Bir nedeni, kendisine inanan Roka, Zain ve Kyia'ya borçlu olduğunu hissetmesi, bir nedeni de küstah konsey üyelerinin ona inanmamasıydı. Neyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Aven'la tekrar

karşılaştığında hayatta kalmak için küçücük bir şansı bile olsun istiyorsa, Meyarin içgüdülerine hâkim olması gerekiyordu. Eğer bu varrungard testi, yeni keşfettiği algılarını bir şekilde açığa çıkarmasına yardımcı olacaksa, o zaman kendini her şeyiyle bu teste vermeliydi.

Derin bir nefes alıp nehir kenarından kalktı ve gözlerini kapadı.

"Dinle, Alex," diye kendi kendine fısıldadı. "Sadece dinle."

Nefesine, ciğerlerinde hareket eden ve burnundan çıkan havanın sesine odaklandı. Kalp çarpıntısı kulaklarındaydı, bu sese de odaklandı. *Dum-dum-dum.* Sonra duyma algısını genişletti. Ayağının dibinde akan nehrin sesini duydu. Ayağını kaldırdığında karlardan çıkan sesi duydu ve ağaçların arasından esen rüzgârın ıslığını işitti. Uyumaya hazırlanan uzaktaki kuşları duydu. Çalıların altında kıpırdayan, akşam yemeklerini arayan yaratıkların sesini işitti. Karda yürüyen bir hayvanın pençelerinin yumuşak seslerini ve hemen arkasından onu takip eden daha küçük pençelerin pıtırtısını duydu. Bunlar muhtemelen annelerini takip eden yavrular olmalıydı.

Seslere odaklanmaya devam ederken, bir yandan da diğer algılarına odaklandı. Tenini öpen soğuk rüzgârı hissetti. Ayağının altındaki karların altına gömülmüş olan toprağın kokusunu aldı. Dağdan akan soğuk suyun, dilindeki tazeliğini hissetti ve laendranın belli belirsiz tadını.

Nihayet gözlerini açtı.

Sanki bu dünyayı ilk kez görüyormuş gibi etrafındakilere dikkatle bakarken hiç kıpırdamadı. Her şey daha parlak, her şey daha netti. Alex, üzerine kar taneleri yağmaya başladığında, her birinin şeklini dikkatle inceleyip, onları ağır çekimde düşerken izledi. Elini uzattı ve teninde eriyen karları seyretti, her şeyi mikroskobik bir netlikle deneyimliyordu.

Artık kontrolü tamamen eline almış olan Alex, algılarını bedenine çevirdi. Damarlarında akan kanı, harekete geçmek için gerilen kaslarını hissetti. Bedenindeki gücün ve duruşundaki kuvvetin fena hâlde farkındaydı.

Öne doğru hafifçe ilerlerken her bir bağ ve dokusunun esnediğini hissetti. Ayaklarını yerden kaldırınca hızla koşmaya başladığını fark etmek, onu şaşırtmadı. Ormanı yararak geçerken ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu. Bu inanılmaz hızda, ağaçlar bulanık görünüyordu.

Bu onu canlandıran, hatta sarhoş eden bir deneyimdi. Aven'dan kaçarken bu deneyimin tadını çıkaramamıştı ama şimdi yüzüne çarpan rüzgârdan dolayı gözleri yaşarıyorsa da, Alex ilk kez kendini gerçek manada sonsuza dek özgür hissetti.

İleri seviyedeki algılarının onu bir ağaca çarpmaktan koruyacağını bilerek gözlerini kapadı ve *belki de bu varrungard denen şey o kadar da kötü değildir,* diye düşündü. *Çünkü buna kesinlikle alışabilirim.*

Alex, bütün gece ormanda ay ışığının izini takip ederek sabaha kadar koştu ve yoluna devam etti. Sadece mecbur kaldığında, yeni nehirlerle karşılaştığında su içmek için ya da açlığın belli belirsiz kıpırdanmalarını hissettiğinde durdu. Damarlarındaki Meyarin kanınından mı yoksa art arda yediği laendralardan dolayı mı, bilmiyordu ama enerjisi ve bu yeni yetenekleri onu hayal kırıklığına uğratmadı. Evet, koşmayı her bıraktığında tekrar harekete geçmeden önce kendini merkeze alması ve "dinlemesi" için hatırı sayılır bir zaman harcaması gerekiyordu ama genel anlamdaki ilerlemesinden son derece gurur duyuyordu. Aslında o kadar ilerleme kaydetmişti ki ağaçların yaprakları parlak siyahtan, parlak bal rengine dönmeye başlamıştı. Bu da artık Meya'nın etrafındaki sınırı oluşturan ormana ulaştığını gösteriyordu. Hareket ettiği hızla Altın Kayalıklara ulaşması ve varrungardı tamamlaması çok uzun sürmeyecekti. Hatta belki öğle yemeğinde bile dönmüş olabilirdi.

Ah, geri dönüş zaferini görmeleri için Gaiel ve Riza'nın da sarayda olmasını o kadar istiyordu ki. Onlara "bir ölümlünün dayanıklılığını" kesinlikle göstermiş olacaktı.

Bir an evvel varma heyecanıyla hızını daha da artırdı ve bir açıklığın kenarındaki yoğun ağaçları geçtikten sonra aniden durdu. Bunun nedeni yakınlardan gelen acı dolu bir kükremeydi. Eğilip elleriyle kulaklarını kapadı.

Ses daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Hassas Meyarin kulaklarına sanki iğneler batıyordu, gözleri sulandı. Sesin kaynağının, altın ağaçların üzerindeki gökyüzünden düşüp, açıklığın kenarına kadar kaydığını gördü.

Önündeki manzara karşısında acısını unutan Alex, geri geri adım attı ve bir ağaca çarpıp olduğu yerde donakaldı.

"Olamaz," diye bağırdı.

Baktığı şey gerçek değildi. Olamazdı.

Çünkü tam önünde, yaklaşık dokuz metre ilerisinde bir ejderha yatıyordu.

Dokuz

Canavar simsiyahtı, bir filin iki katı boyunda ve üç katı uzunluğundaydı. İçine hapsolduğu parlak ağa dolanan kanatlarını ve bacaklarını kurtarmak için savaşırken kasları kasılıyor ve pullu derisi ışıldıyordu.

Devasa burun deliklerinden sıcak dumanlar çıkarıyor ve bulunduğu yerdeki karları eritiyordu. Alex'in hem canını yakan hem de onu çok korkutan tiz bir çığlık atarak kükredi.

Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yandan, bir ejderhaya bakıyordu, hiç çiğnemeden onu tek lokmada yutabilecek efsanevi bir yaratığa. Öte yandan, bu kadar muhteşem bir yaratığın çektiği acıya duyarsız da kalamazdı. Ama ya...

Alex daha düşüncesinin sonuna gelemeden canavar gerildi ve koca başını ona doğru çevirdi. Gözleri mavi alev topları gibi parlıyor ama gözbebekleri korkuyla titriyordu.

"Lütfen beni yeme," diye fısıldayarak dikkatle canavara doğru yaklaştı. Canavar gözünü ondan hiç ayırmadan adımlarını takip etti. Yaklaştıkça çok daha korkunç görünüyordu. Ağdan kurtulmak için vahşice uğraşırken tiz sesi daha da yükseldi.

Canavarla arasında sadece birkaç adım kalan Alex, ona, "Sorun yok," derken buldu kendini. Hafifçe eğilerek ağırlığını ayaklarına verdi ve onu sakinleştirmek ister gibi ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Aralarındaki mesafeyi tamamen kapayınca ejderhanın gözleri daha da büyüdü. Yaratık daha hızlı nefes alıp vermeye ve Alex'in ayaklarının dibindeki buzu eriten mavi kıvılcımlar saçmaya başladı.

"Sakin ol, iri çocuk," dedi Alex, yumuşak bir sesle. Canavardan çok daha fazla korktuğu için elleri titriyordu. "İzin ver de sana bir bakayım."

Alex, daha yakından bakınca ağın moxyreel ipinden yapılmış olduğunu gördü.

"Bu, işleri karıştırıyor işte," diye mırıldandı. Çünkü bu Meyarin çeliğini sadece bir Meyarin çeliğinin kesebileceğini biliyordu. Bu ejderhanın neden bir moxyreel ağının içine düştüğünü düşünmekle uğraşmadı ya da bu yaratığı bu hâle kimin getirdiğini. Onun yerine, elini çenesine koydu ve bu ejderhayı nasıl kurtarabileceğini düşündü.

"Abrassa."

Alex yerinden öyle bir sıçradı ki neredeyse kayıp düşecekti. Taş kesilmiş gözlerle yaratığa döndü. "Olamaz! *Konuşabiliyor musun?*"

"Abrassa," dedi yaratık, tekrar. Sesi, derin ve erkeksi ama bir ergen gibi gençti. "Abrassa... kapanıyor... çabuk ol."

"Abrassa mı?" dedi sinirleri gerilen Alex. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Abrassa... Boş."

Hiçbir şey anlamayan Alex, başını iki yana salladı.

Yaratık öfkeyle homurdanınca Alex bir adım gerilememek için kendini zor tuttu. İstediği son şey bu yaratığı kızdırmaktı.

"Abrassa... Boş... Geri dönmek zorunda."

Alex, bu bağlanmamış kelimelerden bir anlam çıkarır gibi oldu. "Kıpırdamamaya çalış," dedi ve ipleri inceleyip, geldiği yere geri dönmesi için bir an evvel bu yaratığı serbest bırakması gerektiğine karar verdi. "Seni bunun içinden çıkarmaya çalışacağım."

"Çekildi... arasına. Abrassadan," dedi, mantıksızca konuşmaya devam eden ejderha.

Yaratığın konuşmak için gösterdiği teşebbüsü anlamaya çalışmaktan vazgeçen Alex, "Çok acı verici olmalı," dedi. Parmaklarını moxyreel düğümünün altına geçirdi ve ejderhanın pullarına değdi. Çok yumuşak olduklarını fark edince şaşırdı.

"Acı dolu..." dedi ejderha. "*Altın Olan* yol açtı... çok acıya."

"Hı hıı," dedi düğümü çözmeye çalışan Alex. Her şeyini, Zain'in almamış olmasını çok isterdi. Böylece, myroxtan yapılmış ok ve yay şeklindeki kolyesi hâlâ boynunda olurdu. Ama sonra aklına Zain'in *almadığı* bir şey geldi. *Alamadığı* bir şey.

Avucunu yukarıya doğru açar açmaz, buza benzeyen bıçak elinde belirdi... Daha kısa bir süre önce Alex'e saplanan hançerdi bu. Ama şu an onu, yani A'enara'yı elinde tutmaktan büyük keyif alıyordu.

Ejderha, gök mavisi, parlak gözlerini daha da açarak hiç kıpırdamadan bekledi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Alex, elinde hançerle nasıl göründüğünü tahmin ederek.

Ama nedense ejderha korkmuşa benzemiyordu. Sadece... şaşırmış gibiydi.

"Bu ağ, meyarin çeliğinden yapılmış," dedi Alex, sırf bir şey söylemek için. Fakat ejderha ne kadar anladığından emin değildi. "O yüzden, bunu sadece bir myrox kesebilir ama umarım..." Durdu ve omuz silkerek hançerini gösterdi. "Bana korkmuş gibi bakma, tamam mı? Kıpırdama ki sana zarar vermeden bu ağı kesebileyim."

Ejderha koca başını öne doğru salladı. "Kes... Çabuk."

"Aha," dedi Alex ve A'enara'yı dikkatle ejderhanın pullarıyla moxyreel ipinin arasına soktu. "Şu *abrassa* denen şey kapanıyor, değil mi? Merak etme, mümkün olduğunca hızlı olacağım."

"Abrassa kapanıyor... Ama neden acele etmiyorsun," dedi ejderha. "Altın Olan gelir... Daha çok acı gelir... Acele etmelisin."

Bir anda çok korkan Alex, olduğu yerde donakaldı. "Altın Olan mı? Sen... sen Aven'dan söz etmiyorsun, değil mi? Sürgün edilen Meyarin Prensi'nden?"

"Altın Olan... kötü... Xiraxus'u abrassadan geçirdi... Hemen geri dönmek gerek... öncesinde..."

Açıklığa dikkatle bakan Alex'in tüm kasları gerildi. "Neyin öncesinde?"

"Öncesinde."

Başını iki yana salladı. Panik yapmamak için, Aven'ın önlerine çıkacağı düşüncesini kafasından atmak istedi. Ama "Altın Olan" tarifine Aven'dan daha uygun birini düşünemiyordu. Eğer ejderhayı bu tuzağa düşüren Aven ise... o zaman, ödülünü almaya geliyor olmalıydı. Alex'in kesinlikle bekleyip görmek istemediği bir şeydi bu.

"Umarım işe yarar," dedi sessizce ve bıçağın keskin kenarını ağa bastırdı. Bıçak sanki suyu delip geçiyormuş gibi ağı kolayca kestiğinde, Alex'in tüm bedeninden ter boşaldı. A'enara'nın myroxtan yapılmış olup olmamasını umursamıyordu bile ve bu nedenle moxyreeli kesmemesi gerektiğine de. Zira bu hançerin kendi sırları olduğunu çoktan anlamıştı.

İpleri kese kese canavarı ağdan kurtardı. Yaratığın göğsünde birleşen ön ayaklarını saran son ipleri de kesince, ejderha bir zafer çığlığı atarak kükredi ve arka ayaklarının üzerine yükselip dev kanatlarını açtı. Bu hâliyle, olduğundan çok daha büyük görünüyordu.

Alex korkudan geri geri uzaklaştı. Ama ejderhanın kükremesi, inlemeye dönüşünce durdu.

"Yaralı mısın yoksa?" diye sordu.

Ejderha kendini korumak ister gibi iki büklüm olmuştu. "Uçmak..." dedi. "Uçmak...Lazım..."

Aven'ın nerede olduğu ile ilgili endişelerini bir kenara bırakan Alex, kontrolü tekrar ele aldı. "İzin ver de bir bakayım."

Ejderha, ona güvenip güvenmemekte tereddüt ediyordu ama kızın elindeki A'enara'ya baktı ve bir karar verdi. Yere doğru alçaldı ve dikkatle kanadını açtı. Alex, dirsek eklemi olduğunu düşündüğü bölgedeki yarayı fark etti. Yaradan, yapışkan, altın sarısı bir sıvı sızıyor ve karlara damlıyordu. Rengi çok garip olsa da kan olduğu belliydi.

"Uçmak... Lazım..." diye telaşla tekrarladı ejderha. "Altın Olan gelir... Abrassa kapanır... *Uçmak Lazım!*"

Hızla düşünen Alex, ejderhaya beklemesini söyleyip en yakındaki ağaçlara koştu ve bir avuç laendra ile geri döndü. Zain'in tavsiyesine uyup bıçağıyla çiçeklerin tomurcuğunu kesti ve suyunu aldı. Sonra iki eli de serbest kalsın diye A'enara'yı bıraktı ve hançer, tekrar gözden kayboldu.

"Bu acıtabilir, batabilir," dedi ejderhaya. "Emin değilim ama ne olur ne olmaz."

Uzanıp laendra suyunu yaraya dökerken, içinden yine *lütfen beni yeme,* diye geçiriyordu.

Ejderha acıyla tıslayınca Alex'in kalbi hızla çarpmaya başladı ama yaratık yine de işlemini bitirmesine izin verdi. Yara yavaşça kaybolmaya başlayınca Alex gülümsedi.

Artık altın kan sızdırmayan yara tamamen kapanmıştı. "İşte, oldu. Çok iyi."

Yaratığın göğsünü okşadı ve bir an için bir köpekle değil de bir ejderhayla baş başa olduğunu unuttuğunu fark edip korkuyla geri çekildi.

"İkimiz de bir an evvel buradan çıksak iyi olur," dedi ve açıklığa doğru bir kez daha endişeyle baktı. "Özellikle de..."

"Altın Olan geliyorsa!"

Ejderha arka ayakları üzerinde yükselirken, Alex irkilerek geriye doğru sıçrayıp yere düştü. Adrenalin tüm bedenine doluyor, Meyarin algıları açılıyordu. Aniden, sesi duydu. Ejderhanın kastettiği şey tam olarak buydu... Ormanın içinden onlara doğru yaklaşan ayak sesleri.

Ejderha, güçlü, siyah kanatlarını çırparak, "Xiraxus uçar... Altın Olan'dan kaçar..." dedi. Alex'in etrafındaki karlar havaya kalktı.

Alex, elleri ve ayaklarıyla geriye doğru uzaklaştı. Yüzü, ejderhanın kanatlarının çıkardığı şiddetli rüzgârdan yanıyordu. Aven'ın yaklaşmasından mı yoksa uçmaya hazırlanan bu muhteşem canavardan mı daha çok korktuğundan emin olamayıp, kaçmaya karar verdi. Ama ayağa kalkmasıyla ejderhanın yerinden fırlaması bir oldu. Canavar, devasa pençeleriyle onu yakalamak için yıldırım hızıyla aşağı indi. Güçlü pençesiyle Alex'in bedenini sıkıca kavradı ve açıklıktan yukarı doğru fırlayıp gökyüzüne yükseldi. Çığlık atamayan Alex yükseldikçe, aşağıda giderek küçülen ormanı izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Abrassa... kapanıyor," diye tekrar etti ejderha. Güçlü rüzgârla sesi Alex'e ulaştı. Korkmuş ve paniklemiş gibiydi. "Vakit... kalmadı..."

Hızını artıran ejderhanın pençeleri arasında sıkıca kavrandığı için Alex nefes alamıyordu. Hava çok sertti ve bedenine çarpıyordu. Yaratığın pençesinde çaresizce sallanırken, göğüs kafesinin çatırdadığını hissetti. Canı çok yandı ve görüşü bulanıklaşmaya başladı. Bayılacağını hissettiğinde, ejderha son bir hamle yaptı.

"*Abrassa,*" diye kükredi. "Dayan... dayan..."

Alex'in tutunacak hiçbir şeyi yoktu. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Bilincini kaybetmeden önce gökyüzünde bir mürekkep patlaması gibi parlayan bir enerji bulutunun belirdiğini gördü... Ejderhanın doğruca içine uçtuğu mürekkep...

Ve... Bir anda bayıldı.

On

Alex'in kendine gelişi, huzurlu ve ağır ağır olmadı. Bağırarak uyandı. Etrafına bakarken, kalbi deli gibi atıyordu. Meyarin sarayındaki güvenli yatağında olduğunu anlayınca biraz sakinleşti.

Başını balkona çevirdi ve öğleden sonra güneşinin altında parlayan şehir manzarasıyla biraz daha rahatladı. *Kaburgalarım* kırılmış mı, *iç kanamam var mı,* diye düşünerek ellerini göğsüne bastırdı ama hiçbir şeyi yoktu, hatta ağrısı bile.

"Rüya mı gördüm yoksa?" diye merak ederken kapı açıldı ve Kyia içeri girdi.

Yastıklara yaslanan Alex aklına gelen bir şey nedeniyle gözlerini fal taşı gibi açıp dişi Meyarin'e baktı. "Lütfen, fazla laendra tüketimin halüsinasyona yol açtığını söyle, Kyia. Çünkü az evvel bir ejderha ile uçtum... şaka yapmıyorum."

Kyia durdu ve başını yana eğip Alex'e baktı. "Laendra mı?" dedi ve yatağın yanına yaklaştı.

"Varrungardda çok fazla yedim," diye açıkladı Alex. "Çok ama çok fazla. Dolayısıyla, ya o yüzden ya da Aven'ın kurduğu tuzağa düşen bir ejderhayı gerçekten kurtarıp, onun sayesinde başımdaki tüm belalardan kaçtım. Ancak ikincisini değil de ilkini

yaşamış olmayı daha çok istediğimi umuyorum. Görebiliyorsundur. Gerçi bu, aileme, Meyarin'de sihirli mantara denk olan bir çiçekten fazlaca yediğimi anlatmak zorunda kalacağım manasına gelir ama yine de sorun değil."

Kyia'nın alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Varrungard mı?"

Meyarin'in bu tuhaf davranışı karşısında Alex kaşlarını kaldırdı. "Evet, Kyia. Varrungard." Eliyle odasını gösterdi. "Sanırım buraya kendi başıma dönmedim, ki bu berbat bir şey. Gerçi çok yaklaşmıştım. Ama sonra..." Başını iki yana salladı. "Ne oldu? Halüsinasyon görüp bayıldım mı? Beni kim buldu?"

Tam o sırada kapı tekrar açıldı ve içeri giren Meyarin'i gören Alex'in midesi ağzına geldi.

Bir anda ayağa fırlayıp kollarını iki yana açarak, içinden A'enara'yı çağırdı. Hançer, bir alev topu şeklinde gelince Alex şaşkınlıktan onu neredeyse düşürecekti. Hançeri sıkıca kavradı. Mavi kıvılcımlar, koluna kadar yükselip tenini hafifçe karıncalandırdı.

Ancak şimdi bunu düşünmekten daha önemli şeyleri vardı. Diğer eliyle Kyia'yı tuttu ve kapıdan giren kişiyle aralarına mesafe koyabilmek için geri geri balkona doğru yürüdü.

"Aven," diye tısladı. "Sen buraya... Sen buraya *nasıl* girdin?"

Hiç kimsenin herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Kyia kızın elinden kurtulup ondan uzaklaştı.

"Kyia!" diye haykırdı Alex, elini uzatarak. Meyarin, ondan yine kaçtı. "Ne yapıyorsun? Bu *Aven*! Uzaklaş ondan!"

Fakat Kyia, Alex'i dinlemedi. Dişi Meyarin, ona ihtiyatla bakıp sürgün prensin yanına sokuldu.

Aven, kızı korurcasına kendine doğru çekince, Alex'in ağzı bir karış açık kaldı. *"Lenasa sae de la frayon?"* dedi, yumuşak hatta neredeyse nazik bir sesle Kyia'ya.

Alex farkında bile olmadan sözcükler, zihninde tercüme etti: "Sana zarar verdi mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran Alex, balkona doğru bir adım daha gerilerken ellerinin titrediğini hissetti. Şu an balkondaydı ve tepedeki güneş âdeta üzerine akıyordu.

"Neler oluyor, Kyia?" derken, ihanete uğramışlığın yansıması vardı sesinde.

Henüz neler olduğunu bile anlayamadan kapı tekrar açıldı ve Roka içeri girdi. Alex rahatlasa mı yoksa daha mı çok korksa, bilemedi. "Roka... Aven burada!" diye bağırdı onu uyarmak için.

Siyah saçlı prens, ona merakla baktı ve korkusuzca Aven ile Kyia'nın yanına gidip, "*Varria trae fraeden de senus rayos,*" dedi. Sözcükler Alex'in zihninde yine tercüme edildi: "Görünüşe bakılırsa talimatları kaçırmışım."

"Belli ki biz de, ağabeyciğim," diye cevap verdi Aven, lirik Meyarin lisanıyla. Gözleri Alex'in üzerindeydi, dudaklarında gülümsemeye benzer bir ifade vardı. Ama bu gülümseme farklıydı. Öyle karanlık bir gülümseme değildi. Hatta çok tuhaf bir şekilde samimiydi. "Her zaman olduğu gibi, şöhretimiz bizden önce gitmiş."

"O bizi tanıyor olabilir ama ben onu daha önce hiç görmedim," diyerek başını iki yana salladı Kyia. O da ana dilinde konuşuyordu ama Alex nedense söylenen her şeyi anlıyordu. "Bir draekonla bağlandığı için parlıyor, bu yüzden onu daha önce görsem mutlaka hatırlardım."

"Elinde tuttuğu hançer kadar merak uyandıran bir durum bu," dedi, bakışlarını A'enara'ya odaklayan Aven. "Bu normal bir hançer değil. Eğer bilmesem şey derdim..."

Bütün bedeni titremeye başlayan Alex, şaşkınlıkla fısıldadı: "Bu bir tür şaka mı? Neler *oluyor*?" diye sordu.

"Hangi lisanı konuşuyor?" dedi, kıza merakla bakan Aven.

Roka da aynı şekilde ona merakla bakıyordu. "Bu ortak lisan. Sanırım... kafası karışmış."

Kyia suratını astı. "Bunu anlamak için konuştuğu dili bilmeme gerek yok, Roka. Zavallı şey çok korkmuşa benziyor. Onu Altın Kayalık'ın dibinde yarı ölü bir hâlde bulduk, yani korkmakta haklı."

Aven bir adım öne çıkıp ellerini havaya kaldırarak Alex'e doğru yaklaştı. "Her şey yolunda," dedi neredeyse hipnotize edici o melodik lisanla. "Burada, dostlarınlasın."

Gözleri kocaman olan Alex, balkonunun korkuluğuna yaslanana kadar geriledi. Omzunun üzerinden aşağıya bakınca dizleri titredi. Tehlikeli derecede alçak korkuluktan düşmemek için dengesini sağlamaya çalışarak, "Neler olduğunu bilmiyorum, Aven. Ama yemin ederim ki..." diye söze başladı.

Yukarıdan gelen korkunç bir kükreme ile sözü yarım kaldı. Alex iki eliyle kulaklarını kapatınca, A'enara'nın keskin ucunun hedefinden çıkan Aven bu fırsatı kullandı ve kıza doğru hamle yaptı. Alex hançerini tekrar doğrultup Aven'dan kaçtı ancak bunu yaparken ayağı kaydı. Kollarını çırparken, üzerine doğru atlayan Aven'ın korkmuş yüzünü gördü. Ama Aven yeterince hızlı davranamadı ve Alex balkondan aşağı düştü.

Sarayın sarmal kulelerinden, şehre doğru düşerken boğazı yırtılırcasına korkunç bir çığlık attı. Tam öleceğini düşünüyordu ki havada bir gölge belirdi ve doğrudan kızın altına inip onu kavradı.

Ejderhayı tanıyan Alex, hançerini yok etti ve yaratığa sıkıca sarıldı. Bacaklarını ejderhanın omuzlarına doladı. Hızla yukarı yükselen ejderhanın boynuna sıkıca sarıldı, canını kurtarmak için. Birlikte gökyüzüne yükseldiler.

Zihninde ejderhanın nazik sesini duyuyordu: "Sıkı tutun, *Alex.*" Buna öylesine şaşırdı ki neredeyse düşecek gibi oldu.

"Şu an *kafamın* içinde misin?" diye sordu ejderhaya, ormanların ve Altın Kayalık'tan dökülen şelalelerin üzerinde uçarken.

Artık tam cümleler kurarak konuşan ejderha, "*Birazdan sana her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum,*" dedi.

Gümüş Orman'ın üzerinden süzülürlerken, Alex nefes almakta zorlandığı için kendinden geçmek üzereydi. Ölümün eşiğinden dönmüş olmasından ve Aven'la karşılaşmasından dolayı adrenalin seviyesini çok yükselmişti. Sayılardan başka hiçbir şeye odaklanmadan, yirmiden geriye saymaya çalıştı. Sonra aynı şeyi bir daha yaptı. Üçüncü geri sayımını bitirmek üzereyken, ejderha hafifçe döndü ve kanatlarını iyice açıp yumuşak bir şekilde yere iniş yaptı.

"Ha! Muhteşemdi!" Ejderhanın zafer çığlığı, Alex'in zihninde yankılandı. *"Galiba bu iniş olayında çok başarılı olacağım... dengen bozulmadı bile. Aferin bana."*

Felç geçirdiğinden oldukça emin olan Alex, bacaklarını açtı ve yere inip dizlerinin üzerine çöktü. Çünkü titreyen bacakları onu ayakta tutamazdı. Gümüş Orman'da olduklarını fark etti ama etrafta hiç kar yoktu. Hiç. Tek bir tane bile. Hatta tepesindeki güneşin ısısına bakarak, mevsimin kış olmadığını da söyleyebilirdi.

Titrek bir sesle, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"İyi görünmüyorsun," dedi, kocaman yüzünü Alex'e doğru, burun buruna gelecek kadar yaklaştıran ejderha. Eğer o an şokta olmasaydı, ejderhanın sıcak nefesinden dolayı kirpikleri yanacak gibi olduğunda hemen geri çekilirdi. *"Sana biraz su ya da başka bir şey bulayım mı?"*

Alex başını iki yana salladı. Sonra bir daha salladı. "Sen nasıl... ben anlamıyorum..." Çok fazla sorusu vardı ve nereden başlayacağını bilemiyordu, o yüzden sormaya koyuldu: "Seni zihnimde nasıl duyabiliyorum? Üstelik de bu kadar net şekilde?"

Ejderha arka ayaklarının üzerine oturdu ve bu defa yüksek sesle, "Benim adım, Xiraxus," dedi.

Alex gözlerini kırpıştırdı? "Xiraxus?"

"Bana *Xira* diyebilirsin."

"Ẓeera mı?" diye telaffuz etmeye çalıştı Alex.

Xiraxus başını salladı. "Sen Alex'sin. Yıldızların Kılıcı'nı kullanıyorsun."

"Ben... ne?"

"Yıldızların Kılıcı," diye tekrar etti Xiraxus. "Işığı Getiren. Görkemin Kılıcı. Asırların Silahı."

Alex boş gözlerle ejderhaya baktı. "Şimdilik, A'enara'yı bir kenara bırakalım. Senin zihnimde konuşabilen bir ejderha olman konusuna geri dönelim."

Xiraxus öfkeyle homurdandı. "Draekon," dedi. "Ejderha değil. Draekon."

Bunu zihnine not alan Alex, "Tamam. Zihnimde konuşabilen bir ***draekon,*** " diye düzeltti. Bunun da sebebi..."

Xiraxus suçlu suçlu ona baktı. Kocaman gövdesi büzüldü ve mavi gözlerini başka yere çevirdi. Alex'in aklına, yanlış bir şey yaptığının farkında olan bir köpek yavrusu geldi. Xiraxus, "Ben biraz... paniklemiş olabilirim," dedi.

Henüz titreyen bacaklarını test etmeye hazır hissetmeyen Alex, bağdaş kurdu. "Paniklemiş mi? Evet, tüm o '*abrassa* kapanıyor... Altın Olan geliyor' homurtularından bunu anladım. Neydi tüm bunlar?"

"*Abrassa,* Aradaki Boşluk'tur," dedi Xiraxus. Alex'in aklına, gökyüzündeki o mürekkep patlaması geldi. Direkt olarak içine uçtukları o karanlık.

Hayretle bir çığlık attı. "Onu sen mi yaptın?" dedi.

Xiraxus başını sallayarak, "Bağlanmayan ölümlüler abrassadan geçerken hayatta kalamaz. Ama ben çok korkmuştum, çünkü Altın Olan bizi neredeyse yakalayacaktı. Sen de bana çok iyi davranmıştın, beni kurtarmıştın. Onun sana zarar vermesine izin veremezdim. Ama seni başka bir yere bırakacak vaktim de yoktu."

"O yüzden sen de beni abrassadan geçirdin."

Yaratık yine başını salladı. "Boşluğun yarısında, kalbin neredeyse duracaktı. Seninle birlikte *vaeliana* yapmak zorundaydım. Zira sağ kalmanın tek yolu buydu. Ama *bağ*a rağmen sona vardığımızda seni düşürdüm. Zeltoralar seni Yüce Şehir'in dışındaki dağın eteklerinde bulmuş ve ben seni alamadan saraya götürmüşler."

Kaşlarını çatan Alex, "'Sona vardığımızda' derken neyi kastettin?" diye sordu.

"Altın Olan beni abrassaya doğru çekti. Beni buradan çekti. Beni... öncesinden çekti."

Alex ona dik dik baktı. "Biraz daha mantıklı konuşmaya başlamalısın." Ama bunu söylemesine rağmen kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, çünkü derinlerde bir yerlerde yaratığın ne demek istediğini biliyordu. Eğer bir paralel evrene girmediyse -ki şu ana

kadar Medora'da yaşadıklarına dayanarak, bu pek de mümkün görünmüyordu- Kyia ile Roka'nın Aven'la huzur içinde aynı yerde olmalarının tek bir yolu vardı. Kyia'nın, Aven'ın kendisine sokulmasına izin vermesinin, Aven'ın sevecen bir sesle Roka'ya *ağabeyciğim* demesinin, hiçbirinin Alex'i tanımamasının ve Roka dışında hiçbirinin, Alex'in konuştuğu lisanı anlamamasının tek bir yolu vardı.

"Xira, bu abrassa denen şey... bu 'Aradaki Boşluk'... bu tam olarak nedir?"

Hafifçe kıpırdanan draekon, "Uzay. Dünyalar," diye cevap verdi. Sonra da poflayarak, "Zaman," dedi.

Zaman.

Geriye doğru sıçramak.

Alex sıkıca gözlerini kapadı. "Bu bir kâbus *olmalı*. Her an uyanabilirim."

"Aramızdaki bağ, senin lisanını anlamamı ve özgürce iletişim kurabilmemizi sağlıyor," dedi, Alex'in kafayı yemek üzere olduğunu ve daha fazlasını kaldıramayacağını fark etmeyen Xira. "Senin de benim konuştuklarımın hepsini anlıyor olman lazım, Meyarin dilini de bu yüzden anladın."

Şakaklarını ovan Alex, *bu, delilik* diye düşündü.

"Seni, neredeyse senin kendini tanıdığın kadar iyi tanıyorum," dedi Xira. "Düşüncelerini ve düşünme şeklini biliyorum. O yüzden abrasayı bir kara delik gibi düşünmek sana daha mantıklı gelebilir. Uzay-zaman kuantumundaki bir yırtık gibi düşün. Altın Olan, yani gelecekteki Aven Dalmarta, onu açmanın bir yolunu bulup beni sizin zamanınıza çekti, ki bu yasaktır. Zamanla oynamamamız gerekir." Xira'nın burun deliklerinden öfkeli dumanlar çıktı. "Annem, zamanla oynarsak kötü şeyler olur, der."

Korktuğu şeyin doğru olduğunu teyit eden Alex, dehşete kapılmamaya çalıştı. "Yani geçmişte olduğumuzu söylüyorsun? Demek, sarayda işler o yüzden karışıktı... Aven beni öldürmeye o yüzden kalkışmadı, o yüzden hiçbiri beni tanımadı?"

Xiraxus başını yine salladı. "Evet. Abrassa, bizi benim zamanıma geri getirdi."

Alex, kussa mı bayılsa mı bilemedi. Zayıf bir sesle, "Başıma gelen garip şeyler listesinde -ki inan bana kısa bir liste *değil*- en büyük olay bu." Görüşü bulanıklaşmaya başlayınca derin bir nefes aldı. "Tamam, demek ki geçmişteyim. Ama sorun değil, çünkü şu *abrassa* şeyini bir daha kullanıp beni evime geri götürebilirsin. Bundan daha tuhaf şeyler de olmuştur, öyle değil mi? Yani başka birine... daha tuhaf şeyler başka birinin başına gelmiştir elbette."

Evet, hiç şüphen olmasın.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve bacaklarının çok az titrediğini hissedince sevindi. "Benim zamanıma geri uçtuktan sonra, ikimizin de iyiliği için tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi yapalım, derim. Anlaştık mı?"

"Şey..." dedi yaratık, gergin bir şekilde kıpırdanarak. "Bir sorunumuz var."

Alex birazdan duyacağı şeyden hoşlanmayacağından emindi. Ama duymasına fırsat bile kalmadan, ormandan gelen korkunç bir çığlık işitti.

"Eyvah," diye fısıldayan Xiraxus, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp büzüldü.

"Neydi *o*?" diye üsteledi Alex.

"Zaronia." Xira bir top gibi kıvrıldı. "Annem."

Alex gereken uyarıyı zaten almıştı. Bir anda, küçük bir ev boyutunda bir şey yeri sarsarak gökyüzünden indi. Alex, Xiraxus'un çok büyük olduğunu sanıyordu ama karşısındaki bu koyu mor dreaekonla kıyaslanınca, Xiraxus bir aslanın yanındaki kedi yavrusu gibi kalıyordu.

"Xiraxus, sen ne yaptın?" diye bağırdı mor draekon -Zaronia- boğuk ve gök gürültüsü gibi bir lisanla.

"Üzgünüm, anne. Ama mecburdum," diye inleyerek yanıt vardı Xiraxus. "Alex hayatımı kurtardı."

Mor drakeon hiç kıpırdamadan durup ölüm kadar sessiz bir şekilde, "Alex mi? Bu şeyin adını biliyor musun?" dedi.

Cevabı beklemeden devasa boynunu uzatıp yüzünü Alex'e yaklaştırdı.

Aman Tanrım, şimdi beni yutacak, diye düşündü, olduğu yerde donakalan Alex.

Zaronia şaşkınlık içinde irkilerek geri çekildi ve Xiraxus'a döndü. "Onunla bağlanmışsın," dedi yüksek sesle ve ortak lisanla konuşarak. Bu şaşkın sözlerinin içinde hafif bir korku var gibiydi. "Zihnini duyabiliyorum. Teninde kanıtını görebiliyorum. Sen bir ölümlüyle bağ kurmuşsun! Aklından ne *geçiyordu?"*

"Anne, mecburdum," dedi Xiraxus, huysuz bir ergen gibi. "Aksi takdirde, abrassada ölecekti. Kendi zamanından buraya atlamak için çok uzun bir yol katettik ve bu süreçte canlı kalması imkânsızdı."

Bunu duyan Zaronia'nın, zaten kocaman olan yırtıcı gözleri daha da büyüdü. Öfkeyle kükredi. "Onu abrassadan mı geçirdin?"

"Paniklemiştim!" Xiraxus bunu söylerken zıplayınca Alex'in ayağının altındaki zemin titredi. "Altın Olan... beni kendi zamanına çekti. Bana zarar verecekti. Ama Alex beni kurtardı. Onun, Alex'i kaçırmasına izin veremezdim. Ancak onu güvenli bir yere bırakıp tekrar Boşluk'a dönüp geçecek kadar vaktim de yoktu. O yüzden ben de... onu yanımda getirdim."

Zaronia öyle yüksek sesle kükredi ki etraftaki ağaçların hepsi köklerine kadar titredi. Alex kulaklarını elleriyle kapatmak zorunda kaldı. Zeronia, devasa arka ayaklarının üzerine kalkıp onlardan uzaklaştı. Sonra arkasını dönüp geri geri yürüdü. Bunu tam üç kez ve büyük bir öfkeyle yaptı.

"Anne..." demeye çalışan Xiraxus, Zaronia'nın dişlerini göstermesi üzerine korkup sustu.

Mor draekon bir anda yine Alex'in karşısına geldi. Daha az evvel adımlayan yaratık, şu an kızın çok yakınında duruyordu.

"Burada çok yoğun bir hava olduğundan düzgün düşünemiyorum," dedi. "Kızın bizimle dönmesi lazım. Onunla -daha doğrusu ikinizle- ne yapacağıma, dönünce karar vereceğim."

"Şey, bölüyorum, özür dilerim ama" dedi, ilk kez konuşan Alex. Sesi de vücudu gibi titriyordu ama fikrini belirtmek zorundaydı. "Şey, benim kendi zamanıma geri dönmem lazım. İkinizle de tanışmak benim için gerçekten... *unutulmaz* bir deneyimdi ancak umarım Xiraxus şu abrassa şeyini tekrar açar da beni evime geri gönderir." İki draekon da gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Mesela, şimdi," diye ekledi.

Zaronia, Xiraxus'a döndü. "Ona söylemedin mi?"

"Söyleyecektim," dedi Xiraxus, alçak sesle. "Ama sen geldin."

Mor draekon, Alex'e dönerken çok bitkin bir şekilde iç çekti. Oğlununkiler gibi onun da gözleri parlak maviydi ve içten bir ışıkla yanıyordu. O kadar hipnotize ediciydi ki Alex çok etkilendi.

"Uyu, ölümlü," diye emretti, son derece yumuşak bir sesle. "Uyandığında cevaplarını alacaksın."

Bedeni ona izin vermeden ve nerede olduğunu ya da bir ormanın ortasında iki devasa, efsanevi etoburla birlikte olduğu gerçeğini önemsemeden -ve farklı bir zaman diliminde bulunduğunu- gözleri kapanan, bacakları gevşeyen Alex, son derece tatlı, rahat ve rüyasız bir uykuya daldı.

On Bir

Ölümlü, uyanma vakti geldi.

"Ölümlü!"

Alex aniden gözlerini açınca, burnunun ucunda, küçük bir araba büyüklüğünde bir sürüngen yüzüyle karşılaştı. Bırakın tepkisini kontrol edebilmeyi, doğru dürüst düşünemiyordu bile. O kadar yüksek sesle bağırdı ki, kendi kulakları bile acıdı. Üzerine çullanan iri canavar da şaşırmış olmalıydı, zira irkilerek geri sıçradı.

Alex geri geri kaçtı ama sivri taşlı bir duvara çarpınca durmak zorunda kaldı. Duvara yaslanmış, dehşetle nefes alıp veriyordu. Bu sırada zihni yavaş yavaş açılmaya ve karşısındaki canavarın onu yemediğini anımsamaya başladı. O yüzden, şok içinde uyandığında düşündüğü şey mümkün olmayabilirdi.

"Zaronia?" dedi. "Ne..." Bağırarak konuşmaya devam edip de bu devasa draekonu kızdırmak istemediğinden, *'Özel alan' terimi sana bir şey ifade ediyor mu?* diye bağırmak yerine, "Beni çok korkuttun. Yüzüne bağırdığım için özür dilerim," dedi.

"Türüm bir insanla bu kadar yakınlaşmayalı çok uzun zaman oldu," dedi Zaronia. "Türünün ne kadar korkak olduğunu unutmuşum. Özür dilemesi gereken benim. Seni korkutmak istemedim." Draekon başını hafifçe yana eğdi. "Lütfen benimle gel."

Alex titreyen bacaklarının üzerine doğrulmak için taş duvardan güç aldı, bir yandan da bir mağarada olduklarını düşündü. Kayaların içindeki geniş bir kanalda Zaronia'nın peşinden giderken, gökkuşağı renklerindeki myraes aleviyle yanarak önlerini aydınlatan meşaleleri fark etti.

Zaten bir mağarada olduklarını tahmin etmesine rağmen, "Yer altında mıyız?" diye aptalca bir soru sordu.

Zaronia gök gürültüsü gibi bir sesle gülünce, Alex şaşırdı. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ama hemen söyleyeceğini hiç düşünmedim."

Draekonun bu belirsiz cevabı üzerine kaşlarını kaldıran Alex, sessizce yürümeye devam etti. Tünelin sonundaki, daha güçlü bir aydınlık gözlerini aldı. Bu, karanlığa dolan güneşin ışığıydı.

"Daha önce topraklarımıza hiçbir insan girmedi," dedi, yolu gölgeleyen iri gövdesini kenara çeken Zaronia. "*Draekora*'ya hoş geldin, genç ölümlü."

Draekonun sözleri, önünde uzanan manzarayla birleşince, şaşkın bir çığlık atan Alex'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Biz, şey..." Boğazını temizledi. "Kesinlikle yer altında değiliz, öyle değil mi?"

Bu çok belli, diye düşünürken, bir yandan da bulutların üzerinde süzülen adalara baktı. Bu tıpkı... Bu tıpkı... Alex bunun tıpkı neye benzediğini *bilmiyordu.* Zira bu manzarayla kıyaslayacak hiçbir şey görmemişti daha önce. Hafızasındaki hiçbir görsel şu an karşısında duran imkânsız manzarayla uyuşmuyordu.

En az bir düzine ada, görünmez iplerle havada asılıymış gibi, göz alabildiğince yayılıyordu. Bir iki tanesi bir futbol sahası büyüklüğünde olan adaların kalanı bütün dağların zirvelerini kaplamaya yetecek kadar genişti. Birkaçında, dumanı tüten volkanlar vardı ve kenarlarından lavlar akıyordu.

Alex'in solunda süzülen orman, şimdiye dek gördüğü en berrak yeşil-mavi sulardan oluşan kocaman bir gölü kucaklıyordu. Sular, adanın kenarlarından akıp, doğruca alt kısmındaki kalın

bulutun üzerine iniyordu. Sağındaki ada, kar ve buzullarla kaplıydı. Uzaktaki bir diğeri, tamamen çöldü. Üzerinde çorak bir toprak ve kum tepecikleri vardı.

Bu adaların doğasında bir uyum ya da bir neden yoktu ama hiç şüphesiz ki Alex'in şimdiye dek gördüğü en büyüleyici, en fantastik manzaraydı... Üstelik de Medora'ya geldiğinden beri bir sürü muhteşem şey görmüş olmasına rağmen.

"Nasıl böyle havada durabiliyorlar?" diye, şaşkınlığını gizlemeyi başaramadan yüksek sesle sordu.

"Draekora Adaları, bu dünyanın alışık olmadığı hafif ve metamorfik kayalardan oluşur," diye cevap verdi Zaronia. "Çok uzun zaman önce buraya gelirken, topraklarımızdan bir parça da getirdik. Medora'daki doğal yer çekimi ve atmosfer basıncı, yuvalarımızın bulutların üzerinde durmasını sağlıyor. Yani biz dreaekonların ait olduğu yerde. Gördüğün gibi, burada kendimiz olmakta özgürüz."

Alex bunu görebiliyordu. Zira onu büyüleyen tek şey bu adalar değildi. Ayrıca o adalarda yaşayan çeşitli draekonlara da hayran oldu.

Bu görkemli yaratıklar her yerdeydi. Bazıları gökyüzünde tembel tembel dolaşıyor, bazıları göllerde ve şelalelerin altında yıkanıyor, bazıları güneşin altında kestiriyordu... Gözünün önünde her boyut ve renkte bir sürü draekon vardı.

"Medora'nın geri kalanı, burada yaşadığınızı biliyor mu?" diye sordu, böylesi bir yerin varlığından âdeta büyülenen Alex.

"Meyarinler varlığımızın farkındalar ancak çok azı bizzat Draekora'yı görme ayrıcalığına sahip oldu. Özelimize çok değer veririz. Ancak yılda iki kez ihtiyaçlarını karşılamaları için *Ter'a Ora Vorren*'e girmelerine -Gözyaşı Havuzu- izin veriyoruz," dedi Zaronia.

Alex bu ihtiyaçların ne olduğunu, hatta "Gözyaşı Havuzunun" ne anlama geldiğini bile sormaya fırsat bulamadan, mağaranın kenarında beliren bir gölgeden irkilerek geri çekildi.

Xiraxus *pat* diye mağaranın kenarına indi. Kuyruğu, aşağıya düşmemesi için dengesini korumasına yardım etti. "Alex!" dedi, kızı gördüğü için sevinçle. "Uyandığını hisseder hissetmez geldim."

Alex, bu tuhaf yorumun sebebinin aralarındaki bağ olduğunu bildiğinden, "Durmadan bahsi geçen bu bağın ne olduğunu açıklamak ister misin?" dedi. "Meyarinlerden biri olan Kyia da 'Bir draekonla bağ kurduğu için parlıyor,' gibi bir şey söylemişti. Hepinizin söz ettiği bu şey nedir?"

"Hepsi birazdan yanıtlanacak," dedi, kanatlarını açan Zaronia. Alex tek gözünü kaybetmemek için hemen eğildi. Derken büyük, mor draekon, mağaranın kenarından gökyüzüne havalandı.

Kenardan dikkatle geçerek kızla yüz yüze gelen Xiraxus, "Gel," dedi. "Her şey *Kyvalon*'da açıklanacak ve herkes orada bizi bekliyor."

"Herkes" ve "Kyvalon" nedir diye merak eden Alex, kaşlarını kaldırdı. İçindeki tercüman, nedense bunları çevirmemişti.

"Acele et, Alex. Yoksa annem dönecek," dedi, üst gövdesini yere doğru indirip kanatlarını açan Xiraxus. Kıza, sırtına binmesi için başıyla işaret etti.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Alex, hiç düşünmeden.

"Daha önce de benimle uçtun... Bu defaki neden farklı olsun ki?"

"Ah, belki de o ikisinde başka şansım olmadığı içindir?"

"Kyvalon bu adada değil. Oraya sadece uçarak gidebiliriz."

"Genelde yükseklikle aram iyidir ama bu kadarı biraz fazla," dedi, Xiraxus'a sokulup aşağıya bakan Alex. Bulutlardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Yine de kendi deyimiyle "bir ejderhaya bu kadar yakın olduğuna" hâlâ inanamıyordu. Onunla birlikte gökyüzünde -yine- uçmaktan söz etmiyordu bile...

"İyi ki bizi havada tutan şey sen değilsin o zaman. Hadi, artık atla, Alex. Onları bekletmek istemeyiz."

Alex, aklı başında olduğundan emin bir hâlde uzanıp, dengesini korumak için Xiraxus'un sert, siyah kanadına tutundu. Ne kadar eğilmiş olsa da, yaratığın omzu Alex'in başından çok daha yukarıda kaldı. Bu yüzden Alex, ayağını kolunun önüne kaldırıp bir manevra yaptı ve yaratığın dirseğine basıp çıktı. Draekonun ensesindeki dikenli pullara tutundu, kendini yaratığın sırtına doğru çekip güzelce oturdu.

Harcadığı bu çabaya şaşırarak soluk soluğa bir hâlde, "Bunu yapmanın daha kolay bir yolu yok mu?" diye sordu.

"Biraz daha büyüdüğümde, kanatlarım, üzerine basıp geçmene yetecek kadar güçlenecek," dedi yaratık. Alex onun eklem noktalarının arasına, daha güvenli bir şekilde yerleşti. "O zamana kadar biraz pratik yapmamız gerekecek. Ama merak etme, alışırsın. Zira Draekora'da sadece hava yolu ile dolaşabilirsin."

"Sen kaç yaşındasın, Xira?"

"Hâlâ bir yavruyum," dedi ayağa kalkarken. Alex, bacaklarını yaratığın gövdesine daha sıkı sardı ve boynundaki pullara daha sıkı tutundu. "Siz ölümlülerin yılına göre, daha on sekizim."

"On sekiz, yavru mu sayılıyor?" dedi Alex, şaşırarak. Zira pek çok insan için bu yaştakiler yetişkin sayılırdı.

Ön ayaklarını altına alan Xira, "Sıkı tutun, Alex," dedi. "Uçma vakti geldi."

Ardından ön ayaklarının üzerine kalkıp hızla gökyüzüne havalandı.

Sağlam toprağı terk ettikleri an -ki aslında orası da gökyüzünde asılı duran bir kara parçasıydı- Alex yolculuk boyunca kendini kaybetmemek için gözlerini kapatmaya karar verdi. Ama Xiraxus böyle düşünmüyordu.

Zihninden, Alex'e "*Gözlerini aç,*" diye seslendi. "*Bunu kaçırmak istemezsin. İnan bana.*"

Önce bir gözünü, sonra diğer gözünü açan Alex, karşısındaki manzarayı görünce bir çığlık attı. Xiraxus adaların üzerine çıkmıştı ve Alex, şu an altlarında uzanan bütün Draekora'yı

görebiliyordu. Az evvel havalandıkları adanın bir kaya ve gizli mağara yığınından oluştuğunu gördü ve adalar arasındaki farklılığa bir kez daha hayran oldu.

Yüzünde güneş, saçlarında rüzgâr ve etrafında kartpostal güzelliğinde bir manzarayla bu anın büyüsüne kapılmaması imkânsızdı.

Zihinsel bağlarının çift taraflı çalışıp çalışmadığını test etmek için, *"Xira, bu muhteşem,"* dedi içinden.

"Daha hiçbir şey görmedin," diye cevap verdi Xira, neşeyle. Sonra dalgın bir sesle, *"Birkaç dakika geç kalabiliriz sanırım. Umarım kimse fark etmez. Çünkü bunu görmen lazım,"* dedi.

Başka bir uyarıda bulunmadan kanatlarını, bedenine doğru çekti ve havada öylece durmaya başladılar. Sonra indiler, indiler, indiler ve düştüklerini sanan, ayrıca biraz da heyecanlanan Alex, ses telleri parçalanana kadar bağırmaya başladı. İki büyük adanın arasından düştüler ve Xira bir anda kanatlarını açıp tekrar yükseldi.

Çok neşelenen Alex, bir kahkaha atıp ellerini havaya kaldırdı. "Bu muhteşemdi!" Sesi rüzgârda neredeyse kayboldu.

"Gezimiz henüz bitmedi." Xira da onun kadar heyecanlıydı.

Bir daire çizip, suyla dolup taşmış ama kenarında sarp bir dağ bulunan adalardan birine tekrar dalış yaptı bu defa.

Düşerek, adanın yüzeyine gittikçe yaklaşıyor olmalarına rağmen pozisyonunu hiç bozmayan Xira, *"Nefesini tut, Alex"* dedi. Aşağıya doğru daha hızla inmek ister gibi kanatlarını geriye doğru çekti. *"Ve ne yaparsan yap, sakın bırakma!"*

Alex bir an için ciğerlerine dolan havayı hissetti ve Xira'ya daha sıkı tutundu. İkisi birlikte doğruca sulara iniş yaptılar.

Bulutların bu kadar üzerinde oldukları için Alex suyun çok soğuk olacağını sanmıştı ama hiç alakası yoktu. Hatta su neredeyse insanın içini ısıtacak kadar ılıktı. Ama Alex, tüm bunları yarı bilinçli bir şekilde fark edebildi, çünkü Xira yüzeye çıkmıyor, gölün derinliklerine iniyordu.

Kristal suların derinliklerine inen rengârenk gün ışığı çok güzel görünse de... yaratık, yüzeye dönmek için bir hamle yapmayınca, Alex panikledi.

"Şey... *Ben insanım, unuttun mu? Oksijen benim için sadece önemli değil, yaşamsaldır da!*" diye içinden seslendi Alex, daha da derinlere inmeye devam ederlerken.

"*Geldik sayılır,*" diye cevap verdi Xira. "*İnan bana, buna değecek.*"

"*Ölürsem değmez!*" diye karşı çıktı Alex. Ancak tam o anda Xira burnunu yukarı doğru kaldırdı ve kocaman kanatlarını köpükler saçarak açıp birkaç kez çırptı. Sudan çıkıp doğruca gökyüzüne yükselirlerken, Alex eski volkanın çevresini sarmış kuru lavlarla kaplı olan bu adayı tanıdı. Parlak taşlarla kaplı kayaların arasından geçip dağın zirvesinden gökyüzüne yükseldiler.

Söyleyecek söz bulamayan Alex, yine keyifli bir kahkaha patlattı ve neşeyle bağırdı. Xiraxus kocaman adanın kenarından dökülen suların altına bir dalış yaptı.

"*Uçmak o kadar da kötü değilmiş, gördün mü?*" dedi, yarı kibirli bir ses tonuyla.

"*Muhteşemmiş,*" diye itiraf etti Alex. "*Neleri kaçırdığımı hiç bilmiyordum.*"

"*İkiniz de şu an çok önemli bir toplantıyı kaçırıyorsunuz,*" diyen Zaronia'nın sinirli sesini duydular. Bir anda yanlarında beliren yaratık, hem görüntüsü hem de Alex'in zihniyle bağ kurması ile kızı korkuttu.

"*Pardon, anne. Şey... Biz... yolumuzu kaybettik,*" dedi Xira, utanarak.

Büyük draekon, üzerlerinden sular sızan ikiliye şöyle bir bakıp, "*Yolunuzu kaybettiniz, ha?*" dedi.

"*Ben bile bundan daha iyi bir bahane bulurdum,*" diye fısıldadı Alex, Xira'ya. Bir yandan da söylediklerini sadece onun duymasını umdu.

Xira, "Isır beni," diye cevap verince, Alex bir kahkaha patlattı.

"Çocuklar," dedi Zaronia, konuştukları her şeyi duyabildiğini ima ederek. *"Yaramazlık yapmayın ve beni takip edin."*

Alex, annesinin peşinden itaatkâr bir şekilde gitmek için dönen Xira'ya, *"Lisanımın ne kadarını öğrendin?"* diye sordu.

"Bağ sayesinde, bildiğin her şey anında gelir," diye cevap verdi Xira.

"Sanırım benim için de aynısı geçerli," dedi, artık Meyarin lisanını anlayabildiğine çok şaşıran Alex. Kendi zamanına geri döndüğünde, yeni keşfettiği bu çeviri yeteneğinin devam edip etmeyeceğini merak etti.

"Evet," diye onayladı Xira. *"Benim türüm... Siz ona ne diyorsunuz? Kolektif bilinç mi? İşte benim türümün arasında bu şekilde zihinsel bir bağ olduğundan, artık sen de bütün draekonları anlayacak ve bütün draekonlar tarafından da anlaşılacaksın. Lisanının bilgisi, benim aracılığımla onlara akıyor olacak."*

"O hâlde neden annen... senden daha düzgün konuşuyormuş gibi görünüyor?"

Uçmaya devam eden Xira, bir şekilde başını çevirmeyi becerip kıza imalı bir bakış attı. *"Çünkü annem neredeyse bir antika sayılır, Alex. Bense tıpkı senin gibi bir ergenim."*

"Benim 'havalı biri olmadığımı' mı ima ediyorsun, Xira?" diye araya girdi Zaronia.

Alex gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bu kocaman draekondan "havalı olmamak" lafını duymak, ona biraz tuhaf gelmişti.

"Hiç de değil, anne," dedi Xira. *"Sen öyle biri değilsin, sen..."*

Xira'nın yardıma ihtiyacı olduğunu hisseden Alex, *"Asil,"* dedi.

Evet, asilsin," dedi Xira, başını sallayarak. *"Asil ve sofistikesin."*

" 'Isır beni,' gibi laflar etmeyecek kadar asilsiniz," diye gülerek cümleyi tamamladı Alex. Bu sırada, Xira'nın da sessizce güldüğünü fark etti, çünkü draekonun bedeni titriyordu.

Zaronia, *"Hmmm..."* diye bir tepki verdi ve konuyu uzatmadı.

Tam o sırada bulutların arasından geçtiler ve Alex, karşısında ışıl ışıl, yeni bir ada gördü. Bu ada, bir açık hava konferans salonuna benziyordu, parlak siyah taşlardan yapılmış kocaman bir amfitiyatroydu. Adanın kristal yüzeyinin sivri kenarları, adaya önsezili bir his veriyordu. Belki de amfiyatronun etrafına izleme platformları gibi serpiştirilmiş olan çeşitli boyutlardaki siyah çıkıntılarda huzursuzca bekleyen draekon grubundan dolayı böyle bir his doğuyordu.

"Bu traesos mu?" diye sordu, taşı tanıyan Alex.

"Traesosun ne olduğunu biliyor musun?" diye şaşırarak sordu Zaronia.

Draekon ona bakmıyor olsa da Alex başını iki yana salladı. *"Sadece bir çeşit siyah taş olduğunu biliyorum, o kadar."*

"Bu sadece bir taş değildir, Alex," dedi, gözlerini devirir gibi konuşan Xira. *"Saf karanlıktır ve doğrudan abrassadan alınıp kristal bir forma dönüştürülmüştür."*

"Yani sen bana bu şeyin aslında donmuş bir kara delik olduğunu mu söylüyorsun?"

"O, kara deliklerden birinden çekilmiştir, evet," dedi Xiraxus, amfitiyatronun ortasına doğru inmeye başlarlarken. *"Bu taşı yok edebilecek tek şey, yıldızların ötesindeki saf ışık enerjisidir. Onun dışında kesinlikle zarar verilemez. Bizim için bu taş, çağları sembolize eder -geçmiş ve gelecek olan çağları- çünkü biz çoktan geçmişte kalsak da o, gelecekte de varlığını sürdürmeye devam edecektir."*

Xira'nın bu şiirsel anlatımından çok etkilenen Alex, o sahneye benzer alana, annesinin yanına inerken, traesosun gücünü içinde hissetti.

Ne yapacağından emin değildi, o yüzden Xira'nın yanında durup talimatları bekledi. Bu sırada üzerine yönelmiş olan tüm parlak gözleri de görmezden gelmeye çalıştı. Amfitiyatronun çevresinde oturan her bir draekon, gözünü kırpmadan onu izliyordu. Bazıları merakla, bazıları düşmanca bakıyordu. Kendini bu defa nasıl bir işe bulaştırdığını merak eden Alex, Xiraxus'a sıkıca tutundu.

Zaronia bir adım öne çıktı ve daha evvelki gibi o sert, yüksek sesli, boğuk lisanla konuşmaya başladı. Sesi taş salonda yankılanırken, Alex duyduklarını belli belirsiz bir şekilde zihninde çevirdi. "Ben Draekora'nın doğuştan lideri olan Zaronia, bu Kyvalon'u yönetmekteyim."

"Annen draekonların lideri mi?" diye sordu, Draekoraların bu tuhaf ve cesur lisanını duyunca irkilen Alex, Xiraxus'a. *"O zaman sen ne oluyorsun?"*

"Bir gün annemin yerine ben geçeceğim," diye cevap verdi Xira. *"Ama daha asırlar var."*

Zaronia, gelen farklı draekonları selamlarken, Alex, *"Konuştuğumuzu duyuyorlar mı?"* diye sordu.

"Hayır, sadece ben duyuyorum. Onun kanından olduğum için annem de duyuyor. Onun kanından olduğum için annem de bizim vaelianamızla kısmi bir bağlantı kuruyor ama boş yere dinlememesi için bunu yaparken büyük bir çaba sarf etmek zorunda kalıyor. Diğerleri bizim bu zihinsel konuşmamızı duyamaz."

Bunu duyan Alex, az da olsa rahatladı. Ne de olsa, zihnine birinin girebildiği fikrine daha yeni yeni alışıyor ve düşüncelerinin bütün draekon topluluğu tarafından işgal edilmesini istemiyordu.

"Bu Kyvalon, Draekoralı Xiraxus ile Freyalı ölümlü Alexandra arasındaki vaelinanın canlandırılması için düzenlendi," dedi, sert ve boğuk lisanıyla Zarenia.

Bunun üzerine Alex, kaşlarını çatıp, *"Neden söz ediyor? Ne yapmaları gerekiyor?"* diye sordu.

"Draekora yasaları, bir draekonla bir ölümlünün bağ kurmasını yasaklar," dedi Zaronia, oğlunun cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Dahası, iki türün de birbirlerinin bölgesine abrassadan geçmesi yasaktır. Bu konsey, ceza verilip verilmeyeceğine; eğer verilecekse bu cezanın ne olacağına karar vermek üzere toplandı."

"Ceza mı? Ne cezası?" dedi Alex.

"Savunmaları alındıktan sonra oylama yapacağız," dedi Zaronia. "Eğer konsey lehte bir karar vermezse... Ölümlü, idam edilecek. Derhâl."

On İki

"Xiraxus, Kyvalon'un önünde savunmanı yapabilirsin," dedi Zaronia.

"Xira, neler olduğunu bana hemen anlat lütfen," diye yalvardı, parmaklarını draekonun boynuna batıran Alex.

"Sorun yok, Alex. Sana bir şey olmasına izin vermem, her ne kadar sert görünse de annem de vermez."

Xiraxus'un öz güveni ve sakinliği, Alex'in parmaklarını gevşetip az da olsa rahatlamasını sağladı. Yaratık, kalabalığa seslenmek için bir adım öne çıkarken, Alex de onunla birlikte hareket etti.

"Saygın büyüklerim," diye söze yine kendi boğuk lisanında başladı ama Alex zihninde bunu kolayca tercüme edebiliyordu. "Sizden, zihinlerinizi açıp anılarımı paylaşmama izin vermenizi rica ediyorum. O zaman, Alex'le vaelianayı canlandırmaktan başka hiçbir seçeneğim olmadığını göreceksiniz. Buna izin veriyor musunuz?"

Xiraxus, annesinin "draekon konseyi" dediği bu topluluğa karşı son derece resmî konuşarak, Alex'i çok şaşırttı. Belki de sadece Alex'in lisanıyla konuştuğunda bir ergen gibi konuşuyordu.

Genel konsey, Xiraxus'un anılarını paylaşmasına rıza gösterince, draekon, Alex'in zihnine, "*Bu biraz tuhaf gelebilir ama ayak uydurmaya çalış,*" diye fısıldadı.

Ardından Alex'in zihninde birtakım görüntüler belirdi... Bulutların arasında tembel tembel uçan Xira'nın ve Draekora'nın görüntüleri. Derken Xira bir anda yukarıya, abrassanın içine doğru çekildi. Anılar, ileri sarılmış gibi hızlı akıyordu. Xira, diğer uçtan çıkıyor ve her şey bulanık görünüyordu. Sanki Xira, bazı anıları hızlı hızlı atlıyormuş gibiydi. Ama sonra görüntüler tekrar netleşti ve Xira panik içinde düşmeye başladı ama yere çarpmadan hemen önce durdu. Alex tam o an, *Altın Olan*'ı gördü, yani Aven'ı. Bir grup Meyarin'le birlikte bekliyordu. Aven'ın emriyle garsethler, moxyreelden yapılmış olan ağı Xira'nın üzerine fırlattılar ve tuzağa düşen draekon kükremeye başladı. Kanatlarının bir kısmını kurtarıp uzaklaşmayı başardı ama hem abrassa hem de içine düştüğü ağdan kurtulmak için verdiği çaba yüzünden çok yorulmuştu. O nedenle yeniden düşmeye başladı. Alex de tam o anda anılarına girdi. Kendisini böyle uzaktan izlemek, Alex'i çok etkiledi. Özellikle de draekonun, onun lisanını tam olarak anlayamamasına rağmen kurdukları iletişimi izlemek. Xira'nın ortak dille ilgili bilgisi, diğer draekonlardan öğrendikleriyle sınırlıydı ve bu yaratıkların hiçbiri insanlarla vakit geçirmedikleri için, sadece temel bazı kelimeleri biliyorlardı.

Anıların devamında, korka korka yardım ettiği Xiraxus'un yaralarını iyileştiren Alex'in görüntüleri vardı. (Bu sırada A'enara'yı gören draekonlar şaşkınlık içinde tepki verdiler.) Derken, Aven'ın varlığını ve Boşluk'un kapandığını hisseden Xira'nın, Alex'i de alarak havalandığı anlar görüntülere yansıdı. Alex bilincini kaybederken abrassaya girdiler ve karanlıkta kayboldular. Bir süre sonra etraf tekrar aydınlandı ve Xiraxus başka bir lisanda, melodik sözcüklerle konuşmaya başladı. Söyledikleri, Alex'e şu şekilde çevriliyordu: "Sana bir kalp ve bir ruh verdim, paylaşmak için. Güç ve zihin verdim, her yerde kullanman için. Sonsuza dek ve daima, *vaeliana.*"

Sonra her şey tekrar kararda, çünkü Xira da bayılmış olmalıydı. Sonraki anıları, Gümüş Dağ'ın sisleri içinde uyandığını gösteriyordu. Alex ortalıkta yoktu.

Alex, sonra Altın Kayalık'ın dibinde bir grup Meyarin zeltora tarafından kurtarıldığını; yere düşünce karnında oluşan yaranın, kendisine zorla laendra içirilerek iyileştirildiğini gördü. Onu saraya götürdükten sonra Xira öfkeyle uçarak Alex'i aradı ve aralarındaki bağ sayesinde Meyarin sarayının balkonundan düşerken onu yakaladı.

"Az evvel gördüğünüz gibi Alex beni, Aven Dalmarta diye bilinen ve şu an Meya'nın prenslerinden biri olan ama Alex'in zamanında Büyük Şehir'den kovulup sürgün edilen şahsın elinden kurtardı," diye açıklama yaptı Xira, onu dikkatle dinleyen draekon topluluğuna. "Ziyaret ettiğim gelecekte... onun çok kötü biri olduğunu gördüm. Eğer Alex bana yardım etmeseydi kaçırılabilir ve içinden geçip geri geldiğim o uzay boşluğunu tekrar açamayabilirdim. Orijinal abrassayı kaybetmeme saniyeler kalmıştı. Onun yardımı olmadan bir daha asla yuvama geri dönemeyebilirdim." Derin bir nefes alıp devam etti: "Bu yüzden panikledim ve evet, bir ölümlüyle birlikte abrassaya girdim. Onu orada bırakamadım -*bırakamazdım*- çünkü Aven onu bulurdu. Oysa ondan bahsettiğimde Alex'in yüzündeki korku ve dehşeti görmüştüm. Doğru dürüst düşünemedim ve boşluktaki yolculuk esnasında Alexandra neredeyse ölecekken, yapmam gereken tek şeyin onunla aramızda bir bağ oluşturmak ve yaşam gücümü kendisiyle paylaşmak olduğuna karar verdim."

O ana kadar son derece sakin görünen Alex, bir anda irkildi. "*Pardon... son kısmı bir daha tekrar eder misin? Sanırım seni yanlış duydum.*"

"*Şeyyy... şaşırdın mı?*" dedi Xira, annesi tekrar bir adım öne çıkarken.

"Yasalarımız, vaeliana bağına zarar geldiğinde ölümlüyle beraber draekon da öleceği için, hiçbir draekonun bir ölümlüyle bağ kurmamasını emreder." Bunu duyan Alex, aralarındaki bağ hakkında sevimsiz bir bilgi daha öğrenmiş oldu. "Gelecekte Draekora'nın liderliğini üstelenecek olan Xiraxus'un bu yaptığı, hepimizin endişe etmesini gerektiren bir durumdur."

"Ölümlüyü idam edemeyiz," diye seslendi, enerjik mavi gözlü ve pas renkli bir erkek draekon. "Kız ölürse, Xiraxus da ölür. En iyisi, onu sağ bırakıp, aralarındaki bağı bir şekilde bozmaya çalışmak olacaktır. Daha önce hiç yapılmamış olsa da asla yapılamayacağı anlamına gelmez. Kız genç... Eğer onu burada güvende tutarsak, bir çözüm bulmak için daha pek çok yılımız olur."

"Burada güvende tutmak mı?" diye tekrar etti Alex. *"Ben burada kalamam, Xira! Kendi zamanıma dönmek zorundayım!"*

"Kriidon haklı," dedi yakut renkli bir dişi. "Xiraus aptalca davranmış ama bunu asil bir yürekle yapmış. Davranışlarından dolayı ikisi de cezalandırılmamalı. Bir sonraki hareket planımızı oluşturana kadar ölümlü bizimle kalsın."

"Fikrin için teşekkürler, Vesaphina," dedi Zaronia. "Başka fikri olan?"

Tek tek bütün draekonlar, Alex'in cezalandırılmaması gerektiğini söylediler. Ya da en azından ölümcül bir cezaya çarptırılmamasını. Konseydeki her bir draekon, yaşamının sonuna kadar onun Draekora topraklarında kalmasını söyledi ama Alex için bu mümkün değildi.

Herkesin fikir birliğine varıp toparlanmaya başladığını görünce artık kendi fikrini de beyan etmesi gerektiğine karar veren Alex, "Affedersiniz," diye seslendi ve alçak sesle kendisini uyarmasına rağmen, Xira'nın sırtından indi. Elbette ortak dili konuşuyordu ama vaeliana sayesinde hepsinin onu anladığını biliyordu. "Unuttuğunuz şey, benim bu çağa ait olmamam ve kendi zamanıma geri dönmem gerektiği değil sadece, geri dönmemin Xiraxus ve hepinizin iyiliği için de gerekli olduğudur."

Açıklamaya devam ederken sesindeki öz güven de arttı. "Biliyorsunuz ki teknik anlamda henüz doğmadım ve eğer zaman akışı hesaplamam doğruysa, doğumuma birkaç bin yıl daha var. Eğer beni burada tutarsanız en fazla yetmiş ya da seksen yıl yaşarım ama ne kadar talihli olduğum düşünülürse, muhtemelen daha az. Ancak eğer kendi zamanıma dönmeme izin verirseniz, Xiraxus'un yaşayacak fazladan birkaç *bin yılı* daha olur."

Kızın sözlerini değerlendiren draekonlar kendi aralarında mırıldandılar. Biri, Xiraxus'un aralarındaki vaelianayı canlandırırken konuştuğuna benzer melodik bir lisanda, yüksek sesle bir şey söyledi. Bu ne Draekoracaydı ne de Meyarince, tamamen farklı bir lisandı. Ama Xiraxus bu lisanı çok akıcı konuşuyor olacaktı ki Alex söylenenleri kolayca anladı.

"Kız kendi zamanına geri dönmeli. Eğer dönmezse bu dünyanın geleceği ile ilgili bütün umutlar kaybolur."

Alex ürpererek bu uğursuz sözleri zihninde bir kez daha tekrarladı. Kimin söylediğini göremiyordu ama ses garip olduğu kadar tuhaf biçimde tanıdıktı da.

"İnanmıyorum," dedi Xiraxus, başını eğerek. *"Bu, Aes Daega."*

"Aes Daega mı?" diye sordu, ismi bir yerlerden hatırladığı hâlde, tam olarak çıkaramayan Alex. *"Kim o?"*

Xira'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, beyazlar giyinmiş bir figür, amfitiyatronun ortasından geçerek Alex, Xiraxus ve Zaronia'nın durduğu sahneye çıktı. Başındaki cübbeyi yıpranmış elleriyle indirip yüzünü gösterdi.

"Lady Mystique?" dedi Alex, şaşkınlıkla. Artık bu sesi neden tanıdık bulduğunu anlamıştı. "*Siz* burada ne arıyorsunuz?"

Alex'e dikkatle bakan kadının gözlerinde asırların getirdiği derin bir bilgelik ve gizem vardı. Kendi melodik lisanında, "Lady Mystique mi dedin?" diye sordu. "Hımmm. Bu hoşuma gitti."

Kadın hâlâ zamanın kendisi kadar yaşlı görünüyordu ama Alex'in iki hafta önce onu Raelia'da görmesine kıyasla, kırışıklıkları daha az ve kamburluğu da daha belirsizdi.

Kadının sözlerine çok önem verileceğini tahmin etmiş olmasına rağmen Alex, "Siz nesiniz?" diye sordu. "Ölümsüz olmalısınız ama bir Meyarin'e benzemiyorsunuz."

Kadın bu kaba sözleri duyunca irkildi, çünkü Alex bu ihtiyara aslında çekici ve güzel olmadığını söylemiş oluyordu. "Ah, şimdi senden neden hoşlandığımı anlıyorum, Alexandra Jennings. Sen çok keyifli birisin."

"Yüce Aes Daega, Alexandra'nın kendi zamanına geri dönmesi gerektiğini söylerken neyi kastettiniz?" diye sordu Zaronia.

Lady Mystique -ya da burada bilindiği ismiyle Aes Daega-Draekora liderine döndü. "Eğer dönmezse bu dünyadaki tüm yaşam yok olur. Bunu gördüm... o zaman da şimdi de."

İhtiyar kadının sözlerini duyunca, Alex'in kulakları panikle çınladı. Komitenin draekonları uğultuyla konuşmaya başlarken, Zaronia onları susturmak için kükredi.

"Emin misiniz?" diye sordu mor draekon.

"Eminim," dedi Lady Mystique. "Bu dünyanın sağ kalması için ufacık bir olasılık varsa, bu kızın geri dönmesi lazım. O zaman bile... bu durumun sonuçları, onun gelecek günlerde vereceği kararlara bağlı olacak. Ama o kararları verebilmesi için orada olması şart."

Xira'nın kendisini dinlediğini unutan Alex, *"Hiç baskı hissetmiyorum,"* diye homurdandı.

"Sen olmak berbat bir şey," diye cevap verdi Xira. Nedense bu doğru söz karşısında Alex'in dudakları seğirdi.

"Arkamı kolladığını bildiğim iyi oldu, 'sonsuza dek ve daima,'" diye şakayla karışık cevap verdi.

"Lütfen bu sözleri sert kurallar gibi değil de yönerge gibi düşünelim, olur mu?"

Alex suratını astı. *"Sakın, daha şimdiden bizden vazgeçtiğini söyleme bana, Xira. Nerede senin sadakatin?"*

"Öhhöm," diye, kendisine kulak verilmesi için onları uyardı, bir şekilde hem geçmişin hem de geleceğin bilgisini taşıyan Lady Mystique.

Alex'e imalı bir bakış atıp, "Dediğim gibi, bu kız geleceğe, *tam da* oradan buraya geldiği ana geri dönmeli," dedi. "Ne bir an evveline ne de bir an sonrasına. Bunu yapabilecek tek kişi de o an bu kızın yanında olan Xiraxus'tur. Aralarındaki bağ nedeniyle abrassadan tekrar geçerken kızı koruyacak kişi de yine Xiraxus'tur."

"Bana uyar," dedi Alex. "Ne zaman gidiyoruz?"

Lady Mystique kaşlarını çatıp Xiraxus'a baktı. "Bilmiyor mu?"

"Daha başka bir sürü sorusu vardı," diye kuyruğunu kıstırarak savunmaya geçti Xiraxus. "O konuya gelemedim."

"Biri, hiç kimsenin *anlatmadığı* bu şeyin ne olduğunu bana açıklayabilir mi?" diye sordu Alex.

Lady Mystique, kıza döndü. "Abrassadan bir geçiş yolu açmak çok büyük bir güç gerektirir, aradaki zaman farkı ne olursa olsun hiç fark etmez. Tüm dünyalarda bu yolları açabilen sadece iki tür bulunur ve draekonlar da onlardan biridir. Ancak onlar da kuvvetlerini geri kazanmak için dinlenmeye gerek duymadan, bir seferde yalnızca iki defa sıçrayabilirler."

Kafası karışan Alex kaşlarını çattı. "Bir sorun olduğunu hissediyorum ama ne olduğunu tam olarak anlamadım. Xiraxus benim zamanıma kendi iradesi dışında çekildi, değil mi? Yani kullanılan, onun gücü değildi."

"Evet, bu zamandan kendi iradesi dışında çekildi," diye onayladı Lady Mystique. "Onu senin zamanına nakleden abrassayı açan güç, bir başkasının gücüydü. Ama Xiraxus'un buraya geri dönebilmesinin tek nedeni, orijinal yolun bir gölgesinin olmasıydı. Buna 'haritalı bir rota' da diyebilirsin. Bu sayede, Boşluk'tan geçerken kendi ayak izlerini takip ederek geri dönebildi. Bunu tekrar yapabilmek için kendi gücünü kullanarak abrassayı yeniden açması gerekiyor."

Alex sorunun ne olduğunu hemen anladı. "Yani teknik olarak tek bir sıçrama yaptı ve kuvvetini geri kazanana kadar sadece bir sıçrama daha yapabilir, diyorsunuz?"

Lady Mystique başıyla onayladı. "Doğru ve sen sormadan ben söyleyeyim: Seni kendi zamanına götürüp, kuvvetini geri kazanana kadar seninle orada kalamaz. Sen orada ne kadar lazımsan, o da burada o kadar lazım. Ayrıca tam olarak ayrıldığı ana geri dönebilmesi için -ki buna *mecbur-* eve dönerken de aynı yoldan sıçraması lazım."

Alex, göl suyundan ıslanmış saçlarını düzeltti ve stres atmak için saç diplerini hafifçe çekti. "Peki, iki kez yolculuk yapmaya yetecek kadar güç toplaması için benim burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

Cevap veren, Zaronia oldu: "Eğer biraz daha büyük olsaydı sadece birkaç gün yeterdi ama o da senin gibi bir yavru."

"Yani?"

Zaronia kıza acır gibi baktı. "En az birkaç hafta alır. Muhtemelen bir ay ya da daha fazla."

"Bir *ay* mı?" diye haykırdı Alex. "Ama... ben... ne..." Ne diyeceğini bile bilemedi. "Ya benim zamanımda kalan insanlar? *Haftalarca* ortadan kaybolursam hepsi kafayı yer!"

Lady Mystique umursamaz bir tavırla elini salladı. "Gittiğini bile anlamayacaklar."

Alex ona imalı bir bakış attı. "Kibirli biri gibi konuşmak istemem ama uzun süre ortadan kaybolursam, herhalde beni merak eden *biri* olur diye düşünüyorum. Dostlarım, ailem... Tanrım, *Aven* bile yokluğumu fark eder."

"Ben onu demek istemedim," diye cevap verdi Lady Mystique. "Daha önce de belirttiğim gibi, Xiraxus seni *tam olarak geldiğin ana* geri götüreceği için bir sorun çıkmaz. O yüzden bunu Zaronia ya da başka bir draekon değil de sadece Xiraxus yapabilir zaten. Aranızdaki bağ nedeniyle güvende kalmış olmayacaksın sadece, aynı zamanda tam olarak geldiğin ana da geri dönmüş olacaksın. O yüzden doğru zamanına dönmek *zorundasın*."

"Evet evet, anladık... dünyanın yaşamına devam etmesi falan filan için," dedi, artık korku sınırlarını aşıp inkâr seviyesine geçmiş olan Alex.

Lady Mystique kızın bu tavrı karşısında kendini hiç bozmadı. "Sana göre haftalar geçmiş gibi olacak," diye açıklamaya devam etti, "ama gelecektekiler için bir saniye bile geçmemiş olacak."

Hızla büyüyen çaresizliğini kontrol altına almaya çalışan Alex başını iki yana salladı. "Bunların hepsi delilik. Peki, onca zaman ben burada ne yapacağım?"

"Kendi zamanına geri döndüğünde ne yapmayı planlıyorsan onu."

"Ne?" Sinirleri bozulan Alex gülmeye başladı. "Aven'la nasıl dövüşeceğimi öğrenmek için Meyarinlerle eğitim mi yapayım?" İhtiyar kadın gözünü bile kırpmadan ona bakmaya devam edince, Alex kaşlarını kaldırdı. "Kaçırdıysan söyleyeyim, bu zaman diliminde işlerin hiç de iyi gitmeyeceğinden eminim. Hepsi bana çok iyi davrandı, içlerinden birine saldırmaya kalkacak olursam fena hâlde gücenirler."

"Her ne kadar sana talihsizlik gibi gelse de, bu aslında senin için büyük bir şans."

Kadına boş boş bakan Alex, "Efendim?" dedi.

"Geleceğini gördüm, Alexandra Jennings," dedi ihtiyar. "Senin tanıdığın Aven, şu anki Aven değil. O yüzden, şu an onu yakından tanıma fırsatına sahipsin. Yani gelecekteki Aven'a dönüşmeden önce, onun kim olduğunu öğrenebilirsin."

"Bu, kulağa... çok sinsi bir plan gibi geliyor."

"İlgini çekmiyor mu?" dedi, ona meydan okuyan gözlerle bakan kadın. "Burada, senin içine zorla giren kişinin zihnine girme şansın var. Onu bu karanlık yola iten şeyin ne olduğunu bile öğrenebilirsin."

"Siz ne olduğunu görebiliyor musunuz?"

"Ben zamanın dışındaki olaylara tanıklık ederim. Ne olduğunu, ne olmakta olduğunu ve ne olabileceğini bilirim ama

zamanını bilemem. O yüzden, Aven'ın senin geleceğindeki Meyarin'e ne kadar sürede dönüştüğünü de söyleyemem. Ancak buradaki vaktini, Ulu Şehir Meya'da onunla birlikte geçirirsen belki bir ipucu yakalarsın."

"Bir dakika... Alex bizimle kalmayacak mı?" diye sordu Xiraxus.

"Hayır, yavrum" dedi Lady Mystique. "Şu an için onun yeri Meyarinlerin yanı. Kendi dayanıklılığını geliştirip, damarlarındaki Meyarin kanını nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekiyor. Hem onun hem de sizin yaşamlarınız için Meyarinlerle birlikte eğitim yapması şart."

"Bana bunu ilk kez söylemiyorsun," diye iç çekti Alex.

"Biliyorum," dedi, ilk kez Alex'in lisanında gözleri parlayarak konuşan Lady Mystique. Sonra ellerini bir kez çırparak bu duygusal anı bozdu ve kendi melodik lisanına geri döndü. "Şimdi, dikkat etmen gereken bazı önemli noktalar var. Öncelikle, Meya'daki hiç kimse senin ölümlü olduğunu bilmemeli."

"Ne? Neden?"

"Çünkü insanlarla Meyarinler arasında bir anlaşma var ve bu anlaşmaya göre, ticaret yapmak dışında hiçbir tür, diğer türün arasına karışamaz. Eğer ölümlü olduğunu bilirlerse Meyarinler seni kesinlikle aralarına almaz. Yoksa aralarında bir gün bile barınamazsın, Alexandra. Sana çok fazla soru soracaklardır." Kadın, başını iki yana salladı. "O yüzden... herkesi, onlar gibi bir Meyarin olduğuna inandırman en iyisi olur."

"Ah, bu büyük bir sorun, işte. Görüntüm dışında da daha bir sürü sıkıntı çıkacaktır," dedi Alex. *Hepsinin aşırı derecede güzel olmaları gibi mesela,* diye düşündü. "Benden çok daha asil olduklarından söz etmiyorum bile. Klasik Meyarin tarzının dışında biri olduğumu hemen fark edeceklerdir bence."

Lady Mystique güldü. "Kendini bile şaşırtabilirsin, çocuğum. Hem söylediklerin doğru olsa bile, vaeliana sayesinde sadece görüntünü değil, içindeki insanı da fark edemezler."

Alex bu sözlerin en çok hangisine telaşlanması gerektiğini bilemedi. "Pardon... ne?"

"Tenine bir baksana, Alexandra."

Hâlâ Kyia'nın ona varrungard için giydirdiği myrox dikişli kürklü kıyafetin içinde olan Alex, kolayca görebileceği tek şey olan ellerini yüzüne doğru kaldırıp inceledi. Ama sıra dışı bir şey fark etmedi. Bir gece önce ormandaki yolculuğunda bulaşan kirlerden eser yoktu gerçi, zamandaki yolculuğu ve mağaraya girişinden söz etmiyordu bile.

"Neye bakıyor olmam lazım?" dedi gözlerini kısıp tenine bakarak.

"Ölümlü gibi davranmayı kes," diye çıkıştı Lady Mystique. "Doğru dürüst bak."

Alex aslında bir ölümlü *olduğunu* söylememek için kendini zor tuttu ama yine de Meyarin yeteneklerini çalıştırmak için harekete geçti. Varrungardda yaptığından biraz daha uzun sürse de, sonunda algılarını açmayı ve görüşüne odaklanmayı başardı.

Bir anda irkilerek geri çekildi.

"*Neler olu...?*"

"Vaelianannın bazı beklenmedik değişimlere yol açtığını görmüş olmalısın," dedi, fazlasıyla eğleniyormuş gibi görünen Lady Mystique. "Sadece lisanları ve düşünceleri paylaşmakla kalmıyorsun... Draekora varisiyle olan bağının; Aven'ın, senin kanındaki tüm koku izlerini bastırdığını bilmek de hoşuna gider sanırım. Meyarin yeteneklerin, onun yasak ritüelinden dolayı hâlâ damarlarında dolaşıyor ama ne bu zamanda ne de başka bir zamanda artık hiç kimse üzerindeki garseth kokusunu hissedemeyecek."

Alex, o kadar şaşkına döndü ki kadının az evvel anlattıklarının muazzamlığını da kanında dolaşan Aven'ın kokusunu Meyarinler hissetseydi, sıkışıp kaldığı bu geçmişteki zamanın ne kadar karmaşıklaşabileceğini de anlayamadı.

Boğazını temizleyerek, "Peki, ya bu?" diye sordu ve histerik bir şekilde ellerini salladı. "Zehirli bir atığın içine düşmüş gibi görünüyorum!"

Lady Mystique başını kaldırdı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"*Rahatsız edici* görünüyorum!" diye tiz bir çığlık attı Alex. "*Parlıyorum!*"

Parlıyordu da. Teni, yumuşak bir altın rengiyle parlıyordu. İnsan gözleriyle bunu fark edemezdi ama büyülü Meyarin görüşü ile aradaki bu doğaüstü farkı net şekilde görebiliyordu.

"Dediğim gibi, bağın sonucunda beklenmedik bazı değişiklikler olabilir," dedi Lady Mystique.

Alex şaşkınlık içinde bağırdı: "Kendi zamanıma döndüğümde ne olacak peki? Bence, biri -diyelim ki *Aven*- bendeki değişikliği fark edecektir, öyle değil mi? Bir gün normalken, ertesi gün parladığımı yani?"

"Şu an, endişelenmen gereken bir şey değil bu, Alexandra."

Alex, başını iki yana salladı ama kadının haklı olabileceğini düşündü. Her seferinde bir sorun. Sorun demişken...

"Kelebek etkisi gibi bir şeyden de endişe etmem gerekir mi?" diye sordu. Kadının soru sorar gibi baktığını görünce, "Yanlışlıkla, geleceği -yani kendi zamanımı- değiştirmekten korkmam gerekir mi?" diye açıkladı. "Mesela burada bir böceği ezecek olsam, o zaman bu böcek türü tamamen yok olur mu? Onun gibi bir şeyden söz ediyorum, işte. Anlıyor musunuz? Burada olmamam gerektiğinin, yanlış bir nefes alırsam bile bildiğim her şeyi mahvedeceğimin farkında olarak, geleceğimi nasıl koruyabilirim?"

Kadının yüzünde, kızı anladığını belirten net bir ifade oluştu. "Burada olman, geleceğini *etkiler* ama zaten o geleceği yaşamış olduğun için, geçmişte -yani burada- yapacaklarınla ilgili endişe etmene hiç gerek yok çünkü zaten meydana gelmiş olayları değiştiremezsin."

Alex kadının ne dediğini iyice anlamak için zihninde iki kez tekrar etmek zorunda kaldı. "Yani, geçmişte ne yaparsam yapayım, zaten bildiğim gelecekte hiçbir şey değişmemiş *olacak* mı diyorsunuz?" Kadın başını sallayınca Alex tüm dürüstlüğü ile, "Bu çok karışık bir durum," diye yanıt verdi.

İhtiyar kadın gülümsedi. "Öyle olsa da, doğru. O yüzden buradayken ne istiyorsan yap ya da yapma, çünkü bu, gerçekleşenleri de gerçekleşmeyenleri de değiştirmeyecek."

Alex parmaklarıyla alnına bastırdı. "Sanırım tüm bunlardan sonra birkaç bin yıl baş ağrısı çekeceğim."

"Son bir şey daha var, çocuğum. Belki de bu, endişelerini biraz rahatlatır," dedi Lady Mystique. Alex ona umutla baktı. "Sen buradan ayrılırken, buradaki herkesin, senin yüzünü unutmasını sağlayacağım ve hiç kimse vaeliana bağından dolayı parlayan bir kızla tanıştığını da hatırlamayacak."

Alex kaşlarını kaldırarak sordu: "*Ne* yapacaksınız?"

"Geleceğin Meyarinleri seni tanımadılar, öyle değil mi? Buna rağmen, burada olman geleceği etkiliyor. O hâlde, neden onlara bir yerlerden tanıdık *gelmedin?* Sanırım ben araya girip bunu yaptığım için olabilir. İşte, bu nedenle burada çok daha özgürce vakit geçirebileceksin."

"Beni hiç hatırlamayacaklar mı?"

"*Birini* hatırlayacaklar ama canlı bir şekilde değil, sadece belli belirsiz diyebilirsin. Burada yaptığın her şey belirsiz kalacak. Geleceğin geldiğinde, yüzün de dâhil hiçbir şeyini net hatırlamayacaklar. O yüzden buradaki varlığının ya da davranışlarının, geleceği değiştireceğini sanıp korkma."

"Çünkü zaten hepsi oldu," dedi, olasılıklara şaşırsa mı üzülse mi bilemeyen Alex. Kadının böyle bir şeyi nasıl yaptığını sorgulamadı, çünkü bu ihtiyar koca bir kitapçıyı yok edebiliyordu. Herhalde parmaklarını şıklatıp *abrakadabra* diyerek, anıları da silebilirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Meyarin sarayına dönüp eğitimine başlayacaksın," dedi kadın ve bunu çok basit bir şeymiş gibi söyledi.

Alex ayaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdanarak, "Şey, orada uyandığımda... Karşımda Aven'ı görünce paniğe kapılıp balkondan düştüğümde, o köprüleri yakmış olabilirim. Tabii dev bir canavarın sırtına bindiğimden söz etmiyorum bile. Herhalde beni deli sanıyorlardır."

"Korkma, çocuğum. Çünkü her şey olması gerektiği gibi olacak," dedi, tekrar ortak lisana dönen Lady Mystique, yumuşak bir sesle. "Şimdi Draekora varisiyle vedalaş da yola koyulalım."

Kaşlarını kaldıran Alex, bu ihtiyarın onları bir draekonun yardımı olmadan gökyüzünden aşağıya nasıl indireceğini merak etti. Zira vaeliana yüzünden oluşan "beklenmedik değişikliklere" rağmen, Alex son baktığında, sırtında kanadı falan çıkmamıştı.

Ancak kadının dediğini yapmak zorundaydı çünkü başka bir seçeneği yoktu. Neler olacağını merak ederken Xiraxus'a dönüp, "Şey... yakında görüşürüz herhalde?" dedi. Ondan ayrılacağını düşününce üzüldü. Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen, Xira'nın güçlü varlığı Alex'i çok rahatlatıyordu.

Xiraxus yüzünü Alex'e doğru yaklaştırdı. Kız uzanıp yaratığın yumuşak, siyah kaşlarına dokundu ve bir atın yelelerini okşar gibi okşadı.

Yine Alex'in lisanını konuşarak, "Yakında seni ziyarete geleceğim," dedi. "Endişelenme, Alex. Her şey yoluna girecek... göreceksin."

"Umarım haklısındır," diye, zihninden Xira'ya fısıldadı Alex.

"Ben hep haklıyımdır," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdi Xira. *"Bunu sen de çok yakında öğreneceksin."*

Lady Mystique elini uzatarak, "Gel, Alex," dedi. "Zaman kimseyi beklemez."

İhtiyar kadın, kendi sözlerindeki ironiye kahkahayla gülerken, Alex de dudaklarını büzdü.

Kadının yıpranmış elini tuttu ve son bir kez amfitiyatroya, Xiraxus'a, Zarenoa'ya ve diğer draekonlara bakıp, gözlerini Draekora'nın havada süzülen adalarına çevirdi. Kadın, Alex'in elini acıtırcasına sıkınca tüm dünya parlak bir ışığa döndü. Gördüğü en son şey de bu manzara olan Alex, ışık yok olunca artık Draekora'da olmadıklarını anladı.

Onun yerine, Meyarin sarayının taht odasında, Kral Astophe ve Kraliçe Niida'nın karşısındaydılar.

Roka ve Aven da onların yanında duruyordu.

On Üç

Meyarin Kraliyet Ailesi, bariz bir şaşkınlıkla Alex'e bakıyordu. Ancak sonra Alex'i çok şaşırtan bir şey oldu: Astophe ve Niida ayağa kalkıp onu saygıyla selamladılar. Roka ve Aven da aynı hareketleri tekrarladılar.

Kafası karışan Alex, ne diyeceğini bilemedi. Ta ki kral söz alana kadar:

"Yüce Aes Daega," dedi Meyarin lisanıyla ve derin bir sesle. "Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

"Yüce Meya Kralı," diye adamı selamlayan Lady Mystique, kendi lisanını değil, Meyarin lisanını kullanıyordu. "Karşılamanız için teşekkürler. Sizi fazla meşgul etmeyeceğim, size şimdilik yanınızda olması gerektiğine inandığım birini getirdim."

Kadın, Alex'i dürttü. Alex, sendeleyerek bir adım öne çıktı. Aven da Roka da onu meraklı gözlerle inceliyordu.

"Bu, Aeylia," dedi Lady Mystique, kızın gerçek adını gizleyerek. "Bebekken ormana bırakılmış ve insanların arasında büyümüş. Kısa bir süre evvel, sizin de görebileceğiniz gibi, bir draekonla bağ kurduğunu fark etmiş."

Alex kadının uydurma laflarını boş verip, bir sirk ucubesi gibi parlayan tenini düşünerek dişlerini sıktı.

"Sanırım bugün genç prenslerin de tanık olduğu bir çeşit *travma* nöbeti geçirmiş," diye devam etti kadın, Roka ve Aven'a bakıp başını sallayarak. "Bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olabilirsiniz, bir anda kendisini bambaşka bir ortamda bulunca paniğe kapılıp bocalamış."

Alex, ağzını eliyle örterek hafifçe öksürdü. Son yaşanan olayların bu aşırı derecede basitleştirilmiş anlatımına şaşırmış gibi bir hâli vardı.

"Aeylia, Meya halkından uzakta büyüdüğü için sizin türünüzle ilgili çok az deneyime sahip ve ben bunu düzeltmenin vakti geldi diye düşünüyorum," dedi Lady Mystique.

Kral Astophe düşünceli bir ifadeyle Alex'e baktı. "Ne yapmamızı istersiniz, Aes Daega? Siz isteyin yeter, ne gerekiyorsa yapılacaktır," dedi.

Alex duyduklarından çok etkilendi. Lady Mystique tam olarak kimdi ve hem Meyarinler hem de Draekoralılar ona neden bu kadar saygı duyuyor, sözlerini emir telakki ediyordu?

"Sizden biri olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir bilgisi yok," dedi kadın, Alex'e de olayların seyriyle ilgili bir ipucu vererek. "Öğretilmesi lazım... Dilinizin, tarihinizin ve fiziksel güçlerinizin. Onu *olması gerektiği* kişi hâline dönüştürmeniz için sizin ellerinize bırakmak istiyorum. Damarlarındaki Meyarin kanını kucaklamasının vakti geldi."

Tüyleri ürperen Alex, kollarını ovuşturmamak için kendini zor tuttu.

"Getirdiğiniz genci yanımıza almak, bizim için bir ayrıcalıktır," dedi Kraliçe Niida. Alex, kadının yumuşak ve şefkatli gözleriyle karşılaşınca çok şaşırdı. Bu kadının, Alex'in zamanındaki o soğuk ve sert Meyarin Kraliçesi ile uzaktan yakından alakası yoktu. "Oğullarım onun eğitimiyle bizzat ilgilenecek ve en iyi eğitimi almasını sağlayacaklardır."

Alex kanının donduğunu hissetti. *Roka tamam da, ya Aven?* diye düşündü. Ondan ne kadar tiksindiğini belli etmeden, geleceğin katiliyle nasıl vakit geçirecekti? O yüzden, bırakın ondan

bir şeyler öğrenme fikrini kabul etmeyi, Aven'ın olduğu tarafa bile bakamıyordu.

"Çok naziksiniz, Kraliçe Niida," dedi Lady Mystique. "Aeylia'nın çabuk öğreneceğinden eminim. Yeterli seviyeye ulaştığı an Meya'yı terk edip, bağ kurduğu draekonun yanına, Draekora'ya geri dönecek... Gökyüzü Krallığı'nın varisinin yanına."

Alex, Xira'nın pozisyonu için, bunun oldukça havalı bir unvan olduğunu itiraf etmeliydi. İhtiyarın, onun hakkında, *sonunda Draekora'ya geri dönecek* demesi bile önemsizdi. Zira o, Lady Mystique'in, Meyarin Kraliyet Ailesi'ne, Alex'in aslında nereye döneceğini neden açıklamadığını çok iyi biliyordu. Ya da *ne zaman* döneceğini.

"Kız, Draekora varisi ile mi bağlı?" diye merakla sordu Aven. Bu yumuşak sesi duyan Alex, otomatikman gerildi ama kendini zorlayarak, gevşemeye çalıştı. "Bu çok güçlü bir iddia. Böyle ışıl ışıl parlamasına hiç şaşmamak gerek."

"Oğullarımızın onu usta birer öğretmen gibi eğiteceklerinden eminim," diye, Aven'a imalı gözlerle bakıp araya girdi Kral Astophe. "Eğitiminin her alanında."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi bilgiç bilgiç gülümseyen Lady Mystique. "Hatta ona daha iyi öğretmenlik edecek birilerini düşünemiyorum bile."

Ellerini çırpan Kraliçe Niida, Alex'e neşeyle gülümsedi. Gerçekten *gülümsedi.* "O zaman anlaştık. Aeylia... Şey, 'bizden biri olmayı öğrenene dek,' demeliyim sanırım, bizimle birlikte kalacak." Bu acemice tanımlaması yüzünden yanakları hafifçe kızardı ama hemen kendini toparladı. "Roka? Aven? Lütfen Aeylia'ya odasını gösterir misiniz? Yemek vakti yaklaştı ve bize katılmadan evvel biraz tazelenmek isteyeceğinden eminim."

Alex, Meyarin Kraliyet Ailesi ile birlikte *yine* yemek yiyeceğini düşününce bir garip oldu. Roka ve Aven'la başbaşa kalacağı da cabası. Lady Mystique'e yalvarır gibi baktı ama ihtiyar kadın ona sadece cesaret veren bir ifadeyle gülümseyip, kral ve kraliçe ile vedalaştı. Derken ani bir ışıkla beraber kayboldu ve Alex ölümcül ve ölümsüz bir kurt sürüsü ile başbaşa kaldığını hissetti.

İçinde kopan fırtınaya rağmen sakinliğini korudu ve Roka ile Aven'ın peşinden taht odasından ayrılıp koridora adım attı.

"İyi misin, *Lasa* Aeylia?" diye sordu Roka, myroxtan yapılmış altın işlemeli merdivenlerden çıkarlarken.

Roka'nın ortak dili konuştuğunu duyunca çok şaşıran Alex, bir basamak fazla atlayarak sendeledi. Roka'nın telaffuzu, gelecekteki Roka kadar düzgün değildi. Hafif bir aksanı vardı ama Roka'nın bu çabası takdire şayandı.

"Kuleden düştüğünde hepimiz çok endişelendik," diye devam etti, "draekonun, seni kurtarmış olsa da."

"Ben iyiyim, Ro... şey... Majesteleri," diye cevap verdi Alex. Teknik olarak onu henüz tanımadığını ve resmî konuşması gerektiğini hatırladı. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Roka, bu teşekküre yanıt olarak başını saygıyla eğip Alex'i selamladı.

"Ona ne sordun?" dedi Aven, Meyarince konuşarak. "Ve o ne cevap verdi?"

"İyi mi diye sordum. O da iyi olduğunu söyledi," dedi Roka.

Aven güldü. "Gözümün önünde -ki bunu sen de gördün, sakın inkâr etme- sarayın balkonundan aşağı düştü. Ona bir bak, şimdi bile çok korkmuş gibi görünüyor."

Merdivenlerin sonundaki uzun ve dar koridora dönerlerken, Roka'nın kardeşi, Alex'in doğru söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi yüzüne bakıyordu. Bu bakışların farkında olan Alex, mümkün olduğunca rahat görünmeye çalıştı çünkü daha fazla şüphe uyandırmak istemiyordu.

"Ben de gördüm, evet ama Aes Daega'nın da açıkladığı gibi kız, kendisini hiç tanımadığı bir ortamda bulunca çok şaşırmış olmalı. Tabii yanımıza gelene kadar yaşadıkları da cabası," dedi Roka. "Hem sen de hayatın boyunca halkından ayrı kalmış olsan ve bir anda kendini bambaşka bir ortamda, iki Meyarin Prensi ile başbaşa bulsan paniklemez miydin, kardeşim? Korkak olup olmadığıyla ilgili bir kanıya hemen kapılmadan önce, bırakalım da yerleşsin ve bize biraz alışsın."

"Ro, her zaman olduğu gibi yine mantığın sesisin," dedi Aven.

Alex bu cümlenin ardından Aven'ın Roka'yla dalga geçmesini bekledi ama beklediği şey olmadı. Hatta sözleri insanı şoke edecek kadar samimiydi.

Bu Aven'ın, kendi tanıdığı Aven olmadığını kabullenmesi gerçekten çok zor olacaktı. Bu Aven kötü biri değildi... henüz.

"Neden valisyolunu çağırmıyoruz?" dedi Aven, Roka'ya. "Odası buradan uzakta ve eğer yemeğe gecikirsek annemin nasıl olduğunu bilirsin. Özellikle de konsey yemeğe davetliyken."

"Ona, sonsuzluk yoluna nasıl ulaşacağını öğretene kadar, odasına yürüyerek gitmeyi öğrenmesi lazım. Henüz misafirimiz konumundayken, kendisini kapana kısılmış gibi hissetmesini istemeyiz."

Alex, Roka'nın geçmişteki hâlinin bile düşünceli ve anlayışlı tepki vereceğini fark edip gerçek dostuna büyük bir minnet hissetti. En azından bazı şeyler değişmemişti.

Geçtikleri koridorlara ve merdivenlere çok dikkat etti, çünkü hep valisyolu kullandıkları için kendi zamanındaki Meyarin sarayı bile onun için hâlâ gizemini koruyordu. Sarayın içinde hareket etmek gerçekten en iyi yöntemdi, özellikle de buranın dikey bir bina olduğu düşünülürse. Sarmal kuleler yükseldikçe yükseliyordu. Bunu da balkondan düşerken gördüğü manzara sayesinde fark etmişti. Çıktıkları her merdivende, bacakları biraz daha ağrımaya başladı.

Gerçi bir ölümlü olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Odasının bulunduğu o süslü, tanıdık koridora nihayet vardıklarında, Aven da Roka da hiç bitkin görünmüyordu. Alex, hem geçmişte hem gelecekte kendisine aynı odanın verilmesini ilginç buldu. Tam bu sırada Roka kapıyı açtı ve girmeleri için ikisine de işaret etti.

Oda, o günkünden farklı görünmüyordu, binlerce yıl sonraki gelecekten de. Hatta şöminede yanan renkli myraes alevleri, Alex'e nostaljik bir an bile yaşattı. Ateşi kimin yaktığını merak ederken, başını çevirdi ve yatakta oturan Kyia'yı gördü.

"Anneniz yolda olduğunuzu söyledi," dedi Kyia, Meyarin lisanında Roka ile Aven'a. "Uçan misafirimizin geri döndüğünü de söyledi." Altın renkli kaşlarını kaldırdı. "Çok tuhaf, değil mi? Nefes almak kadar doğal olan şeyleri öğrenmesi gerektiği?"

"Onu insanlar büyütmüş, Kyia," dedi, sert ses tonuyla Alex'i çok şaşırtan Roka. "Onlar gibi yaşayıp davranmayı öğrenmiş sadece. Hem ona bir bak... Bizden daha küçük olamaz."

Alex bunu duyunca hepsinin gerçekten de çok benzer göründüklerini fark etti... en azından yaş bakımından. Zamanda yolculuğun şokundan, bu genç Meyarinleri yakından inceleyememişti. İşin aslı üçü de aslında farklı görünüyordu ama bu farklılık pek de büyük değildi. Gelecekteki gibi yirmilerinin sonlarında değil de, Alex'in yaşında gibiydiler. En fazla bir ya da iki yaş büyük görünüyorlardı. Çok belli olmasa da fark vardı, çünkü zaten Meyarinler hep genç kalan bir türdü. Sonraki birkaç bin yıl içinde, fiziksel anlamda sadece on yıl yaşlanmış gibi görünmeleri çok tuhaftı.

"Evet, anlıyorum ama yine de tuhaf," dedi Kyia.

"Benim bilmek istediğim," dedi Aven, "eğer bizi anlamıyorsa ona nasıl bir şey öğreteceğimiz?"

"Ben, sohbet edebilecek kadar, ortak lisanı konuşuyorum," dedi Roka. "O yüzden, derslerinin kontrolü sanırım bende olacak. Ancak insanlarla yaptığımız anlaşma düşünülürse, eğitimlerde sizin de sürekli bana eşlik etmeniz gerektiğini belirtmek isterim."

"Babam hiçbir ticari görüşmede yer almamıza izin vermiyor," dedi Aven, hayal kırıklığıyla dolu bir sesle. "Bu yüzden, bırakın konuşmayı, hiçbir ölümlüyle karşılaşamıyoruz bile."

Bu sözlerden, Aven'ın henüz bir insanla *tanışmadığını* anlayan Alex taş kesildi. İnsanlarla yapılan hiçbir müzakereye de katılmamıştı. D.C.'nin anlattıklarına göre, sırf bu nedenle de kraldan, Meyarinlerle insanlar arasındaki anlaşmaya son vermesini istemişti. Bu da gelecekteki sorunların başlangıcı olacaktı.

Bunu fark etmek Alex için son derece tuhaf olsa da, henüz bu olayların hiçbiri gerçekleşmemişti. En azından şimdilik.

"Bu önemli değil," dedi, elini umursamazca sallayan Roka. "Bu, ikiniz için de müthiş bir fırsat, öğrenmeniz adına. Bu avantajı kullanmanızı öneririm. Hem her dakika size çeviri de yapamam. Zaten çok basit bir dil. Yeterli seviyeye ulaşmak bir haftadan az bir zamanımı almıştı."

"Neden *onun* lisanına odaklanmak yerine, ona kendi lisanımızı öğretmeye odaklanmıyoruz? Bu daha mantıklı değil mi?" diye sordu Aven.

"İkisini de aynı anda yapacağız," dedi Roka. "Kimlerin yanında büyümüş olursa olsun, onda Meyarin kanı var. Bizim kadar hızlı öğrenecektir. Önümüzdeki haftaya kadar bizimle kendi dilimizde sohbet edecek seviyeye gelir."

Alex buna aşırı bir tepki göstermemek için kendini zor tuttu. Aksi takdirde, onları anladığını fark edebilirlerdi. Henüz tüm kartlarını göstermek istemiyordu, özellikle de onlara fark ettirmeden onlardan bir şeyler öğrenebilecekken. Ancak sadece bir hafta içinde yabancı bir dili akıcı konuşacağı fikrini duyduğunda yüz ifadesini bozmamakta zorlandı. On iki yaşındayken temel Latinceyi öğrenmesi bile bir aydan uzun sürmüştü. O zamanlar aileleriyle birlikte gezen çocuklarla beraber, kazıların başında olurdu hep. Öte yandan, taşıdığı kan sayesinde bir haftada böylesine hızlı bir ilerleme katedebileceğini duymak da onu heyecanlandırdı.

"Eğitim stratejimizi sonra tartışsak da yemeğe geç kalmasak nasıl olur?" diye araya girdi Kyia. "Annenizin beni buraya göndermesinin diğer sebebi de buydu... Aeylia'nın temiz giysiler giymek isteyebileceğini düşündü. Yemek için daha uygun bir şeyler."

Alex, üzerindeki kışlık giysilerden nihayet kurtulacağını öğrenince rahatladı. Nasıl olmuştu da hâlâ sıcaktan bunalmamıştı, gerçek anlamıyordu. Ancak çok tuhaf olsa da, bu giysiler, hem kış ortamında onu sıcak tutmuş hem de şimdi içinde bulunduğu yaz ortamında onu korkunç şekilde *rahatsız etmemişti*. Sanki o buzlu varrungard deneyiminde sağ kalmasına yardım eden şey, mevsimlere ya da hava değişikliğine rağmen, iç ısısını dengelemesini de sağlıyordu.

"Neden önce bizi resmî olarak tanıştırmıyorsunuz? Sonra hazırlanmaya başlayabiliriz," dedi Kyia.

Roka da Aven da henüz *kendilerini* tanıtmamış olduklarını fark edince utançtan kıpkırmızı oldular.

Prenslerin yüzündeki ifadeyi fark etmeyen Kyia, "Yani gündüz, hepimizin ismini söyledi, biliyorum ama belli ki biri ona bizim kim olduğumuzu ya da neye benzediğimizi anlatmış. O yüzden düzgün bir şekilde tanışmamızın önemli olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Boğazını temizleyen Roka, özür diler gibi bakan gözlerle Alex'e döndü. Kızın lisanında, "Çok üzgünüm, *Lasa* Aeylia. Bunca zamandır seni dışlamış gibi hep kendi lisanımızda konuştuk. Çok kaba davrandık ve bizi bağışlaman için senden af diliyoruz," dedi.

"Affedecek bir şey yok," dedi, Roka'nın bu sözlerine hayran kalan Alex. Her ne kadar gelecekteki Aven resmî konuşmaya gayret eden biri olsa da, Roka hep daha samimiydi. Bu arada, kızın dilini sadece bir haftada öğrendiğini söylemişti, belki de o yüzden konuşurken çok rahat değildi ve belki de Alex ona bu konuda yardım edebilirdi.

"Kim olduğumuzu zaten bildiğine inanıyorum ama emin olmak için tanışmak isteriz. Ben, Prens Roka Dalmarta, Kral Astophe ile Kraliçe Niida'nın en büyük oğlu ve Meyarin tahtının varisiyim." Gülümsedi. "Ancak bana 'Roka' diye hitap etmen konusunda ısrar ediyorum. Zira formalite seven biri değilimdir."

Alex gülümsediğini saklamak için yanağını ısırdı, çünkü Roka daha önce de ona *aynı* cümleyi kurmuştu.

"Bu, kardeşim Prens Aven Dalmarta," diyerek Aven'ın omzuna elini koydu. Sonra da Kyia'ya döndü. "Bu arkadaşımız da *Lasa* Kyia Tarennia. Seni tanımayı çok istediğimizi, hepimiz adına söylüyorum."

"Ben de sizi, Roka," diye gülümseyerek cevap verdi Alex. Kyia ile Aven'a da gülümsemek için kendini zorladı. "Beni yanınıza almanız ve halkınızın -*halkımızın*- yaşam şeklini öğretmeyi kabul etmeniz büyük incelik."

Alex, neredeyse kendini ele vereceğini düşünüp, belli etmese de irkildi. Çok daha dikkatli olması gerekiyordu.

"İnan bana, o zevk bize ait," dedi, kıza sıcacık gözlerle bakan Roka. "Kardeşimle ben, seni şimdilik Kyia'nın güvenli ellerine bırakıyoruz. Bize katılmak için hazır olduğunda kendisi de sana eşlik edecek."

Roka, kardeşine ve Kyia'ya aralarında geçen konuşmayı tercüme etti. Aven, Alex'e bakıp başını salladı ve gülümseyerek onu selamladı. Ardından Roka ile birlikte odadan çıktılar.

"Ne dediğimi anlamayan bir draekon kızla beni başbaşa bırakın bakalım," diye, Meyarin lisanında mırıldandı Kyia. Belli ki prenslerin onsuz gitmelerini hiç beklemiyordu. Odadaki büyük gardırobun önüne gitti ve sessizce söylenmeye devam etti: "Çünkü bu yaptığınız çok mantıklı."

Alex neredeyse kıza acıyacaktı, bir yandan da gelecekteki dostunun homurdanmalarına gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Alex, vücudu saran bir tunik, "Meyarinlerin taytı" denebilecek bir şey ve dize kadar çizmeler giydikten sonra, Kyia yemek salonuna gitmek için Alex'e eşlik etti. Alex'in anlamadığını düşündüğü için el hareketleriyle ne anlatmaya çalıştığını ifade ederek, "Hadi, gir," dedi.

Alex, arı kovanına çomak sokuyormuş gibi hissettiği için salona girmek adına herhangi bir hamle yapmadan kapı önünde öylece bekledi. Bunun üzerine Kyia ellerini kızın omuzlarına koyup, onu resmen itti. Tamam, nazikçe itti ama yine de itti. Belli ki kelimeler yetersiz kaldığında Kyia bu şekilde iletişim kuruyordu ve işe yaradığı da kesindi, çünkü salondaki tüm gözler aniden Alex'in üzerine çevrildi. Diğerlerinin meraklı bakışlarının yanı sıra, Aven'ın altın sarısı delici gözleri de.

İlk tepkisi kaçmak oldu. Bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Hatta kaldıramayacağından emindi. Ancak donakalan bacaklarını, harekete geçmeleri için ikna etmesine fırsat kalmadan, Kyia onu bir kez daha "nazikçe" itti ve kapıları kapadı.

On Dört

Yemek, korktuğu gibi bir kâbusa dönüşmediği için Alex çok rahatladı. Masada bir sürü Meyarin vardı ve salona yaptığı tuhaf girişten sonra bile hiçbiri ona fazla dikkat etmedi, zira aralarında koyu bir sohbet dönüyordu.

Roka kibarlık edip, yanına oturması için Alex'e ısrar etmişti. Böylece, Alex'in en azından sohbet edebileceği biri olurdu. Ama maalesef beş dakika sonra, kral ve Roka acil bir durum için çağrıldıkları için masadan ayrılmak zorunda kaldılar. Alex de tek başına kaldı. Ya da en azından, Aven yer değiştirip ağabeyinin boş koltuğuna geçene kadar.

Alex'in bedenindeki her bir kas gerildi ama Aven nazikçe gülümseyip yemeğine devam etmekten başka bir şey yapmadı. Onunla konuşmaya çalışmadı çünkü zaten anlamayacağını biliyordu. Sadece, ona eşlik etmekten mutlu gibi görünüyordu. Sanki bu kalabalık odada, kızın yalnız hissetmesini istemiyor gibiydi. Davranışları, Alex'i gerçekten çok şaşırttı. Kendi zamanında tanıdığı Aven ile *bu Aven'i* hiç bağdaştıramıyordu. Sırf insanlarla yapılan ticari müzakerelere alınmadığı için öfkelenip gelecekteki Aven'a dönüşmüş olması nasıl mümkün olabilirdi? Bu hiç mantıklı değildi.

Son yemek de servis edildikten sonra Roka salona geri döndü ancak yanında Astophe yoktu. Prens doğrudan Aven ile Alex'in oturdukları yere yöneldi. Yüzü gergin, teni soluktu. "Babam konuşmak istiyor."

Aven'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Kendisi resepsiyon salonunda," dedi Roka, sadece. "Onu bekletmesen iyi edersin."

Bunun üzerine Aven sırıttı. "En azından taht odasında değil. Zira başım *gerçekten* beladaysa benimle orada buluşmak ister. İşler, yüzünün söylediği kadar kötü olamaz, Ro."

Roka çatmış olduğu kaşlarını düzeltti ve başını iki yana salladı. "Sen imkânsız birisin, Aven. Lütfen hepimize bir iyilik yap ve arkadaşlarını seçerken daha akıllı davran."

"Aaaha," diyerek ayağa kalktı Aven. "İçimde bu konuşmanın ne olduğuna dair bir his var. Ama korkma, abiciğim. Sen 'mirastan mahrum edildin' diyemeden, ben her şeyi çözeceğim."

Alex irkildi ama belli etmemek için kadehine uzandı, Aven'ın büyük bir öz güvenle odadan çıktığı sırada, içindeki sıvıyı içti. Babasının onunla konuşmak istediği şey her ne ise, Aven'ı hiç endişelendirmemişti ve Alex bunu net bir şekilde görebiliyordu.

"Bitirdin mi, *Lasa* Aeylia?" diye sordu Roka, ortak lisanda.

"Lütfen, Roka, bana 'Aeylia' de. Senin gibi ben de formalitelerden hoşlanmam," dedi ayağa kalkan Alex. Üstelik bu *Lasa* unvanı, gelecekteki kibirli Riza'yı hatırlatıyordu ona.

" *'Lasa'* saygı belirten bir sıfattır," dedi Roka, odadan çıkarlarken. "Erkekler için de *'Loro'* deriz. Bu sıfatlar, herhangi bir resmî asalet unvanı değildir, ortak dilde kullanılan 'bay' ve 'bayan' kelimelerine eşittir diyebiliriz."

Alex yüzünü astı. "Bunca zamandır bana bayan mı diyordun? Öfff. Kendimi çok yaşlı hissettim."

Roka öyle bir güldü ki, Alex onun gelecekteki hâlini anımsadı. Geçmişteki bu saraya adım attığı andan beri ilk kez biraz gevşediğini hissetti.

"O zaman özür dilerim, Aeylia," dedi Roka. "Yıldızlar seni yaşlanmaktan korusun."

"Bir daha olmasın," dedi, neşeli ortama ayak uyduran Alex.

"Herkese söylerim. Artık sana *'Lasa'* demek yok."

Alex kocaman gülümsedi. "Bu çok hoşuma gider."

Roka koridorun ortasında aniden durdu. "Eğer canın istiyorsa, eğitimine bu gece başlayabiliriz... Ama istiyorsan. Yorucu bir gün geçirdiğinin farkındayım."

Alex ne kadar erken başlarsa o kadar hızlı öğreneceğini düşünerek -tıpkı gelecekteki Roka'nın eğitimini kabul ettiği gibi- hevesle başını salladı. "Sen hazırsan, ben de hazırım."

Roka, emin olmak istermiş gibi kıza dikkatle baktı ve başını salladı. "Neyle başlamak istersin? Dil, tarih ya da daha pratik fiziksel yetenekler?"

Eğer kendi zamanında olsaydı, bu seçenek verilmezdi. O zaman öğrenmeyi tek istediği şey, fiziksel Meyarin yeteneklerini kontrol edip kullanabilmekti. Ancak Lady Mystique, ona geçmişteyken başka alanlarda da eğitim alması gerektiğini söylediyse, bir bildiği var demekti. Alex bunun nedenini bilmiyordu.

"Öğretmen sensin," dedi, kararı Roka'ya bırakarak. "En iyisi hangisi diyorsan o olsun."

Prens düşünceli bir şekilde başını havaya kaldırdı. "Sanırım önceliğimiz sana Meyarin dilini öğretmek olmalı, böylece eğitimine yardım edecek olan diğer kişilerle de rahatça iletişim kurabilirsin."

Alex bunu duyunca yüzünü buruşturmak istedi, çünkü zaten bir şekilde anladığı bir lisanı öğrenmek için hiç de hevesli değildi. Tabii ki konuşması açısından işe yarardı ama şimdilik hiç kimseyi anlamıyormuş gibi görünmekten memnundu.

Kızın yüzündeki hayal kırıklığını fark etmiş olan Roka gülümsedi ve "Ya da kütüphaneye gitmeden evvel daha heyecanlı bir şeyle başlayabiliriz, olur mu? Ne tip yeteneklere sahip olduğunu görmek için, hızlı bir maça ne dersin?" dedi.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi, nedense çekinen Alex. Daha önce Roka ile bir kere dövüşmüştü -Meyarin yetenekleri ilk kez devreye girdiğinde- ve gayet iyi biliyordu ki o zaman Roka, onu fazla zorlamamıştı. *Bu Roka*'nın ona nasıl davranacağından ise emin değildi, özellikle de gerçek bir Meyarin olduğunu sandıkları için.

"Sarayda bir sürü eğitim odası bulunur ve bazıları, diğerlerinden daha özeldir," dedi Roka. "Seyirci istemezsin diye tahmin ediyorum. O yüzden, daha izole bir odaya gideceğiz, doğu kulesinin en tepesinde yer alıyor. Vakit kazanmak için seni valisyolu ile tanıştıracağım. Bizi oraya götürmesi için onu kullanacağız."

Bu görünmez hız treni hakkında daha çok şey öğreneceği için heyecanlanan Alex hemen doğruldu.

"Sonsuzluk yolu olarak da bilinen valisyolunu, Meyarin kanı taşıyan herkes bir nakil aracı olarak kullanabilir."

Bu *tam olarak* doğru değildi, çünkü damarlarında Aven'ın kanı dolaşmasına rağmen, Alex valisyolunu kullanamamıştı. Gerçi bunun nedeni, Aven'ın kovulup sürgün edilmesiydi. Şu an -geçmişte- henüz Aven sürgün edilmemiş olduğundan, o da tıpkı diğer Meyarinler gibi valisyolunu kullanabilirdi.

"Sonsuzluk yolu, çok uzun yıllar evvel *Tia Auranlar*'dan gelen bir hediyedir. Konu hakkında daha fazlasını tarih derslerinde göreceksin ama şimdilik bilmen gereken tek şey, onların hiçbir türle kıyaslanamayacak kadar güçlü bir tür oldukları. Bugün bile, valisyoluyla ilgili yaptığımız onca araştırmaya rağmen, en zeki olanlarımız bile bu yolun nasıl ya da neyle çalıştığını çözememiştir. Valisyolu kısaca *budur.* Günümüzün pek çok akademisyenini çok kızdırmaktadır ama ben şahsen bunun da anlayış ve algılarımızın çok ötesindeki şeylerden bir olduğuna inanıyorum ve böyle kalması gerektiğini düşünüyorum. Eğer Tia Auranlar ne olduğunu bilmemizi isteseydiler, bize söylerlerdi."

Dikkati kısa bir süreliğine dağılır gibi oldu ama sonra kendine geldi. "Konunun dışına çıktım. Senin bunların hiçbirini düşünüp endişelenmene gerek yok. Bu gece sadece yolculuğun tadını çıkar

ve ayaklarının altındaki sonsuzluk yolunun gücünü deneyimle. Zamanla onu nasıl çağırıp kontrol edeceğini öğreneceksin."

Roka valisyolunu birdenbire çalıştırınca, Alex ayaklarının altında kayan yolu görüp şaşırmış gibi yaptı, şoke olmuş numarası yapmakta hiç zorlanmadı. Bu görünmez bariyere düştüğünde, kaba ve sahtekâr bir Meyarin gibi görünmediği de aşikârdı. Bunu yapmak, onun için son derece ölümlülere yakışır bir hareket olsa da, Roka'nın uyarı yapmaması bahane uydurmak için iyi bir fırsattı ve Alex bunun için ona minnettardı.

Yol onları yukarı çıkarıp koridorların ve duvarların arasından geçirdi. Sonunda büyük bir eğitim odasına gelip durdular. Bu oda, Alex'in kendi zamanında hem Zain hem de Roka ile dövüştüğü odaydı. Prens onu matla kaplı zemine doğru yönlendirirken, Alex bir sonraki adımda neler beklemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Olur da içeriye biri girerse ve gerilecek olursan bu dikkatini dağıtmamanı sağlar," dedi, zemindeki bir desene basan Roka. Etraflarında yükselen aşılmaz bir myrox, onları köpük şeklinde bir kubbenin içine aldı ve gözlerden, kulaklardan sakladı.

Alex, pelerinini çıkarıp kenara atan prensi izledi. Alex'inkine benzer bir kıyafet giymişti. Deri bir tunik, pantolon ve bot. Tıpkı bir savaşçı gibi. Ayrıca belindeki kemerde bir sürü silah takılıydı. Alex, Roka'nın kendi başına bile zaten yeterince ölümcül olduğunu ve bu silahlara ihtiyacı olmadığını biliyordu.

"Şimdi," dedi Roka. "Bana saldırmanı istiyorum."

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Pat diye mi?"

Prens davetkâr bir şekilde kollarını açtı. "Ne tip bir işlenmemiş malzemeyle çalıştığımı görmem gerekiyor. O yüzden hadi, saldır."

Alex dudaklarını kemirerek öne doğru çekingen bir adım attı, sonra bir adım daha. "Pek rahat olduğumdan emin deği..."

"Eğer Meyarin tahtının varisine doğrudan saldıramıyorsan," diye sözünü kesti Roka, sırıtarak, "en azından kendini savunmaya çalış." Ve bir anda öne doğru atıldı.

Alex, mikrosaniyelik bir anda irkilerek yana kaydı ve prensin hamlesinden kurtuldu.

"Reflekslerin iyi, ama bunu atlatabilecek misin?" dedi Roka.

Alex üst bedenini yine yana doğru kaydırdı ancak Roka son anda döndü ve eğilip kızın bacaklarına tekme atarak onu yere düşürdü.

"Bu kez denemedin bile," dedi.

"Bana, kendimi hazırlamam için bir saniye verseydin belki denerdim," dedi ayağa kalkıp, acıyan poposunu ovuşturan Alex.

Roka başını havaya kaldırdı. "Hazırlanacak ne var?"

"Bilirsin, kendimi merkeze alıp..." Dilini çok sert bir şekilde ısırdı, çünkü Meyarinlerin kendilerini merkeze almaya ya da hazırlanmaya *ihtiyaçları* olmadığını hatırladı. Keşke Alex'in de böyle bir lüksü olsaydı. Ama kanındaki yetenekleri harekete geçirmek için onun konsantre olması gerekiyordu.

"Boş ver," dedi Roka'ya. "Şey, eğer sorun olmazsa bana biraz vakit verebilir misin? Şey, yani kendimi zihinsel olarak bir prense saldırma fikrine alıştırmam için, olur mu?"

Dinle, dedi kendi kendine. *Sadece dinle.*

Ve tüm varrungard boyunca yaptığı gibi, algılarını yavaş yavaş dışarıya doğru genişletti. Myrox bariyerdeki bir engele çarptı ama önemsemedi, çünkü gözlerini açtığında oyuna geri döndüğünü biliyordu.

"Tamam, hazırım," dedi.

Roka kaşlarını kaldırdı ve şimşekten bile daha hızlı bir şekilde Alex'in üzerine atıldı. Bu defa Alex onun hareketlerini âdeta yavaş çekimde görüp takip edebildi ve yolundan çekilmek yerine saldırısını engellemek için kolunu kaldırdı. Diğer koluyla da ona güçlü bir yumruk attı. Ardından savunmaya geçmeye karar verdi ve sıçrayıp yere inerken bacağıyla Roka'nın ayağını kaydırmaya çalıştı. Ama Roka son anda havaya sıçrayıp kızın bu hamlesini savuşturmayı başardı. Saldırma niyetini gören Alex, kaçabilmek için geriye doğru perende attı... ki bunu yapabildiğini kendisi de bilmiyordu.

"Harika," dedi Roka. Duyma algısı iyice yükselen Alex'in kulağına prensin sesi son derece pürüzsüz geliyordu. "Eğitimsiz olduğun düşünülürse, tahminimden çok daha iyisin. Sen doğuştan yeteneklisin."

Alex bir kahkaha attı, sesi kendi Meyarin kulaklarına çok tuhaf geldi.

"Bakalım silahla nasılsın," dedi Roka, kılıcını kınından çekip havaya kaldırarak.

Alex, prensin kılıcını gösterip, "Ben de bir tane alacak mıyım?" diye sordu.

Roka kaşlarını kaldırdı. "Sen Yıldızların Kılıcı'nı kullanıyorsun, Aeylia. Bu sabah hançerini tanıdım. Aven ile Kyia da tanıdı. Gerçi daha önce onu hiç görmemiştik. Işığı Getiren'in bir efsane olduğunu sanırdık ama değilmiş. Sana verebileceğim hiçbir silah onunla kıyaslanamaz."

Alex çok şaşırdı. Zira eğer Aven geçmişte bu silahı hiç görmediyse, sonradan ona nasıl ya da *ne zaman* sahip olduğunu merak etti. Ne de olsa bu silahla Alex'i öldürmeye çalışmıştı, o yüzden gelecekte kullanmak için bu silaha ihtiyacı olacaktı. Kendi zamanında akademiye geri döndüğünde, bu garip silahı araştıracağını söyleyen Kaiden'den bilgi almayı umdu. O zaman belki de üst üste biriken sorularına bazı cevaplar bulabilirdi.

Roka cesaret verir gibi başını sallayınca Alex avucunu açtı ve düşünceleriyle hançeri çağırdı. Tıpkı o sabah olduğu gibi, silah bir ışık kümesinin içinde dans eden mavi alevlerle elinde belirdi.

"Neden böyle yapıyor?" diye sordu, dönen alevlerden etkilenerek.

"Hep böyle yapmıyor mu?" dedi Roka, şaşkın bir şekilde.

Alex başını iki yana salladı. "Hayır, bu kesinlikle yeni bir şey."

Prens alevleri incelemek için yaklaştı. Dokunmak için parmağını uzattı ama hemen kolunu geri çekti.

"Yukarıdaki yıldızlar kadar sıcak," diyerek tıslarken başını iki yana salladı. Parmağını Alex'e gösterdi. Küçük bir yanık izi oluşmuştu. Ancak ölümsüz kanı sayesinde yara hemen kapandı, yine de canı acıyor gibi görünüyordu.

"Ben hiç hissetmiyorum," dedi Alex, alevlerin içindeki elini sallayarak. Teninde çok hafif bir sıcaklık hissi dışında başka hiçbir şey yoktu.

"Sen de silahın bir parçasısın da ondan, onun senin bir parçan olduğu gibi. Sen nereye gidersen o da geliyor. Birbirinize bağlısınız," diye cevap verdi Roka.

Roka bu açıklamadan tatmin olmuşa benziyordu ama sonra bakışları Alex'in üzerinde gezindi. Alex de prensin baktığı yere, yani koluna baktı ve Meyarin algılarını kullanıyor olduğu için, Xiraxus ile olan bağı nedeniyle tenindeki ışıltıyı çok net görebildi.

Roka, kızın altın gibi parlayan tenine doğru yaklaştı. "Draekon varisi ile vaelina bağını kurduktan sonra, silahı hiç çağırdın mı, Aeylia? Yoksa bugün ilk miydi?"

Alex yutkundu. "Sence?"

"Efsaneye göre, Asırların Silahı da Tia Auranlar tarafından getirilmiştir," dedi Roka. "Draekonların, yıldızların ötesindeki bu tür ile çok uzun bir geçmişleri vardır. Eğer hançer, bağınızı fark edip ona göre tepki veriyorsa hiç şaşırmam."

"O hâlde bu bir tür..." Mavi alevler, bileğinin etrafında dans ederken, Alex doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "Terfi mi?"

Roka güldü. "Evet. Böyle de denebilir. Silahının terfi ettiğini varsay. Senin elindeyken sadece kesici olmakla kalmıyor, aynı zamanda yakıyor da. Tebrikler... Sen, Görkemli Hançer'in onurlu sahibisin."

Alex yarı şaka yarı ciddi bir ifadeyle ona meydan okur gibi baktı. "Hâlâ sana bununla saldırmamı istediğinden emin misin?"

"İtiraf etmeliyim ki bir daha düşünüyorum," dedi Roka ve sırtındaki kından ikinci bir kılıç daha çekti. Kılıcı kıza verip, "Belki de yeteneğinin seviyesini öğrenene kadar eşit silahlarla pratik yapabiliriz," dedi. "Uzuvlarımı severim ve yıldız alevlerinin onları yakmasını hiç istemem."

Alex sırıttı ve bileğini çevirdiği gibi A'enara'yı ortadan kaldırdı. "Onlar yıldız alevi miydi?"

Roka heyecanlı bir çocuk gibi, "Muhteşem değil miydi?" dedi. "Daha önce hiç yakından bakmamıştım. Ya da hissetmemiştim. Gerçi ikinci kez hissetmek *istediğimi* söyleyemeyeceğim. Ama yine de... muhteşemdi."

Yüzündeki ifade yine ciddileşti ve kılıcını kaldırıp, Alex'e ilk hamleyi yapmasını işaret etti. Alex kendi ağırlık merkezini bulmaya çalıştı ve elindeki yabancı silahın ağırlığını ölçtü. Bu kılıç A'enara'dan çok daha ağırdı ve onun kadar ince değildi, hatta biraz hantaldı. Ama bir Meyarin için bunların hiçbirinin bir fark yaratmadığını çok iyi biliyordu. Ne ağırlığının ne uzunluğunun ne de şeklinin. O da kılıcı önüne doğru getirdi ve hiç tereddüt etmeden Roka'ya saldırdı.

Roka yana doğru çekilince, Alex bir kez daha saldırdı. Ve yine, yine, yine Roka onun hamlelerini savuşturmayı başardı.

"Ne oluyor, Roka?" diye sordu kılıcını indirerek. "Benimle dövüşmek istediğini sanıyordum?"

"Nihayet," dedi Roka. Kızı savunmasız hâlde yakalamayı beklermiş gibi bir anda hamle yaptı.

Alex kılıcını tam vaktinde kaldırmayı başardı ve iki çelik birbirine sürterken çıkan ses Alex'in kulaklarını acıttı.

Sol, sağ ve bir daha sol yapan Roka, kılıcını kızın üzerine durmadan indiriyor ve Alex onun hamlelerinden sıyrılmayı güçlükle başarıyordu. Bunun nedeni, Roka ile daha önce de aynı şeyi yapmış olmasıydı -üstelik, o zaman gözleri bağlıydı- ve *ucu ucuna da olsa* kendini korumayı başarabiliyordu. Öte yandan, Roka'nın aslında ona fazla yüklenmediğinin de farkındaydı, çünkü her hamlesinden önce hafifçe tereddüt ettiğini görebiliyordu. Sanki hamlelerinden, kızın yara almadan kurtulacağını hesaplar gibi saldırıyordu. Alex, ölümlü gözleriyle bunu asla anlayamazdı ama Meyarin algıları sayesinde çok net şekilde görebiliyordu. Roka'ya çok ama çok minnettardı, çünkü dövüşleri esnasında, felaketle sonuçlanabilecek bir şey olduğunu fark etti.

Kanı gümüş rengi değildi. Kırmızıydı.

Kendi ayağına takılıp sendeleyen Alex, elini neredeyse Roka'nın kılıcına kaptıracakken, "*Dur!*" diye bağırdı.

Kendi sesini, korku dolu bir çığlık gibi duydu, çünkü eğer bir yeri kesilseydi Meyarin kılığına girdiği bu oyun daha başlamadan bitecekti.

"Ben... ben... şey, sanırım bu gecelik yeterli," dedi, hem yorgunluktan hem de korkudan nefes nefese kalmış bir hâlde.

"Ama çok iyi gidiyordun," dedi Roka. "Kesinlikle doğuştan yeteneklisin."

Alex başını iki yana salladı. "Bana fazla yüklenmedin."

"Bu, sözlerimin doğruluğunu gölgelemez. Durmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Alex, kılıcını Roka'ya geri vererek. "Belki, şey, belki sonra yine yaparız."

Roka ona dikkatle bakıyordu. Alex, yüzündeki ani panik ifadesinden kurtulmaya çalıştı ama başarılı olduğundan emin değildi.

"Eğer öyle istiyorsan," dedi Roka, yavaşça, "sanırım yarın devam edebiliriz."

Alex çok rahatladı. Ölümlü olduğunu ortaya çıkaracak şeyi engellemek için tek yapması gereken yarına kadar sağlam bir bahane bulmaktı.

"Reflekslerin ve hızın çok iyi," diye devam etti Roka. "Ayrıca keskin bir farkındalığın da var. Ama tekniğin için biraz çalışmak gerekebilir, tabii bir kılıçla daha rahat ve öz güvenle dövüşmen için de. Doğuştan yetenekli olduğuna gerçekten inanıyorum ama gelişmek için katetmen gereken çok yol var."

Eğer şu an gelecekte olsalardı, Roka ona dövüş becerilerini güçlendirecek her şeyi öğretebilirdi. Hatta az evvelki paniğine kadar, Alex geçmişteki Roka'dan bir şeyler öğrenmeyi dört gözle bekliyordu. Ama artık bu imkânsızdı çünkü onun gerçeği fark etmesine yol açacak bir pozisyona kendini asla sokamazdı. Yere çok sert düştüğü için dizlerinin kanaması da mümkündü. Lady

Mystique'in bu kan sorununu atladığına inanamıyordu... çünkü bu gerçekten bir sorundu.

"Yatmadan önce kütüphaneye gidip birkaç saat dil çalışabiliriz," dedi Roka. Yere eğilip, etraflarını saran myrox kubbeyi indirmek için zemine vurdu.

Alex, Meyarin algıları hâlâ açık ve damarlarındaki adrenalin seviyesi çok yüksek olduğu için, etraflarını saran diskin yavaşça sönerek ayaklarının altındaki matın içinde nasıl kaybolduğunu detaylı bir şekilde izleyebildi. Gerçi Roka'nın hangi desene basacağını biliyordu, bu ayrı bir konuydu ama en azından ölümlü gözleriyle göremediği şeyi şu an görebiliyordu.

Valisyolunun muhtemelen Roka'nın zihinsel çağrısıyla etraflarında madde hâline geldiğini *görmek* de Alex'i çok şaşırttı. Yol, genel olarak şeffaftı ama Alex bu dikdörtgen bariyerin bulanık bir taslağını görebiliyordu. Dövüş matındaki disk gibi bunun da göğüs hizasına gelen kısmında aynı şekilde parlayan bir plaka vardı. Muhtemelen gelecekteki Meyarinlerin valisyolunun ayarlarını değiştirmek ve insanlar için daha rahat hâle getirmek adına kullandıkları şey buydu.

Alex'in daha fazla incelemesine fırsat kalmadan, yol onları *myraes* alevleriyle aydınlatılan apliklerin ve çok sayıda eski kitaplığın bulunduğu geniş bir odaya bıraktı.

Meyarin sarayının kütüphanesi, gerçekleşmiş bir Orta Çağ fantezisi gibiydi. Duvarlar binlerce kitapla kaplıydı ve üst raflardaki ciltlere erişebilmek için kasalara yaslanmış merdivenler duruyordu. Kütüphanenin tam ortasında kubbeli, oyuk bir tavan vardı. Merdivenlerin arasına, odanın etrafını dolaşan, dar köprülere benzeyen yollar yapılmıştı.

"Kütüphane, saraydaki en sevdiğim yerlerden biridir," diye itiraf etti Roka. "Asırlara ait tüm bilgiler buradadır. Bir ömür boyu okusan da bitiremezsin."

Meyarin ömrünün bir sınırı olmadığı düşünülünce, Alex bunun önemli bir iddia olduğunu fark etti.

Roka onun aklından geçenleri okurmuş gibi sırıttı ve bir rafa doğru gidip kucak dolusu kitapla geri geldi. Kitapları masaya bıraktı.

"Bu gece temel noktaların üzerinden geçeceğiz," dedi. "Lisanımızı duyarak büyümüş olmasan da dilimiz senin kanında var, o yüzden ustalaşman çok uzun sürmeyecektir."

Alex de bu konuda Roka kadar kendine güvenmeyi çok isterdi.

Roka kızın yanına oturup, "En baştan başlayalım," dedi.

On Beş

Saatler sonra, Roka'nın hiç bitmeyecekmiş gibi gelen dil dersinin ardından, Alex kendini yatağa attı.

Prens ona, "hayır" *(noha)*, "evet" *(sesu)*, "sen" *(sae)*, "ben" *(rae* ya da *trae)*, "lütfen" *(nalahi)* ve "teşekkür ederim" *(atari sae)* gibi basit kelimeler öğretmişti. Çok hızlı bir şekilde temel noktaları öğrenmişlerdi. Bunun nedeni, konuştukları dili Alex'in anlıyor olması ve muhtemelen damarlarındaki Meyarin kanı sayesinde hızlı öğrenebilmesiydi. Dersin sonunda, "Merhaba! Bugün nasılsınız?" (*Kendara! Le noran sae risa*?), "Lütfen yardım edin, yaralandım!" *(Nalahi suros rae, trae de frayon!)*, "Bunun yanında patates kızartması da ister misiniz?" *(Koral en* patates kızartması *de sae trivva?)* gibi basit cümleler kurmayı başarmıştı. Alex son cümlede şaka yapmıştı ama Roka anlamadı. Ama Alex yine de prense patates kızartmasının ne olduğunu öğreterek, geçmişe damgasını vurmuş gibi hissetti.

Çılgınca geçen günün sonunda yatakta olduğu için son derece mutluydu ancak tam uykuya dalacakken birinin seslendiğini duydu.

"Alex? Beni duyabiliyor musun?"

"Xiraxus?" Alex doğruldu ve gözlerini kısıp balkona baktı. Şehrin romantik gece manzarasını gördü ama draekon ortalıkta yoktu. *"Neredesin?"*

Xiraxus, *"Draekora'dayım,"* diye cevap verince, Alex aralarındaki onca mesafeye rağmen iletişim kurabiliyor olmalarına şaşırdı. *"Bugün senin için zor bir gündü. İyi misin diye bakmak istedim."*

Alex draekonun bu düşünceli tavrına karşı, ona büyük bir minnet hissetti. Hiçbir şey olmasa bile, geçmişe yaptığı bu yolculuk sayesinde yeni bir dost kazanmıştı.

"Evet, sadece yorgunum. Bugün genelde alışık olduğum tuhaflığın da çok ötesinde bir gün yaşadım."

"Yorgun hissediyorsun," dedi Xiraxus. *"Bırakayım da güzelce uyu."*

Alex her ne kadar onu göremese de kaşlarını çattı. *"Nasıl hissettiğimi nereden biliyorsun?"*

"Vaeliana, beni senin duygularına bağlıyor. Ne zaman yoğun bir şey hissetsen, ben de hissediyorum."

Alex, biri -ya da bir draekon- tarafından, duygularının hissedilmesi fikrine sevinse mi korksa mı bilemedi.

"Ama duygularımı yönlendiremiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Alex," diyerek güldü draekon. *"Duyguların sana ait... Ben sadece onları okuyabiliyorum. Tıpkı az evvel paniğe kapıldığını ama şimdi tekrar sakinleştiğini okuyabilmem gibi."*

Alex rahat bir nefes aldı. *"Bunu bildiğim iyi oldu."*

"Güzel bir uykudan sonra daha da sakinleşeceksin. Yakında yine konuşuruz."

"Xira?" diye seslendi Alex, draekon ortadan "kaybolmadan" evvel.

"Evet?"

"Ben, sadece..." Alex söylemek istediği şeyi nasıl ifade edeceğini bilemedi. Ama sonra, *"Bugün hayatımı kurtardığın için teşekkürler. Bu durumun binlerce çılgınlıktan ibaret olduğunun ve benim de geçmişte tıklı kalmak istemediğimden kaynaklandığının*

farkındayım. Ancak işin aslı şu ki, her şeyin bir sebebi vardır ve sen olmasaydın ben şu an burada olamazdım. Sağ olamazdım. O yüzden benimle bağ kurduğun için teşekkür ederim," dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Xiraxus cevap verdi: "*Aaaa... yapma, Alex. Çok duygusal oldu.*"

Gözlerini kısan Alex, aralarındaki bağ sayesinde draekona sadece lisanını değil, kendi alaycı yaklaşamını da aktarıp aktarmadığını merak etti. Bir şey söylemek yerine, ona zihninde yastıkla vurur gibi yaptı. Karşılığında draekon ona bir kahkaha patlattı ve kızın zihninde bir anda kayboldu.

Ardından Alex tekrar yatağına uzandı ve yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Alex'in geçmişteki ikinci günü, ilkinden çok daha rahat geçti.

Sabah Kyia onu aldı ve kraliçe ile birlikte kahvaltı etmek üzere küçük bir güneş odasına götürdü. Baş başa. Aslında bu durumun Alex'in endişe seviyesini artırması *gerekirdi* ancak Niida'nın bu hâli çok sevecendi. Alex minderli bir sandalyeye oturduktan sonra, kraliçe şefkatle uzanarak onun elini sıktığında ve sıcacık bir şekilde gülümsediğinde de bu kanıtlanmış oldu. Ardından, Niida içinde sıcak çikolataya benzeyen bir içecek olan fincanından bir yudum aldı. Alex'e, kahvaltı tabağı ile birlikte aynı şık fincanlardan bu içecek servis edildi.

Alex'in içeceği beğendiğini gören kraliçe, ortak dili konuşmaya çalışarak, "Beğenmene sevindim ama bu aramızda sır olarak kalsın, tamam mı?" dedi.

Alex, gülümseyerek bakan kadına başını sallayıp gülümseyerek yanıt verdi.

Sessiz mi kalsa yoksa kraliçeyle konuşsa mı, bilemedi ve çekinerek, "Benim dilimi konuşabiliyor musunuz?" diye sordu.

Niida utanarak güldü. "Sadece temel sofbetler," dedi.

"Sohbetler," diye hiç düşünmeden düzeltti Alex.

Neyse ki Niida ona kızmak yerine tekrar güldü. "Astophe ve Roka... Şey, daha iyiler... Evet, onlar ortak dili daha iyi konuşuyor. Ben basit cümleler kuruyorum. Ama seninle konuşabilmek için daha iyi öğreneceğim."

"Zaten gayet iyi konuşuyorsunuz, majesteleri," dedi kraliçenin bu jestinden çok etkilenen Alex. "Çabanızı da çok takdir ettiğimi belirtmek isterim."

Kahvaltılarını sessizce bitirdiler. Güneş, odanın pencerelerinden içeriye doldukça kasılan bedeni gevşeyen Alex, kendini daha rahat hissetti.

Ama bu rahatlık sonsuza dek süremezdi. Kraliçe, bazı işleri olduğu için izin isteyip biraz sonra masadan ayrıldı. Tek başına kalan Alex ne yapacağını bilemedi, derken Aven içeri girdi.

Beden dilinin şaşkın görünmemesi için kendini zorlayan Alex, prensin gülümsemesine yarım bir gülümsemeyle yanıt verdi. Bunu yaparken midesi altüst oluyordu ama hiç belli etmedi.

"Günaydın, *Lasa* Aeylia," dedi Aven, ortak dili mükemmel şekilde konuşup Alex'i şaşırtarak. Sonra irkildi ve Meyarin lisanına geri dönüp, "Beni bağışla. Roka, senin resmiyeti sevmediğini söylemişti, unutmuşum," dedi. Başını iki yana salladı. "Şu an ne söylediğimi muhtemelen anlamıyorsundur, gerçi ağabeyim dil derslerinizin gayet iyi başladığını söyledi. Ama yine de sana vermem için şunu yazdı."

Aven, üzerinde gümüş-altın sarısı parlak bir parşömen uzattı kıza. Alex, bunun şehri çevreleyen ormanların ağaçlarından yapıldığını anladı. Çok güzel görünüyordu.

Parşömeni açan Alex, ortak dilde mükemmel şekilde yazılmış olan Roka'nın el yazısını okudu:

Aeylia,

Bu sabah seninle yüz yüze görüşemediğim için üzgünüm ama acil bir durum için babamın bana ihtiyacı var. Halkımın menfaatlerini kollamak ve onlara destek olmak ölümsüz bir kraliyetin varisi olmanın en zor yanlarından biri.

Alex, bunu okuyunca, tanıdığı prensin gözlerini devirdiğini hayal edip Roka'nın da böyle yaptığını hissetti. Kendi kendine gülümseyip okumaya devam etti.

Bu akşam, derslerimize devam etmek için erken saatte geri döneceğim ama o zamana kadar kardeşim seninle ilgilenecek.

Alex'in, hızla çarpan kalbini sakinleştirmesi gerekti.

Dilimizi gayet iyi öğrenmeye başladığın hakkında ona bilgi verdim ama bilgin çok kısıtlı ve ilerleme kaydetmen gerekiyor. Merak etme, kardeşim akıcı konuşman için seni şimdilik zorlamaz. Meya'nın görkemine alışman için sana şehri gezdirme planı yaptığını düşünüyorum. Umarım döndüğümde derslerimiz için yeterince enerjin kalır.

Alex, Roka'nın ses tonundaki imayı bir kez daha hissetti, ayrıca Aven'la birlikte şehirde bir turist gibi gezeceğini öğrenmek, onu az da olsa rahatlattı.

Hem kendi dilinde hem bizim dilimizde soru sormaktan hiç çekinme. Aven da onu uyardığım için dün gece senin gibi lisan derslerine başladı, yakında akıcı bir şekilde konuşmaya başlar. Sana iyi eğlenceler, akşama görüşürüz.

Roka.

Alex, Aven'ın gözlerine bakmadan evvel, içinde büyüyen paniği yatıştırabilmek için notu bir kez daha, yavaş yavaş okudu. Zira Aven, kızın tepkisini bekler gibi gözlerini üzerinden ayırmıyordu.

Alex, bu Aven'ın gelecekteki kötü Aven olmadığını; en azından bugünü, tehdit edilmeden, bıçaklanmadan ya da *talep edilmeden* onunla geçirebileceğini kendine hatırlattı. Bunu yapmaktan başka bir seçeneği de olmadığından -zira tek alternatifi bağırarak tepelere doğru kaçmaktı- tüm cesaretini toplayıp Aven'a gülümsedi.

Prensin, karşılık olarak ışıl ışıl bir ifadeyle gülümsemesi, Alex'in başını o kadar döndürdü ki bir an için Aven'ın yaydığı ışık karşısında serseme döndü.

"Bu kadar korkma, Aeylia," dedi Aven, Meyarin dilinde. Belli ki kızın cesaretini toplamaya çalıştığını fark etmişti. "Bugün sana ben bakacağım. Korkacak hiçbir şey yok."

Alex cesur görünmek için yalan söyleyerek, *"Atari sae Aven. Genada torra kin de sae,"* dedi. Yani, "Teşekkür ederim, Aven. Çok naziksin."

Prensin yüzündeki şaşkın ifade, Alex'in çabasına değmişti. "Roka haklıymış..." dedi Aven. "Sen gerçekten hızlı öğreniyorsun."

Aven daha karmaşık sözcükler kullandığı için Alex onu anlamamış gibi yapıp yüzünü buruşturdu.

"Sanırım bir şey, hiçbir şeyden iyidir," diye mırıldandı Aven ve elini uzatıp kızın lisanına geri döndü. "Beni takip et, Aelia. Meya bizi bekler."

Kaybedecek hiçbir şeyi -aslında *her şeyi*- olan Alex ayağa kalktı. Aven'ın koluna girmeye hazır hissetmediğinden elbisesinin düzeltmek ister gibi, ellerini kumaşta gezdirdi. Bu sabah Kyia'nın giymesi için bıraktığı giysinin, üzerinde nasıl durduğundan çok emin değildi. Eğer ailesi yanında olsaydı, bu kıyafete "cine benziyor" derdi, çünkü ancak efsanevi bir varlığın giyeceği türden bir şeydi. Elbette nefes kesiciydi. Elbisenin çok uzun ve açık yeşil eteği, Alex'in kalçalarından aşağı kadar iniyor ve ucundaki şirin fırfırlar yerleri süpürüyordu. O kısım güzeldi. Alex'in emin olamadığı üst kısımdı. Zira üst kısım, kaburgalarının bir bölümünü kapatıyordu ama karnı tamamen açıktaydı. Göğsünün üst kısmından tamamen yatay kesilmiş olduğu için omuzları ve köprücük kemikleri de açıktaydı. Alex'in üst kolunu saran kıyafetin kısa kolları, kıvrık bilezikleri andırıyordu. Üst kısmı tutan çok az malzeme, eteğin yaz renkleriyle uyumlu olan karmaşık dantel tasarımlarla işlenmişti.

Bir Meyarin prensesi için son derece güzel bir elbiseydi. Ancak Alex çıplak teninin, Xiraxus ile olan bağı nedeniyle tuhaf şekilde parladığının farkındaydı. Birkaç metre ötesinde duran kişiler dışında hiç kimse fark etmezdi gerçi ama bir Meyarin görüşüne sahip herkes onun bu ışıltıyı fark ederdi.

Ne yazık ki altın gibi parlayan teniyle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu, o yüzden Alex de kaderine boyun eğdi -pek çok sebepten dolayı- ve güneş odasından çıkan Aven'ı takip etti.

Koridora vardıklarında Aven tekrar elini uzattı -*biraz fazla ısrarcı değil miydi?*- ve bu defa Alex'in hiçbir bahanesi kalmamıştı. Bir aslanı dürtmeye çalışan bir fare gibi, yara izi olmayan avucunu çekinerek Aven'ın avucuna koydu. Dünyanın patlamadığını fark edince başını kaldırdı ve kendisine merakla bakan Aven'la göz göze geldi.

"Çok ürkek bir ufaklıksın, değil mi?"

Alex yine Aven'ın ne söylediğini anlamamış gibi yaptı. Hem zaten böyle bir şeye ne cevap verebilirdi ki? *Sadece sen yanımdayken psikopat katil* mi diyecekti? *Evet, tabii.*

Parmaklarını kızın eline sıkıca saran Aven, onu kendine doğru çekti. Bu ani yakınlık üzerine Alex hafif bir çığlık attı. Neyse ki valisyolunun gürültüsünden, sesi duyulmadı. Birkaç saniye sonra saraydan çıkmış, Aven'ın çizdiği rotada süzülüyorlardı.

Durduklarında Alex hemen geri çekildi ve Aven'ın elini bırakıp, onunla göz temasından kaçınmak için etrafa bakındı. Görünüşe bakılırsa Aven onu Meya'nın kenarına getirmişti. Şehri çevreleyen şelalelerin nehirle buluştuğu uçurumlara. Berrak sular gerçekten nefes kesiciydi, yüzeydeki minik dalgalarda hem güneş ışığı hem de yakınlardaki myrox binaların yansımaları vardı.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Aven, kızın dilinde. Alex ona döndüğünde Aven'ın suya değil, kendisine baktığını gördü. "Biz buraya *'De la sondrae tella de fora'* deriz." Başını iki yana salladı ve Meyarin lisanına geri döndü. "Ama ben bunu ortak dile çeviremeyeceğim için senin için bir anlam ifade etmeyecek."

Çok kızmıştı, arkasını döndü. Ama Alex'in çeviriye ihtiyacı yoktu.

De la sondrae tella de fora. "Yıldızlardan düşen ışık."

Bu isim, karşılarındaki manzaranın hak ettiği kadar güzel bir isimdi: Sanki binlerce yıldız suya değip toprağa iniyormuş

gibi görünüyordu. Alex aralarındaki bu dil engeli yüzünden çok sinirlendiği belli olan Aven'a, onu anladığını söyleyecekti neredeyse. Ama karar vermesine fırsat kalmadan, birinin seslendiğini duydu ve sesin geldiği yere baktı.

"Aven! Nihayet! Yıldızlar aşkına, nerede kaldın? Benimle bir saat önce buluşman gerekiyordu!"

Bu sabırsız sesin sahibi, bir su kenarı bistrosunu andıran binanın balkonunda belirince Alex'in nefesi kesildi. Binanın üzerindeki tabelada *De Talen* (Kenar) yazıyordu. Farkında olduğu, yüzündeki şaşkınlık ifadesini maalesef saklayamadı. Zira birkaç gün önce gördüğünden çok farklı görünüyordu. Suratı asık değildi, üzerinde eski püskü hapishane giysileri yoktu. Niyx de tıpkı Aven gibi genç ve dinamik görünüyordu. Ametist rengi gözleri parlıyordu, siyah saçları yine kısaydı ama sağlıkla ışıldıyordu ve o soluk teni yerine, parlak bir bronz teni vardı.

"Tamam, anlıyorum, sen prenssin ama..." diye devam etti yanlarına yaklaşan Niyx. "Ama cidden, geçen gün sebep olduğumuz onca beladan sonra sandım ki..." Alex'i fark edince bir anda sustu. "Ah, anladım." Tek kaşını kaldırıp bilgiç bir ifadeyle Aven'a baktıktan sonra kıza döndü. "*Merhaba.* Peki, sen kimsin, güzellik?" diye sordu.

Aven öfkeli bir ses çıkardı. "Kapa çeneni, Niyx. Henüz seni anlayacak kadar dilimizi bilmiyor. İnan bana, bu onun için gayet iyi bir şey. O yüzden sen de biraz sakin ol, tamam mı? Bazılarımız kahvaltı ederken sessiz olmak isteyebilir."

Niyx diğer kaşını da kaldırdı. "Aaa, yoksa bu bana sözünü ettiğin o güzel *Lasa* Aeylia olabilir mi?"

Alex'in irkildiğini fark eden Niyx, kaşlarını daha da kaldırdı.

"Daha dün geldi," dedi Aven, arkadaşının dikkatini yine kendi üzerine çekerek. "Ondan doğru dürüst bahsetmedim bile."

"Kesinlikle, zaten ben de söylemediğin şeylerin neler olduğunu okumaya çalışıyordum."

Aven gözlerini kıstı. "Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Çok güzel bir kız, özellikle de *vaeliana* ile." Niyx'in baştan ayağı süzdüğü Alex çok rahatsız oldu. "Söylemediğin şeylerden biri de bu. Diğerlerini de sıralamamı ister misin?"

"Yeter, Niyx," dedi Aven, dişlerinin arasından. "Geciktiğim için üzgünüm, tamam mı? Buraya gelirken, Roka benden gün boyu Aeylia ile ilgilenmemi istedi. Anlıyorum, sen açık sözlü birisin ve geç kaldığım için bana kızdın ama bu oyuna hiç gerek yok."

"Oyun mu?" dedi, eğlendiği açıkça belli olan Niyx. "Oyundan söz eden oldu mu?"

"Ciddiyim." Aven gerçekten de çok ciddi görünüyordu. "Benim, onun ve *kendin* hakkında ne düşünüyorsan derhâl kes."

Sırıtmaya devam eden Niyx, kollarını göğsünde birleştirdi. "Şimdilik dediğini yapacağım ama sırf çok kaba görünmemek için." Sonra Alex'e döndü ve mükemmel bir şekilde ortak dilde konuşmaya başladı. Alex buna çok şaşırdı. "Kabalığım için özür dilerim, *Lasa* Aeylia. Ben, *Loro* Niyx, Yüksek Konsey'den Raedon Hanedanı'nın ilk oğlu ve varisiyim. Ayrıca, maalesef bu kaba saba adam da en yakın dostumdur." Aven'a doğru başparmağını kaldırdı. "Onu tanıdığında o kadar kötü biri olmadığını görürsün ama... hayır, kimi kandırıyorum? Genelde tam bir baş belasıdır. Ancak zamanla onu sevmeyi öğrenirsin."

Alex adamın bu kendinden emin tavrından uzaklaşmak dışında başka hiçbir şey yapamadı.

"Ona ne söyledin?" dedi, kolundan tuttuğu arkadaşını Alex'in yanından uzaklaştıran Aven.

Niyx kolunu geri çekti. "Sakin ol. Sadece kendimi tanıtıyordum."

Aven çok öfkeli görünüyordu. "Bir daha söyle bakayım, ortak dili neden senden öğrenmek istemedim ben?"

"Bilmem. Belki de hiçbir şeyi önemsemeyen ve çıkarın olmadığı sürece hiç kimseyi umursamayan narsist bir serseri olduğundandır."

Niyx'in bu ifadesi üzerine irkilen Alex, keskin bir nefes aldı. Ancak Aven kızın kontrolsüz tepkisini bir kez daha kaçırsa da Niyx kaçırmadı, her hareketini yakaladığı gibi. Bu kez gözlerini şüpheli bir merakla kıstı. Fakat Alex, o sırada Aven'ın Niyx'e bir yumruk atıp atmayacağını düşünmekle o kadar meşguldu ki, istemeden vermiş olduğu bu tepki için endişelenmedi.

Karşısındaki manzara için de endişelenmesine gerek kalmadı, çünkü Aven öfkeyle Niyx'e saldırmak yerine bir kahkaha patlattı.

Sesi Alex'in hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi. Onun güldüğünü daha önce de duymuştu ama asla buna benzemiyordu. Bu kadar saf, bu kadar berrak ve *hafif* bir sesi daha önce hiç duymamıştı. Kahkahasındaki bu melodi, Alex'in tanıdığı Aven'ın bu Aven olmadığına ikna olmasına yetti.

Bir anda Lady Mystique'in haklı olabileceğini düşündü. Geçmişte olmak, sadece Aven'ı yenmek için onun yeteneklerini öğrenmek adına bir fırsat değil, aynı zamanda gelecekte kime dönüşeceğinden ziyade şu an kim olduğunu keşfetmek için de bir fırsat olabilirdi. Belki de o değişimin ipuçlarına tanık olabilirdi, böylece gelecekte elinde bir koz olurdu. Aven'la dövüştüğünde onu *yenmesini* sağlayacak bir koz.

Bu fikir o kadar karmaşıktı ki kızın başı ağrıdı. Başını kaldırdığında Aven'la Niyx'in ona soru sorar gibi baktıklarını fark etti.

"Vassa rae," diyerek özür diledi. Bakışlarını Niyx'e çevirip, "Pardon, bir an dalmışım. Bir şey mi sormuştun?" dedi.

"Demek konuşabiliyorsun," dedi Niyx, bembeyaz dişlerini gösterip sırıtarak. "Ben de seni güzel ama beyinsiz biri sanmıştım. Şimdi ne kadar rahatladığımı tahmin edersin."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Alex, "Sen... Şey... Ortak dili çok iyi konuşuyorsun, *Loro* Niyx," dedi.

Adam kızın bu iltifatını omuz silkerek geçiştirdi. "Öğrenmesi zor bir dil değil."

"Bana da öyle söylendi," diye karşılık verdi, Meyarinlerin yeni bir dili bu kadar hızlı öğrenmelerine hâlâ şaşıran Alex.

Aven imalı bir şekilde boğazını temizleyince Niyx ona dalga geçer gibi baktı. Sonra da Alex'e dönüp, "Asil velet, bir şey içmek isteyip istemediğini merak ediyor," dedi.

Gözlerini kırpıştıran Alex, düşüncelere daldığı sırada başka neler kaçırdığını merak ederek cevap verdi: "Ah, olur." Kibar kızı oynamaya karar vererek, doğrudan Aven'a döndü ve *"Sesu nalahi. Atari sae,"* dedi.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliren Aven, başını salladı ve uyarırcasına Niyx'e baktıktan sonra balkonlu bistroya doğru yürüdü.

O yeterince uzaklaştığında Niyx güldü. Bunun üzerine Alex adama dönüp, "Komik olan ne?" diye sordu.

"Evet, lütfen. Teşekkür ederim... Biraz fazla olmadı mı? Ne kadar susamış olabilirsin ki?"

Kız yüzünü buruşturdu. "Hey, daha dün gece öğrenmeye başladım. Üzerime gelme."

Bunun üzerine Niyx bir kahkaha patlattı. "Biliyor musun, sana neredeyse inanacağım."

Tereddüt eden Alex yüzüne şaşkın bir ifade oturtup, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Alex'i hiç duymuyormuş gibi davranan Niyx, "Benim *inanmadığım* şey, ormanda terk edilmiş ve hayatın boyunca insanlar tarafından yetiştirilmiş olman. Bu doğru olsa bile, burada doğmuş olamazsın. *Biri* mutlaka seni hatırlardı." Kızı baştan ayağı tekrar süzdü ve sesini alçaltıp, "İnan bana, *ben* seni hatırlardım," dedi.

Bu sözler üzerine Alex'in tüm bedeni kaskatı kesildi. Onu şaşırtan, alaycı imalar değil, sözcüklerin kendisiydi. Ve birkaç gün önce yaşadığı şeyleri hatırlatması...

Niyx, hapishanedeki hücresinde, *"Biliyorsun, seni hatırlıyorum,"* demişti ona. *"Hatırlamamam gerekir ama hatırlıyorum... Ben hariç, hiç kimse hatırlamıyor."*

Derken sanki bilinçaltı bir anda anılara bağlanmış gibi Zain tarafından aylar önce saraya sürüklediğinde Niyx ile ilk tanıştığı anı hatırladı. *"Gel bakalım, kedicik... Bu geçen yıllarda seni çok özledim."*

O zaman Alex adamın onu sinirlendirmeye çalıştığını sanmıştı ama şimdi...

"Zırvalamayı kes," diye fısıldadı, Niyx'e şüpheyle bakan Alex. "Biliyordun. Buna *inanamıyorum.* Başından beri biliyordun, seni pis..."

Tam o sırada Aven'ın seslenmesi belki de çok iyi oldu, zira Alex kazara Niyx'e her şeyi anlatabilirdi. Adam, kızın bu mantıksız sözleri karşısında şaşkına dönmüş gibiydi ama belki de bunun nedeni ona herkesin içinde söylenmeyecek sözler söylemiş olması ve söylediklerini bu gelecekteki mahkûm dışında hiç kimsenin anlamamasıydı.

İçerideki bardan, kafenin suya bakan balkonundaki sandalyelere doğru yürüyen Aven, "İçecekler geldi!" diye seslendi. "Gelip alın."

Niyx, meraklı ancak meydan okur bir ifadeyle kıza baktı. "Ne diyeceğini duymak için her şeyimi verirdim ama prens dostumuzun sabırsız olduğunu bilirim. Korkma, Aeylia... Tartışmamıza daha sonra devam ederiz."

Bu sözlerin ardından kolunu uzatıp, Aven'ın oturduğu masaya doğru gelmesi için kızı yönlendirdi.

Zihni allak bullak olan Alex, attığı her adımda daha da sarsıldığını belli etmemek için onu takip etti.

On Altı

Alex, bunun nasıl olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi ama bir şekilde sabahı sağ salim atlatmayı başarmıştı.

Medora'daki en iyi gıdaların Meyarinlerde olduğunu kanıtlayan meyveli bir içecek içerlerken Aven ile Niyx sohbet ediyor, Alex de sessizlik içinde ortamı dinliyordu. Burası, onun için gerçeküstüydü, oysa söyledikleri her şey çok *normaldi*. İki arkadaş, birşeyler içip sohbet ediyordu. Ancak Aven'ın, Niyx'e babasının nasıl olduğunu sormasını, Alex bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ya da Niida'nın yıl sonuna kadar onu evlendirmek için hâlâ kararlı olup olmadığını, kız kardeşinin zeltaraya katılmak için girdiği varrungard testinin sonuçlarından memnun kalıp kalmadığını... Sohbetleri çok sıradandı.

Niyx'in Aven'a sorduğu sorular bile çok sıkıcıydı. Yaklaşmakta olan mevsim şöleni hakkında birtakım şeyler sordu. Belli ki yazı uğurlama şöleninin planlaması için Aven görevlendirilmişti. Prens her şeyin yolunda olduğunu ve Meyarin tarihindeki en görkemli şölen olması için elinde geleni yaptığını söyledi. Ancak Niyx'e göre, Aven kendini beğenmiş biri olduğundan, planladığı her organizasyon için aynı şeyi söylerdi.

İkisinin sohbet ederken, Alex gelecekteki düşmanına ve onun en yakın dostuna kulak misafiri olan duvardaki bir sinek gibi hissetti kendini. Niyx, konuştuklarını dalga geçer gibi tercüme edip onu sohbetlerine çekmeye çalışsa da -kuru ses tonu, Alex'in hiç hoşuna gitmiyordu- Alex kendi başına kalmaktan mutlu olduğunu söyledi.

"Mutlu" biraz abartılı bir ifadeydi. Çünkü Alex, geçmişe yaptığı yolculuğun, gelecekteki Niyx tarafından hatırlandığını fark ettiğinden beri, adamın hücrede ona başka neler söylediğini düşünmeden edemiyordu. O zaman, uzun süre tek başına kaldığı için deliren bir Meyarin'in saçmalıkları olduğunu sanmış ve Niyx'in sözlerine hiç dikkat etmemişti. Ancak adamın söylediği son bir şey vardı, Alex'e uyarı gibi gelen bir şey. Keşke hatırlayabilseydi. Belli belirsiz anımsadığı tek şey, değişiklik olacağı ya da olmayacağı gibi bir şey söylediğiydi. Gerçi şu an hiçbirinin Alex'e bir faydası yoktu ve Niyx'in hücredeyken söyledikleri, kızın hafızasından kaybolup gitmişti.

De Talen'deki vaktinin çoğunu, içeceğini içip hafızasını kurcalayarak, biraz da sanki daha dün görüşmemişler gibi hararetle sohbet eden iki Meyarin'e kulak misafiri olarak geçirdi. Dün gece Roka ile Astophe'nin "acil bir iş" nedeniyle yemekten ayrıldıkları olaya Niyx'in de dâhil olduğunu fark etti. Roka'nın daha sonra Aven'a *arkadaşlarını daha akıllıca seçmesini* söylediği olayla aynı olaydı bu.

Alex'in kayıtsız Niyx hakkında öğrendikleri göz önüne alındığında -hem geçmişteki hâli hem de gelecekteki hâli hakkında- büyük T ile başının dertte olduğu belliydi. Ancak onunla ilgili dikkatini çeken bir şey daha vardı. Niyx o kadar kibirli, o kadar vurdumduymaz ve o kadar kayıtsızdı ki Alex neredeyse onun bu hâlini kıskanacaktı. Aven ona açıkça Alex ile flört etmeyi bırakmasını söylediği hâlde -ki bu ortak dile her geçtiğinde yaptığı bir şeydi- Niyx düpedüz gülüyor ve müstehcen bir tavırla, "Tamam ama sırf onu önce sen gördün diye..." diyordu. Daha sonra Aven'ın şaşkın bakışlarına karşılık bir kahkaha atarak, "Yıldızlara yemin olsun ki o tamamen senindir, Aven," bile dedi.

Alex kendisi hakkında sanki bir eşyaymış gibi konuşan bu ikisinin suratına, elindeki içeceği fırlatmak istiyordu. Tabii bir yandan da öfkesini kusmak. Ama elbette bunu yapmadı. Çünkü Niyx onu kışkırtmaya çalışıp sırrını açığa çıkartmak istiyor gibiydi, yani Alex'in şüpheleri bu yöndeydi.

Meyarin lisanını hızlı bir şekilde öğrenmesi beklendiği için en fazla iki günü kaldığının farkındaydı. Temel bilgiler ışığında, her şeyden habersizmiş gibi davranmak için sadece iki günü vardı. Bu nedenle, önemli bir şey duyabilme ihtimaline karşı, iki Meyarin arasında süren bu oyunu görmezden geldi ve içeceğini yudumlamaya devam etti. Bu sırada, elindekini suratlarına fırlattığını *hayal etmekle* yetinecekti.

Hepsinin içecekleri bitince Niyx kıza dönüp Meyarin dilinde müsaade istedi. "Bir dahaki sefere görüşene kadar hoşça kal, güzellik. Hey, eğer bu, senden vazgeçecek olursa..." Başparmağıyla Aven'ı işaret etti. "O zaman, ben şansımı denemekten memnuniyet duyarım. Bilemezsin, belki de beni çekici bulursun. Öyle ya da böyle, birlikte çok iyi vakit geçireceğimizi *garanti* ediyorum."

Öyle iğrenç bir ifadeyle göz kırptı ki, Alex yanakları kızarmasına engel olabilmek için tırnaklarını avuçlarına geçirmek zorunda kaldı.

Aven, omzundan ittiği adamın dikkatini kendine çekince, Alex ona minnettar oldu. "Seni anlamadığı için yıldızlara şükret, *kregon*. Bu arada bilgin olsun, ondan 'vazgeçecek' değilim çünkü onunla 'bir şey' yapmak niyetinde de değilim. Aes Daega, onu eğitmemiz için Roka ile beni görevlendirdi, hepsi bu. Işık aşkına! Senin derdin ne?"

İkisi didişirken, Alex de Aven'dan *hiçbir* zarar görmeyeceğini düşünerek rahatlamaya çalıştı. Bu, çok... Bunun ne kadar yanlış bir şey olduğunu ifade etmeye yetecek bir kelime bile bulamıyordu. Sessizce düşünmeye devam edip *kregon* sözcüğünün neden çevrilmediğini merak etti. Bu sözcük hakkında bildiği tek şey, gelecekteki Roka'nın "toplum içinde kullanılmayacak uygunsuz *bir şey*" olduğunu söylediğiydi ama Alex tam karşılığını bilmiyordu. Zaten bilmek de istemiyordu.

Tüm bunları düşünürken, Niyx'in valisyoluna binip gittiğini fark etmedi. Aven ile başbaşa kaldıklarını, prensin ona ismiyle seslenmesi üzerine anlayabildi.

"Vassa rae," diye cevap verdi ve dalgınlığı için özür dileyip hafifçe gülümsedi. Başbaşa kaldıkları için hızlanan kalp atışlarını belli etmemeye çalıştı.

Aven, "Sorun yok, Aelia," dedi ortak dilde, çekinerek ama berrak bir aksanla. "Niyx'i dinlerken epey..." Doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "...sıkılmış olmalısın. Seni immal ettiğim için özür dilerim."

Alex son cümleye kaşlarını kaldırarak tepki verdi ve "İhmal mi demek istedin?" diye sordu.

Utanan Aven -Alex bu ifadeyi Aven'ın yüzünde görmeyi *asla* hayal bile edemezdi- "İhmal demek istedim, evet," diye cevap verdi. Kendi kendine iç çekip Meyarin dilinde, "Kör, körü yönlendiriyor sanki. Tam bir kâbus," diye mırıldandı.

Alex, ona -en azından son cümlesine- büyük bir içtenlikle katılıyordu ama tüm bu saçmalıklara gülmemek için yanağını ısırdı.

Aven kendi ana dilinde, "Gel, Aeylia," dedi ve peşinden gelmesi için ona başıyla işaret etti. "Seni muhteşem şehrimizin mucizeleriyle tanıştırayım."

Alex hep yaptığı gibi hislerini bastırdı ve Aven'ın bir adım arkasından ilerleyerek, kendisini Meya sokaklarında gezdirmesine izin verdi.

Sıklıkla valisyolunu kullanarak -ki bu Alex için tur otobüsüne binip inmek gibi bir şeydi- Aven'ın şehirde en sevdiği yerleri gezdiler. Prens, vadide uzanan nefes kesici şehir manzarasını göstermek için gökyüzüne kadar yükselen Altın Kayalık'a çıkardı onu. Şimdiye dek gördüğü en berrak suya ayaklarını soksun diye bir şelalenin dibine götürdü ve günlük hayat koşuşturmacası içindeki Meyarinlerin bulunduğu şehir merkezine indirdi. Koşturan, alışveriş yapan ve sokak performansına benzer savaş gösterileri yapan Meyarinler vardı her yerde. Her şey son derece normaldi ama bu tablo benzeri manzara ancak epik bir Hollywood filminde görebileceğiniz türden bir şeydi.

Aven onu nereye götürürse götürsün, Alex kalelerin mimarisine hayran kaldı. Kemerleri, kıvrımları ve zarif, akıcı hatlarıyla bu sarmal binalar, Meya'nın çağlara meydan okumasını ve zamanın ötesine geçmesini sağlayacak şekilde, doğanın sadeliğine saygı duruşunda bulunuyor gibiydi. Işıldayan myrox kaplı binaların çevresinde bolca altın ve gümüş ağaçlar vardı. Bu da şehrin, çevresini saran ormanın hem bir parçası hem de ondan ayrı olduğu izlenimini yaratıyordu.

Alex attığı her adımda yeni bir tasarım mucizesi ile karşılaşıyordu. Yanındaki kişiye rağmen, gününün çok keyifli geçtiğini fark edince şaşırdı. Aralarındaki dil engeli yüzünden Aven genelde sessiz kaldığı için Alex bu deneyimi dikkati dağılmadan yaşayabildi.

Aven valisyolu ile onları şehrin girişine benzeyen bir yere götürene kadar, her şey çok iyi gidiyordu.

Öğleden sonra erken bir saatti ve Alex, Aven'ın bir sokak satıcısından aldığı leziz bir yiyecek yemişti. Bir çeşit tatlı, tahıllı ekmeğin içinde hiç bilmediği bir şeyler doluydu. Kendini çok iyi hissediyordu. Hatta çok sakin ve huzurluydu. Aven'ın gün boyu gösterdiği nazik yaklaşımdan neredeyse çok etkilenmişti. Kendini güvende hissetmemekle hata yaptığını düşünmeye başlayacaktı. Zira son birkaç gündür yaşadıkları düşünülünce, saldırgan tavırlar göstermeyen ezelî düşmanıyla muhteşem bir şehri rahatça gezmek kadar kolay ve güzel bir şey yoktu.

Ancak saldırı gerçekleşti.

Çünkü şehrin girişine yakın bir yere vardıklarında, büyük sütunlu bir avlunun kenarında, Alex beklenmedik bir şey olduğunu anladı. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılacak olursa, Aven da bunu beklemiyordu.

Avlu, Meyarinlerin mallarını sağa, sola ve merkeze takas ettikleri bir tür pazar etkinliğine ev sahipliği yapıyor gibiydi. Tam ortada çok dikkat çeken küçük bir insan topluluğu vardı. Atlarının ve arabalarının malla yüklü olduğunu görmek garipti çünkü Alex'in o gün karşılaştığı her şeyden sonra bu manzara oldukça ilkeldi.

Aslında sormuyormuş gibi yaparak nasıl soracağını merak eden Alex, Aven'a baktı. Meydanın ortasındaki gruba bakan prensin yüzündeki ifade Alex'i çok şaşırttı. Aven'ın yüz hatlarında bu kadar net bir merak ifadesini daha önce hiç görmemişti.

Bu durum ilgisini çekti. Büyük bir korku hissetti. Derken neler olduğunu anladı ve midesi kasıldı.

Aven'ın izlediği kişiler Meyarin değildi... onlar *insandı*.

Otomatikman Aven'ın koluna uzandı ve onu buradan başka bir yere *-herhangi bir yere-* götürmek istedi ama Aven o kadar odaklanmıştı ki, kolundaki eli bile fark etmedi.

Yanlarından geçen Meyarinlerden birine, "Hey sen!" diye seslendi. "Orada neler oluyor?"

Erkek Meyarin durdu ve şaşkınlık içinde gözlerini kocaman açtı. Aven'ı tanımıştı. Eğilerek selam verdi. "Prens Aven! Ne... şey... yani ben... sizinle tanışmak bir şereftir, majesteleri!"

Aven sabırsızlıkla tekrar etti: "Orada neler olduğunu biliyor musun?"

Meyarin, prensin gösterdiği yere döndü. "Bugün pazar günü, majesteleri. Ölümlüler ticaret için geldiler."

Aven şaşırdı. "İyi de insanlar buraya nadiren gelir. Babam onları genelde Tryllin'e gönderir."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Meyarin, yakasını çekiştirdi.

Aven, işe yaramayacağını anladığı adamı, teşekkür edip gönderdi. Meyarin bir kez daha prensi selamlayarak, kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Tüm bunlar olurken zihni panikle haykıran Alex, sakinliğini korumaya çalıştı. Tek bildiği, bunun kötü bir şey olduğuydu. Hem de çok çok kötü.

Kıza dönen Aven'ın yüzü heyecanla parlıyordu. "Daha önce insanları hiç bu kadar yakından görmemiştim. Hadi, gidip onlarla tanışalım."

"Hayır!" diye haykırdı Alex. "*Naha,* Aven!" Ama Aven görev başındaydı ve kızın telaşlı yakarışını duymamıştı. Dahası, Meyarin

dilinde konuştuğu hâlde, onu anlamış olduğunu bile fark etmemişti. Alex'in elinden tuttuğu gibi kendinden emin adımlarla onu da yanında sürükledi.

Prensin elinden çaresizce kurtulmaya çalışan Alex, bir yandan da içinden *hayır, hayır, hayır!* diye haykırıyordu. Eğer D.C.'nin bir zamanlar ona anlattığı şey doğruysa, Aven'ın ölümlülere karşı nefreti onlarla ilk tanıştığı an ortaya çıkmıştı. Alex resmen tarihteki bu olaya tanıklık etmek üzereydi ve bu yüzden çok korkuyordu. Aven ne yapacaktı? *Kendisi* ne yapacaktı? Lady Miystique, hiçbir şeyin geleceği değiştiremeyeceğini söylemişti. Ama Alex, birazdan izleyeceğini düşündüğü olayların, binlerce yıl sonrasında yaşanacaklara yol açacağını biliyor, şu an bir top gibi kıvrılıp sonsuza dek saklanmak istiyordu.

"Merhaba, ölümlüler," dedi, avlunun ortasındaki insan grubuna yaklaşırken zavallı Alex'i de yanında sürükleyen Aven. "Bugün nasılsınız?"

Alex ona teslim olmaya karar verdi, en azından ortak dile hâkimmiş gibi *görünüyordu.* Ancak kısa boylu, şişman bir kadın öne çıkıp konuşmaya başlayınca Aven öylece kalakaldı.

"Şehriniz çok güzel, efendim," dedi kadın, derin bir aksanla. "Tüm bu myr... her neyse işte, o şey gün ışığında çok güzel parlıyor. İnsan, gündüz vakti yıldızlara bakıyormuş gibi hissediyor. Burada nasıl çalışıyorsunuz, bilemiyorum. Ben olsam etrafa bakmaktan hiçbir iş yapamazdım."

Aven'ın kocaman ve yalvaran gözlerle dönüp baktığı Alex, derin bir iç çekip hem ona hem de öne çıkan kadına acıdı.

"Şey, merhaba. Ben Al... şey, yani Aeylia," dedi, ismini tam zamanında doğru söyleyen Alex.

Kadın, çarpılmış gibi baktı Alex'e. "İnanamıyorum, sen bakılmayacak gibi değilsin. Bunlardan daha doğal görünmene rağmen yine de onlardan biri gibi duruyorsun."

"Şey, ben... çok naziksiniz," dedi, insan olması dışında başka bir şeye dikkat çekmek için çaresizce saçını geriye doğru atarak. "İsminizi öğrenebilir miyim lütfen?"

"Ah... İşte, yine görgü kurallarını unuttum," dedi kafasındaki bereyi çıkaran kadın. Gri, kabarık saçları bir anda ortaya çıktı. "İsmim, Bensie Hayes ve bunlar da Chadwick, Hestor, Dunstan, Emerson ve Lilith."

İsmi söylenen insanlar, başlarıyla Alex ve Aven'ı selamladı. Son olarak da Lilith eğilerek Alex'e nazik bir selam verdi.

"Sizlerle tanışmak büyük bir zevk," dedi Alex, ancak bu sırada, *her şeyi mahvetmeden evvel buradan kaçın*, diye bağırıyordu içinden. "Burada size önderlik eden biri var mı, diye sorabilir miyim?" Avluyu işaret edip grubun tek başlarına olup olmadığını merak etti.

"Evet," dedi Bensie. "Sizin kadınlarınızdan biri, bize tercümanlık yapıyor. Az evvel sihirli yolunuza binip gitti ama birazdan..."

Bir anda valisyolunun üzerinde yeni bir Meyarin belirince, Bensie irkilip küfretti. Sonra da özür diler gibi Alex'e baktı ve "Şey, dönmüş bile," dedi.

Bensie ve arkadaşlarının ne kadar korktuklarını gören Alex, gülümseyemedi. Jordan, Bear ve D.C. ile birlikte kısa bir süre önce Meya'ya ilk geldiklerinde, herhalde onlar da bu renkli grup kadar korkmuş görünüyor olmalıydılar.

Sırtı Alex'e dönük olan dişi Meyarin, sert bir ses tonuyla, "Sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim, ölümlüler," dedi. "Kral, ticaret yapmayı kabul etti ve kendi adına sizinle takası gerçekleştirmeme izin verdi."

Yüzünü dönen Meyarin'in gözleri, Aven'ı tanıdığı için ışıl ışıl parladı. Bu yüzden Alex'in de *onu* tanıdığı için gözlerinin parladığını fark edemedi.

"Vaera, benim için tercüme eder misin?" diye sordu Aven. "İşlemlerini bitirmeden önce onlara birkaç soru sormak istiyorum da."

Alex şaşkınlığını dizginlemeye çalışmakla o kadar meşguldü ki dişi Meyarin'in ne cevap verdiğini fark edemedi.

Vaera.

Alex onu daha önce görmüştü... Sadece bir kez, o da Kayıp Şehir'i ilk ziyaretinde. O sırada Vaera, Zain ile birlikte sarayın girişini koruyan muhafızlardan biriydi. Alex'in gelecekte tanıdığı herkes gibi, onun da geçmişteki bu hâli daha gençti ama parlak, siyah saçları yine sırtından aşağıya dalgalanıyor ve çelik grisi gözleri en az Alex'in anımsadığı kadar yoğun bakıyordu.

"Bu, Prens Aven. Dalmarta Yüksek Konseyi Kraliyet Ailesi'nin ikinci evladı," dedi Vaera, insanlara. Gözleri faltaşı gibi açılan ölümlüler ve özellikle de Lilith, daha çok eğilerek prensi selamladılar. "Prens henüz ortak dili akıcı konuşamadığı için özürlerini iletiyor. Benden çevirmenlik yapmamı istedi, tabii eğer sizin için bir sakıncası yoksa."

Ellerini nereye koyacağını şaşıran Bensie, "Hayır, hiç yok, efendim... Şey, majesteleri," dedi Aven'a. "Soracağınız her şeyi cevaplamaktan mutlulu duyarız."

Hayır, hayır, hayır diye düşündü Alex, telaşla. Ama yapabildiği tek şey, Aven'ın Vaera aracılığıyla insanlara ticaret için hangi malları getirdiklerini sormasını, sessizce izlemek oldu.

Bensie ve ekibi, prensin yanında olmaktan son derece memnun bir şekilde, tüm soruları hevesle yantladılar. Yanlarında getirdikleri her şeyi Aven'a anlattılar. Her tariflerinde, Aven'ın yüzünün giderek karardığını gören Alex, çok korktu.

İnsanlar tıbbi otlar getirmişlerdi ama ölümcül hastalıklara yakalanmayan Meyarinlerin bunlara ihtiyacı yoktu ve zaten tüm yaralarını iyileştiren laendra bitkisi ellerinin altındaydı. Meyarinlerin, getirilen baharatlara da ihtiyaçları yoktu, çünkü zaten yiyecekleri çok lezizdi. Ölümlü türün getirdikleri kumaşlar ipekti ve hiçbiri ölümsüzlerin ürettiklerinden daha sağlam değildi, o yüzden bunlara da ihtiyaç yoktu. Parfüm ve sabunlar ne kadar hoş görünse de, Alex Meyarinlerin kendilerine has, doğal kokuları olduğunu biliyordu. Bunlar da ilgilerini çekecek türden şeyler değildi. Yakmak için *myraes* kullanan Meyarinler için mumların da hiçbir anlamı yoktu. El yapımı züccaciyeler -cama üfleyerek

yapılmış olan takılar, mutfak gereçleri ve ahşap heykeller- sıradan görünüyordu. Şişelenmiş şaraplarlarla dolu çantaları bile, ölümsüz türün likörüyle kıyaslandığında bir hiçti.

Dolayısıyla Alex, Aven'ın neden birazdan yumruk atacakmış gibi göründüğünü *biraz* anlayabildi. Ancak karşılığında buradan neler alacaklarını Vaera aracılığıyla sorduğunda, durum daha da kötüleşti.

Cevabı Aven'ı çok şaşırttı. Ve her ne kadar Meyarinlerin, gelecekteki insanların ihtiyacı olan şeylerin çoğunu sağladığını bilmesine rağmen, Alex'i de... Ancak bu yine de Meya'nın insanlara verdiği şeyleri detaylı biçimde öğrendiği zaman, şaşırmasına engel olmadı. İnsanların teknolojik açıdan gelişimlerini sağlayacak ilaçlardan, silaha ve pratik bilgilere kadar, Meya onlara her şeyi sunuyordu. Üstelik de tüm bunları, bir avuç gereksiz ve -Pablo Picasso'nun bile görse bizzat burun kıvıracağı- değersiz sanat eserleri gibi ürünler karşılığında takas ediyorlardı.

Aven bir hoşça kal bile demeden valisyoluna atladığı gibi öfkeyle saraya geri dönünce, Alex hiç şaşırmadı. Şaşırmamasının nedeni, D.C.'nin anlattıklarının aynen gerçekleşmiş olmasıydı. Şu an Aven, insanlarla yapılan ticaret anlaşmasının feshedilmesi gerektiğini, onlar her şeyi alırken Meyarinlerin hiçbir şey almadığını söylemek için kralla görüşmeye gidiyordu. Aslında bu doğruydu. Ancak eğer D.C. haklıysa, kral oğlunu susturacak ve "bir gün nedenini anlayacağını" söyleyecekti. Bu da Aven'ı diğer genç Meyarinlerle gizli görüşmeler yapmak için kışkırtacak ve bir sonraki ticaret için şehre ayak basacak olan insanları katletmeye götürecekti. Sonrasında Aven, Kral Astophe ile Prens Roka'yı öldürme girişiminde bulunacak ve sürgün edilecekti.

Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını ve Aven'ı durdurmasının mümkün olmadığını bilen Alex, midesinin bulandığını hissetti. Kusmamak için mide bulantısını bir kenara koyup, kendisi için daha acil olan konulara odaklandı. Mesela, Aven'ın onu tek başına bırakıp gitmesi ve saraya nasıl döneceğini bilmiyor olması gibi konulara...

Kendi işleriyle ilgilenen Meyarinlerle dolu avluya bakıp, "Lanet olsun," dedi.

Onu saraya geri götürebilecek tek kişi Vaera'ydı ama Alex bunu istemeye henüz fırsat bulamadan, Vaera başıyla selam verdiği insanlara mühürlü bir kâğıt uzattı ve valisyoluna binip ortadan kayboldu.

"Çifte lanet," dedi Alex, bu kez yüksek sesle.

Bunu duyan Bensie, Alex'in yanına gidip, "Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, hanımefendi. Lütfen prensinize hoşça kal dediğimizi iletin. Kendisi çok centilmen biri. Yüce şehrinize çok sık gelmiyoruz ama umarım bir sonraki ay dönümünde geldiğimizde onunla tekrar karşılaşırız," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Alex.

İrkilen Bensie, "Hanımefendi?" dedi.

"Ben, şey, ben sadece..." Alex kekelemeye başladı. "Meyarinler, yani halkım, mahremiyete çok önem verir. Şey, sanırım bir sonraki ticaret için bizim size davet göndermemizi beklemeniz en iyisi olacaktır. Lütfen bizi ziyaret etme fikrinizi geliştirmemiz için bize biraz zaman tanıyın."

Alex'i telaşla süzen ve yüzündeki paniği çok net fark eden Bensie, yavaşça başını salladı. "Nasıl isterseniz, Leydi Aeylia. Davet edilene dek buraya dönmeyiz. Bu sizi rahatlatır mı?"

Alex çok rahatlamıştı. "Hem de çok, Bayan Hayes. Teşekkür ederim."

Kırışık yüzü, yıpranmış bir deriyi andıran Bensie gülümsedi. "Önemli değil, hanımefendi. Her ne kadar bana böyle hitap etmeniz çok hoş bir şey olsa da, ben sadece sıradan bir tüccarım. Bana 'Bensie' diyebilirsiniz."

"Tamam, o zaman, *Bensie*," dedi Alex, ihtiyar kadını büyüleyen bir gülümsemeyle. "Görünüşe bakılırsa çevirmeninizi yine kaybettiniz... Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

Bensie başını iki yana salladı. "Leydi Vaera dönmeyecek. Bugünlük ticaretimizi çoktan bitirdik." Elindeki kâğıdı salladı ve araba ile atı toparlayan arkadaşlarına döndü. "Birazdan gidiyoruz. Eve doğru uzun bir yürüyüş yapacağız."

Bunu duyan Alex'in omuzları düştü. Eğer Vaera geri dönmeyecekse, demek ki gerçekten de tek başına kalmıştı. Zaten şu an Aven'ın öncelik listesinin başında olduğundan da şüpheliydi. İçini rahatlatan tek şey, Roka'nın, eğitimlerine akşam devam edeceğini söylemiş olmasıydı. O yüzden en kötü senaryo, eğer derse gitmezse, Roka'nın onu aramaya başlayacağıydı. Ama buna da daha saatler vardı.

Geçmişte henüz köpükkapının icat edilmediğini ve geri dönmek için çok uzun bir yol katedeceklerini bildiği için Alex, "Ben sizi daha fazla tutmayayım," dedi kadına. "Sizlerle tanıştığıma çok sevindim."

"Tekrar karşılaşmak umuduyla, Lady Aeylia," diyerek göz kırptı Bensie. "O günü sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Lütfen bekleme, dedi içinden Alex, ama bir kez daha gülümseyip kadını başıyla selamladı ve arkasını dönüp Meya'dan son kez sağ salim çıkacak olan insanlardan uzaklaştı.

On Yedi

Saatler sonra, Alex akşam başlayan fırtına yüzünden titreyerek Meya'nın karanlık sokalarında dolaşıyordu. İliklerine kadar ıslanmıştı. Üzerindeki yazlık kıyafetler, onu sağanak yağmurdan ve mevsime aykırı bu soğuk rüzgârdan koruyamıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, bitmek bilmeyen şimşekler çakıyordu. Şimşekler myrox kaplı binalara yansıyor ve Alex, ışıktan neredeyse kör olmuş gibi hissediyordu. Buna rağmen ilerlemeye devam etti. Saraya, en azından güvenli bir sanrıya geri dönmeye kararlıydı.

Yaklaşık yedi metre ötesindeki bir altın ağaç, düşen yıldırımla ortadan ikiye yarıldı. Bunu gören Alex, *belki biraz nefeslenip fırtınanın dinmesini beklesersem daha iyi olur*, diye düşündü.

Bulunduğu ara sokak, o gece geçtiği diğer sokaklara göre çok daha karanlıktı ama bu ara sokağı, doğrudan saraya çıktığı için seçmişti. Berbat bir hâlde olduğu için de şafak sökmeden saraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Meya'nın küçük bir şehir *olmadığını* fark etmeye başlıyordu. Ölümsüz türün hızıyla koşabilmek ve yolculuğunu çabuklaştırmak için Meyarin kanını harekete geçirmek adına sarf

ettiği onca çabaya rağmen, Aven'la olanlara o kadar takılmıştı ki bu değişimin ortaya çıkması için yeterince odaklanamıyordu. Bu da saatlerce yürüyüp çok az yol katedeceğini gösteriyordu.

Kulakları delen bir gök gürültüsü, Alex'in en yakın binaya sığınmak istemesine ve kapıyı açıp içeriye girmesine neden oldu. Her yeri ıslatmaktansa giysilerindeki suları tek bir yere sıkmaya çalışırken etrafına bakındı ve loş bir tavernaya girdiğini fark etti. Fırtınadan kurtulduğu için minnettardı. Bu yüzden, gördükleri nedeniyle burayı hemen yargılamak istemedi ancak paçoz giyinmiş müşterilerine -ve üzerinde "*Narsae de Trigon*" yani "Kızıl Hırsız" yazan tabelaya- bakacak olursa bu tavernaya çok da saygın Meyarinler gelmiyor olmalıydı. Yine de kendisine şüpheyle bakan müşterileri görmezden gelip burada biraz soluklanmak istedi.

Barda boş bir tabure gördü ve yavaşça oraya doğru yürüdü. Başını eğmiş, üzerinden sular damlayarak yanından geçtiği müşteriler, ürkütücü bir şekilde ona bakıyordu. Hiç kimseyle göz teması kurmak istememişti.

Tabureye oturur oturmaz, barın arkasındaki aksi görünüşlü bir Meyarin yanına geldi.

"*Terin doro trae melana sae?*" diye sordu. Meyarin dilinde, "Size ne getirebilirim?" diyordu.

Adamdan hiçbir nazik tavır görmeyen Alex, başını iki yana sallayıp kibarca, "*Trae osso, atari,*" diye cevap verdi.

Ona tehdit eder gibi bakan barmen, eğilip, "*Naha coran, naha vestu,*" dedi.

Adamın, "İçki yoksa koltuk da yok," politikasını duyunca güçlükle yutkunan Alex, ayağa kalkıp, *belki de şansımı fırtınada denesem daha iyi olur,* diye düşündü. Ancak daha kalkmaya fırsat bulamadan, çıplak omzuna iri bir el değdi ve onu hiç de kibar olmayan bir şekilde itip yerine oturttu.

"Bu zarif yaratık bende, Tohro," diyen boğuk bir ses geldi kulağına. Meyarin lisanıyla konuşan bu ses çok kibirli birine aitmiş gibiydi. "İkimize de birer kadeh ver. Hatta iki olsun."

Alex yanındaki tabureye ilişen Meyarin'den yükselen iğrenç kokuyu alınca yüzünü buruşturdu. Adam sanki bir likör küvetinde yıkanmış, küçük bir kıvılcımla hayava uçacak gibi kokuyordu. Buna rağmen sarhoş görünmüyordu. Siyah gözleri keskin, konuşması net ve sağlamdı.

"Bence bu gece yeterince eğlendin, Skraegon," dedi barmen Tohro, kasılarak oturan Alex ile yeni gelen Meyarin'e dikkatle bakarak. "Neden Faluh'un yanına geri dönüp işini bitirmiyorsun? Kız, odana gelmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyor."

Bakışlarını Alex'in üzerine çeviren Skraegon, "Faluh bekleyebilir," dedi. "Üstelik bu gece hiç eğlenmedim. Ama birazdan eğleneceğim. Öyle değil mi, tatlım?"

Skraegon, elini Alex'in omzuna uzatıp kolunu okşadı. Saldırıya uğradığını hisseden Alex, adamın parmaklarını tutup sertçe itti. Taburesinden öyle hızla atladı ki tabure gürültüyle yere düştü. Etraftakilerin tüm dikkati onlara yöneldi.

"Hakkını vermem lazım, ateşlisin," dedi, yavaşça ayağa kalkan Skraegon. "Ateşli kızları severim."

Adamın yüzündeki hevesli ifadeden çok sıkılan Alex, *yettiyse yetti,* diye düşündü. Yıldırım çarpması bile bundan daha iyiydi. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. Daha yarı yolda, bir el kolunu tutup onu sertçe geri çekti.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi, alkollü nefesini kızın yüzüne üfleyen Skraegon. "Daha oynamaya başlamadık bile."

Zihni boşalan Alex, Meyarin'in bu sözlerine verecek cevap bulamadığından, bildiği lisanda tıslayarak, "Beni hemen bırak, yoksa buna pişman olursun," dedi.

Elbette onu *nasıl* pişman edeceğini bilmiyordu, çünkü adam ondan en az otuz santim uzun ve iki kat ağırlıktaydı.

Skraegon gözlerini kısıp vicdansız bir ifadeyle kıza baktı. "Ne dedin sen?" Alex cevap verse de adamın anlamayacağını bildiği için sustu. Bunun üzerine adam onu sertçe sallamaya başladı.

"Bırak beni!" diye acıyla debelendi Alex. Korkuyla hareket ederek, boşta kalan eliyle adamın suratına bir yumruk attı. Skraegon sendeleyerek birkaç adım geriledi ve kızı bırakmak zorunda kaldı.

Sanki tüm taverna nefesini tutmuş, aynı anda onları izliyor gibi, ortama ani bir sessizlik çöktü.

"Skraegon," diye seslendi Tohro. Barın arkasından fırladı ve Alex'e şaşkın gözlerle bakan Skraegon'un yanına gitti. "Eminim, bunu yapmak istememiştir. Ama onu korkuttun. Bak... Faluh hâlâ seni bekliyor. Neden gidip onunla eğlenmiyorsun? Sonraki içkileriniz benden."

Onu duymazdan gelen Skraegon, elini Alex'in vurduğu yere götürdü. Alev alev yanan alçak bir sesle, "Sert oynamayı mı seviyorsun, genç? Çünkü ben de sert oynarım," dedi.

Skraegon, göz açıp kapayana kadar Alex'i karşı duvara savurdu. Kızın kollarını tutup başının üzerine kaldırdı, bedenini bedenine dayadı.

Panikleyen Alex, adamdan kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Boşuna çırpınıyordu. Ona bir tekme attı ama adam yana kaydı. Adama kafa atmayı bile denedi ama adam sadece güldü ve yine kenara çekildi. Alex o kadar korkmuştu ki Meyarin yeteneklerine ulaşamıyordu ama insan olarak kalmaya devam ederse zayıflığı tamamen aleyhine işleyecekti.

"Tepinmeye devam et, tatlım," diye, yağlı sesiyle kızın kulağına fısıldadı Skraegon. Belli ki Alex'in kurtulma çabalarını izlemekten zevk alıyordu.

Alex, "Bırak beni!" diye adamın yüzüne doğru bir kez daha bağırdı. Sonra da kendilerini izleyen müşterilere dönüp, "Lütfen! Biri bana yardım etsin!" dedi. Ancak ortak dilde konuştuğu için bu yakarışının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. O da dün gece Roka'nın öğrettiklerini bir araya getirmeye çalışarak, *"Nalahi suros rae!"* diye bağırdı. Ancak hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Tohro bile barın arkasına geçmiş, kızın yalvaran bakışlarıyla karşılaşmamak için bardakları siliyordu.

Bunların *nesi* vardı böyle? Neden gözlerinin önünde bu serseri Meyarin'in ona saldırmasına izin veriyorlardı?

Skraegon bir eliyle Alex'in bileklerini kavrayıp, diğer elini vücudunda gezdirmeye başlarken, Alex kapının ardına dek açıldığını duydu.

Adamın dokunuşuyla irkildi ve yine kurtulmak için mücadele etti ama çabaları boşunaydı. Titreyerek ciğerlerine derin bir nefes çekti ve bir kez daha adamın yüzüne doğru tüm gücüyle haykırdı, "BIRAK BENİ!"

Derken, bir anda adam onu bıraktı, çünkü biri onu tuttuğu gibi karşı taraftaki masaya fırlatmıştı.

"Belli ki kız serbest kalmak istiyor, Skraegon," dedi yeni gelen kişi, yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Sesi alçak ve öfkeliydi. Ancak daha da önemlisi, *tanıdıktı.*

Alex'e arkası dönüktü ama ıslak ve eski püskü giysilerine rağmen, Alex bu esmer teni ve iri yarı fiziği nerede görse tanırdı.

"Zain?" Sesi fısıldar gibi çıktı. Ama bir Meyarin'in kulakları, bu sesi gayet net duyulabilirdi. Adam arkasını dönüp şaşkın gözlerle Alex'e baktı. Bunu fırsat bilen Skraegon, adamın üzerine atladı. "Zain, dikkat et!"

Gelecekteki dostu tam zamanında dönüp eğilerek Skraegon'un hamlesinden kaçtı. Sonrasında bütün bar kavgalarını unutturacak bir bar kavgası başladı ve bir anda herkes harekete geçti. Meyarinler şimşek gibi hızlı hareket ediyorlar, Alex insan görüsüyle onları takip edemiyordu. Ancak hâlâ çok korktuğu ve panikledi-ği için yüksek algılarına ulaşacak kadar sakinleşemiyordu. O an bir Meyarin gibi davranmak konusunda eğitim almış olmayı her şeyden çok istedi çünkü Zain ile omuz omuza dövüşüp buradan birlikte çıkabilmek varken, bir köşede büzülüp kalmıştı. Zain ile birlikte buradan tek parça hâlinde çıkmalarını diliyor ve beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Dışarıdan çok gürültülü bir şimşek sesi geldi. Alex kulaklarını kapadı. Kavganın ortasında olan Meyarinler bile durup aynısını

yaptılar. Bir saniye sonra çok yakına bir yıldırım düştü ve yayılan enerjiden Alex'in saçları havaya dikildi ama hepsi bu kadar değildi. Yıldırım, loş ışık saçarak yanan *myraes*leri bir şekilde söndürdü ve taverna sanki içeriye füze atılmış gibi oldu. Her yer aniden karardı, dışarıdan gelen şimşeklerin ışığı, ölümlü görüşüne sahip Alex'i -ve çok iyi gören Meyarinleri bile- kör etti.

Biri, karanlıkta Alex'in eline yapıştı. Alex hiç tereddüt etmeden, saldırganın çenesi olduğunu tahmin ettiği bölgeye diğer eliyle yumruk attı. Hafifçe küfredildiğini duydu ve Zain'in sesini tanıyıp, "Lanet olsun, özür dilerim!" diye bağırdı.

Zain bir kez daha küfredip kızı sürükleyerek zifirî karanlıktaki tavernadan çıkardı.

Zain, Alex'i fırtınalı sokağa çekip koşturmaya başladı. O zaman bile Alex hiç sesini çıkarmadan adamın peşinden gitti. Kör edici şimşeklere ve sağanak yağmura rağmen ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu. Zain, Meyarin hızını kullanmadığından, Alex ona yetişmekte zorlanmıyordu.

Alex, Kızıl Hırsız'dan yaklaşık üç sokak ötede olduklarını tahmin ediyordu. Zain onu yol kenarına çekti ve bir kapıdan itip içeri soktu.

Gölgeli odada nefes nefese kalan Alex, iki büklüm olmuştu. Ellerini dizlerine koyup kalp atışlarının düzene girmesini bekledi. Zain, myraes yakınca içerisi aydınlandı ve alevler, içinde bulundukları harap odanın duvarlarına yansıdı. Alex, Zain'in üzerinde, görmeye hiç alışık olmadığı eski püskü, ıslak giysiler olduğunu fark etti.

"Yardımın için çok teşekkürler," dedi tüm kalbiyle ve yüzündeki ıslak saçları kenara itti. Ortak dili kullandığını gören Zain'in yüzündeki sorgulayan ifadeyi fark edip, çat pat Meyarincesiyle aynı şeyi tekrar etti. "*Atari sae... suros... Narsae de Trigon.*"

"Ölümlülerin dilini bu kadar iyi konuşup kendi ana dilini nasıl bilmezsin?"

Alex şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Ortak dili biliyor musun?"

Devasa kollarını göğsünde birleştiren Zain'in eski püskü giysilerinden sular süzüldü. "Vaktimin çoğu ölümlülerin yanında geçiyor. Birbirimizi anlamamız bize kolaylık sağlıyor."

Kafası karışan ve aslında allak bullak olan Alex, "İyi de zeltorayı yönetmekle meşgulken, insanlarla nasıl bu kadar çok zaman geçirebiliyorsun? Roka'ya karşı sorumlulukların yok mu?" dedi.

Zain ona öyle bir baktı ki, Alex kendini kocaman bir dağın yanında duran küçük bir fare gibi hissetti.

"Roka mı? *Prens* Roka gibi mi?" Zain bir kahkaha patlattı. "Beni o kıymetli, seçkin ordusuna almayı *düşünmek* bile bir yana, hapsetmek istiyor. Neler saçmalıyorsun sen?"

"Ama... eğer sen Roka ya da zeltora ile değilsen... O zaman..." Kafası iyice karışan Alex, boş odaya bir daha baktı. "Bu gece beni bulman için seni o göndermedi mi? Beni bu yüzden kurtarmadın mı?"

Umarsamazca omuz silken Zain'in giysilerinden daha çok su süzüldü. "*Narsae de Trigon* çok saygın bir bar olmayabilir ama *glaeron*larının tadına baktıktan sonra, gelen tipleri pek önemsemiyorsun. Koca şehirde oradakinden daha iyi bira bulamazsın."

"Bir dakika... yani sen bana..."

"Oraya bir şeyler içmek için gidiyordum ama senin çığlıklarını duydum. Böylesi bir fırtınada valisyolunu çağırmak intihar olur, yoksa sana daha çabuk yetişirdim. En azından ben geldiğimde kendi başına da işini hallediyor gibiydin, sana hakkını vermem lazım."

"Hiç sanmıyorum. O Skraegon denen herif bana... bana..." Olacakları düşünmek bile istemediğinden, cümlesini tamamlamadı.

"Skraegon bir zorbadır," dedi Zain, sert bir sesle. "Onunla ilk kez bu gece didişmedik. Ve kibar davranmayı öğrenmediği sürece de bu son didişmemiz olmayacak."

"Didişmek mi?" dedi, adamın kelime seçimine çok şaşıran Alex. "Bu gece olanlara *didişmek* mi diyorsun?"

"Bu gece hiçbir şeydi." Zain elini sallayınca yere yine sular döküldü. "Prense geri dönelim... Beni senin peşinden onun gönderdiğini söyledin ama yanılıyorsun. Sadece doğru zamanda oradaydım, yani tesadüfen oldu. Hepsi bu."

Zain ile Roka'nın, aslında o bildiği *Zain ile Roka* olmadığını anlayan Alex başını sallayıp tekrar teşekkür etti. "Teşekkür ederim, Zain. Beni kurtardığın için gerçekten minnettarım."

Kızı düşünceli bir şekilde süzen Zain gördükleri karşısında dudaklarını büzdü. Elini kaldırıp pelerinini çözdü ve omuzlarından aşağı indirdi -yine bir sürü yağmur suyu aktı- sonra da kararlı bir biçimde Alex'e yaklaşıp pelerini ona verdi. "Al. Sadece dışı ıslak. Meyarin olmasan, donuyormuş gibi görünüyorsun derdim."

Aslında Alex gerçekten donuyordu... Hem yağmurdan hem rüzgârdan ama asıl son yirmi dakikanın şokundan. Yine de Meyarinlerin insanlardan daha dayanıklı olması gerektiğini biliyordu. Giysileri ne kadar ince ve az olursa olsun, hafif bir fırtınada bu kadar üşümemesi gerekirdi.

Zain'in kocaman pelerinini omuzlarına atan Alex, "Tekrar teşekkür ederim," dedi. Pelerininin içinin gerçekten de sıcak ve kuru olduğunu fark edince sevindi.

"Bana iki şeyi anlatarak daha düzgün teşekkür edebilirsin," dedi, siyah gözleriyle Alex'i dikkatle inceleyen Zain. "Öncelikle, prens neden zeltorayı senin arkandan göndersin?"

En azından bu kolay bir soruydu.

"Sarayın konuğuyum," diye cevap verdi Alex. "Bu gece Roka ile buluşmam gerekiyordu ama günü Aven'la birlikte şehri gezerek geçirdim. O da şey... beklenmedik bir şekilde gitmek zorunda kalınca, yürüyerek dönmem gerekti. Ben de Roka ile buluşamadığım için neler olduğunu öğrenir ve beni bulması için birini gönderir diye düşündüm."

"Neden valisyolunu kullanmadın? Fırtına, güneş batınca başladı. Ondan önce dilediğin zaman kullanabilirdin."

"Meya'da yeniyim," dedi Alex. *En azından bu Meya'da* diye düşündü. "Sonsuzluk yolunu çağırmak da dâhil, bilmediğim pek çok şey var."

Zain gözlerini kıstı. "Eğer bir Meyarinsen, Meya'da nasıl yeni olursun?"

"İnsanlarla büyüdüm," dedi, Zain'in Meyarinler için ileri sürdüklerini ne kabullenen ne de inkâr eden Alex. "Meyarinlerin yaşam biçimi ya da Meya hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Buna valisyolunu çalıştırmak da dâhil. Roka ile Aven bana öğretmeye başlamışlardı."

Yüzünde panik ifadesi beliren Zain, elini beline koyup kıpırdamadan durdu. "Bu da anlatacağın ikinci konuya getiriyor beni."

"Neymiş o?"

"Beni tanıyorsun. *Narsae de Trigon*'da bana ismimle seslendin ama ben seni daha önce hiç görmedim. Kim olduğumu nereden bildiğini hemen öğrenmek istiyorum."

Alex kalakaldı, aklından geçen tek şey üçlü lanet oldu.

On Sekiz

Alex sessiz kalmaya devam edince, Zain, "Bana ismimle seslendin," diye tekrarladı. "Hiç tereddüt etmedin, sanki kim olduğumu biliyordun."

Bu garip sessizliğinden bir an evvel kurtulmak isteyen Alex, bir şeyler söylemeye çalıştı ve tek seçeneğinin yalan söylemek olduğunu fark etti. "Hayır, seslenmedim."

Zain'in dudakları ip gibi inceldi. "Tavernada iki kez adımı söyledin. İlkinde sadece adımı söyledin, ikincisinde 'Zain, dikkat et!' diye bağırdın."

"Adın Zain mi?" diye sordu, aptalı oynayan Alex. "Bu çok garip, çünkü ben aslında kapı açık olduğu ve rüzgârla birlikte içeriye sular girdiği için 'yağmur' diye bağırıyordum. Oradaki bankların yarısı ahşaptı ve su girse ıslanıp çürüyeceklerdi. Hiç kimse çürük tahtalarda oturmak istemez, sence de öyle değil mi?" Adamın yüzündeki ifadeyi okuyarak boğazını temizledi. "Beni yanlış duymuş olmalısın. Ama seninle tanıştığıma sevindim, Zain. Ben Ale... Aeylia."

Zain şaşkınlık içinde, "Ale-Aeylia mı?" diye sordu.

O gün ismini ikinci kez yanlış söyleyen Alex, *dışarıya koşsam, üzerime yıldırım düşme ihtimali yüzde kaç olur,* diye hesaplamaya çalıştı. Ama şansına bakılırsa; yıldırım, o hariç her yere düşebilir ve Alex, rahatsız olmuş gibi yüzüne bakan bu Meyarin ile daha çok yağmur ve karanlıktan muzdarip bir hâlde, şu an bulundukları harap odada yine başbaşa kalırdı.

"Evet," dedi. "Ama burada bana Aeylia diyorlar. Söylemesi daha kolay. Bilirsin." Neredeyse "Zain" isminin de bir şeyin kısaltması olup olmadığını soracaktı ama şansını zaten yeteri kadar zorladığını fark edince sustu.

Haklıydı da.

"Peki, *Aeylia,*" dedi, ses tonu da yüz hatları kadar sert olan Zain. "Eğer barda *'yağmur, dikkat et!'* diye bağırdığına bir saniye için inanmış bile olsam *-ki inanmıyorum-* o zaman daha iki dakika önce bana ismimi söyleyerek teşekkür etmeni nasıl açıklayacaksın?"

Lanet olsun. Alex bunu gerçekten de yapmıştı.

"Ben zihin okurum," deyiverdi ve daha söylediği an ne kadar aptalca olduğunu fark edip irkildi.

Zain başını iki yana salladı. "Bir daha dene."

"Hayır, gerçekten," diye yalanına devam etti Alex. "Mesela şu an benim deli olduğumu düşünüyorsun."

"Ben de şu an bu sözlerin bütün gece ağzından çıkan tek doğru sözler olduğunu düşünüyorum."

Bir çıkmaza girdikleri belliydi. Zain, Alex'i zorluyordu ama Alex, onun duymak istediklerini söylemeyecekti. Derin bir iç çekti, omuzları düştü. "Zain, lütfen," dedi alçak sesle. "Bana güvenmek için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum ama senden rica ederim -hatta sana *yalvarırım-* daha fazla uzatma."

Zain, kızın yüzüne dikkatle bakıp, ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Alex onunla göz temasını bozmamak için kendini zorladı ama gözlerini kırpıştırınca... Zain, sert şekilde başını sallayıp, "Tamam," dedi. "Şimdilik uzatmayacağım ama bana bir gün cevap vereceğine dair, yıldızlar aşkına söz verirsen."

Alex hevesle başını salladı. "Bunu yapabilirim." Uzakta, çok uzak gelecekte bir gün bunu kesinlikle yapacaktı.

"Yemin et."

Tam olarak ne diyeceğini bilemeyen Alex bir şeyler uydurdu. "Şey, bir gün sana ismini nereden bildiğimi söyleyeceğime dair, yıldızlar aşkına yemin ederim."

Çenesi kasılan Zain derin bir iç çekti. Bunu öfkesinden mi, kabullenişinden mi, yoksa ikisi için de mi yaptı; Alex anlayamadı.

"Fırtına diniyor sanki," dedi, kızın verdiği söz üzerine konuyu uzatmayan Zain. "Artık dışarı çıkıp yola koyulabilirsin."

Alex en saygılı ve sevimli yüz ifadesini takınarak adamın yüzüne baktı. Zain bu kez daha derin bir iç çekti. Belli ki bu ölümsüz, sert Meyarinler bile Alex'in o "lütfen-bana-yardım-et" diye yalvaran köpek yavrusu bakışlarına direnemiyordu.

"Valisyolu güvenli olur," dedi, kızın yanından geçip kapıya yürüyen Zain. "Acele et de seni prensine geri götüreyim."

"O *benim* prensim değil," dedi, hızla adamın arkasından koşup yağmurlu havaya çıkan Alex. Neyse ki şimşekler artık çok uzakta çakıyordu.

"Benim değil, onun problemi olduğun sürece, kimin prensi olduğu umurumda bile değil."

Alex cevap vermedi ama Zain'in arkasından yüzünü buruşturdu.

"Kıpırda, Aeylia," diye bağırdı Zain. "Bütün gece seni bekleyemem."

Yüzünü buruşturduğu fark edildi sanan Alex, korkudan yerinden sıçradı ama sonra adamın ondan bir an evvel kurtulmak için böyle söylediğini anladı. Gözlerini devirip, bu genç ama kesinlikle daha kaba Zain'in yanına gitti telaşla. Birazdan ayaklarının altından hareket edecek olan zemin için hazırlandı. Ama bir faydası olmadı. Çünkü valisyolu harekete geçtiğinde, Alex yine sendeleyip bariyere çarptı.

Zain'in aşağılayıcı bakışlarını görmezden gelerek, su içinde kalan şehri izlemeye koyuldu. Ancak hiç de düşündüğü gibi bir hasar yoktu. Hatta sert bir meteorolojik olay yaşandığı bile belli değildi. Belli ki bu şehir sadece mimari açıdan güzel olmakla kalmıyordu. Ayrıca çok da sağlamdı. Bin yıldır ayakta kalmasına şaşmamak gerekirdi... Ki Alex bunu ilk elden tecrübe etmişti.

Valisyolu, sarayın geniş, kemerli girişinde durunca Alex teşekkür etmek için Zain'e döndü. Ancak daha ağzını bile açmadan başka bir ses araya girdi.

"Aeylia! Işığa şükürler olsun!"

Alex başını çevirince, tepeden tırnağa ıslanmış olan Roka'nın hızla yaklaştığını gördü. Kızı görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Fiziksel durumuna bakmak için onu dikkatle süzdü. Sonra Zain'e döndü. Yüz hatları gerginleşti.

"Eğer ona zarar verdiysen, yemin ederim..."

Zain'in yüzü karardı. "Sakin ol, prensçik. Kıymetli Aeylian güvende. Kızıl Hırsız'da onunla karşılaştığıma şükret, aksi takdirde sana aynı güvenceyi veremezdim."

Adamın doğru söylediğini bilen Alex ürperdi. İkisinin de bakışları üzerine çevrilince, ne cevap vereceğini bilemediği için pelerini çıkarıp Zain'e geri vermekle yetindi. "Bunun için sağ ol," dedi.

Pelerinini geri alan Zain hiçbir şey söylemedi. Alex, *ortak dili konuşabildiğini, Roka'nın bilmesini istemiyor olabilir*, diye düşündü.

Zain, prense son bir kez sert gözlerle baktı ve valisyolu ile oradan uzaklaştı.

Gözden kaybolana kadar onun arkasından bakan Roka, ardından Alex'e döndü. "Her yerde seni arıyordum. Aven, bana... bana anlattı..." Sustu ve yüzüne düşen ıslak saçlarını eliyle kenara itti. "Yıldızlar aşkına... Özür dilerim, Aeylia. Seni orada tek başına nasıl bıraktı, bilmiyorum. Eğer böyle yapacağını bilseydim, bugün sana göz kulak olmasını *asla* ondan istemezdim."

"Hey, sorun yok." Alex buz kesen parmaklarını Roka'nın koluna koydu. Prensin ıslak ama sıcak tenini hissedince bir Meyarin'in asla bu kadar üşümeyeceğini hatırlayıp telaşla elini geri çekti. "Ben iyiyim, bak? Hiçbir şey olmadı."

Roka ona hayretle baktı. "Hiçbir şey olmadı mı? Seni sarayın girişinde Meya'nın en azılı suçlularından biriyle bulmama rağmen bunu nasıl söylersin?"

Zain... bir suçlu? Alex kendini tutamadı ve bir kahkaha patlattı.

Roka ona endişeyle baktı. "Hadi, içeri girelim. Kim bilir *Narsae de Trigon*'a nasıl gittin. Belli ki çok travmatik bir akşam geçirmişsin. Dinlenmelisin."

"Burası daha tuhaf olabilir mi?" dedi, valisyolu ile doğrudan yatak odasına giren Alex. "Herhalde birazdan da bana Kyia ile birbirinizden nefret ettiğinizi söylersin."

Roka kaşlarını çattı. "Nefret çok güçlü bir kelime. Ama bunu fark etmene şaşırdım, çünkü genelde başkalarının yanında hislerimizi gizlemeye çalışırız."

Alex çok şaşırdı. "Bir dakika... ne? Siz ikiniz nişanlı değil misiniz?"

Bu kez kahkaha patlatma sırası prensteydi. Başını arkaya atıp ağız dolusu güldü. "Gökyüzündeki tüm yıldızlar aşkına, ***bunu*** nereden çıkardın?"

Alex bildiği her şeyin, etrafında ufalanıp parçalandığını hissetti. "Ama sen... siz..." Aklını toplamaya çalışarak biraz durdu. "Siz, Roka ve Kyia'sınız. Siz busunuz."

Hâlâ gülen Roka başını iki yana salladı. "İkimiz de sarayda büyüdüğümüz ve politik oyunların nasıl oynandığını çok iyi bildiğimiz için, halkın önünde rol yapıyoruz. Ancak gerçekte birbirimize hiç katlanamıyoruz, Aeylia."

Roka'nın yüzündeki ifadeden doğru söylediğini anlayan Alex, ağlasa mı bir yerlere mi vursa, bilemedi. Her şeyin nasıl bu kadar yanlış olduğunu merak ederek, ***geçmiş berbatmış*** diye düşündü. Roka'nın sağ kolu, zeltoranın lideri Zain nasıl olur da bir suçlu olabilirdi? Hem de azılı bir suçlu? Delicesine âşık bir çift olan

Roka ile Kyia nasıl olur da birbirlerine katlanamazlardı? Hem Aven hem Niyx -geleceğin asi lideri ve onun emrindeki asi- nasıl olur da neredeyse *tatlı* insanlar olabilirdi?

Düşünceleri Aven'a yoğunlaşınca, Alex hiçbirini sormak istemediğini anladı. Gerçekten istemiyordu. Ama neyle uğraştığını bilmeliydi o yüzden tüm cesaretini toplayıp, "Kardeşin iyi mi?" diye sordu. Roka'nın çenesinin kasıldığını görünce iyi bir cevap alamayacağını anladı.

"Seni asla bırakmamalıydı," diye tekrar etti Roka.

Alex elini salladı. "Boş ver artık bunu. O kadar aceleyle gitmesine neden olan şey her ne ise, artık iyi mi?"

Roka başını hafifçe iki yana salladı. "Kardeşimin birçok özelliği vardır. Yanılsamalar da onlardan biri sanırım. Gözleri, henüz keşfetmeye hazır olmadığı bazı gerçeklere açıldı. Olanları, olduğu gibi kabul etmek zorunda. Ama sen kendini üzme, Aeylia. Düzelecektir."

Roka'nın beden dili, Aven'ın hızla saraya dönmesinden sonra hiç de hoş olmayan şeyler yaşandığını, Alex'in anlamasına yetti.

"Peki ya Zain? Eğer suçluysa onu neden tutuklamadın?" dedi, konudan konuya çabucak atlayarak.

Roka'nın çenesi daha da kasıldı. "Bir iyilik, diğer bir iyiliği hak eder de ondan. Ben bütün gece seni ararken, o seni sağ salim saraya geri getirdi. O yüzden muhafızları başına toplamadım."

"Beni sağ salim geri getirmekle kalmadı, Roka. Zain bu gece benim hayatımı da kurtardı."

"Aşırı tepki verdiğinden eminim," diye hafifçe gülümsedi, kızın abarttığını düşünen Roka. "*Narsae de Trigon* kesinlikle gitmeni isteyeceğim türden bir yer değil ama bu..."

"Skrageon isimli bir Meyarin tanıyor musun?" diye araya girdi Alex.

Roka'nın altın gözlerinde yanan ateş ve dişlerinin arasından çıkardığı tıslama sesi, Alex'e, ihtiyacı olan doğrulamayı vermiş oldu.

"İnan bana, aşırı tepki vermiyorum, Roka," dedi yavaşça, anlam yüklü bir sesle. "Zain bu gece hayatımı *kurtardı*. Ya da en azından, hiç kimsenin katlanamayacağı bir şey yaşamama engel oldu. Suçlu olsun olmasın, ona borçluyum."

Roka kızın gözlerine bakarak, "Ne yapmamı istersin, Aeylia?" diye sordu.

Alex, Roka'nın ne demek istediğini anlamadı. "Ne konuda ne yapmanı?"

"Senin Dalmarta Hanesi'nin koruması altında olman gerekirdi, yani *benim* korumam altında. Hanemin başka bir üyesi seni yarı yolda bıraktı, bu *benim de* seni yarı yolda bıraktığım anlamına gelir. O yüzden bunu telafi etmek boynumun borcu. Eğer sen Zain'e borçluysan, ben de sana borçluyum ve bu da sonuçta *benim* Zain'e borçlu olduğum anlamına gelir. O yüzden şimdi söyle bana, Aeylia... Ne yapmamı istersin?"

Alex, içinde bulunduğu durumun gücünü fark etti bir anda. Her ne kadar bu durumdan yararlanacak olsa da, gücünü boşa ziyan etmeyecekti. "Zain'e, zeltora testine katılması için izin vermeni istiyorum."

Roka başını geriye atıp bu defa daha yüksek sesle gülmeye başladı.

Kollarını göğsünde birleştiren Alex, son derece ciddi bir tavırla cevap vermesini bekledi. "Şaka yapmıyorum, Roka."

"Zain Erraeya seçkin ordumun bir parçası olmaktansa ölmeyi tercih eder," dedi Roka. "Çünkü zeltora, onun savunduğu her şeye karşı duran bir kurumdur. Gerçeğe, adalete ve ahlaka değer verir."

Alex başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Bunlar onun için *her şey* demek." Roka'nın şaşkın bakışlarını fark edince, fazla ileri gidip hata yapmamak için hemen toparlandı. "Şey, bunları onunla geçirdiğim birkaç dakika içinde hemen anladım." Açığını gizlemek için telaşla sözlerine devam etti: "Zain, *senin* onu zeltoraya almak yerine hapse tıkmak istediğini söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Roka!" diye bağırdı, artık sinirlenen Alex. "Bana ne yapabileceğini sordun ve ben de sana cevabımı verdim. Borcunu ödeyecek misin ödemeyecek misin?"

"Sen ciddisin, değil mi?"

"Hem de çok."

"Zain Erraeya'ya, varrungarda girmesi için izin vermemi istiyorsun? Eğer gereken sonucu almayı başarırsa da, o zaman en güvenilir savaşçılarımdan biri olması için eğitime almamı söylüyorsun?"

"Evet."

Yanağında bir kas seğiren Roka, Meyarin dilinde kendi kendine mırıldanarak volta atmaya başladı. "Bunu düşündüğüm için bile delirmiş olmalıyım. Ama başka ne yapabilirim? Eğer onu gerçekten bir Meyarin canavarından kurtardıysa, o hâlde bu *kregon*'a borçluyum demektir." Roka, kurumaya başlayan saçlarında ellerini gezdirerek yürümeye devam etti. "Bunların hepsi Aven'ın suçu. Eğer o *norot* kardeşim yüzünden kendi savaşçılarımdan biri beni sırtımdan bıçaklarsa, yıldızlar aşkına yemin ederim ki mezarımdan kalkar yakasına yapışırım."

Alex bunu düşününce gülümsedi. Roka'nın hayalet olarak kardeşinin peşinde düşmesi çok komik olurdu, üstelik de gelecekteki en iyi dostu Zain yüzünden.

Sonunda derin bir nefes veren Roka, tekrar Alex'in yanına gitti.

"Tek bir şansı var," dedi ciddi bir sesle. "O kadar. Eğer herhangi bir yanlışı olursa çıkar ve ben de onu Taevarg'a bizzat kendim hapsederim. Anlaşıldı mı?"

Alex kocaman sırıttı. "Hem de çok net anlaşıldı."

Roka, kızın başka birinin sorumluluğunda olmasını çok istermiş gibi yüzünü buruşturdu. Bu da Alex'in daha fazla gülümsemesine neden oldu.

"Şimdi biraz dinlen, Aeylia," diye homurdandı Roka. " 'Hayır' cevabını kabul etmeyeceğini düşündüğüm için, benim gidip bu yeni arkadaşını bulmam, onu varrungarda girmeye nasıl ikna edeceğimi düşünmem gerekiyor, haksız mıyım?"

"Beni gayet iyi tanımışsın, Roka. Seninle çok iyi anlaşacağız."

Prensin bakışlarından, şansını fazla zorladığını anlayan Alex çabucak gidip kapıyı açtı.

"Aven'e neler olduğundan emin değilim," dedi Roka, Alex odasına gitmek üzereyken. "Neyse, yarın tüm gün eğitim yapacağız. İyi hazırlan, çünkü birazdan bir suçluya, halkımızı korumaya ant içmiş bir savaşçı olması için yalvararak tüm onurumu ayaklar altına alacağım ve yarın senden bunun acısını çıkaracağım."

Prensin tehdidinin boş olmadığını iyi bilen Alex, "Bunu kabul edebilirim," dedi. "Cidden teşekkür ederim, Roka. Bunu yapıyor olman benim için çok anlamlı. Yani tüm bunları... Bana bakman, bana öğretmen ve her şey işte."

Roka ona gülümseyip elini sallayarak teşekkürünü geçiştirdi. "Uyu, Aeylia. Sabaha görüşürüz."

Alex kapıdan çıktı. Kapıyı kapatmadan önce durup Roka'ya son bir şey daha söyledi: "Şunu bilmeni isterim ki, Kyia konusunu daha kapatmadık. O yüzden sen de kendini hazırla, Roka. Eğer Zain konusunda ciddi olduğumu düşünüyorsan, yarın Kyia hakkında sana neler söyleyeceğimi bekle ve gör."

Prensin şaşkın ve sorgulayan ifadesini görünce Alex hemen kapıyı kapattı ve *bu* sorunu başka bir güne bırakmaya karar verdi. Zira ara bulmak bambaşka bir konuydu, özellikle de Roka ve Kyia gibi önemli bir çift söz konusuyken. Eğer onlara yardımcı olmak istiyorsa çok enerjik olması gerekiyordu, özellikle de şu anki ilişkileri Roka'nın söylediği kadar kötüyken. Alex onlara yardım edecekti, çünkü her ne kadar gelecekte birlikte olsalar da, geçmişte onun bu konuda bir rol oynamadığını kim iddia edebilirdi ki?

Bu zaman paradoksu o kadar karmaşık bir şeydi ki, düşününce Alex'in başına ağrı giriyordu. Ancak bulunduğu yerde bulunmasının bir sebebi olduğuna, her geçen dakika daha çok ikna oluyordu. Roka ve Zain'e, yollarını bulmalarında yardımcı olmakla kalsa bile, geçmişte geçirdiği vaktin bir işe yaradığını düşünecekti. Kyia ile Roka da bonus olacaktı.

Odasında dolanıp yatmaya hazırlanırken, draekonların fırtınayı sağ salim atlatıp atlatmadıklarını öğrenmek için Xiraxus'la iletişim kurmak istedi. Ancak Draekora bulutların üzerinde bir yer olduğundan, onlar fırtına falan görmemişlerdi. Xira, Alex hakkında çok endişelenmişti. Alex, on dakika boyunca onun endişelerini dinlemek zorunda kaldı. Çakan şimşekler yüzünden şehre yaklaşamasa da tavernadaki gerginliğini hissetmişti. Uçarak yanına gelemediği ve onu kurtaramadığı için kendini çok kötü hissediyordu.

Xira, zihninde bu endişelerden söz ederken, Alex ona ulaşmayı daha önce akıl etseydi bunların hiç birinin yaşanmayacağını fark edip kendine kızdı. Bunu yapsaydı fırtınadan önce saraya geri dönebilirdi. Elbette daha önce "uçan taksi" hizmeti kullanmamıştı, o yüzden akıl edememesi normaldi.

"Xira?" diye seslenip, ona bir daha elini sürecek biri olursa, o kişiyi mahvedeceğine yemin eden draekonun sözünü kesti. *"Endişeni anlıyorum ve çok teşekkür ediyorum ama artık uyumam lazım."*

Alex draekonun ne cevap verdiğini tam olarak duyamadan bir anda uykuya daldı.

Endişelerle dolu gününün bir sonucu olarak, o gece son derece canlı rüyalar gördü. Dostları D.C., Jordan ve Bear ile birlikte Woodhaven ormanlarında yürüdüklerini, Jordan'ın söylediği bir şeye güldüklerini gördü. Kaldoras tatillerini Antik Mısır Kütüphanesi'ndeki yaşam alanlarında fosil yarasa dışkılarını ve ellerine geçen her şeyi inceleyerek muhteşem vakit geçiren annesi Rachel ile babası Jack'i gördü. Müdürü ve arkadaşı Darrius Marselle'i, öğretmenleri Karter, Finn, Avcı, Caspar Lennox, Maggie ve hatta Müdür Yardımcısı Jarvis'i bile gördü. Sınıf arkadaşlarının yüzleri, gözünün önünden hızla geçti. Gelecekteki Meyarin dostlarını gördü... Rokasını, Kyiasını ve Zainini. Son olarak da Kaiden'i gördü. Muharebe dersinde onunla dövüştüğünü, D. C.'nin doğum günü partisinde dans ettiklerini gördü. Çocuğun nazik dokunuşunu, güçlü kollarını ve *imkânsız* derecede muhteşem mavi gözlerini gördü.

Gördüğü her rüya aynı şekilde bitti: Cesetlerin üzerinde zafer kahkahaları atarak dikilen Aven'la.

Jordan ölmüştü.

D.C. ölmüştü.

Bear ölmüştü.

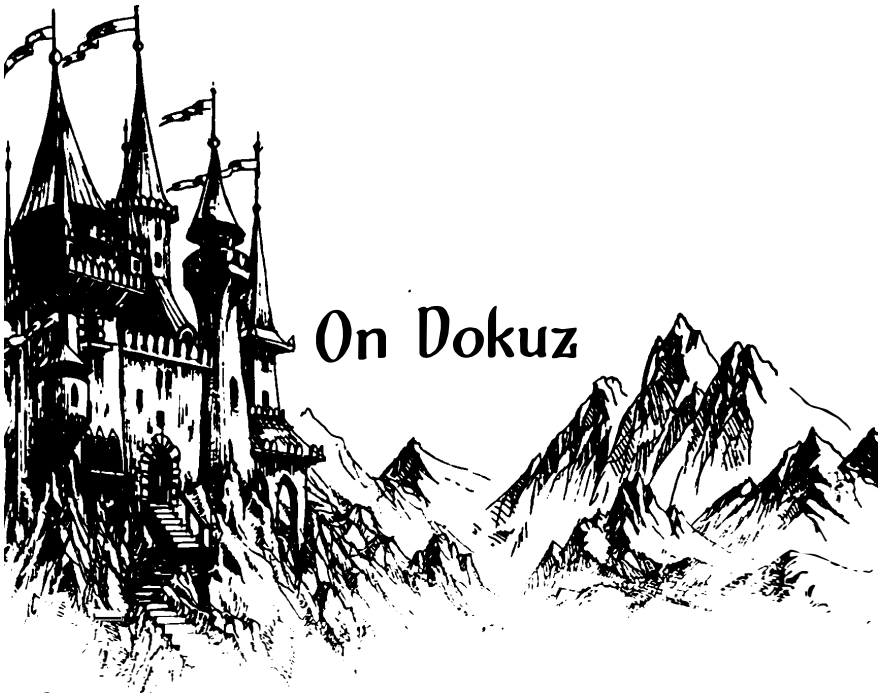
Ailesi, öğretmenleri, sınıf arkadaşları... hepsi ölmüştü.

Roka, Kyia, Zain ölmüştü.

Kaiden... ölmüştü.

Gecenin bir yarısı soluk soluğa uyandı ve önemsediği kişilerle arasındaki binlerce ömrün ağırlığını omuzlarında hissetti.

Ulaşamayacağı kadar uzaktaki yuvasına hasretti ama yapabildiği tek şey arkasını dönüp tekrar uyumak oldu. Yeniden uykuya dalmayı başardığında, yanağından süzülen tek bir damla yaş, yastığını ıslattı.

On Dokuz

Aven sarayda yüzünü tekrar gösterdiğinde, aradan yaklaşık bir hafta geçmişti. O zamana kadar babasıyla arasında geçen tartışma herkesin dilindeydi. Prensin aklını yitirip, Meya'dan bir şeyler çalan ölümlüler hakkında babasına nasıl bağırdığı konuşuluyordu. Haber, saray duvarlarından dışarı sızmış ve Alex ne zaman şehirde dolaşmaya çıksa sokaklarda dedikodu yapan Meyarinleri duyar olmuştu. Onları duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı, çünkü biliyordu ki ne olacaksa o olacaktı. O yüzden eğitimine odaklanmaya çalıştı.

Roka çok talepkâr bir öğretmendi ama Alex de zaten ondan daha azını beklemezdi. Kızın ricası üzerine pratikten ziyade teorik bilgilere odaklandılar. Zira Alex kırmızı kanı hakkında ne yapacağını henüz çözememişti. Roka ne zaman onunla dövüş eğitimi yapmak istese, Alex inatla kaçıyordu. Bahaneleri giderek azalmaya başlamıştı. Ancak altı günlük süre içerisinde Meyarin dilini daha akıcı konuşmaya, ölümsüzlerin *uzun* tarihlerini öğrenmeye başlamış ve daha da heyecanlısı, valisyolunu nasıl kullanacağını öğrenmişti.

Aslında çok basit olduğu ortaya çıktı. Yapması gereken tek şey, valisyolunun çalışmasını *istemek* ve gideceği yere odaklanmaktı. Sonrasında birdenbire oluveriyordu. Ancak yolculuk boyunca da odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu, aksi takdirde istemediği bir yere gidebilirdi. İlk kez tek başına yaptığı denemede bunu öğrendi. Zihninde, Altın Kayalık'tan geçtiğini düşünürken, bir ara *Zain, Roka'nın zeltora denemelerine katılma teklifini neden sürekli geri çeviriyor*, diye merak etti. Bu da savaşçıları düşünmesine neden oldu ve daha ne olduğunu bile anlamadan valisyolu onu seçkin muhafızların antrenman yaptıkları bir garnizonun ortasına bırakıverdi. Bütün gözler üzerine çevrildi. Gülmek için kendini zorlayarak, Meyarin dilinde, "Ah buranın mutfak olmadığı kesin," diyerek espri yapmaya çalıştı.

Roka onu tüm gün hiç yalnız bırakmıyordu. Niyx de öyle, zira Aven'ın yokluğunda "en iyi arkadaş" kartını oynamış ve prensin iyi olduğunu ancak sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu kraliyet ailesine bildirmek için, saraya -Alex'e kıyasla- normalden daha sık gelir olmuştu. Çok garip bir şekilde hepsiyle iyi geçiniyordu, hatta Aven'a daha iyi arkadaşlar seçmesi gerektiğini tavsiye eden Roka ile bile. Niyx'in Roka, Kyia, hatta Astophe ve Niida ile bile böyle samimi bir iletişim içinde olduğunu görmek Alex'e çok tuhaf geliyordu. Zira Aven gibi, onun da iyilerden biri *olmadığını* biliyordu. Adamın patolojik bir flörtöz ve çekici biri olduğunu itiraf etmeliydi ancak bunu sadece Alex'e karşı değil, hareket eden *her şeye* karşı yapıyordu. Alex bunu fark edince onun yanında daha rahat davranmaya başladı. Gerçi onun tehditkâr hâlini unutamıyordu ancak ne kadar şaşırtıcı olsa da geçmişteki hâlinden çok da iğrendiği söylenemezdi. Adamın enerjik kişiliği, bunu neredeyse imkânsız kılıyordu.

Roka ile yaptığı dersler ve Niyx ile günlük atışmaları dışında; Alex, Meyarin alışkanlıkları ve kültürü hakkında eğitmeni olan Kyia ile çok vakit geçiriyordu. Son derece sıkıcıydı. Ama Alex, Kyia'nın Roka hakkında neler hissettiğini sorgulama şansı buluyordu. Prens, Kyia ile hiç geçinemediklerini söylerken ma-

alesef abartmamıştı. Hatta eğer Alex aralarındaki ilişkiyi doğru okuyabildiyse, birbirlerinden tiksiniyorlardı. Alex, *acaba onları kendi hâllerine bıraksam mı,* diye merak etti, çünkü önünde sonunda birlikte olacaklardı. Hem Alex orada sadece birkaç hafta daha kalacağı için elindeki süreyi boşa harcamamış olurdu.

En iyisinin bu olduğuna karar verdi -gerçi eğer fırsat doğarsa Eros'u oynamayı da düşünebilirdi- ve etrafında olan bitene formalite icabı uyum sağladı. Her sabah, ortak dilde gelişme gösteren kraliçe ile -tıpkı kendisinin Meyarin dilinde geliştiği gibi- kahvaltı etti. Kraliçe, Alex ile daha iyi iletişm kurma arzusunun yanı sıra, resmî olarak insanlar tarafından yetiştirilen bir konuğu olduğu için de insan türü ile daha iyi iletişim kurarak iyi bir izlenim yaratmak istiyordu. Bu onun için resmî bir sorumluluk gibi görünebilirdi ama Alex, daha fazlası olduğunu biliyordu. Bir sabah Niida, gözyaşlarına boğulmuş; ne durumda olduğu hakkında çok endişe ettiği küçük oğlunu düşünmemesini sağlayıp oyalanacağı yeni bir şey bulduğuna şükrettiğini itiraf etmişti. Kadının ağlayan gözlerindeki sevgi ve korkudan dolayı neredeyse diz çökecek olan Alex, onun Aven'daki değişiklikler için çok endişelenip korktuğundan artık hiç şüphe etmiyordu. Ancak Niida'nın elini tutup her şeyin düzeleceğini söylemekten ve omzunda ağlayan kadına boşuna ümitler verip, onun gerçekten rahatlamasını sağlamaya çalışmaktan başka, elinden bir şey geliyordu.

Duygusal açıdan yıkılmış olan kraliçeye duygusal anlamda yalan söylemediği ya da Roka ve Kyia'dan bir şeyler öğrenmediği zamanlarda kalan boş vaktini sarayın görkemli ve ihtişamlı detaylarını keşfederek geçiriyordu. Onun dışında, bu güzel şehrin sokaklarında dolaşıyor veya Xiraxus'la abrassayı yeniden devreye sokup, onu kendi zamanına ne zaman götüreceğini öğrenmeyi deniyordu. Xira her gün aynı cevabı veriyordu: "*Daha yaklaşamadım bile.*" Ancak Alex yine de sormaya devam ediyor, Xira'nın artık gitmeye hazır olduklarını söyleyeceği günü bekliyordu. Bu süre zarfında, geçmişi terk ettiğinde buradaki varlığından hiçbir iz bırakmamaya da kararlıydı.

...Zain'in işini çözmek dışında.

...ve eğer becerebilirse Kyia ile Roka'nın arasını yapmak dışında.

Onun haricinde, hiçbir şekilde iz bırakmak istemiyordu.

Sanki burada hiç bulunmamış gibi.

Alex'in geçmişe gelişinden tam olarak bir hafta sonra, bir pazar günüydü. Kyia, Meyarin Yüksek Meclisi'nin yedi farklı hanesi hakkında üç saatlik, beyin uyuşturan bir ders verdi Alex'e. Alex, dersin sonunda, akşam yemeğine hazırlanmak için odasına gitti. Dalmarta dışında, Niyx'in *Raedon Hanesi* de bunlardan biriydi. Diğer beşi hane ise şunlardı: Lorenn, Varsae, Fraelorn, Quoris ve Tarennia. Her bir haneden seçilen bir temsilci konseyde yer alıyordu. Kyia, bütün konsey üyelerinin de yemeğe katılacaklarını Alex'e bildirmişti.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok bilgi aldığı için başı zonklayan Alex, odasının kapısını açtığında yere bakıyordu. Biri boğazını temizleyince, başını kaldıran Alex, yatağında oturmuş, onu bekleyen kişiyi gördü.

"Aven!" diye bağırdı. "Sen bura... Nasıl... Yani... Herkes seni arıyor! Sen burada ne yapıyorsun?"

Prensin anlamadığını fark edince aynı şeyleri Meyarin dilinde tekrarlayacaktı ama Aven ondan önce davrandı ve kendisinin de dil derslerinde ilerlediğini göstererek ortak dilde mükemmel şekilde konuşmaya başladı: "Böyle geldiğim için beni bağışla, Aeylia," diyerek ayağa kalktı ve dağınık saçlarını düzeltti. "Ama seninle yalnız konuşmak istedim."

Alex ne geçmişte ne de gelecekte onu hiç bu kadar dağılmış hâlde görmemişti. Giysileri hırpalanmış, teni kirlenmiş, gözleri çizgilerle gölgelenmişti. Birkaç zamandır hiç uyumadığı belli oluyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Alex, elinde olmadan. Sonra da kendine *bu senin düşmanın,* diye hatırlattı. Ancak şu an ona bakarken, içinde ne kin vardı ne de öfke. Bu kadar kaybolmuş gibi görünürken, hayır.

Aven sarsılarak güldü ama eğleniyor gibi bir hâli yoktu. "İyi miyim?" dedi, ses tonu da en az yüz ifadesi kadar anlaşılmazdı. "Aeylia, şehrin şimdiye dek gördüğü en sert fırtınadan hemen önce, yabancı olduğun bir yerde, seni tek başına ve hiçbir güvenlik önlemi olmadan bırakıp gittim. Tüm bunlardan sonra, iyi olup olmadığımı soracak kadar, nasıl nazik olabiliyorsun?"

Konuya bu açıdan bakınca Alex de ona hak verdi. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, Aven'a yaklaştı.

"Beni bırakıp giderken oldukça sinirli gibiydin," diye devam etti, Aven'ın çenesinin kasıldığını görmesine rağmen. "Üstelik neredeyse bir haftadır seni hiç gören olmadı. Elbette iyi olup olmadığını bilmek isterim. Annen, baban, Roka... herkes senin için çok endişelendi."

"Niyx size iyi olduğumu bildirecekti," dedi Aven, kaskatı bir vaziyette.

"Bildirdi ama en iyi arkadaşından senin 'iyi' olduğunu duymak başka bir şey, ona inanmak bambaşka bir şey. Ya da son üç sabahtır annen omzumda ağladığı için ben öyle olduğunu sanıyorum."

Nihayet Aven'ın yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi ve Alex, Niida'nın oğluna duyduğu derin sevginin tek taraflı olmadığını anladı.

"Seni orada tek başına bırakıp gitmem affedilmez bir şeydi," dedi, Alex'in söylediklerini boş verip kendi anlatacaklarına odaklanan Aven. "Bunu yaptım, çünkü o an fena hâlde adalet arzusu hissettim. Her ne kadar halkımın lehine bir şey yapamamış olsam da, aynı arzuyu hâlâ hissediyorum. Ancak şu an için konumuz bu değil." Derin bir nefes alıp verdi. "Buraya, affedilemez tavrımdan dolayı senden özür dilemek için geldim, Aeylia. Seni neden orada bırakıp gittiğimle ilgili sağlam bir sebep sunamıyorum

ama lütfen bil ki son bir haftadır, yaptığım şey yüzünden derin bir pişmanlık çekiyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

Aven'ın gözlerindeki bakıştan, çökmüş omuzlarına kadar her şeyi, Alex'e söylediği her sözde samimi olduğunu gösteriyordu. Ama Alex'in onun özrüne ihtiyacı yoktu. Her ne kadar o gece aptal Skraegon yüzünden çok kötü geçmiş olsa da, Aven onu bırakıp gitmeseydi, Alex, Zain'e hiç rastlayamayacaktı ve zeltora için Zain'e bir şans vermesi konusunda Roka'yı zorlayamayacaktı. Gerçi Zain bunu yapmayı *hâlâ* reddediyordu ancak Alex onun zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Eğer Aven onu bırakıp gitmeseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. Üstelik, onu böyle pişman ve bitik görmek, Alex'i etkilemişti. Neredeyse onun için üzülecekti. O yüzden Alex de yapabileceği tek şeyi yaptı.

Sessizce ve içtenlikle, "Özrünü kabul ediyorum," dedi. "Ayrıca takdir de ediyorum. Benim için anlamı çok büyük. Ama artık bu işi hallettiğimize göre, senden bana bir söz vermeni istiyorum."

Karanlık duygularının yerini ümit alan Aven, daha parlak gözlerle kıza bakıp bir adım daha yaklaştı. "Ne istersen..."

"Senden bu konuyu uzatmamanı istiyorum," dedi Alex. Aven'ın yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görünce derin bir iç çekti. Alabileceği kadarını almak için, "Beni bırakıp gittiğin için hissettiğin pişmanlıktan söz ediyorum," dedi. Bu, ona çok şeye mal olsa da, devam etti: "Adalet için verdiğin mücadele her ne ise, bu senin kararın. Ama biz... neden baştan başlamıyoruz?"

"Baştan başlamak mı?" dedi, yüzünde şüpheli ama umut dolu bir ifade beliren Aven. "Buna razı mısın?"

İçinden, *ne saçmalıyorum ben,* diye geçiren Alex omuz silkti. "Tanıştığımız günden beri senin yanında kendimi ne kadar huzursuz hissettiğimi anlamışsındır, eminim." Hem geçmiş hem gelecek için bu çok doğruydu. "O yüzden ben de geçmişi silip temiz bir başlangıç yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Sen ne dersin?"

Alex, yaptığı şeyin riskli olduğunun farkındaydı, bunu *biliyordu.* Lady Mystique, olaylar zaten gerçekleşmiş olduğu için geleceği değiştirmenin hiçbir şekilde mümkün olmadığını söylemişti. Ama belki, sadece belki Alex, Aven'ın üzerinde bir etki bırakır ve prens, ölümlülere karşı biraz yumuşardı. Her ne kadar insanların bir sonraki ziyaretlerinde o korkunç katliamını gerçekleştirecek olsa bile -ve Alex bunun uzun yıllar sonra olması için dua ediyordu- belki Alex onunla yeterince vakit geçirse, Aven'ın içinde, ölümlülere karşı duyduğu nefreti kıracak bir tohum yeşertebilirdi bir gün. Ve...

Şey, 've'den sonraki kısmı Alex de henüz bilmiyordu. Yapabileceği tek şey, geçmişteki varlığının gelecek için iyi bir şey olmasını umut etmekti. Zira şu an elindeki tek şey umuttu. Ve bu umut sayesinde önündeki birkaç haftayı atlatmayı başarabilirdi.

"Eğer istediğin buysa," dedi, uzanıp kızın ellerini tutan Aven, sessizce, "o zaman ben de bunu çok isterim."

Alex zeytin dalı uzatırken, Aven'ın fiziksel temasına psikolojik anlamda tepki göstermeyecek kadar yumuşamış değildi. Prens, elini tutup sıktığında, Alex hafifçe kasıldı.

Aven o an kaşlarını çatıp kızın sol elini havaya kaldırarak avucundaki yara izine baktı.

"Işık aşkına... Nasıl bir yara, böyle bir iz bırakmış olabilir?"

Alex, elini hemen geri çekip göğsüne koydu ve Aven'dan uzaklaştı.

"Aeylia," diye fısıldadı Aven. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Alex bunun ne kadar ironik bir durum olduğunu düşündü.

"Ben... o... şey... gerçekten, önemli bir şey değil," dedi ama içinden *sakin ol, Alex,* diye çığlıklar atıyordu. Buraya geldiğinden beri, elindeki yarayı daha önce hiç kimse fark etmemişti, o yüzden Alex'in kalbi hızla atmaya başladı. "Sadece kötü bir kesik, hepsi bu."

Aven şüpheyle baktı. "Bir sürü bıçak yarası gördüm ama laendranın iyileştiremediği bir tane bile görmedim."

"Beni ölümlüler büyüttü, unuttun mu?" dedi, Aven'a gülümsemeye çalışan ancak muhtemelen başaramayan Alex. "Ben de onlar gibi iyileşmek zorundaydım. *Laendra* gibi bir şey kullanılmadı."

Aslında yarısı doğru sayılırdı... yani *laendra* kısmı. Ancak diğer yarısı yalandı. Çünkü o yarayı, talep etme ritüelinde A'enera'yı kullanan Aven açmıştı. Fletcher bu parlak, gümüşi yarayı yok etmeye çalışmış ama hiçbir etkisi olmamıştı. Aynı şey, sırtındaki yara için de geçerliydi. (Bu yarayı da A'enera açmıştı.) Fletcher bu yaraların geçmemesini, Aven'ın Meyarin kanına ya da A'enara'ya bağlamıştı. Bugüne kadar Alex bu sorunun cevabını bulamamış ve sonsuza dek bir sır olarak kalacağını kabullenme noktasına gelmişti.

"Mantıklı... Ama yine de doğal yollardan bile iyileşmeyecek kadar ciddi bir yara olmalı," diye bastırdı, kızı dikkatle izleyen Aven.

"Mikrop kaptı," dedi Alex, hiç düşünmeden. Aven'ın şaşırdığını görünce, ölümcül hastalıklara yakalanmayan Meyarinlerin mikrop kapamayacaklarını da anladı. Çabucak devam etti: "Yani yarayı açan bıçakta Hyroa kanı vardı, o yüzden iyileşmesi çok zor oldu."

Aven şaşkın şaşkın bakmaya devam edince, Alex Meyarinlerin bu korkunç canavara ve dolayısıyla onun zehirli kanına başka bir isimle hitap ettiklerini hatırladı. Fakat ne diyorlardı? Hafızasını hızla yokladı. Belki de telaştan, biraz yüksek sesle, "Sarnaph!" diye bağırdı. Boğazını temizleyip daha normal bir ses tonuyla devam etti: "Bıçakta sarnaph kanı vardı. O yüzden iyileşmesi biraz sorunlu oldu."

Aven dehşete kapılmış gibi baktı. Yalanının, yarasını açıklamaya yeterli olduğunu hisseden Alex, biraz rahatladı.

"Senin için çok travmatik bir deneyim olmuştur," dedi Aven, son derece samimi bir sesle. "Daha önce sarnaph kanından *Menada dae Loransa* uygulanmadan kurtulan birini hiç görmemiştim."

Alex'in yeni tercüme yeteneği bile bu sözcükleri çevirmeye yetmedi. O yüzden sormak zorunda kaldı: "*Menada dae Loransa* mı?"

Aven, "Hayatı Talep Etmek," diye cevap verince, Alex'in bedeni kilitlendi. "Bir zamanlar şifacıların çok zor koşullar altında kaldıklarında uyguladıkları bir şifa süreciydi bu. Başka bir Meyarin'in hayatını kendilerine bağlıyor, enerjilerini paylaşmalarını sağlıyordu. Tıpkı senin draekonunla aranda olan vaeliana bağı gibi."

Bu sözler karşısında, Alex, içindeki her şeyin titrediğini hissetti ve Aven konuşmaya devam ettikçe durum iyice kötüleşti.

"Ancak bu uygulama, yan etkisi yüzünden yasaklanmış, ben doğmadan çok uzun bir süre önce. Çünkü hayatı kurtarılan kişiyi "serbest bırakmak" istemeyen biri olabiliyormuş."

Alex kaskatı kesilmiş dudaklarının arasından şu iki kelimeyi çıkarmayı başardı: "Yan etki mi?"

Aven ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bağlantı etkiliyken, yaralı kişinin iradesi artık kendine ait olmaz. Bu bağdan serbest bırakılana kadar tamamen şifacının kontrolündedir."

Alex, tüm cesaretini toplayarak, "Onları... onları nasıl serbest bırakıyorlarmış?" diye, umutla sordu.

Aven, kızın cevabı öğrenmeyi çaresizce beklediğini anlamış gibi, ona şüpheyle baktı. "Anladığım kadarıyla; bağ, bağı yaratan kişiye, sözel ve zihinsel emirler vererek karşı tarafı yönetme şansı veriyormuş. Bağı yaratan kişinin yapması gereken tek şey, paylaştıkları enerji sayesinde yara iyileştikten sonra bağı koparıp, karşı tarafın özgürlüğünü kabul etmesiymiş. Bu kabullenişin ardından aralarındaki bağ bir anda kayboluyormuş."

Bu kadar kolay olması mümkün müydü? Jordan, Aven'ın elinden tek bir emirle kurtulup özgür kalabilir miydi?

"Ritüel bu nedenle yasaklanmış tabii, çünkü bu bağı kullanan bazı kişiler karşı tarafa hükmetmiş ve onları serbest bırakmak istememiş." Aven keder ve nefretle başını iki yana salladı. "Yaptıkları şey çok korkunç. Birinin iradesini çalmak... Bu ölümden bile kötü bir kader olurdu bence. Başka birine böylesine acı çektiren bir canavarı hayal bile edemiyorum."

Ah, seni tatlı ironi...

Aven aklındaki karanlık düşünceleri bir kenara itip, dikkatini tekrar Alex'e yöneltti. "Gerçekten de bu ritüel uygulanmadan sarnaph kanından sağ çıkan bir Meyarin olduğunu hiç duymadım. Yasaklandığı için sana da uygulanamamıştır. Peki, nasıl oluyor da şu an böyle karşımda sağ salim durabiliyorsun, Aeylia?"

Hızla düşünen Alex, "Yanlarında kaldığım ölümlülerin gerçekten çok iyi bir doktoru vardı... Şifacısı yani. Bıçağın üzerinde çok az miktarda sarnaph kanı olduğu için şanslıydım, dolayısıyla kanıma çok fazla nüfuz etmedi. Birkaç gün çok hastaydım. Yara, iyileşmesi gerektiği kadar çabuk iyileşmedi. Şifacı, bazı otlar ve kümes hayvanlarından elde ettiği merhemler sürdü yarama. Bol su içirdi ve atlatmamı sağladı," diye bir cevap verdi.

Aven, "Otlar ve kümes hayvanları mı?" diye dalga geçti. Gözlerinde öfke belirdi ve başını iki yana salladı. "Ölümlülerin yöntemleri... Cahillikleri yüzünden ölmediğin için şanslıymışsın."

Alex, "O kadar da kötü değiller, Aven," diye fısıldadı, işe yaramayacağını bilse de. Gözlerindeki karartıyı görünce, bir kez daha, bu defa daha neşeli bir ses tonuyla şansını denedi: "İtiraf edelim, eğer benim gibi biri onlarla bu kadar uzun süre birlikte yaşamayı becerdiyse, o hâlde *bir şeyleri* olmalı. Beni valisyolunda gördüğünü unutma."

Aven'ın yüzü aydınlanıp neşeyle doldu. "Bizim türümüzden biri olarak inanılmaz bir zarafete sahipsin."

"Hey!" diye dalga geçti Alex. Cesaretini toplayıp, tıpkı Bear ile Jordan'a yaptığı gibi prensin karnına hafifçe vurdu. "Hepimiz, havada süzülüyormuş gibi hareket edemeyiz."

"İyi de bizim türümüzün tamamı o şekilde ***hareket edebiliyor***," dedi Aven, sırıtarak. "Bu kurala uymayan tek istisna sensin. Tebrikler."

"Tabii, tabii," diye alaycı bir şekilde homurdandı Alex. "Senin şu an başka bir yerde olman gerekmiyor mu? Başka birinin canını sıkman?"

Kızın bu sahte öfkesini gören Aven, daha da çok gülümsedi. "Evet ama senin de öyle." Kız, boş boş bakınca, Aven, "Konseyle yemek... Katılıyorsun, değil mi?" diye hatırlattı.

Aven'la konuşurken ne kadar vakit kaybettiğini ve aşağı inmek için ne kadar vakitleri kaldığını hatırlayan Alex'in gözleri kocaman oldu. Derken, gözleri prensin üzerindeki yıpranmış giysilere odaklandı ve otomatikman tepki gösterdi.

Alex, Aven'ı geriye çevirip kapıya doğru iterken, "Senin hemen temizlenmen lazım," dedi. Aven güldü. "Annen seni böyle görürse ölür."

Aven yine güldü. "Ondan önce seni ziyaret ettiğim düşünülürse umarım bu dediğin olmaz."

"O zaman *seni, canın çıkmış gibi görürse mutlu olur*, diyeyim bari. Eğer bu hâlinle yemeğe inersen, şansının yaver gideceğinden şüpheliyim."

Bir suskunluk oldu. "İtiraf etmeliyim ki son bir haftada lisanının çoğunu öğrendim ama 'canı çıkmış' deyimini anlayamadım."

"Bu... boş ver, önemli değil," dedi Alex, kapıya vardıklarında. Ellerini Aven'ın sırtından çekip kapıyı açtı. Aven ona neşeyle bakarken Alex de ayağını sabırsızlanıyormuş gibi yere vurmaya başladı.

"Seni büyüleyici buluyorum, Aeylia," dedi, altın gözleri neşeyle ışıldayan Aven.

"Bu harika. Ama bunu şimdi değil de sonra yapsan nasıl olur? Aksi takdirde *ikimiz de* geç kalacağız."

Aven güldü ve savunmasız yakaladığı kızın yanağını okşadı. Sonra da valisyoluna binip gitti.

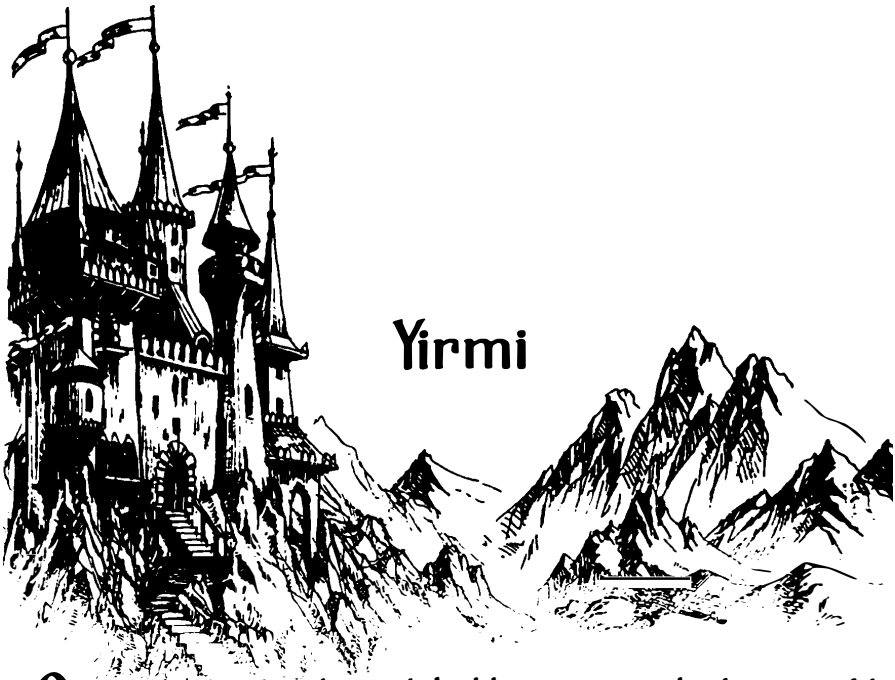
Alex olduğu yerde donakaldı. Ürpererek kapıyı kapadı.

İhtiyacım olan şey tam da buydu, diyerek huzursuzluğunu bir kenara bırakmaya çalıştı.

Eğer Alex'in tavrı sayesinde Aven biraz da olsa insanlara karşı yumuşadıysa, o zaman onunla fikirlerini de paylaşabilirdi. Ancak bunu yapabilmesi için Alex'in şimdiki Aven'ı tamamen kabullenmesi gerekiyordu. Yıllar sonra ortaya çıkacak Aven'ı unutmalıydı.

Aven'la arkadaş olmak... diye düşündü başını iki yana sallayıp, bir yandan da yemek için hazırlanmaya çalışarak. *Delirmiş olmalıyım.*

Yapabildiği tek şey, buna değeceğine inanmaktı.

Yirmi

O gece Aven'ın da gelmesiyle birlikte, eğer yemekte bir gerginlik yaşandıysa bile, Alex bunu fark etmedi. Zira gelecekten tanıdığı üç konsey üyesini incelemekle meşguldü: Varsae Hanesi'nden *Loro* Gaiel, Fraelorn Hanesi'nden *Lasa* Riza ve Lorenn Hanesi'nden *Loro* Roathus. Onları geçmişte görmek kesinlikle çok ilginçti, özellikle de o bilge ihtiyar Roathus'u... (Bu arada Gaiel ve Riza, ona hiç de üstten bakmıyordu.) Fakat Alex'in dikkati başka yöne çekilmişti. O da Quoris Hanesi'nin temsilcisi olan bir diğer konsey üyesiydi. Kraliçe Niida, Kral Astophe ile evlenip Dalmarta Hanesi'ne dâhil olmadan evvel, bu hane onun ailesiydi. Konsey üyesi Quoris onun babası, Roka ile Aven'ın büyükbabasıydı ve ismi Eanraka'ydı.

Tıpkı Akarnae'nin kurucusu olan kişi gibi.

Alex adamın varlığından o kadar etkilenmişti ki yemeğin ilk yarısına kadar bir türlü gözlerini ondan ayıramadı. Binlerce yıl sonraki gelecekte yuvası olacak akademiyi kuran Meyarin ile aynı masada yemek yediğine bir türlü inanamıyordu. Tatlı faslına geçildiğinde adam onunla konuşmaya başladı ve Alex iyice kendinden geçti.

"İsmin Aeylia, değil mi?" dedi, parlak turkuaz gözleriyle masanın diğer tarafından ona bakan Eanraka. "Ölümlülerin arasında büyüdüğünü duydum. Bu doğru mu?"

Alex kadehinden aldığı yudumu çabucak yutup, mükemmel bir Meyarince ile yanıt verdi: "Evet, *Loro* Eanraka. Buraya geleli daha bir hafta oldu."

"Annenle baban kimdi, yavrucuğum?" diye sordu, Tarennia Hanesi'nden *Lasa* Naelin. Yani Kyia'nın halası.

Alex'in yanında oturan Roka, "Aeylia bebekken terk edilmiş," diye onun yerine cevap verdi. Ses tonundan, tüm konseye sorularını dikkatli sormaları konusunda uyarıda bulunduğu anlaşılıyordu.

"İnsanların arasında nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildiğini duymayı çok isterim doğrusu," dedi, Raedon Hanesi'nden *Loro* Cykor, yani Niyx'in babası. O da oğlu gibi siyah saçlı, hoş bir adamdı ama Niyx'in ametist renkli gözlerinin yerine, Cykor'un mıknatıs grisi gözleri vardı ve derin bir zekâ ile parlıyordu.

Alex bir kez daha soruya cevap veremedi, zira onun yerine Eanraka konuştu.

Akarnae'nin kurucusu suratını asarak, "Ölümlülerden vahşilermiş gibi söz ediyorsun, Cy," dedi.

"Bildiğimiz kadarıyla öyleler," diyerek umursamazca omuz silkti Cykor. "Ne de olsa onlarla belirli bir süre iletişim kuran, masadaki tek kişi sensin, Ean. Hatta eğer doğru anladıysam, buna rağmen okuluna kabul ettiklerin bile çoğunluğu temsil etmiyor. Onlara ne diyordun, sahi?"

"Yetenekli," diye cevap verdi Eanraka. "Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"İsmini verdiğin o okulu kuralı neredeyse üç yüz yıl oldu ama sen hâlâ pes etmedin," diye araya girdi Gaiel, sinsi bir ses tonuyla. "Neden bu kadar zahmete giriyorsun, eski dostum?"

Eanraka süngere benzeyen pudingine daldırdığı kaşığını ağzına götürdü. "Senin kendi hobilerin var, benim de kendi hobilerim."

Alex, onları bir arada tutma sorumluluğunu üstlenmiş olan bu Meyarin'in, insanlardan "hobi" diye bahsettiğini duyunca midesinin kasıldığını hissetti. Hisleri, yüz ifadesine yansıdı.

"Galiba seni gücendirdim, Aeylia," dedi, kızı yakından gözlemleyen Eanraka.

Alex vereceği cevabı dikkatle düşündükten sonra, "Benim için, insanlara çoğunuzun baktığı gibi bakmak çok zor," dedi. "Bana göre onlar ne vahşi ne de birer hobi. Onlar, Meyarinler de dâhil hiç kimsem yokken bana bakan, bana değer veren kişiler. Gücendiğim için affedin ama hâlâ halkınızın... *halkımızın* yaşayış biçimini öğrenme aşamasındayım."

Eanraka'nın gözlerinde, Alex'in *gururlanma* ya da *onaylama* olduğunu tahmin ettiği bir ışık yandı ama sonra adam yine eski ifadesini takındı. "Kendini onlara neden borçlu hissettiğini anlayabiliyorum. Yetiştirilme hikâyene bakılacak olursa bu çok doğal," dedi.

"Ölümlü bahsini kapatalım," dedi Kral Astophe, diplomatik bir tavırla ve konuyla ilgili fikrini açıklamayarak herkesi şaşırtan Aven'a bakmamaya çalıştı. "Eanraka, bize *Soraya de lah Torra*'daki son olayları anlat."

Astophe'nin kullandığı sözcükler Meyarince değildi, Lady Mystique'nin melodik lisanına benziyordu. Xiraxus ile olan bağı sayesinde zihni bu dilde söylenenleri tercüme eden Alex, bu sözcüklerin "Dünyaların Işığı" demek olduğunu anladı. Ancak Astophe'nin bu sözcüklerle ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ve elbette," diye devam etti Kral, "seni son gördüğümüzde buraya *eiden* yolunu kullanarak gelen genç Freyan'ın da nasıl olduğunu bize anlatmalısın."

O sırada içeceğini yudumlamış olan Alex, neredeyse ağzındaki sıvıyı püskürtecekti, çünkü kralın bunu söylediğini duyunca irkilmişti.

"Freyan" sözcüğü için tercümeye ihtiyacı yoktu.

O bilinmeyen melodik lisandaki *Eiden* sözcüğü "kapı" anlamına geliyordu.

Noktaları hızla birleştiren Alex, *Soraya de leah Torra*'nın -Dünyaların Işığı'nın- neyi anlatmak istediğini hemen fark etti.

Astophe, Kütüphane'den söz ediyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? diye düşündü, elinin titrediğini belli etmemek için kadehini hemen masaya koyan Alex. Yedi gündür geçmişte bulunuyordu ve valisyolunu kullanmayı öğrendiği hâlde, bir kez bile Kütüphane'yi arama girişiminde bulunmamıştı. Her ne kadar çok emin olmasa da eğer Kütüphane onu Freya'dan Medora'ya getirebildiyse -birbirinden tamamen farklı olan iki dünya- belki zamanı büküp onu geleceğe de geri götürebilirdi.

İşin aslı, şu ana kadar diğer Freyalıların da Medora'yı ziyaret etmiş oldukları, aklına hiç gelmemişti. Gerçi Jordan ile Bear'ın, *Binlerce yıldır buraya gelen ilk kişi sensin,* dediklerini hatırlar gibiydi. Demek ki kendisinden çok uzun zaman önce başka biri de onun dünyasından Medora'ya gelmişti. Astophe'nin kastettiği bu kişinin, arkadaşlarının bahsettikleri öncü olup olmadığını merak eden Alex, tüm dikkatini tekrar masaya yöneltti.

"*Soraya de lah Tora* koridorlarında her gezdiğimde daha da muhteşem görünüyor," dedi Eanraka. Yüzünü aydınlatan gülümsemesi, siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla Roka'nın daha yaş almış hâlini andırıyordu. Ailedeki bu benzerlik fark edilmeyecek gibi değildi. "Onun, Medora'nın Mücevheri olduğuna hiç şüphe yok ve bu dünyanın diğer türlerinin, onun için neden bu kadar uzun zamandır savaştıklarını görebiliyorum. Temelinde yer alan Yüce Kütüphane olmasa, Akarnae de olmazdı."

"Peki, ya Freyalı?" diye sordu Niida, babasına. "O nasıl?"

Eanraka bir kahkaha attı. "İsmi Enoch ve acayip bir hikâyesi var. Dilini öğrenmem benim için şaşırtıcı derecede zor oldu ve onun da ortak dili öğrenmesi. Üstelik de sadece anlayabileceği kadar öğrendi. Ancak anlattığından bildiğim kadarıyla, bir gün bir arkadaşıyla yürürken bir anda yok olmuş."

"Nasıl yok olmuş?" diye sordu Niida.

Eanraka ellerini iki yana açtı. "Kullandığı kelimeler bunlardı."

"Herhalde *eiden* yolundan geçip Medora'ya gelmesinden söz ediyordur," diye bir tahminde bulundu Roka.

Büyükbabası başını salladı. "Aynen öyle," diye Roka'yı doğruladı. "Ayrıca Enoch'un çok ilginç bir ölümlü olduğunu da belirtmeliyim. Bizim dünyamızda yaşamakta olan insanlardan çok daha uzun yaşamış biri ve buna rağmen Freya'da genç sayılıyor. Çok meraklı bir zihni var ve kendi dünyasına dönmeyi arzu etmek yerine, *ha adar haleah* dediği yolculuğa çıkana kadar burada kalmaya kararlı."

Masadakilerin meraklı bakışlarını fark eden Alex, kullanılan sözcükleri anlamayan tek kişinin, kendisi olmadığını fark etti.

"Yüce Ötelik," diye tercüme etti Eanraka. "Aramızdaki dil engeline rağmen ben ölümü kastettiğine inanıyorum."

"Tanrım, bu biraz hastalıklı değil mi?" diye söylendi, ortak dili masadaki en az beş kişinin -Niida, Astophe, Roka, Aven ve Eanraka- bildiğini unutan Alex. Roathus ve Cykor'un seğiren dudaklarına bakılacak olursa, onlar da Alex'in alçak sesle söylediği bu sözcükleri anlamışlardı.

Gözleri parlayan Eanraka, "Hastalıklı olsun olmasın, o çok hoş bir genç, Aeylia. Sona doğu yaklaşırken *Soraya de lah Torra*'nın koridorlarında gezinmenin keyfini çıkarıyor gibi görünüyor."

"Diğer dünyadakiler çok garipler," dedi, o gece ilk kez konuşan Aven. "Hangi dünyadan olurlarsa olsunlar."

"Kökenlerimize bakılacak olursa, onları yargılama hakkına sahip değiliz," dedi Roka, sertçe. Alex, onun ne demek istediğini çok merak etti. Ancak konseyin yanında soru sormanın uygun olmadığını düşünerek, bunu Kyia'nın derslerinde keşfetmeyi beklemeye karar verdi.

Sohbet daha az ilginç konulara doğru kayarken masadaki yemekler toplandı. Alex o gece öğrendiklerini ve Akarnae'ye ne zaman gidebileceğini düşündü. Ama bir plan yapmasına gerek kalmadı, çünkü herkes yemek salonundan çıkarken Eanraka doğrudan Alex'in yanına geldi.

"Aeylia, geçmişin düşünülecek olursa, belki benimle bir saatlik okul turuna çıkmak istersin?"

Ortak dili mükemmel konuşuyordu ve Alex fazla hevesli olduğunu belli etme riskine rağmen, "Bunu çok isterim! Ne zaman gelebilirim?" dedi.

"Şimdi nasıl olur?" Adam, sanki bir an evvel saraydan çıkmak istiyormuş gibi yeleğinin yakasını çekiştirdi. "Tabii eğer başka planların yoksa?"

"Kesinlikle yok," dedi Alex, hevesle. İmalı bir şekilde boğazını temizleyen Roka'ya yalvarır gibi baktı. Gözlerini devirerek elini sallayan Roka, o gece için planladıkları dersten kaytarmasına izin verdi. Alex neşeyle gülümseyince, Roka başını iki yana salladı ve diğer Meyarinlerle birlikte kapıdan çıkıp büyükbabasıyla Alex'i yalnız bıraktı.

"Gidelim mi?" dedi Eanraka, başıyla yemek salonunun kapısını işaret ederek. Koridorda hemen valisyolunu çalıştırdı. Saraydan hızla çıkıp Meya'dan uzaklaştılar.

Giderek daha da hızlanıp, Altın Orman'ı ve Gümüş Orman'ı geçtiler. Sonunda ağaçların normal yeşil ve kahverengiye döndüğü ormanlara ulaştılar. Alex daha önce Zain'le bu yoldan geçmişti ve manzaranın güzelliği o gece nasılsa, binlerce yıl evvelki geçmişte de aynıydı.

Çok geçmeden sonsuzluk yolu yavaşlamaya başladı ve Alex kocaman gözlerle akademinin gökyüzüne doğru uzanan o tanıdık Kule binasına baktı. Yoldan inip okul sınırlarına ayak bastı ve çevresini hayranlıkla izledi. Yıldızlı gökyüzünü ayna gibi yansıtan Fee Gölü'nden, karla kaplı zirvesinde ay ışığı dans eden, uzaktaki Paedris Dağı'na kadar, her şey aynıydı. Ancak akademinin binaları, *işte onlar* kesinlikle gelecekteki Akarnae kampüsünden farklıydı. Kule, yurt binası ve yemekhane binası dışında, tanıdık başka hiç bir şey yoktu. Ne ahırlar ne arena ne de klinik. Hatta bir Genel Sektör binası, yani Gen-Sek de yoktu. Alex teorik derslerinin nerede yapıldığını merak etti. Ve tıbbi koğuşun nerede olduğunu da...

O bildiği akademiye hem benzeyen hem de ondan çok farklı olan bu akademiden âdeta büyülenmiş bir vaziyette, Alex son bir kez kampüse dikkatle baktı ve ardından kendisini yakından incelediğini fark ettiği Eanraka'ya döndü.

"Sanırım alışık olduğundan çok daha farklı görünüyor. Haksız mıyım, Alexandra Jennings?"

Alex şaşkın bir çığlık attı. İnkâr edecek durumda değildi, çünkü adam kendinden son derece emin konuşuyor ve doğruyu söylüyordu.

Hissettiği telaş, yüzüne ve bedenine yansıyor olmalıydı ki adam elini kızın omzuna koyup gülümsedi.

"Sorun yok, Alexandra. Kimseye söylemeyeceğim."

"Nasıl... nasıl..."

"Bu gece seni zaten bildiğin akademiyi gezdirmeye getirmedim," dedi, kızı Kule binasına doğru yönlendiren Eanraka. "Seni buraya getirdim, çünkü benden bunu yapmam *istendi.*"

Alex şaşkın ve tiz bir sesle haykırdı, "Kim istedi?"

Eanraka gülerek, Alex'i tanıdık olduğu merdivenlere yönlendirdi. "Sence?"

"Kütüphane sana benden mi bahsetti?" dedi, en iyi tahminini ortaya atarak. "Beni almak için mi gönderildin?"

Birlikte merdivenden inerlerken Eanraka başını salladı. "Bu gece Meya'ya gitmemin tek sebebi seni almaktı. Yoksa o konsey toplantıları ve hane yemeklerinden çok sıkılırım. Hepsi de sonsuza dek kendi içlerinde sıkışıp kalmışlar bence. Halkım medeniyette çok ilerlemiş olabilir ama bazen medeni olmak dışında her şeyi yapıyoruz... özellikle de diğer türlere."

Kütüphane'nin büyük fuayesine, oradan da aşağıya inen ikinci merdivene yöneldi.

"Gelecekte ne olduğunu bilmiyorum, Alexandra. Anlatmanı da istemeyeceğim. Acak şunu söyleyeceğim: Neden burada olduğunu unutma, çünkü burada senin gücün yatıyor."

Biraz daha bilgi vermesini bekleyen Alex, istediğini anlayamayınca çekinerek, "'Burada' derken, geçmişi mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

Eanraka sabırlı bir ifadeyle onu kenara çekti. "Medora'yı kastediyorum, Alexandra. Neden Medora'da olduğunu unutma."

"Ben... anladığımdan emin değilim. Medora'dayım, çünkü Kütüphane beni kendi dünyamdan buraya getirdi."

"Bu 'nasıl' geldiğin... 'Neden' geldiğin değil."

Biraz düşünen Alex, sonunda itiraf etti: "Anlamıyorum."

"Sen *çağrıldın*, Alexandra," dedi Eanraka, kızın uzun zamandır duymadığı bir terim kullanarak. "Ve *seçildin*."

Taş duvarların içinde bir tür hoparlör sistemi varmış gibi, Alex eski bir anının fısıltısını duydu.

"Pek çok kişi çağrılır ancak çok azı çağrıya cevap verir. Çok daha azı da çağrının götürdüğü yeri takip eder... Sen de bu yüzden sadece çağrılmış değil, aynı zamanda seçilmiş kişisin. Çünkü nereye açılırlarsa açılsınlar, kapılardan geçmeye devam edeceksin."

Kütüphane sözünü bitirince, "Söylediğim gibi, Alexandra," diye devam etti Eanraka. "Geleceğin neler getireceğini bilmiyorum. *Senin* geleceğinin. Ama Medora'ya bir sebeple çağrıldığını biliyorum. Hem geçmişte hem de gelecekte..."

Başka bir anı daha adamın sözlerini doğrular gibi fısıldadı: *"Çünkü sen seçildin... Ve böyle bir zamanda sana ihtiyaç var."*

Alex korksa mı inkâr mı etse, yoksa şaşırsa mı bilemeden başını iki yana salladı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi alçak sesle.

"Seni buraya ne yapacağını söylemek için getirmedim," diye onun gibi alçak sesle cevap verdi Eanraka. "Ancak yardımı dokunacaksa, bil ki kaldırabileceğinden daha fazla sorunla yüzleşmek zorunda kalmayacaksın."

Şu anda içinde bulundukları son derece ciddi ortama rağmen Alex yüzünü asıp homurdanmadan edemedi. "Pardon ama siz benim hayatımdaki karışıklığı gördünüz mü?"

"Benim tek gördüğüm, karşımda duruyor olman. Hâlâ nefes alabildiğine göre, demek ki hayatta tecrübe ettiğin her şeyi idare edebilmişsin."

"Güzel söylediniz," dedi, sonunda adamın ne demek istediğini kavrayan Alex. "Ama bu, *iyi* idare ettiğim anlamına gelmiyor."

Adam gülümsedi. "Seni cesaretlendirmek isterken bunu kastetmemiştim."

Alex güldü. "İyi oynadın, seni şakacı cüce."

Eanraka başını yana atıp, "Hangi durumlarda kullanıldığını düşünecek olursak, neden böyle bir espri yaptığını sormayacağım," dedi.

"Bu çok akıllıca olur," diye sırıttı Alex.

"Belki bir ara Enoch'u bulur ve ona sorarım," diye dalga geçti Eanraka.

Bunun üzerine Alex daha içten güldü. "O dönemki Freya'nın -artık hangi yıldaysak- popüler kütüründe böyle şakalar olduğunu hiç sanmıyorum, o yüzden sana iyi şanslar. Muhtemelen dünyada dinozorların dolaştığı bir dönemdir."

"Desene, hiç öğrenemeyeceğim o zaman," dedi Eanraka. Alex'e bir adım yaklaştı. İki elini kızın omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı. "Seninle tanışmak bir şerefti, Freyalı Alexandra Jennings. Ama seni burada bırakmak zorundayım."

Alex ona şaşkınlıkla baktı. "Ne? Ama..."

"Bana, seni getirmem söylendi. Hepsi bu. Buradan sonra tek başınasın." Kızın omuzlarını bir kez daha sıvazlayıp bıraktı. "Yıldızlar daima üzerinde parlasın ve ışık sonsuza dek kılavuzun olsun."

Eanraka bu tuhaf dileklerde bulunduktan sonra, son bir kez gülümsedi ve merdivenlerden çıkıp gözden kaybolarak Alex'i tek başına bıraktı.

Alex toparlandı ve aşağıya inen sarmal merdivenleri takip etti. Zihnini, tam olarak gitmek istediği yere odaklanıp önünde bir kapı açılmasını istedi.

Karanlığın içine adım atan Alex, bir mağaraya girdi. Geniş alanın iki yanındaki taş duvarların arasından bir nehir akıyordu.

Alex gitmek istediği yer olarak neden bir mağara seçtiğinden emin değildi, belki de nostalji hissiyle tanıdık bir yerde rahatlamak istediği içindi. Zira Kütüphane ile ilk kez burada konuşmuştu. Bura, kendi dünyasına geri dönmekle Medora'da kalmak arasında bir seçim yaptığı yerdi. Alex'e göre sembolik bir anlamı vardı.

"Affedersin, Kütüphane?" diye seslendi, nehre bir adım yaklaşıp. Sanki içindeki ışık canlıymış gibi parlayarak akan sulara baktı.

"Beni ne zaman ziyaret edeceğini merak ediyordum, Alexandra," diye cevap verdi Kütüphane. *"Gelmeyince belki biraz motivasyona ihtiyacın vardır diye düşündüm."*

"Teşekkür ederim," dedi Alex, utanarak. "Buraya daha evvel gelmeyi neden akıl edemediğimi hiç bilmiyorum."

"Aklında çok fazla şey olduğu içindir."

Bu çok doğruydu.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Bana her zaman, her şeyi sorabilirsin."

"O zaman şöyle söyleyeyim. Anlayabileceğim şekilde cevap vereceğin bir soru sorabilir miyim?"

Kütüphane, Alex'in kulaklarını rahatlatan bir sesle güldü. *"Önce sor, sonra bakarız. Olmaz mı?"*

En azından bu "hayır" demek değildi.

"Kim olduğumu nereden bildin? Teknik olarak henüz tanışmadık."

"Ben seni daha sen doğmadan önce tanıyorum, Alexandra."

Alex daha fazlasını bekledi ama Kütüphane'den umduğunu bulamayınca sormak zorunda kaldı: "Bu harika, tamam... ama teknik olarak henüz doğmadım."

"Eğer bu doğru olsaydı şu an burada benimle konuşuyor olamazdın," dedi Kütüphane, garip bir biçimde dalga geçer gibi.

Alex kaşlarını çattı. "Lütfen... Alay etmezsen olmaz mı?" Cevap gelmeyince ekledi: "Sen bir kütüphanesin. Senin espri anlayışın olamaz ki."

"Bu gece Eanraka'dan seni getirmesini istediğime göre..."

Gözleri kocaman olan Alex, "İşte! Yine yaptın! Sen kimsin? Ve tanıdığım Kütüphane'ye ne yaptın?"

"Ben neysem oyum ve neysem o olmaya devam edeceğim. Dün de bugün de sonsuza kadar da aynıyım," diye cevap verdi Kütüphane.

Gözlerini kırpıştıran Alex, anlamaya çalıştı. "Doğru. Şey, *sonsuza dek* demişken, beni nasıl tanıdığın konusuna geri dönelim."

"Bence onun yerine neden burada olduğun konusuna geçelim," dedi Kütüphane.

"Neden burada olduğumu biliyorsun, yoksa Eanraka'yı peşimden göndermezdin," dedi Alex. "Ancak yine de bilmem lazım. Beni kendi zamanıma geri götürebilir misin?"

Kütüphane'nin cevabını beklerken, Alex'in kalbi küt küt atıyor; kulaklarında, hızla akan nehrin sesi yankılanıyordu.

Sonunda Kütüphane'nin sesi duyuldu ama Alex beklediği cevabı alamadı.

"Sana cevap vereceğim, Alexandra... Ama önce bir şey göstermek istiyorum. Seni bu gece buraya bu yüzden çağırdım."

"İlgimi çektin," dedi meraklanan Alex.

Nehir aniden sustu ve tanıdık üç kaya parçası yüzeye çıktı. Alex korkudan yerinden sıçradı. Kayalar, yeni açılan kapıya giden bir köprü oluşturdular. Kapı açıktı ama Alex, kapının nereye açıldığını göremiyordu.

"Bu kapının geldiğim yere açıldığını düşünmek, çok mu iyimser olur?" diye sordu köprüye doğru giderken.

"Burası seni hiçbir yere çıkarmayacak ya da belki bir yere çıkaracak. Buna sadece sen karar verebilirsin."

"Bulmaca gibi konuşmandan nefret ediyorum," dedi Alex, iç çekerek.

"Kapıdan geç, Alexandra... Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Böyle bir vaat üzerine daha ne bekliyorum ki, diye düşünen Alex, derin bir nefes alıp kapıya yaklaştı. *İşte, hiçlik geliyor.*

Kütüphane'nin kapılarından geçerken, daha önce yaşamadığı bir şey yaşadı bu defa. Fiziksel bir temas hissetti. Sanki tenini yağ bağlıyordu. Bir örümcek ağından, bir suyun içinden veya hepsinin birden içinden geçiyor gibiydi. Diğer tarafa geçtiğinde görüşü netleşene dek başını birkaç kez salladı ve önündeki manzarayı görünce geriye doğru sendeledi.

Medora'nın başkenti Tryllin'deydi.

Ya da şehirden artakalanlarda.

Karşısında, bir zamanlar gelişmekte olan metropolün için için yanan enkazı duruyordu. Şehrin merkezi, o görkemli sarayın yarısı yıkılmış ve geri kalanı da çökmüştü. Artık dumanı tüten bir kraterden başka bir şey değildi. Sokaklarda yardım isteyen, acı içinde bağıran, koşanlar vardı. Her yer alevlerle kaplıydı.

Alex dehşet içinde olduğu yerde donakaldı.

"Burada ne oldu böyle?" diye fısıldadı kendi kendine. Ya da... o öyle sandı.

"Burası *gelecek*, Alex."

Hızla başını çevirince yanında beliren sesin sahibiyle karşılaştı. Onu son gördüğünden beri hiç değişmemişti. Baş döndüren mavi gözleri, Alex'in gözlerini âdeta ele geçirdi. Kız şaşkınlık içinde ismini söyledi: "Kaiden?"

"Burası gelecek," diye tekrar etti Kaiden, "ya da başarısız olursan, öyle olacak."

Yirmi Bir

"Sen gerçek değilsin," diye haykırdı Alex. "Bunların hiçbiri gerçek değil, olamaz."

"Henüz gerçek değil," dedi Kaiden. "Ancak olacakları yalnızca sen durdurabilirsin."

"Sen nasıl... sen *nesin*?" diye üsteledi Alex.

Çocuk kızın yüzüne bakmak için önüne geçti. "Ben bilinçaltından kılavuz olarak çağırdığın tezahürüm."

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Nesin nesin?"

Çocuk hafifçe gülümsedi. "Şu an bir simülasyondasın, Alex. Aven'a yenilirsen gelecekte neler olabileceğini gösteren bir sanal gerçekliktesin."

Alex, yanan şehre baktı. "Demek ki haklıydım... Bunların hiçbiri gerçek değil. Sadece... bir olasılık."

Kaiden uzandı ve Alex'in kolunu tuttu. Ona temas ettiği an dünya döndü ve Alex, kendini Tryllin'de değil, Akarnae'de buldu.

Alex, çocuğun dokunuşuna mı yoksa içinde bulunduğu yeni manzaraya mı daha çok şaşırsa, bilemedi.

Akarnae çorak bir yere dönüşmüştü. Fee Gölü ve Paedris Dağı olmasa Alex burayı asla tanıyamazdı. Gerçi nehir kan rengine

bürünmüş ve dağ, bir kül yığını gibi gökyüzüne yükselmişti. Ancak bunlar akademiyle kıyaslanınca hiç kalıyordu. Geride yalnızca çökmüş binalar ve yerle bir olmuş ormanlar kalmıştı.

"Olasılık ya da değil. Buraya, geleceğimizin nasıl olabileceğini sana göstermeye geldim."

Gözlerini manzaradan çocuğa doğru çeviren Alex, "Neden sen?" diye sordu.

Kaiden kızın gözlerine baktı. "Beni seçtin."

Alex çok şaşırdı. "Pardon?"

"Benimle kendini güvende hissediyorsun."

"Ben, *ne*?"

Çocuğun gözlerinde kendinden emin bir ışık yandı. "Devam et, Alex. Eğer kendine bile itiraf edemeyeceksen, kime itiraf edeceksin?"

"Sen hayal gücümün bir yansımasısın," diye tıslad Alex. "*Gerçekten.* Bu konuşmayı aslında kendimle yapıyorum."

Çocuk güldü. Sesi o kadar canlıydı ve Kaiden'inkine o kadar çok benziyordu ki Alex'in tüyleri diken diken oldu.

"Söylediklerim doğruydu. Bilinçaltın, burada göreceklerinin travmatik olduğunu biliyordu ve yanındayken kendini rahat hissettiğin bir kılavuz seçti."

"Yanındayken kendimi rahat hissettiğim bir sürü insan var. Neden listenin en başındaki sensin?"

"Birini söyle, Alex."

"Jordan," dedi, aklına ilk gelen ismi söyleyen Alex.

Kaiden başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Şu an o Aven'ın *etkisi* altında olduğundan, bilinçaltın onun yanında hiçbir şekilde güvende olmayacağını biliyordu."

"Kötü bir örnek oldu," diye itiraf etti Alex. "Peki ya Bear? D.C.? Onları, seni tanıdığımdan çok daha iyi tanıyorum."

"Şu an sanal bir senaryo olsun olmasın... Jordan'ı kaybettikten sonra sırf diğerleri birbirlerini uzun süre yalnız bırakmasınlar diye, içlerinden biriyle herhangi bir yere gitmek istemezdin."

Alex henüz bunu kabullenmeye hazır değildi. "Peki ya ailem?"

Kaiden başını yine iki yana salladı. "Hepsi zihninde olup bitiyor olsa da onları asla tehlikeye atmak istemezdin."

"Darrius. Fletcher. Roka. Kyia, Zain... Lanet olsun, hatta Avcı ve Karter. Hepsine güveniyorum."

"Güveniyorsun ama kendini en çok benim yanımda güvende hissediyorsun." Kendini tutamayıp gülümsedi. "Sen istediğin kadar inkâr et, ikimiz de gerçeği biliyoruz."

"Çok gıcıksın."

Kaiden bir kahkaha patlattı. "Ben gerçek değilim, unuttun mu?"

"Bu, seni daha da gıcık yapıyor."

Kaiden'in yüzünde yine ciddi bir ifade belirdi. "Fazla zamanımız yok. Hazır mısın?"

"Tüm dünyayı hayal kırıklığına uğratırsam, gelecekte olacakları görmeye mi?" dedi Alex, acı dolu bir sesle. "Hazırım. Yolu göster."

Kaiden'in elini tutan Alex, çocuğun gösterdiği yıkılmış şehri ve devasa kalıntıları, gittikçe artan bir dehşetle izledi, son derece gerçekçi ve canlı bir şekilde korkunç detayları da gördü.

Gümüş rengi kan gölünün içinde yatan Astophe ile Roka'nın boş gözlerini gördü. Cesetlerin tepesinde zafer kazanmış gibi dikilen, bulabildikleri tüm ölümlüleri öldürmeleri için garsethlerine ve zeltoraya emirler yağdıran Kral Aven'ı gördü.

Evler yıkılmıştı.

Aileler katledilmişti.

Köyler yerle bir olmuştu.

Üstelik, Aven'ın hedefi sadece insanlar değildi. Ağaçlarda yaşayan Jarnocklardan, karada ve denizde yaşayan Fliplere kadar, Alex'in hiç karşılaşmadığı diğer tüm türleri de katletmişti. Güçlü *Gölge Yürüyenler* bile onun bu zulmünden kaçamamış, karanlık şehirleri ve bu şehirde yaşayan halkları, bu karmaşada alev alev yanmıştı.

Tüm bunları görmek yeterince kötü değilmiş gibi, Alex bir de dostlarının ölümlerine tanık oldu.

Önce Bear'ı gördü. Ailesi, Woodhaven'daki evlerinden çıkartılıp, açlıktan yavaş yavaş ölsünler diye Meyarin sarayının dışındaki myrox kafeslere kapatılmıştı. Simülasyon olsun olmasın; Alex, onların yalvarışlarını ve açlıktan bir deri bir kemik kalmış bedenlerini hayatı boyunca unutmayacaktı.

Ardından, Aven'ın D.C.'yi talep edişini izlemek zorunda kaldı. Aven, prensese önce kendi ailesini öldürmesini sonra da bıçağı kendine çevirmesini emretti. Üstelik, yeni ölümsüz hükümdarlarının önünde eğilmeye zorlanan, dehşet ve korku içindeki kalabalığın önünde yaptırdı bunları.

Derken, bir grup garseth tarafından Kütüphane'nin güvenli duvarlarından kaçırılan kendi anne ve babasını gördü. Asiler, Alex'le olan bağlarını öğrenmek için Rachel ve Jack'e işkence yapmış ve sonra onları doğruca Aven'a götürmüşlerdi. Aven Rachel ve Jack'i yavaş yavaş öldürürken, ikisinin çığlıkları kadar tiz ve gürültülü kahkahalar atıyordu.

Alex'in en sevdiği kişilerin hayatları bir bir yok ediliyordu, dünyadaki iyilik bir mum gibi sönmüştü. Gördüğü her görüntüden sonra Kaiden'e yaslanmak zorunda kalan Alex, bunlara inanmamaya çalışmaktan, hiçbirinin *gerçek* olmadığını söylemekten başka bir şey yapamıyordu.

Ama gerçekti. Ya da... gerçek *olabilirdi.*

Aven tarafından *seçilen* Jordan'ın, Alex'in duyduğu en kötü sözleri söyleyerek Akarnae'ye son bir kez saldırmasını zorla izleyince... ok iyice yaydan çıktı. Sınıf arkadaşları, öğretmenleri ve akademinin kendisi, Aven'ın ölümsüz ordusuyla savaşa girdi. General Drock ve Binbaşı Tyson liderliğindeki Medora ordusu bile oradaydı. Aralarında Kaiden'in ablası, Meyarin saldırganlarına dengeleyicisiyle ateş eden Muhafız Jeera da bulunan tüm muhafızlar, onlarla birlikte savaşıyor ama direnişleri hiçbir işe yaramıyordu. Vurmayı başarsalar bile ölümlülerin silahları, ölümsüzleri hiç etkilemiyordu.

İnsanlar kendilerini çok iyi savunuyor, tüm güçleriyle karşılık veriyordu. Ama sonunda hepsi yok edildi.

Darrius öldü.

Fletcher öldü.

Karter, Avcı, Finn öldü.

Drock, Tyson, Jeera öldü.

Declan öldü.

Muharebe dersindeki diğer çocuklar öldü.

Mel, Connor, Blink, Pipsqueak ve diğer sınıf arkadaşlarıyla öğretmenleri öldü.

Herkes öldü.

Jordan'ın saldırdığı akademide de ölüm vardı.

Kaiden'le dövüşüyordu -gerçek Kaiden'le- ve havada hızla hareket eden kılıçları neredeyse bulanık görünüyordu. Jordan her ne kadar Aven'la olan bağının avantajına sahip olsa da, o kadar eşit dövüşüyorladı ki kimin galip geleceğini tahmin etmek mümkün değildi.

Ama sonra Kaiden durdu ve Jordan'a çaresizce, "Bil ki Alex seni affederdi. Son anlarında onunla beraberdim ve bir kez olsun seni suçlamadı. Şu an bile suçlamayacağını biliyorum. Sen de öyle," dedi.

Jordan'ın gözlerinde bir kıvılcım belirdi, alev alev yanan amber renkli bir duygu... Ama bir anda kayboldu ve çocuk, "Bunun doğru olup olmadığını benden daha erken öğreneceksin," dedi.

Birdenbire sırtından saplanan bir kılıç, Kaiden'in göğsünü ikiye böldü. Kılıcın buzlu tasarımı çok tanıdıktı... Öldürücü darbeyi vuran elin kendisi de öyle.

Aven, A'enera'yı Kaiden'in bedeninden çıkarırken, çocuk cansız bir şekilde yere yığıldı. Meyarin etkisi altındaki Jordan'a döndü ve elindeki efsanevi silahla bir hamlede onun boğazını kesti.

Şok geçiren Alex, ağzını elleriyle kapattı. Simulasyon Kaiden, yere yığılmasın diye Alex'i sıkıca kucakladı.

Jordan'ın boğazından fışkıran kanlar akademinin topraklarına dökülüyordu. Onun tepesinde dikilen Aven, "Tereddüt ettiğini hissetim," dedi. "Zaten tam bir baş belasıydın, her defasında benim zorlamamla savaşıyordun. Seni, sevgili Alexandra ve

dostlarına işkence etmek için sağ bırakmıştım ama artık onlar da öldüğüne göre, seninle işim bitti."

Bir sonraki olacakları tahmin eden Alex, izlemeyi kaldıramayacağı için yüzünü Kaiden'in boynuna gömse de A'enara'nın Jordan'ın etine girip çıkarken çıkardığı iğrenç sesleri ve çocuğun bir süre sonra kaybolan korkunç çığlıklarını duymak zorunda kaldı.

Jordan'ın ölümüyle birlikte Alex'in görüşü simsiyah oldu ve sahne değişti. Şu an, bir zamanlar çok güzel bir yer olan Meya'nın kalıntıları içinde Kaiden ile birlikte duruyordu.

"Burada ne oldu?" dedi çatlak bir sesle. "Aven'ın burada hükümdarlık yapması gerekmiyor mu?"

"Geleceğinde, Aven sınırsız güç arzusunun pençesine düşüyor," diye sessizce yanıtladı Kaiden. Uzanıp kızın yanağındaki yaşları sildi ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Medora'yı yerle bir ettikten sonra, ötesine geçip Freya'ya odaklanıyor."

Alex ürpererek iç çekti. "Benim yüzümden mi?"

"Çok üzgünüm, Alex... Ama Aven'ın bu gelecekte sana duyduğu nefretin eşi benzeri yok."

"İyi de *neden*?" diye haykırdı kız.

Kaiden başını iki yana salladı. "Bunu söyleyemem. Seçtiğin yolu takip edip, nereye gittiğini görerek bunu kendin öğrenmek zorundasın."

Alex gözyaşlarını tutamadı. "Ama o yol *buraya* çıkabilir. Freya'ya giden Aven'a ve Medora'daki herkesin ölümüne."

"Bu gelecekte, Aven, Freya'da değil, Alex," dedi Kaiden, kibarca. "Oraya asla gidemiyor."

Alex şaşkınlık içinde etrafına bakındı. "O zaman burada değilse, orada da değilse... peki, nerede?"

"Gitti. Tia Auranlar, onun ne planladığını öğrendiler ve kimseye zarar vermesine fırsat bırakmadan müdahale ettiler. Freya'yı kurtardılar ama Medora için artık çok geçti."

Tia Auranlar... "Sen valisyolunu yaratanlardan mı söz ediyorsun?"

Kaiden hafifçe gülümsedi. "Bundan çok daha fazlasını yapıtlar ama evet, onlar Tia Auras denen dünyada yaşayan ve hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar büyük bir güce sahip olan bir türdür. Meyarinler çok uzun yıllar önce Medora'ya sürgüne gönderildiklerinde, kökenlerini onlardan almışlardı."

Başı iyice dönen Alex, önce ne soracağını bilemedi.

"Süremiz doldu," dedi Kaiden, kızın kafasını toplamasına fırsat kalmadan. "Tüm bunları gördüğün için çok üzgünüm ancak neye karşı savaştığını, risklerin neler olduğunu bilmen gerekiyordu. Zaten kötü olacağını biliyordun fakat Aven sadece birkaç insanı öldürmekle kalmayacak, senin sevdiklerini ve hatta çok daha fazlasını öldürüp yok edecek. Medora'daki her ölümlü ölene kadar durmayacak."

Sesi zor çıkan Alex, "Ne yapmam gerek?" diye sordu.

"Zaten yapıyorsun. Sadece durma, yeter."

Kaiden'in şefkatli gözlerine bakarken dudakları titredi. "Korkuyorum, Kaiden. Böylesi bir şey için yeterince güçlü değilim. Ya bu geleceğin gerçekleşmesini engelleyemezsem?"

Çocuk bir kahkaha atıp kızın yanağını okşadı. "Ah, Alex. Senden daha güçlüsü yok." Eğilip kızın alnını öperken, "Ben sana inanıyorum," diye fısıldadı.

Bu sözlerin ardından manzara, gerçekliğe geri döndü ve Alex kendini Kütüphane'nin karanlık mağarasının zemininde yatarken buldu.

Sakinleşmek için biraz bekledikten sonra ayağa kalktı. Yine de söyleyecek söz bulamıyordu.

"Ben..." Sesi çatladığı için boğazını temizledi. "Ben bu geleceği istemiyorum."

"*Hiç kimse istemiyor,*" diye yanıtladı Kütüphane. "*Aven bile.*"

"Bunu durdurabilecek tek kişi ben miyim gerçekten?" diye sordu Alex, kelimelerin ağırlığını omuzlarında hissederek.

"*Aven'i yenebilecek tek kişi sen değilsin,*" dedi Kütüphane. Bunu duyan Alex'in içinde kocaman bir umut belirdi. "*Ancak bu geleceği engelleyebilecek tek kişi sensin.*"

Gözlerini sıkıca kapatan Alex, bu soğuk sözlerden kaçıp ısınmak istermiş gibi kollarıyla bedenini sardı.

"Beni kendi zamanıma götürebilir misin?" diye sordu.

"Eğer istediğin buysa..." diyen Kütüphane, kızın solunda bir kapı açtı.

Kapıdan bakan Alex, geçmişe düşmeden önceki son anlarını şaşkın gözlerle izledi. Gelecekteki hâli, Xiraxus'la birlikte karla kaplı ormandan havalanmaya hazırdı. Draekon kanatlarını açmış, abrassaya doğru havalanıyordu.

"O neden orada?" diye fısıldadı Alex. "Aven, Xiraxus'u neden geleceğe çekti?"

Kütüphane sessizdi.

"Eğer şimdi gidersem bunu öğrenemeyeceğim, öyle değil mi? Cevaplanmayan pek çok soruyla ayrılmış olacağım. Zain'in bir suçlu olmasını, Kyia ile Roka'nın birbirinden nefret etmesini, hatta Kraliçe Niida'nın şeffaf kişiliğinin nedenini bile öğrenemeyeceğim. Aven'ın kararlarını hiçbir şekilde etkileme ya da onun üzerinde bir iz bırakma şansım olmayacak. Gelecekte, henüz yaşanmamış olan olayları -Aven'ın aklına az da olsa girip düşüncelerini değiştirmek adına- etkilemek için hiçbir şansım kalmamış olacak."

Kütüphane yine sessiz kaldı.

"Hadi ama!" diye bağırdı Alex, kollarını iki yana açarak. "Bana bir şey söyle! Herhangi bir şey!"

Kütüphane hâlâ cevap vermiyordu. Doğrudan değil. Alex, onun yerine Earnaka'nın mağara duvarlarında yankılanan sesini duydu.

"...sen bir sebeple Medora'ya çağırıldın. Hem geçmişte hem gelecekte..."

İçi titreyen Alex, ihtiyacı olan rehberliği aldığını düşündü. Ancak geleceğine açılan kapıyı kapatmaya giderken, Kütüphane tekrar konuştu ve Alex olduğu yerde durdu.

"Düşünmen gereken bir şey var, Alexandra. Bir daha, zaman içinde geçiş yapabileceğin başka bir kapıyı asla sunmayacağım sana. Eğer şu an kalmayı seçersen, geriye yalnızca Boşluk'la dönebilecek-sin."

Yaptığı seçimin ağırlığını zaten yeterince hisseden Alex'e, bu sözler ona hiç yardımcı olmadı. Ancak artık kararını vermişti ve yolundan dönmeyecekti.

Omuzlarını dikti ve kapıyı çarpıp kapattı. Birkaç saniye içinde kapı kayboldu.

Yaptığı şeyden hiçbir şüphe duymayan Alex, karşısında duran boşluğa baktı. "Buraya ne zaman gelsem hep zor kararlar almak zorunda kalıyorum."

"Hayat zor kararlarla doludur, Alexandra. Yaşıyor olmanın en büyük kanıtı bu zaten."

"Peki, doğru şeyi yaptığımı nereden bileceğim?"

"Bu, bilebileceğin bir şey değil. Yapabileceğin tek şey, anı yaşamak ve geleceğin neler getirebileceği hakkında endişelenmemek. Yarından korkarak bugünü ziyan etme, çünkü hazır olsan da olmasan da yarın zaten gelecek."

Bu cesaret verici sözleri, içinden tekrar eden Alex sonunda, "Sanırım artık Meya'ya geri dönmeye hazırım," dedi.

Daha fazla söze ihtiyaç kalmadan, önünde yeni bir kapı belirdi.

Alex bir adım ilerledi ama tereddüt etti. "Buraya tekrar dönecek miyim? Yani geçmişteyken?"

"Ne zaman ihtiyaç duyarsan beni ziyaret edebilirsin. Ancak unutma ki ben her zaman seninleyim, bu duvarların ötesinde bile," dedi Kütüphane.

"O zaman... Bu, beni takip eden Kütüphane için *evet*, yakın zamanda buraya geri dönmek için *hayır* demek oluyor?"

Kütüphane güldü. *"Tekrar görüşünceye kadar hoşça kal, Alex."*

Alex kapıdan geçti ve mantarlardan oluşan bir halkanın bulunduğu tanıdık ormana adım attı.

"Her şeyin başladığı yere döndüm," diye fısıldadı ve kapı kaybolurken Raelia'ya şöyle bir baktı.

"Vaktini çok iyi değerlendirmişsin."

Karanlıkta yaklaşan birini gören Alex, korkudan yerinden sıçradı. Ay bulutların arkasına gizlenmiş olduğundan, Alex gelen kişiyi sadece sesinden tanıyabildi.

"Aven! Ne... şey..." diye haykırdı. "Sen neden buradasın?"

Aniden hızlanan kalp atışlarına engel olamadı. Onunla arkadaş olmayı görev edinmişti. Ama... daha birkaç dakika önce tüm dostlarını ve ailesini katlettiğine tanık olmuştu.

"Duyduğuma göre büyükbabam seni okuluna davet etmiş," dedi Aven. Yüzünü görmesine olanak tanıyacak şekilde kıza yaklaştı. "Sana *Soraya de lah Torra*'yı göstermek isteyeceğini biliyordum. Buraya valisyolu ile geri dönmek yerine, *eiden* yollarından birini kullanarak döneceğini de." Aven onu bekliyormuş gibi görünmemek için omuz silkti. "Kütüphane, şehre buradan yakın bir noktada kapılarını açmıyor. Ben de seninle burada buluşup, saraya beraber döneriz diye düşündüm."

Utanmış gibi görünüyordu ama Alex sebebini anlamadı. "Çok düşüncelisin, Aven. Teşekkür ederim."

Aven gülümsedi. "İtiraf edeyim, genelde başkalarını düşünerek hareket etmem."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Aven gerginliğini atmak ister gibi omuzlarını gevşetti. "Yemekten sonra biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Orada oturup fikirlerimi kendime saklamak benim için çok zor oldu."

Alex o gece yemekte merak ettiği bir şey sordu. "O zaman neden sakladın?"

Aven kuru bir sesle yanıt verdi: "Özellikle konseyin önünde babamla bir kez daha tartışmak istemediğim için."

"Ama bence konsey üyelerinin bazıları senin tarafını tutardı."

Aven başını kaldırdı. "Hangi tarafmış o, Aeylia?"

Vay canına, lafı gediğine koydu ha? diye düşündü Alex, içinden. Sonra onunla dalga geçiyormuş gibi sırıttı ve "Eğer bilmiyorsan, sandığından daha fazla sorunun var demektir," dedi. Hafifçe gülen Aven, kıza yaklaşıp valisyolunu çalıştırdı. "Hadi, eve gidelim."

Gümüş Orman'dan geçerlerken Aven hiç konuşmadı. Kafası bir sürü şeyle meşgul olan Alex için bu son derece iyi oldu. Kızın odasının kapısına vardıklarında Aven, "Teşekkür ederim, Aeylia," dedi.

Alex şaşkınlıkla prense baktı. "Ne için?"

"Beni yargılamadığın için. Neyi düşünmem ya da neye inanmam gerektiğini söylemediğin için. Benimle aynı fikirde olmadığını bilmeme rağmen, bana kendi fikrini zorla kabul ettirmeye çalışmadığın için."

Prensin cevap beklediğini fark eden Alex, "Seni hangi hakla herhangi bir şeye inandırayım ki? Sonuçta, değer yargıların sana aittir. Hiç kimse sana nasıl hissetmen gerektiğini söyleyemez." Her ne kadar tersini dilese de, söylediği her sözde çok samimiydi.

Aven rahatlamış gibi gözlerini kapadı. "Bunu söylemen benim için çok önemli."

Bu ağır atmosferi hafifletmek isteyen Alex sırıtarak, "Şimdi öyle düşünebilirsin belki ama sen yine de dikkatli ol, prens bey. Ölümlülerin yaşam tarzını senin bilincine işlediğimde, insanlara o kadar âşık olacaksın ki onlarla birlikte günbatımına doğru yol almak isteyeceksin," dedi.

Aven bir kahkaha patlattı. "Öyle mi?"

Bunun tersine bir tepki bekleyen Alex'in içi rahatladı. "Kesinlikle öyle," dedi, kendinden emin bir vaziyette.

"Yanılıyor olabilirim ama bunu yüksek sesle söylediğin an, 'işleme' kısmı pencereden uçup gitmiş oldu."

"Yoo, olamaz. Ben de kendimi kurnaz sanırdım," dedi aptalı oynayan Alex.

Aven yine güldü ve kızı kapıya doğru itti. "Ölümlü espri anlayışın bana bulaşmadan evvel odana gitsen iyi olur."

"Meyarinler hastalıktan ölmez ki. Bu da bizi, kapacağın her hastalığın seni daha da iyileştireceği sonucuna götürür. Yani kendinin daha gelişmiş ve yeni hâline. *Aven 2.0*'a."

Prens, gözlerini devirerek, "İyi geceler, Aeylia," dedi.

"Merak etme, yarın bunu konuşacak çok vaktimiz olacak," diye sırıttı Alex. "Ve sonraki gün, sonraki gün, sonraki gün, sonraki..."

"Yıldız ışığı aşkına, susar mısın?" diye mırıldandı Aven. Bu defa biraz daha sertçe, kızı kapıya doğru itti. Alex odasına girdikten sonra da kapıyı çekip kapattı.

Alex, o an, onunla karşılaştığından beri, yapacağını asla düşünmediği bir şey yaptı.

Güldü.

Yirmi İki

Alex, ertesi gün, kütüphanede, yedi hanenin tarihiyle ilgili okuduğu monoton kitabı *pat* diye kapadı.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldıran Kyia'ya, "Anlamıyorum," dedi. "Konu *Roka.* Ondan neden hoşlanmıyorsun?"

"Herkes seninle kendi dilinde iletişim kurmak istiyor olabilir ama bunu ben de isteyeceğim diye bir şey yok. Meyarinceni geliştirmelisin," diye cevap verdi Kyia.

Alex sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı. "Hadi ama, Kyia. Sen de ortak dili herkes kadar iyi konuşuyorsun."

Kyia sessizliğini koruyunca, Alex gözlerini devirerek Meyarince konuşmaya başladı. "İyi," dedi artık iyice akıcı olan Meyarincesiyle. "Ama bunu sorduğum sorudan kaçınmak için yaptıysan, bir daha düşün."

"Neymiş o soru?"

Alex ona dik dik baktı. "*Roka,* Kyia. Onunla ne sorunun olduğunu anlamıyorum."

Kyia ayağa kalkıp, en yakın kitap rafına gidip bir şeyler arar gibi yaptı. "Neden bu konuda böyle ısrarcısın? Sanki her gün her şeyi tekrar anlatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Anlattıkların mantıksız da ondan!" diye haykırdı Alex. "Tekrar edeyim, konu Roka!"

Kyia kıza döndü ve rahatsız olmuş gibi baktı. "Eğer bu kadar mükemmel olduğunu düşünüyorsan, *sen* neden ona talip olmuyorsun?"

Gülse mi... rahatsız mı olsa... bilemeyen Alex, şaşkın bir ses çıkardı. Aralarındaki tuhaf yaş farkına rağmen, aynı *türde* olmadıkları gerçeği de mevcuttu. Bu, Alex için... ödüllü bir inekle eşleşmek gibi bir şey olurdu. Kısacası, Kyia'nın ima ettiği gibi *herhangi* bir Meyarin ile birlikte olma fikri, Alex için son derece yanlıştı.

Tabii ki bunları açıklamayacağından sadece sırıttı ve "İnan bana, tipim değil," demekle yetindi.

Kollarını havaya kaldıran Kyia, "O zaman neden benim için de aynısı olabileceğini kabul etmiyorsun?" dedi.

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız da ondan!" dedi, çöpçatanlık konusundaki girişiminin bir işe yaramadığını düşünen Alex. "Ona bir şans versen yeter."

Kyia kızın yanına oturdu. "Onun gibi kendini beğenmiş, aşırı öz güvenli, kibirli, burnu büyük bir *kregon*a neden şans verecekmişim?"

Bu sıfatların benzerlerini art arda ve hızla sıralıyordu.

"*Kregon* dışında saydığın tüm sıfatlar aynı anlama geliyor, biliyorsun."

"Öööf!" diye bağırdı, arkasına yaslanıp başını öfkeyle iki yana sallayan Kyia.

"Kelime haznesinin çok geniş olduğunu itiraf etmek lazım ama," dedi, rafların arkasından beliren Roka. "Özellikle kibirli *ve* burnu büyük bileşimi çok hoşuma gitti. Asırlık bir şiir gibiydi."

Alex, Kyia için korksa da kahkasına engel olamadı. Prensin zamanlaması hakikaten çok komikti, tabii üzerine atılan bu zalimce iftiralara verdiği esprili tepki de.

"Lütfen bir dahaki sefere kendini tutma, tatlı Kyia," dedi gülümseyen ve gözleri haylaz haylaz parlayan Roka. "Aksi takdirde Aeylia, bizim gerçekten *birbirimiz için yaratılmış olduğumuza* inanacak."

Zavallı Kyia nasıl tepki vereceğini bilemiyor gibiydi. Onun yerinde Alex olsaydı, Roka'ya hemen laf sokmak isterdi ama Kyia çok onurlu biriydi. Tabii bir de Roka ile birlikte büyüdüğü için, bu gerginliği ilk kez yaşamıyorlardı.

"Yüzüne söylemeyeceğim bir şey söylemedim," dedi, kollarını göğsünde birleştirip bacaklarını çaprazlayan Kyia.

"Ancak bana olan ilgini hiç bu kadar sık göstermiyorsun," diye cevap verdi Roka, üzerine basa basa. "Oysa beni dikkate almadığını sanırdım ama şimdi bana karşı olan tutkulu hislerin üzerinde uzun uzun düşündüğünü görüyorum. Çok duygulandım, Kyia. Gerçekten."

Alex gülmemek için kendini zor tuttu. Kyia'nın gözlerini kısıp, kendisine baktığını görünce hemen sustu.

"Onun için neden bu kadar iyi şeyler düşündüğünü anlıyorum, Aeylia," dedi Kyia da aynı alaycı tavırla. "O gerçekten etkileyici biri."

"Özelliklerimi sıraladığın o uzun listene bunu da ekleyebilirsin," diyerek göz kırptı Roka. "*Kregon*'un hemen üzerine yazıver."

Gülmemeliyim, gülmemeliyim, diye içinden tekrarlayan Alex, maalesef başarılı olamadı. Öksürüyormuş gibi yapmayı becererek kahkahasını gizledi ve Kyia ona dik dik bakmadan önce, hemen araya girip, "Bu gece geç saate kadar kralla olacağını sanıyordum," dedi alıştığı ortak dille.

"Babamın bana tüm gün ihtiyacı olmadığı anlaşıldı," diye cevap verdi Roka. "Belki siz de öğleden sonra biraz ara vermek istersiniz diye düşündüm."

Alex, Meyarin Yüksek Meclisi hakkındaki sıkıcı dersin biteceğini duyunca çok sevindi.

"Aven, bugün hep birlikte biraz dinlenmek için saraydan çıkıp her şeyden uzaklaşmamızı önerdi bana," diye devam etti Roka.

"Bu, Aven'ın fikri miydi?" diye sordu Alex. Roka başını sallayınca, "Peki, sana uyar mı? Yani onunla vakit geçirmek? Geçen hafta olanlardan sonra..." diye ekledi.

"Neden söz ettiğini anlıyorum, Aeylia," dedi Roka, kibarca. "Aven'ın ölümlüler hakkındaki düşüncelerine kesinlikle karşı çıkıyor olabilirim ama aramızda ne geçerse geçsin, o her zaman benim kardeşim ve en yakın dostum olarak kalacaktır."

Alex, gözlerindeki ifadeyi okutmamak için sırtını prense döndü. *Ah, Roka. Bir bilseydin...*

"Hem *uçurumdan atlamak* herkesi bir araya getiren en iyi aktivitedir," diye ekledi Roka, heyecanla.

"Uçurumdan atlamak mı?" dedi Kyia. O bile çok heyecanlanmışa benziyordu. "Neden daha önce söylemedin?"

"Eğer daha önce söyleseydim, hiç önemsemediğin sayısız kişilik özelliklerimi taşkın bir şekilde dile getirdiğini duyamazdım."

Kyia cevap vermeye hazırlandı ama Alex araya girdi.

"Müthiş bir zekâ örneğini yarıda kesme riskini aldığımı biliyor olmama rağmen," dedi alaycı bir şekilde, başıyla Kyia'yı göstererek, "Roka, hayatım boyunca konuştuğum bu dilde hiç kimsenin 'taşkın' kelimesini cümle içinde kullandığını duymadığımı sana söylemek isterim. Seni alkışlasam mı yoksa boş zamanlarında sözlük okumayı bırakıp hayatını yaşaman gerektiğini mi söylesem, bilemiyorum."

Bunun üzerine Kyia bir kahkaha patlattı, hatta Roka bile gülmeye başladı. Bu tavrıyla, alıngan biri değil de mükemmel bir prens olduğunu birkez daha kanıtlamıştı.

"Bunu aklımda tutacağım, Aeylia," dedi neşeli bir sesle. "Belki de seni Altın Kayalık'tan iterken hem de."

"Aslında bu konuya geri dönmene sevindim," dedi Alex, ayağa kalkıp. " 'Uçurumdan atlamak' derken tam olarak neyi kastettin?"

Alex, Roka'nın gözlerinde beliren ışıldan hiç hoşlanmadı. Prens, Alex'i yanına çekince Kyia da onlara katıldı, ikisinden biri -muhtemelen Roka- valisyolunu çalıştırınca, Alex geri çekilemedi.

"Burada olan bitenden rahatsız olmadığımı söylemeyeceğim doğrusu!" diye bağırdı Alex, uğuldayan rüzgârın sesini bastırmak için. Ama aldığı tek cevap, ikisinin de sırıtarak bakan yüzleri oldu.

Valisyolu, Aven'ın manzara izlemek için Alex'i daha önce götürmüş olduğu noktada durdu. Alex korkusunu belli etmemek için nefesini toparlamaya çalıştı. Tıpkı ilk seferki gibi, bu noktadan şehrin mükemmel manzarası çok iyi görülebiliyordu. Ama *uçurumdan atlamak* fikrinin ne olduğuna aklı takılmış olan Alex için şu an bu manzara hiç de keyifli değildi.

"Hiç gelmeyeceksiniz sandım, ağabey," dedi, onlara arkadan yaklaşan Aven.

Alex onun yalnız olmadığını gördü. Niyx'i de getirmişti. İkisi de tıpkı Roka gibi ince birer pantolon ve tişört giymişti. Ayakları çıplaktı. Zırh takmamışlardı, silahları da yoktu. Kılıkları tıpkı gelecekteki Jordan ve Bear'a benziyordu. Kot hariç tabii ama zaten *hiçbir* Meyarin'in kot giyeceği hayal edilemezdi. Bu, bir draekonun puantiyeli elbiseler giymesi kadar tuhaf olurdu.

Öte yandan Alex ile Kyia, Alex'in hafta boyunca giymeye alıştığı yazlık elbiseler giymişlerdi. Uçurum atlayışına uygun olmayan zarif ve şık kıyafetlerdi.

"Güzel Aeylia," dedi Niyx. Şarkı söyler gibi, cesur bir şekilde kollarını kızın omuzlarına attı. "Ben de buraya gelme konusunda sıkıntı yaratmamanı umuyordum. Seni görünce günüm daha da güzelleşti."

Alex onun ağır kollarından kurtulmaya çalıştı ama Niyx daha da sıkı sarılarak onu kendine doğru çekince, Alex kaşlarını çattı. Niyx, çok sevdiği kedi-fare oyununu oynarken yaptığı gibi, ona dolu dolu sırıttı.

"Tamamlaman gereken bir kotan var mı?" diye sordu, Niyx'i sert bir şekilde göğsünden iten Alex. Adam yerinden kıpırdamadı bile.

"Kota mı?" dedi, parlak ametist gözleriyle kıza tepeden bakarak.

"Bilirsin, her gün belirli bir sayıda kıza asılma hedefin."

Niyx'in gözleri daha da parladı. "Merak etme, kedicik. Kotam olsun ya da olmasın, senin için her zaman vaktim var. Beni görünce günün en güzel anını yaşadığını biliyorum, o yüzden seni bundan mahrum etmem."

"Ögghh," diyerek yüzünü buruşturdu Alex. Diğerlerinin kahkahalarını duymazdan gelip Niyx'i bir kez daha itti ve Aven yardımcı olmak için araya girdiğinden, bu defa başarılı oldu.

"Sikletinin altındaki kişilere yumruk attığın için bravo, Ny," dedi prens ve arkadaşını Alex'ten uzaklaştırdı. "Ancak geçtiğimiz hafta Aeylia'nın seni nasıl reddettiği ile ilgili bana verdiğin gereksiz detaylardan anladığım kadarıyla, belki de bir sonraki flörtünü başka yerde araman daha iyi olur."

Niyx kıza doğru bakıp haylaz haylaz gülümsedi. "Yakında ağıma düşer. An meselesi."

"Cidden," dedi Alex. "Galiba ağzıma biraz kusmuk geldi."

Niyx dâhil herkes buna kahkahalarla güldü.

"Gel," dedi Aven, elinden tutuğu kızı uçurumun kenarına götürerek.

Alex ayaklarını sıkıca yere basıp Aven'a sokuldu. "Biri neden burada olduğumuzu bana açıklayabilir mi lütfen? Roka, *uçurumdan atlamak* dedi ama herhalde buradan..." Dördünün yüzündeki heyecanlı ifadeyi görünce sustu. Ne kadar yüksekte olduklarını merak edip şöyle bir aşağı baktı. "Bir dakika, eğer bu uçurumdan atlamayı düşünüyorsanız hepiniz delirmişsiniz."

Niyx surat astı. "Saçmalama, Aeylia. Bu, intihar olur." Alex kaslarının gevşediğini hissetti, ta ki Niyx sözlerini şu cümleyle bitirinceye kadar: "Şuradan atlayacağız."

Onun işaret ettiği yere doğru bakınca devasa şelaleyi gören Alex'in yüreği ağzına geldi. Bütün vücudunu bir korku kapladı. "Yoo, yoo. Mümkün değil."

Ancak daha fazla itiraz etmesine fırsat kalmadan herkes bir araya toplandı ve valisyolu harekete geçerek onları hızla akan şelalenin ortasındaki bir kayalığa bıraktı. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki sıçrayan sular Alex'i birkaç saniyede sırılsıklam etti. Suyun ve rüzgârın sesi kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılanıyor; ayağının altındaki platform, suyun akış şiddetinden korkunç şekilde titriyordu.

"Hepiniz delirmişsiniz!" diye bağırdı sesini duyurmaya çalışarak ve Aven'ın elini sıkıca tuttu. Gerçi Aven da onu bırakmazdı. Diğer yanında duran Niyx de öbür elini nazik ama sıkıca tutunca, Alex ikisinin arasında öylece kalakaldı. Hiçbir yere kıpırdayamazdı.

"Sen hazır olana dek atlamayacağız," dedi, söylediği duyulsun diye suyun sesini bastırmak için eğilip kızın kulağına yaklaşan Aven.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Alex. "Bunu daha önce de yaptım! Şelaler ve *ben* pek kaynaşamıyoruz!"

Alex bu kadar yüksek bir uçurumdan hiç atlamamıştı ama Akarnae'deki ilk yılında Kütüphane'nin yağlı boya tablolarından birinin içindeki kocaman şelaleye *düşmüştü*. O an, hayatının en korkunç anlarından biriydi. Ama bu, ondan daha da kötüydü.

"Yapamam!" diye haykırdı ve Aven'la Niyx'in ellerinden kurtulmaya çalıştı.

Alex'in sağında duran Aven, Niyx ile yüz yüze gelecek şekilde döndü ve boştaki eliyle beline sıkıca sarılıp, Alex'e daha da çok sokuldu. Ancak Alex o kadar korkmuştu ki gelecekteki düşmanıyla arasına mesafe koymayı akıl dahi edemedi.

"Sana söz veriyorum, Aeylia, kötü bir şey olmayacak," dedi kızın kulağına, belini hafifçe sıktı. "Artık bizden birisin. Ölümlü korkularını bir kenara bırak ve bir Meyarin olarak bu anın tadına var. Kendini hiç hissetmediğin kadar özgür hissedeceksin."

Kızın hâlâ ikna olmadığını görünce sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Anı yaşa, Aeylia. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

Alex, çocuğun nazik sesinden mi, samimi bakışlarından mı, yoksa öz güveninden mi; bilmiyordu ama sözlerinden çok etkilendi, bunlar daha dün gece Kütüphane'nin de ona söylediği sözlerdi. *Anı yaşa.* Bu, korkutan bir düşünceydi ama belki, sadece bir an için yapması gereken şey tam olarak buydu.

"Xira?" diye seslendi zihninden. *"Beni duyabiliyor musun?"*

Draekon ona bir saniye içinde cevap verdi: *"Her şey yolunda mı, Alex? Tedirgin... hissediyor gibisin."*

"Eğer buradan atlarsam..." Zihninden, şelalenin görüntüsünü yolladı ona. *"...sağ kalma şansım nedir?*

Xiraxus'un gök gürültüsü gibi kahkahası, suyun sesini bile bastırarak kızın kulaklarında yankılandı. *"Duruma göre değişir."*

"Hangi duruma?"

"Yüzme bilip bilmediğin durumuna."

Öfkeli bir ses çıkaran Alex, bunu zihninde kelimelere dökmeyi başarabildi: *"Eğer doğru anladıysam, ben ölünce sen de ölürsün. Şu an bana tamamen dürüst olman, senin kendi çıkarına olur."*

Draekon yine yüksek sesle güldü ama neyse ki kıza doğrudan cevap verdi: *"Ölümlü gibi atlarsan başın belaya girer. Meyarin gibi atlarsan çok keyif alırsın. Ancak her iki durumda da atla, Alex. Uçmak sana iyi gelecektir."*

Alex, onunla birlikte Draekora'daki bulutların üzerinde uçtuğunu ve hissettiği imkânsız özgürlük hissini anımsadı bir anda.

"Yakında," dedi Xira, düşüncelerini okur gibi. *"Yakında yine birlikte uçacağız."* Bu sözün ardından kızın zihnini terk etti.

Tüm cesaretini toplayan Alex, en sağdaki Roka'ya, Kyia'ya ve sonra Aven'a, ardından da Niyx'e baktı. Böyle beklenmedik bir arkadaş grubuyla nasıl el ele durduğunu merak etti. Onlar da aslında ürkütücü bir şekilde Alex'e benziyordu. Niyx'in şakacı küstahlığı, Kyia'nın alaycı mizahı, Roka'nın düşünceli zekâsı ve en şaşırtıcı olanıysa... Aven'ın beklenmedik nezaketiydi. Çok tuhaf

da olsa onlar gerçekten arkadaştı. Alex, ölümlü olsa da olmasa da hepsinin onu koruyacağına inanıyordu.

Bir anda kendisini Jordan, Bear ve D.C. ile birlikte hayal etti. Jordan ile Bear, hiç şüphesiz Alex'in heyecanına sırıtıyor olurlar, D.C. ise onunla aynı endişeleri paylaşır ve atlamayı düşünmüyordukları delirmiş olduklarını söylerdi. Ama Alex gerçeği biliyordu... düşerken çığlık çığlığa bağırsa bile prenses yine de onlarla birlikte atlardı.

Hem saçma hem de acı dolu bir sıla hasreti hissetti... Saçmaydı çünkü teknik olarak hiçbir şeyi özlemiyordu. Zira zamanda donmuş olan arkadaşları, onun geri dönmesini bekliyor olamazlardı, farkında bile değildiler. Ancak Alex için zaman ilerliyordu ve eğer onları bir daha görmek istiyorsa, hayatının bir sonraki dakikalarından sağ çıkması gerekiyordu.

Kendini merkeze aldı ve algılarının yükselmesi için odaklandı. Alex'in Meyarin kabiliyetlerini çalıştırması, eski bir dostu kucaklamak ya da köpüklü bir küvete girmek gibi rahatlatıcıydı. Gözlerini açtığında karşısındaki manzara çok daha muhteşem bir hâl almıştı.

Ayrıca çok daha korkunç.

Anın mucizesini kucaklamaya kararlı bir şekilde, yüzüne az da olsa gerçekçi bir gülümseme yapıştırdı ve hafifçe titreyen sesiyle, "Hadi, atlayalım," dedi.

Roka, Kyia ve Aven sevinçle bağırarak el ele tutuştular. Niyx ile Aven kızın ellerine daha da sıkı yapıştı.

"Bir!" diye bağırdı Roka.

Alex'in kalbi güm güm atıyordu.

"İki!" diye devam etti Niyx.

Alex daha atlamadan bayılacağını düşünmeye başladı.

"Üç!" diye haykırdı Aven.

Ve el ele tutuşan beşli, Altın Kayalıklardan vadide hızla akan çağlayana atladılar.

Ciğerleri sökülene kadar bağıran Alex, bir yandan da Aven'a hak verdi. Daha önce kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

Yirmi Üç

Eğer biri, Alex'e; geleceğin psikopat Aven'ı, onun sağ kolu Niyx ve ilişkilerinin "nişanlanacağız-ama-şimdilik-birbirimizden-nefret-ediyoruz" aşamasındaki Roka ve Kyia ile birlikte kayalıklardan şelalere atlayarak son derece eğlenceli vakit geçireceğini söyleseydi, Alex asla inanmazdı. Ancak işin aslı Alex en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Sadece birkaç saat için olsa da, tüm kaygılarından ve korkularından kurtulmuştu. Kütüphane'nin ve Aven'ın tam da ona yapmasını söylediği gibi, anı yaşamıştı.

Ve. Bu. *Harikaydı.*

Sırılsıklam bir vaziyette kahkahalar atarak saraya geri döndüler ve geç de olsa mutfakta akşam yemeği yiyip, beşi birlikte odalarına çıktılar. Alex yorgunluktan ıslak giysilerini zar zor çıkarıp ipek geceliğini giydikten sonra kendini yatağa attı ve anında uykuya daldı.

Ancak tüm yorgunluğuna rağmen, birkaç saat sonra biri, onu omzundan sarsıp ismini fısıldayınca uyandı.

"Sakin ol, benim."

Başka bir zaman Aven gecenin bir yarısı onu böyle uyandırsaydı, Alex hemen A'enarasına uzanır ve tüm gücüyle ona

saldırırdı. Ama birlikte geçirdikleri eğlenceli günün ardından böyle bir şeye teşebbüs etmedi.

"Bu-ra-da ne a-rı-yor-sun, A-a-aven?" dedi esneyerek. "Saat gece yarısını geçmiş olmalı."

"Çok geç olduğu için üzgünüm ama sana bir şey göstermek istiyorum."

"Neden kapımı kilitlemiyorum ki?" diye homurdanan Alex, döndü ve yüzünü yastığa gömdü.

"A-ey-li-aaaah," dedi Aven, yalvarır gibi. "İnan bana, bunu kaçırmak istemezsin."

Alex öfkeyle homurdanıp doğruldu. "Buna değse iyi olur."

Aven zafer kazanmış gibi sırıtarak kıza bir kadeh uzattı. "Şunu iç, hemen ayılırsın."

Laendra şurubundan birkaç yudum alan Alex, prensin söylediği gibi anında ayıldı. Kendini, sanki günlerce uyumuş ve dünyayı ele geçirmeye hazırmış gibi hissetti.

Aven'ı odasından çıkartıp gece kaçışı diye nitelendirdiği -tayt, bot, bele oturan siyah bir tunik ve bir pelerin- kıyafetler giyen Alex, koridorda prensle buluştu. Aven tek kelime etmeden onu yanına çekip valisyolunu çalıştırdı.

"Neler olduğunu anlatacak mısın bana?" diye sordu Alex, saraydan çıkıp şehre doğru giderlerken.

"Anlattım zaten. Sana bir şey göstermek istediğimi söyledim."

"Biraz daha detay verebilirsin."

Ama cevap vermesine gerek kalmadı, çünkü valisyolu onları Kızıl Hırsız'ın hemen önündeki karanlık ara sokağa bıraktı.

Alex homurdanarak, "*Narsae de Trigon* mu? Gerçekten mi, Aven?" dedi.

Çok şaşıran Aven, "Buraya daha önce geldin mi?" diye sordu.

"Hatırlamak istediğim bir anı değil," dedi Alex. "Neden buradayız?"

"Biliyorum, burası... hijyenik bir yer sayılmaz ama inan bana, buraya gelmemizin iyi bir sebebi var."

"*Hijyenik* demek istemedin," dedi, prensin peşinden aşağıya inen Alex.

"Hayır, kesinlikle onu demek istedim, çünkü bir gün bir salgın falan çıkarsa başlangıç noktası kesinlikle burası olur."

Loş tavernaya adım atan Alex, prensin sözlerine katılmadan edemedi. İnsan olduğu için hastalıklara daha yatkındı. Bu yüzden, hiçbir şeye dokunmaması gerektiğini kendine hatırlattı. Iyykkk.

"Tohro," dedi Aven, barın arkasından kendilerini süzen iri yarı adamı selamlayarak. Adam, Aven'ı görmeyi bekliyor gibiydi ama Alex'i görünce çok şaşırdı.

Alex de çok şaşırdı ama onu yeniden gördüğü için değil. İçeride hiç kimseyi görmediği için. Bar boştu.

"Hepsi arkadan çıktı," dedi Tohro, prense. "Burayı istediğin gibi erken saatte kapattım. İşin bitince kilitleyip çıkarsın."

Aven adama başını salladı ve kendinden emin adımlarla kızı barın derinliklerine doğru götürdü.

"Cidden, Aven," dedi teninde bir ürperti hisseden Alex. "Neden buradayız?"

Aven, şüpheli lekeler ve pislikle kaplı eski bir ahşap kapının önünde durdu.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum, Aeylia."

Alex, rahatsız olmuş gibi baktı ona.

Aven gözlerini kıza kilitleyip, "Sadece bu gece için, ölümlülerle büyüdüğünü unutmanı istiyorum."

Alex'in kalbi hızla atmaya başladı. "Ne?"

"Seni onlar büyüttüğü için insanlara sempati beslediğini biliyorum. Ama bu gece açık fikirli olmanı ve sadece... dinlemeni istiyorum. Belki olayları başka bir açıdan görebilirsin."

"Aven..."

"Bu benim için gerçekten çok önemli, Aeylia," dedi, gözlerinde amber gibi altın sarısı pırıltılar beliren Aven, sessizce. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Çok şey istiyorsun," dedi Alex, tüm samimiyetiyle, çünkü Aven ondan imkânsızı istiyordu.

"Farkındayım ama sadece bir gece. Dilediğin zaman gidebilirsin ancak en azından bir süre kalmanı umuyorum. Sonra yine insanları sevmeye devam etmekte özgürsün."

Nasıl tepki vereceğini bilemeyen Alex, kapıya yöneldi. "İçeride kim var?"

"Sadece birkaç arkadaşım."

Alex, neler olduğunu anlayınca çok sarsıldı. "Şey... Peki, ne yapıyorlar?"

Aven gizli bir şey oluyormuş gibi gülümsedi. "Beni bekliyorlar."

Sonra kapıyı açtı ve Alex bunun bir *garseth* toplantısı olduğunu hemen anladı... Yani Aven'ın orijinal asilerinin toplantısı.

Geleceğin katilleriyle yapılan ilk toplantılardan birine tanıklık ettiğinin farkında olan Alex, herhangi bir isyan hareketi göremedi. Ne şiddet içeren sözler ne masumları katletmekle ilgili cümleler ne de kan dökülmesi gerektiği ile ilgili herhangi bir şey yapılıyordu. Bir avuç genç Meyarin bir odada toplanmış, bir şeyler yiyip içiyor ve sohbet ediyordu. Yedikleri şey, Alex'e şüpheli geldi, çünkü hepsini Tohro getirmişti ve Aven'ın da dediği gibi *Narsae de Trigon* dünyanın en temiz yeri sayılmazdı.

Herkes, Aven'ı coşkuyla karşıladı. Ardından prens, kızı bir köşede bırakıp, masaları ziyaret etmek zorunda olduğunu anlattı. Alex onu hayranlıkla izliyordu, çünkü Aven onlarla çok kibar konuşuyor, sanki şimdiye dek hiç duymadığı kadar önemli şeyler söylüyorlarmış gibi hepsini dikkatle dinliyordu. Darrius bir zamanlar Aven'ın aşırı derecede karizmatik bir yeteneğe sahip olduğunu söylemişti Alex'e. Onun bu odada nasıl çalıştığını gördükten sonra, Alex, Darrius'a hak vermeden edemedi.

Aven hakikaten çok etkileyiciydi.

Yine de huzursuzlanmaya başladı ve neden burada olduğundan emin olamadı.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Alex ortak dilde sorulan bu soruyu duyar duymaz arkasını döndü. "Zain?" *Hayır, lütfen, hayır.* "Sen burada ne arıyorsun?"

Zain, Alex'in onu son gördüğünde olduğu gibi yine çok paspaldı. Eline aldığı myrox bardağındaki içkiyi kafasına dikti. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?" dedi yuttuktan sonra. "İçiyorum."

Yanında geçen Meyarin'in taşıdığı tepsiden iki kadeh daha aldı ve birini Alex'e uzattı.

"*Glaeron,*" dedi. "Buraların en iyi içkisidir."

"Bu iş gittikçe güzelleşiyor," dedi, içkiye dokunmayan Alex. Zain ise koca bir yudumda kadehtekini bitirdi. "Sadece bir suçlu değil, aynı zamanda sağlam bir alkolikmişsin. Mükemmel."

"Hayatta herkesin bir rolü vardır," dedi, garip şekilde paniğe kapılmış gibi etrafı kollayan Zain. "Benim rolüm de en eğlenceli kişilerden biri olmakmış."

"Burada ne yapıyorsun, Zain?" diye üsteledi Alex.

Zain bakışlarını kıza çevirdi. "Ben de sana aynısını soruyorum, Aeylia."

"Ben ikinize de aynısını soruyorum ama cevabı zaten biliyorum," diye başka bir ses araya girdi.

Alex başını çevirince yanında kibirle beliren Niyx'i gördü.

"Güzel Aeylia," dedi, ona gün boyunca yaptığı gibi hitap etmeye devam eden Niyx. "Her zamanki gibi seni görmek büyük bir zevk."

"Daha birkaç saat önce görüştük, Niyx," dedi, onun gibi Meyarince konuşan Alex. Yanlarında bulunan kişi göz önüne alındığında, Alex bir ölümlü gibi görünmek istemiyordu. "Rahatsız edeceğin başka birileri vardır herhalde?"

"Ah, yüreğim parçalandı," dedi Niyx, elini göğsüne götürerek. "Gerçek aşkım beni böyle durmadan reddederse ben nasıl yaşarım?"

Tanrım... iyice abartmaya başlamıştı. Alex, gözlerini devirip gülümsemeye çalışmakla yetindi. Niyx, flört ediş tarzı ne kadar aptalca olsa da, gerçekten eğlenceli bir tipti.

"Atlatacağından eminim," dedi Alex.

"Biliyor musun, sanırım haklısın," dedi Niyx, aşk böceği havasından bir anda sıyrılarak. "Hem zaten konuşmak istediğim kişi *sen* değildin." Zain'e döndü. "Seni burada ilk kez görüyorum. Gelebilmene sevindim."

Hafifçe başını sallayan Zain, bir *glaeron* daha içti.

Yeni hedefinin konuşmaya hevesli olmadığını gören Niyx, tekrar Alex'e döndü. "Meya'daki en azılı yasa dışı trafiği yöneten kişinin, Zain olduğunu biliyor muydun?"

Alex midesinin kasıldığını hissetti. "Trafiği yöneten mi? Yoksa, sen..." Gözlerini Zain'e çevirdi. "Sen insan trafiği yapmıyorsun, değil mi?"

Zain gülümsedi. "Bir sürü şey yapıyorum ama sadece mal kaçakçılığı ile sınırlı."

Bu da bir şey sayılırdı. Yine de... "Ne kaçırıyorsun?"

"Ne bulursa," dedi Niyx. Zain'in omzuna sertçe vurdu. Adamın, kendisine tiksinir gibi bakmasını umursamadı. "Zenginlerden çaldığı malları şehirden gizlice kaçırıyor ve Meyarin yapımı her şeyi almak için kırk takla atan zavallı insanlara satıyor. En çok myrox mallar gidiyor sanırım, öyle değil mi, Zain?"

Kadehinin dibinde kalan içkiyi yere döken Zain, sessiz kaldı.

"Biraz yavaşlamaya ne dersin?" dedi Alex, imalı bir sesle. "İri yarı biri olmana rağmen leş gibi kokuyorsun. Eğer kendinden geçersen hiç kimse seni evine taşıyamaz."

"Onun kendinden geçmesi için fıçılarca *glaeron* lazım," dedi, bilgiç bir edayla sırıtan Niyx. "Bütün gece içer ama yine de şehrin arka sokaklarında, yolunu gözü kapalı bulur. Güven bana."

"Onu gaza getirme, Niyx," dedi Alex, kaşlarını çatarak. "İçmeyi bırakmasını istiyoruz, daha çok içmesini değil."

Niyx bir kahkaha patlattı. "O zaman sana iyi şanslar, tatlım. Zain'den içkiyi bırakmasını istemek, ticari faaliyetlerine son vermesini istemekle aynı şeydir. Yani bu mümkün değil."

"*Mümkün*," diye itiraz etti Alex. "Eğer yeni bir şey denemek isterse tabii."

Aslında, Zain'e, Roka'nın teklifini sürekli geri çevirmesinin nedenini sormanın tam vaktiydi. Ama yanlarında Niyx de olduğu için Alex, Zain'e anlamlı anlamlı bakmakla yetindi. Zira ne demek istediğini, Zain'in anladığının farkındaydı.

Zain nihayet konuştu. "Niyx, senden bile daha gıcık bir Meyarin varmış meğer."

"Hey!" diye öfkeyle bağırdı Alex.

"Aslında o muhteşem bir kız, öyle değil mi?" dedi Niyx, gülümseyerek. "Ama dikkatli ol, çünkü bu kediciğin pençeleri çok sivri."

"Pençelerine rağmen kedicikler zararsızdır," dedi, gözlerini kısarak Aven'a bakan Zain. "Asıl dikkat etmen gereken, yılanlardır. Ne zaman ısıracaklarını asla bilemezsin."

Alex, adamın sözlerinin altında yatan gerginliği hissetti ve bu iki Meyarin arasında neler geçtiğini merak etti.

Alex'in elindeki kadehi de içen Zain, "Depomu doldurmam lazım," dedi ve cevap bile beklemeden kalabalığın arasında kayboldu.

"Sevimli biri, ha?"

Alex bir kahkaha attı. "Evet, partinin can damarı. Onu neden davet ettiğini anlayabiliyorum."

"Aslında burada olmasının sebebi sosyal yetenekleri değil. Aven, onun iyi bir müttefik olabileceğini düşünüyor, zira insanlara erişimi ve diğer ticaretlerle bağlantısı var."

"Aven mı ulaştı ona?" diye sordu Alex. Çok rahatlamıştı. "Yani Zain buraya, şeye inandığı için... buradaki herkesin inandığı şeye inandığı için gelmedi mi?"

Niyx başını kaldırdı. "Buradaki herkes neye inanıyor sence?"

"Ben aptal değilim, Niyx. Bunun bir doğum günü partisi olmadığının farkındayım."

Niyx onu dikkatle inceledi. "Aven sana ne kadarını anlattı?"

Alex doğru cevabın ne olduğundan emin olamadığı için yarı yalan yarı doğru bir cevap verdi. "Yeteri kadarını anlattı."

"Buna rağmen yine de geldin?"

"Ona, açık fikirli olacağıma dair söz verdim."

Niyx bir kahkaha patlattı. "İşte, bunu görmem lazım."

"Tüm ciddiyetimle soruyorum, burada ne yapıyoruz?" dedi Alex.

Çok eğlendiği belli olan Niyx, "Sanırım sana çok da bir şey anlatmamış," diye yanıt verdi.

Kollarını göğsünde birleştiren Alex, bir şey söylememeye karar verip ona arkasını döndü.

Niyx tekrar güldü ve uzanıp kızı kendine çevirdi. "Sana anlatırım ama sırf Aven seni buraya getirdiği için... olanları duymanın bir sakıncası olmadığını düşündüğü için. Öncelikle, bilmen gereken en önemli şey bu geceki toplantının büyük bir sır olduğu. Burada olmayan hiç kimsenin bu toplantıdan haberi olmamalı. Yani ne Roka'nın ne Kyia'nın ne de vakit geçirdiğin başka birilerinin." Durdu ve bir kez daha üzerine basarak, "Özellikle Roka'nın," diye tekrar etti.

Alex ona yumuşak bir ifadeyle baktı. "Gecenin bir yarısı yatağımdan kaldırılıp şehrin en tuhaf barına getirildiğim için zaten gizli bir toplantı olduğunu anladım."

Niyx omuz silkti. "Tedbirli olmak şart. Bu grup daha bir haftadır buluşuyor, Aven'ın büyüleyici liderliğine rağmen temeli henüz sağlam değil."

Bir hafta. *Garseth* daha bir haftalıktı. Demek ki Aven, pazardaki o insan grubuyla görüştükten hemen sonra işe koyulmuştu. Belli ki asileri bir araya getirip çoğaltmak konusunda hiç vakit kaybetmemişti. Şu an odada en az otuz genç Meyarin bulunuyordu.

"Aven'ın buradaki amacına gelince..." diye devam etti Niyx, kızın dikkatini tekrar çekerek. Fakat gözleri şevkle parlayan Aven'ın, yanlarında belirmesiyle durdu.

Prens, bir şey söylemeye fırsat bulamadan, yanlarına başka bir genç Meyarin geldi... Alex'in zaten tanıdığı biri. Alex otomatikman bu kaba serseriden -yani Skraegon'dan- bir adım uzaklaştı. Sırtı duvara çarptı.

"Sadece değerlendir diyorum," dedi Skraegon, az evvel prensle her ne konuştularsa ona devam ederek. Tüm dikkati Aven'ın üzerindeydi. "Sadece bir düşün... eğer tahtta *sen* olsaydın, hiç kimseye hesap verme ihtiyacı hissetmeden canının istediğini yapardın."

Bu sözleri duyan Alex ürperdi ve adamın ağzını sonsuza dek kapatmak istedi. Skraegon'un mükemmel bir *garseth* adayı olduğunu düşündü. Adam sonunda bakışlarını ona doğru çevirip gözlerini kısınca, Alex'in midesi kasılmaya başladı.

"Sen!" diye bağırarak Alex'e çullanmaya çalıştı.

Duvara sıkışan Alex'in kaçacak yeri yoktu. Ama buna gerek de yoktu, çünkü Niyx ile Aven hemen tepki verdiler. Niyx kızın önüne atladı, Aven da adamı yakasından tuttuğu gibi, artık sessizleşen kalabalığın arasına sürükledi.

"Bu, çok dramatikti," dedi Niyx, kıza dönüp. Çevredekiler, sohbetlerine devam ediyordu. "Senin yanında sıkılmak mümkün değil, Aeylia."

Sahnenin bu kadar hızlı değişmiş olmasına çok şaşıran Alex, kocaman olmuş gözlerle Niyx'e baktı.

"Eminim, az evvel olanların eğlenceli bir sebebi vardır. Ama sen iyiysen, ben gidip, birbirlerini öldürmeden evvel şunlara bir bakayım," dedi Niyx, Skraegon'u sürükleyerek götüren Aven'ı işaret ederek.

Normalde umursamaz olan bakışlarında, bu kez *Alex* için samimi bir endişe vardı. O yüzden kız hemen onu rahatlattı. "Ben iyiyim, gerçekten. Sen gidip Aven'a bak."

Kıza dikkatle bakan Niyx, başını salladı ve yine o her zamanki umursamaz ifadesini takındı. "Birazdan dönerim, kedicik." Sanki gerçekten kediymiş gibi, kızın başını haylazca okşayıp dışarı çıkan Niyx, Aven ile Skraegon'un peşinden gitti. Kaşlarını çatan Alex, adamın arkasından bakarken saçlarını düzeltti.

Yine tek başına kalmıştı. Skraegon'un söylediklerini düşündü: *"Eğer tahttaki sen olsaydın, canının istediğini yapardın..."*

Korku ve bitkinlik içindeki Alex, *gitsem, yokluğumu fark eden olur mu,* diye merak etti. Ama daha çıkmasına fırsat kalmadan Aven geri döndü. Peşinde, Niyx ve suratını asarak gelen Skraegon da vardı.

Prens, odanın ortasındaki küçük sahneye çıktı ve herkesin duyabilmesi için yüksek sesle konuşma yapmaya başladı:

"Dostlarım, bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi, herkese bakıp gülümserken bile sanki çok özel birine bakıp gülümsüyormuş gibi etkileyici bir ifadeyle. "Bu kadar geç saate kaldığımız için özür diliyorum ama hepinizin bildiği gibi şimdilik gizliliğimizi korumak zorundayız. Zamanla davamız ses bulacak ve artık gölgelerde saklanmak zorunda kalmayacağız."

Odanın arka tarafından bir Meyarin, "İşte, bu!" diye bağırdı.

"Bu gece pek çoğunuzla konuştum," diye devam etti Aven, "ve hepimizin aynı konuyu savunduğumuzu görmekten çok memnun oldum. Burada toplandık, çünkü şehrimizi tehdit eden hastalıklı ölümlülere bizden daha fazla güç verilmesini istemiyoruz. İnsanlar bizim olan şeyleri çalan ve karşılığında bize değersiz ve işe yaramaz şeyler veren hırsızlardır. Sorarım size... Bizim insan ilaçlarına ihtiyacımız var mı?"

"Hiç yok!" diye bağırdı kalabalık. Alex korkudan yerinden sıçradı.

"Giysi ve baharatlarına ihtiyacımız var mı?"

"Yok!"

"İnsanların sanat eserlerine, parfümlerine ve aptalca şeylerine ihtiyacımız var mı?"

"Yok!"

"Evet, *hiç yok!"* diye bağırdı Aven, kalabalığı daha da karıştırarak. "Bizde olmayan hiçbir şey sunmuyorlar bize... ve ihtiyacımız olacak hiçbir şey de. Buna rağmen babam..." İfadesi sertleşti. "*...kralınız,* en iyi mallarımızı onlara vermemiz konusunda kararlı. Gübre karşılığında myrox, balmumu karşılığında silah,

deri iplerle bağlanmış deniz kabukları karşılığında ileri seviyede eğitim veriyoruz. Her şeyi veriyor, *hiçbir şey* almıyoruz. Ve bu artık benim canıma yetti!" Göğsü inip kalkan Aven, haykırdı: "Ölümlü haşaratların, onurlu türümüzü yok etmelerine daha fazla seyirci kalacak değilim!"

Kalabalığın tezahüratları da en az liderlerinin konuşması kadar tutkuluydu.

"Daha erken olabilir," diye devam etti Aven, "ama kendi fikrimizi savunmak bize kalmış. Eğer yanımıza yeterince kişiyi çekebilirsek... kralın, sözlerimizi değerlendirmekten başka seçeneği kalmaz. Eğer değerlendirmezse de..."

Tam o sırada, eldivenli bir el, Alex'in belini sardı. Bir başka el de ağzını kapatıp onu sürükleyerek, Aven'ın korkunç konuşmasını yaptığı odadan çıkardı.

Yardım çağırmak için bağırmaya çalışınca, eldivenin derisinin tadını hisseden Alex, loş bardan gece karanlığındaki sokağa doğru çekildi. Saldırganın elinden kurtulmak için çok çaba göstermesine rağmen başaramadı.

Tam Xira'ya seslenecekken, gölgelerle kaplı bir ara sokağa sürüklendi ve saldırgan onu bıraktı. Alex sendeleyerek geriledi ve pelerinli saldırgana karşı savunmaya geçer gibi ellerini kaldırdı.

"Sen kimsin ve benden ne istiyorsun?" diye bağırdı Meyarince.

Saldırgan, kapüşonunu indirdi ve ay ışığına doğru adım attı.

"Roka?" diye haykırdı Alex. Ortak dile geri dönüp, "Ödümü patlattın!" dedi.

"Gökyüzündeki tüm yıldızlar aşkına ve ışığın adına, sen burada ne yaptığını sanıyorsun, Aeylia?" dedi, onu gördüğüne çok şaşıran Roka.

"Ben mi?" diye bağırdı Alex, tiz bir sesle. "Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

Roka kaldırım taşlarıyla kaplı sokağa dikkatle bakıp kızı kendine doğru çekti. "Gel. Saraya giderken konuşuruz. Burası güvenli değil."

Valisyolu ile saraya dönerlerken hiç konuşmadılar. Yol, onları Roka'nın oturma odasının önünde bıraktı. Odanın, gelecekteki hâline benzediğini fark etti Alex, her ne kadar dikkati dağınık olsa da.

Roka, pelerinini çıkarıp çalışma masasının üzerine fırlattı. Masadaki kâğıtlar etrafa saçıldı. Kafesteki bir hayvan gibi volta atmaya başladı. Sessizlikte öfkesi daha da belirginleşiyordu.

"Neler oluyor, Roka? Orada ne arıyordun? Toplantıdan nasıl haberdar oldun?"

"Kardeşimin maceraları, başkalarının inanmasını istediği kadar gizli kalmıyor," diye cevap verdi, volta atmaya devam eden Roka. "Ayrıca, tüm yandaşları da sandığı kadar sadık değil. Benim de, onların da hafta boyunca gözümüz üzerindeydi. İnsan ırkına karşı aptalca savaş açtığı ilk günden beri."

"Onu gözetliyor muydun?" diye sordu Alex, şaşırarak.

"Tabii ki gözetliyordum," dedi Roka, kızın saçma bir soru sorduğunu ima eder gibi. "Babam, Aven'ın karıştırdığı işleri diyacak olursa, aklını kaçırır. Aptal kardeşimin neler planladığını vakit geçmeden öğrenmem ve onu durdurmam lazım."

Öfkeli prense bakan Alex, onun adına üzüldü. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"O benim kardeşim, Aeylia," dedi Roka. "Ve bu asi yönü, babamın ona duyduğu saygıya mal olacak. Tabii eğer bir an evvel aklını başına almazsa. Gücüm yettiği sürece, ailemi bir arada tutmak için elimden geleni yapacağım. Bu, onun gizli toplantılarını gözetlememi ve dinlememi gerektirse bile."

Alex duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Roka, kardeşini Astophe'nin öfkesinden korumaya kararlı olduğu hâlde, onun ölümlülerle ilgili bu davasının sebebi hakkında hiçbir şey söylememişti.

"Bunu belirttiğim için beni affet," dedi Alex, huzursuzca hareket eden Roka'yı dikkatle süzerek. "Ancak bu hâline bakınca, sanki Aven'ın babanla gittikçe kötüleşen ilişkisinden daha fazlasına endişeleniyormuş gibi görünüyorsun."

Roka, sanki öfkeli adımlarını daha şimdi fark etmiş gibi aniden durdu. Hiç olmadığı kadar dağılmış saçlarında elini gezdirdi ve kabarık koltuklardan birine yığıldı.

"Aklındaki ne?" diye sordu, onun karşısındaki koltuğa oturan Alex, sessizce.

Güçlükle yutkunan Roka kızın bile zar zor duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Ya haklıysa?" dedi.

Alex ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. "Ne?"

"Ölümlüler hakkında," diye devam etti Roka, kızın şaşkınlığını duymamış gibi. "Ya o haklı, babam haksızsa? Aven'ın söyledikleri doğru... Biz onlara, onların bize verdiklerinden daha fazlasını veriyoruz. Bu ticari anlaşma, bizi biz yapan her şeye bir hakaret, buna rağmen babam kendimizden daha aşağıda olanlara yardım etmek gibi sorumluluğumuz olduğuna inanıyor. Eskiden onunla aynı fikirde olduğumu sanırdım ama Aven'ın haklı bir sebebi olduğunu inkâr edemeyeceğim. Onunla birlikte babamın karşısına geçip ölümlülere karşı davasında kardeşimle birlik olmak geliyor içimden."

Roka'nın bu fikri üzerine midesi bulanan Alex -iyi, nazik, şefkatli ve ölümlülere karşı hiçbir negatif duygu beslemeyen Roka'nın- güçlükle konuşabildi: "İnsanları öldürmenin normal olduğunu düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Bu sözler üzerine Roka irkildi. "Öldürmek mi? Sen neden söz ediyorsun?"

Fena hâlde çuvalladığını fark eden Alex, hemen geri adım attı. "Gerçekten öldürmekten söz etmiyorum. Ben sadece..." Doğru kelimeleri bulmak için biraz düşündü. "Eğer Meya ticari anlaşmayı sona erdirirse... bu, onlara yaptığınız -*yaptığımız*- yardımı durdurmak anlamına gelir, değil mi? Kaynaklarımızı kapatınca, bazıları ölecektir."

Neyse ki Roka, onun bu zayıf mantığını kabul etmişe benziyordu. Ya da belki kendi düşünceleri içinde boğulduğundan, Alex'in söylediklerine çok da dikkat etmemişti.

"Öyle de olsa bizim için ölümlülerin her şeyi gereksiz."

"Ölüm ölümdür," dedi Alex, sert bir tonla. "Bir silahla vurulmaktan ya da yaşlılıktan, kazara ya da hastalıktan da olsa geri alınabilecek bir şey değildir. Eğer masumların hayatını kurtarmanın bedeli, Meya için kayda değmeyecek kadar ufak bir şeyse, o hâlde bu ihmal hangi mantıkla desteklenebilir?"

Roka bir süre kıza baktı, sonra hafifçe gülümsedi. "Sen, şu insanlarını gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Sevecek çok şey var," diye cevap verdi Alex, dostlarını ve ailesini düşünerek.

Önce biraz duraklayan Roka, en sonunda, "Teşekkür ederim, Aeylia," dedi.

Alex, bu teşekkürün nedenini anlayamadı. "Ne için?"

"Her zaman daha büyük bir resim, daha geniş bir bakış açısı olduğunu bana hatırlattığın için. Suya atılan tek bir taşın dalgası tüm gölün suyunu değiştirebilir. Bizler taşız ve gölü düşünmemiz gerektiğini unutmamalıyız."

Alex'in içi şefkatle doldu. Roka bir an için şüpheye düşmüş olabilirdi ama tanıdığı Roka işte buydu. Güvendiği prens.

"Bebekken terk edildiğin için çok üzgünüm, Aeylia," dedi şefkatle. "Hiç kimse böyle bir şeyi hak etmez. Ancak bu sayede, ölümlüler için savaşacak kadar onları tanıma fırsatın olmuş en azından. Eğer Aven onlar aleyhine sürdürdüğü kampanyasına devam ederse, gökyüzündeki yıldızlar aşkına, insanların çok fazla desteğe ihtiyaçları olacak. Senin gibi yürekli bir Meyarin onların tarafında olduğu için çok şanslılar."

"Bazen kendimi bir Meyarinden çok bir insan gibi hissediyorum," diye itiraf etti Alex. Bunu söylerken Roka'nın gözlerine bakamadı.

Prens, kıza öfkelenmek yerine gülümsedi ve bu itirafı ciddiye almadı. "Bazen ben de."

Ayağa kalkıp elini uzattı.

"Saat geç oldu. Seni odana götürmeme izin ver lütfen."

Kapının önünde ayrıldıktan sonra, Alex o akşam ikinci kez yatağına kıvrıldı ve balkonundaki ışıltılı şehir manzarasına baktı.

"Xira, orada mısın?" diye seslendi.

"Her zaman, Alex," diye hemen cevap verdi draekon. *"Canını sıkan ne?"*

Bir anda duygulanan Alex, *"Eve gitmeme ne kadar kaldı?"* diye sordu.

Kısa bir sessizliğin ardından, *"Az kaldı, Alex. Ama hemen değil. Üzgünüm,"* diye cevap geldi.

Alex, bu cevabı alacağını zaten biliyordu. Ona neredeyse her gün aynı soruyu sormasına rağmen umudunu koruyordu. *Şansım varken Kütüphane'deki kapıdan geçse miydim,* diye bir kez daha merak etti.

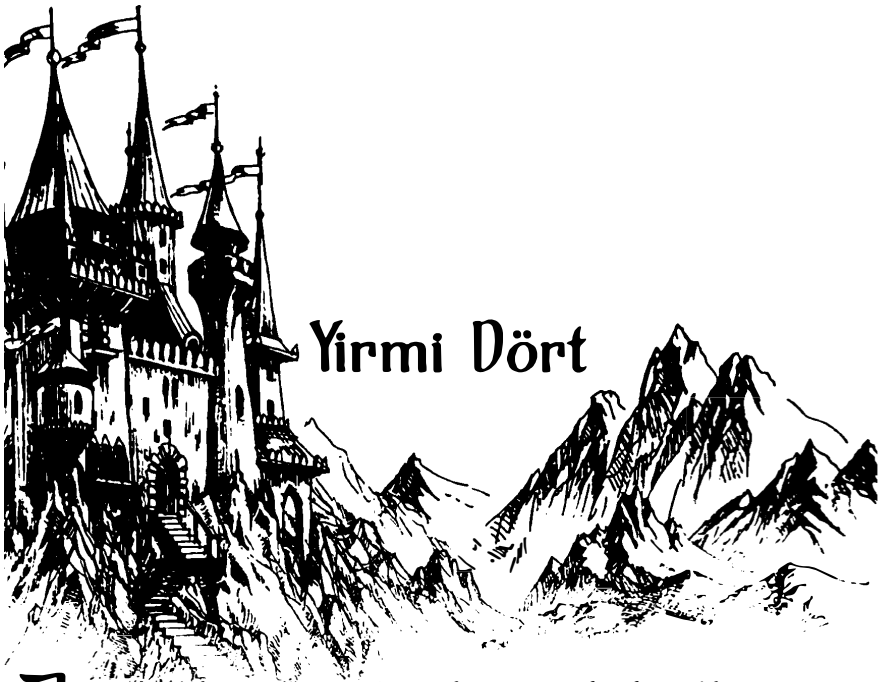
"Neden üzgünsün? Oysa oldukça neşeliydin... ama şimdi streslisin?"

Alex acı bir kahkaha attı. "Stresli" şu anki hislerinin mükemmel tarifiydi. *"Zor bir akşam geçirdim,"* diye cevap verdi. *"Biraz uyuyup kendime gelirim."*

"Yardım etmemi ister misin?"

Ona, ne demek istediğini sormak üzere olan Alex'in zihninde bir sürü görüntü belirdi. Xiraxus'u görünce bedeninin gevşediğini hissetti. Draekonun havada süzüldüğü anıları, şu an kızın gözlerinin önünde canlanıyordu.

Xira'nın pullarına değen rüzgâr, ona bir ninni gibi geldi. Havadaki akımı engelleyen kanatlarının gücü, Alex'in tatlı bir uykuya dalmasını sağladı. Rüyalara dalarken hâlâ havada süzülüyordu.

Yirmi Dört

Ertesi sabah, kraliçeyle kahvaltısının ardından, Alex ağır ağır sarayın kütüphanesine gitti. Bir yandan da hangi tarih dersini alacağını ve bundan nasıl kaytarabileceğini düşünüyordu. Dersler ilginç olmadığından değil; öğrendikleri, onun şu anki -ya da gelecekteki- endişeleriyle ilgili olmadığındandı. Üstelik, bugün aklı başka yerdeydi. Özellikle de Niida'nın heyecanla söz edip durduğu yaz bitimi şöleninde.

Kütüphaneye girince kocaman odanın boş olduğunu görüp şaşırdı. Genelde ya Roka ya da Kyia burada onu beklerdi.

Bitkin bir vaziyette etrafına baktı ve her zamanki çalışma masasına yaklaşınca gümüşi kâğıda yazılmış bir not buldu.

Aeylia,

Gerçekten üzgünüm. Ancak varoluşum, birkaç saatliğine başka birinin elinden tutmamı gerektiriyor, o yüzden bu sabah seni derslerinle baş başa bırakıyorum.

(Merak etme, yardımımı istediği için majesteleri pişman olacak.) Yemekten sonra döneriz, bugün için sana iyi eğlenceler. Gece görüşürüz.

Kyia.

Alex, Kyia'nın düzgün el yazısıyla yazılmış notunun altında, yazısı tanıdık başka bir mesaj daha gördü.

A.

Gördüğün gibi, Kyia tahta hizmet etmek adına bugünü benimle geçireceği için çok heyecanlı. Artık sen de düğünümüzü planlamaya başlayabilirsin, zira onun da bunu kesinlikle istediğine eminim.

R.

Roka'nın espirisine gülen Alex, kâğıdı bir kenara koyup, günü nasıl geçireceğini merak ederek kütüphaneye göz gezdirdi. Şehri keşfetmeye devam edebilir ya da başka bir sürü şey yapabilirdi. Ancak Alex'in gerçekten istediği şey, bilgiydi. Geçmişe geldiğinden beri ilk defa, kendisini, tek başına bilgiyle kuşatılmış buldu.

En yakındaki kitap rafına gidip başlıkları taramaya başladı. Roka, kitapların alfabetik sıraya dizildiklerini söylemişti ona. Alex önce "Ascorava" yazan kısma baktı. Bu kısımda Meyarinlerin silahlarla ilgili yazılı bilgileri bulunuyordu. Ardından "Antik Tarih" kısmını buldu ve özellikle birkaç eski görünüşlü kitap seçti. Daha sonra, üçüncü raflara ulaşmak için merdivene tırmandı ve en çok ilgilendiği kategoriyi aradı. "Vanorias" yani ortak dilde "Şifa".

Kucağında bir sürü kitapla merdivenden inip masasına geri dönerken, boynunu kırmadan bunu nasıl becerdiğini merak ediyordu. Ağır yükünü masaya bıraktı ve oturup en yakındaki kitabı önüne çekti.

Alex'in peşinde olduğu şeyi bulması; dört saate, beş kez merdiven inip çıkmaya ve on sekiz tıbbi kitaba daha mal oldu. Batmaya başlayan gözlerini ovuşturarak absürt derecede kalın bir kitabın içerik kısmında minik harflerle yazılmış olan şeyi gördü. Eğilip gözlerini kısarak okumaya başladı. Okudukça nefesi hızlanıyordu.

Menada dae Loransa, diye okudu ve zihninde tercüme etmeye başladı: *Hayatı talep etmek, bir canlı ile diğeri arasında bir bağ yaratır. Bu bağ, en yüksek fiziksel sağlık şartlarının oluşabilmesi için enerjilerini paylaşmalarını sağlar.*

Aradığı şeyi bulduğu için endişeyle okumaya devam ederken, Aven'ın daha önce anlattıklarını -ve bizzat yaşadıklarını- hatırlayıp hemen o kısma geçti. Elleri titreyip, kalbi kütkütarken okumaya devam etti:

Ritüel ilk gerçekleştiğinde, bir irade mücadelesi yaşanır ve en güçlü zihin bu mücadeleyi kazanır. Bu bağ sadece olağanüstü durumlarda şifa niyetine kullanıldığı için -yani ölmekten başka ihtimali kalmamış kişinin hayat gücü diğer canlınınkine bağlanır- şifacı, ihtiyaç duyan kişinin iradesine hükmeder.

Başı dönmeye başlayan Alex, Jordan'ı kurtarmasına yardım edecek bir şeyler bulabilmek umuduyla hızla sayfaları çevirdi.

Ritüeli tamamlayıp diğerinin hayatını talep etmek için, alıcı ile verici arasında doğrudan bir kan bağı olmalıdır. Yani sağlıklı olanla yaralı olan arasında. Elde açılan minik bir kesik, en çok uygulanan yöntemdir ancak açık bir yara da yeterli olur.

Ritüeli yapan kişi, kanlarını birleştirirken, alıcının zihnine iradesini bastırmalı ve zihninden şu emri vermelidir: "Trae Menada sae."

Alex nefes nefese kalmış bir hâlde cümleyi ortak dilde tekrar etti. "Seni talep ediyorum."

Hepsi bu kadar mıydı gerçekten? Çok kolay, çok basit görünüyordu.

Başını iki yana sallayıp, talebin yaratıcısına sonsuza dek itaat kısmına geçti ve bağın hayat gücünü nasıl ilettiği ile ilgili teknik detaylara baktı. *Aslında* aradığı şey en sondaydı. Aven'ın ona önceden söylemiş olduğu şeyi doğrulayan tek bir cümleydi:

Talep edilen, sağlığına kavuştuktan sonra, bağı yaratan kişi kanları tekrar birleştirip zihninden şu emri vererek bağlantıyı yok eder: "Trae Gaverran sae."

Sayfada yazılı hâlde bir umut gibi parlayan bu cümleyi tekrar ederken, Alex'in sesi kısıldı: "Seni serbest bırakıyorum."

Talep edilen kişi, bağdan serbest kalmayı kendi iradesi ile kabul ettikten sonra her iki tarafta da bağın herhangi bir etkisi kalmayacaktır. Her biri, bir kez daha birbirinden bağımsız bireyler olacak ve artık aralarında hiçbir bağlantı kalmayacaktır.

Alex'in gözleri yaşlarla doldu. Gelecekteki Aven'ı, Jordan'ı serbest bırakmaya ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. En azından arkadaşını kurtarma umudu vardı. Eğer doğru kozu bulabilirse belki arkadaşının hayatı ile takas edebilirdi. Zaten Aven, sırf Alex'in canını yakmak için Jordan'ı -yani, en yakın arkadaşını- kullanıyordu. Yapması gereken tek şey, Meyarin'in bundan *daha çok* istediği bir şey bulmaktı, Jordan ile takas etmeye razı geleceği bir şey. Belki de Alex'in kendisini. Gerçi bu durumda Kütüphane'nin ona gösterdiği gelecekteki kıyamet görüntüleri de gerçekleşmiş olurdu.

Aklına gelen bütün fikirleri bir kenara itip, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını sildi ve bu kez farklı bir el yazısıyla yazılmış olan, sayfanın en altındaki girişi okudu:

ADDENDUM: Desteroth yılının üçüncü ayında, tüm kan bağlarının yasaklandığı duyurulmuştur. Bunun bir canlı üzerinde gerçekleştirilmesi idamla sonuçlanacaktır.

"Ne çok şey okumuşsun, Aeylia," diye dalga geçti bir ses.

Alex irkildi ve kitabı *bam* diye kapatıp dönünce Aven'la karşılaştı. Gözlerinin fal taşı gibi açıldığının ve kalbinin, göğsünü delecekmiş gibi attığının farkındaydı ama tepkisine hâkim olamadı. Acaba Aven na kadar süredir omzunun üzerinde dikiliyordu? Ne kadarını okumuştu? Ya...

"Hâlâ *Menada dae Loransa*'yı mı merak ediyorsun?" dedi masaya yaslanarak. "Yaşadıklarına bakınca bu kadar etkilenmeni anlayabiliyorum."

Aven kızın bir şey söylemediğini görünce uzanıp sol elini eline aldı ve avucundaki gümüşi yara izi belirene kadar kızın parmaklarını iyice açtı.

"Basit bir bağ ritüeli ile birkaç dakika içinde iyileşebilecekken bir sarnaph zehri yüzünden bunca acı çekmiş olman hiç adil değil."

"Ne derler bilirsin, öldürmeyen şey güçlendirir."

"Senin yaşadığın durum bundan daha iyi tarif edilemezdi," diye cevap verdi Aven. Yumuşak, ah, çok yumuşak bir şekilde parmaklarını kızın yarasında gezdirdi ve sonra elini çekti. "O in-

sanlarla bunca yıl nasıl yaşadığını asla anlayamayacağım. İçindeki ateşi ve iradenin gücünü kıskanıyorum."

Prensin nazik -hatta *yoğun*- dokunuşu ile savunmasız kalan Alex, onun ne söylediğine odaklanmak için biraz bekledi.

"Dün gece çok ilginçti," dedi, sohbet konularını *tehlikeli* talep ritüelinden uzaklaştırmak için. "Bir sürü arkadaşın varmış. Kralın ölümlülerle ilgili düşüncelerine isyan etmek isteyen bu kadar çok kişi olacağını hiç tahmin etmezdim."

Aven'ın gözlerinde bir ışık parladı. "İsyan etmek isteyen mi?"

Alex ona tuhaf tuhaf baktı. "Evet, yaptığınız şey bu değil mi?"

"Sen bize *asi* mi diyorsun?"

"Aven, ne..." Alex çeviriyi anlayınca durdu ve zaman paradigmasında bu anın ne kadar saçma olduğunu fark etti.

"Bu hoşuma gitti," diye dalga geçti Aven, ortak dilde. Kızın sorusunu bitirmesine fırsat bile vermedi. "Asiler. Biz *garseth*'iz."

Alex gülse mi yoksa kendi yüzüne bir yumruk mu atsa, bilemedi. Aven ve yandaşlarına bu ismi verenin kendisi olacağı, kimin aklına gelirdi? Az evvel yaptığı korkunç şeyin yerine dişlerinin tek tek çekilmesini bile yeğlerdi.

"Ama, evet," diye devam etti Aven, "aslında biz buyuz. Skraegon'la olan o çirkin karşılaşmanı görmezden gelecek olursak..."

Çirkin karşılaşma mı? Serserinin, üzerine nasıl atladığını hatırlayan Alex'in suratı asıldı. Üstelik de Aven'a tahta geçmesini önerdikten hemen *sonra* yapmıştı bunu. Dolayısıyla Alex, karşılaşmalarını sadece "çirkin" diye nitelendiremezdi.

"...dün gece neyi savunduğumuzu görmene sevindim, sebebimizin adil ve önemli olduğunu görmene. Buna karşı çıkabilir misin?"

"Çıkabilirim," dedi Alex, anında. Aven'ın yüzündeki heyecan, yerini hayal kırıklığına bırakınca açıklama yaptı: "Ölümlüler arasında bir deyiş vardır: *Seni besleyen eli ısırma.*" Aven'ın bunu kavraması için biraz durup sonra tekrar devam etti: "Bir kurt yavrusunu, bir koyun sürüsünün arasına koyarsan, o kurt yavrusu, koyunları severek büyür. Onları bir sonraki yiyeceği olarak

görmez. Başka bir kurt çıkıp da yavruyu evlat edinen aileyi tehdit ederse, koyunları korumak için elinden geleni yapan o yavruyu suçlayabilir misin? Ailesini koruduğu için?"

Aven'ın yüzü tekrar yumuşadı. "Artık senin ailen biziz, Acylia."

Bu cümlenin kendisini etkilemesine izin vermek istemeyen Alex, "Yeni gelen kurt da yavruya muhtemelen aynı şeyi söyleyecektir," diye cevap verdi.

Uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar ama sonra Aven'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Nasıl sadakat bu," dedi, çok etkilenmiş gibi. "Yine de senin gibi bir yavru tarafından korunduklarını asla bilemeyecekler."

"Yine de bunu başarmanın bir yolunu bulmalıyım," dedi Alex. Kendisi için henüz Aven'ın bilmediği kadar ağır olan bu benzetmenin baskısı altında hiç iyi hissetmeyen Alex, havayı dağıtmak için prensi hafifçe dürttü ve "İçimden bir his, sen ve mutlu asilerin beni çok zorlayacak diyor," dedi.

Aven gülerek, "Koyun savaşını kurt mu kazanacak, yoksa yavru mu; görmek çok ilginç olacak," diye cevap verdi.

Sırtına buz gibi bir damlanın indiğini hisseden Alex'in tüyleri diken diken oldu.

Masayı iten Aven, ayağa kalktı ve kıza düşünceli gözlerle baktı.

"Bütün bu kurt-koyun olayı aslında beraberinde tek bir soruyu getiriyor," dedi, elini az evvel Alex'in hızla kapattığı kitaba uzatarak.

Aven'ın hareketlerini dikkatle inceleyen Alex, "Neymiş o soru?" dedi.

"Ya yavru sürüyle fazla vakit geçirdiği için koyunlar kendilerini kurt sanmaya başlarsa? Ya gerçek kurtların, koyunları kontrol etmenin ve aslında olmadıkları bir şeymiş gibi davranmalarını engellemenin bir yolunu bulmaları gerekirse? Ne kadar istese de bir koyun asla bir kurt olamaz." Kapalı kitabı düşünceli gözlerle süzdü. "Ya kurtlar koyunları hizaya getirecek bir yöntem bulurlarsa..." Kaşlarını düşünceli bir şekilde çatıp sustu.

"Aven," dedi Alex, korku içinde. "Sen... biz... hâlâ hayvanlardan mı söz ediyoruz?"

Aven ona sessizce dönüp, "Aslında başından beri hayvanlardan söz etmediğimizi sen de biliyorsun, Aeylia," dedi. Gözlerinde bir ışık yandı ve bir şey hesaplıyormuş gibi kitaba bakmaya devam etti. "İtiraf etmeliyim ki," dedi kısık bir sesle. (Alex onu duymak için eğilmek zorunda kaldı.) "Eğer yasak olmasaydı *Menada da Loransa*'yı bir ölümlünün üzerinde denemek isterdim. Bunun şimdiye kadar denendiğini sanmıyorum."

Alex o an tamamen korkuyla doldu. "Bu... Yapamazsın... Olmaz..." Cümlesini tamamlayamadı, çünkü gelecekteki Aven'a, yasaklanmış bu kan bağı ritüelini kullanma fikrini bizzat kendisinin aşılamış olduğunu düşünerek dehşete kapıldı.

Kızın tedirginliğini hisseden Aven, gülerek, "Elbette hiçbir Meyarin böylesi bir şeye teşebbüs edecek kadar ahlaksız olamaz," dedi. "Birinin iradesini çalmak..." Başını iki yana salladı. "... bundan daha kötü bir şey olamaz. Bir yandan da bunu ölümlüler üzerinde denemenin de nasıl bir şey olacağını merak ediyorum doğrusu. Ama tabii ki cevabı asla öğrenemeyeceğiz." Kitabı itti. "Seni görmeye gelme sebebimi tamamen unutup konudan saptım galiba."

Buz gibi olan Alex, kendini toparlamayı başardı ve "Neymiş o sebep?" diye sordu.

"Sebeplerin en iyisi," dedi Aven. "Yemek."

"Yemek mi?"

"Açlıktan ölüyorum. *De Talen*'de Niyx'le buluşacağım. Aramızda kalsın, senin bize eşlik etmeni tercih ederim." Kıza göz kırptı. Alex de damarlarında akan kanın donmasına rağmen kendini zorlayarak ona gülümsedi.

Masadaki kitaplardan uzak durmasını sağlamak için yeterli mazeret olmasını umut ederek, "Emin değilim..." dedi. Asıl ihtiyacı olan şey, düşüncelerini toparlamak ve Aven'ın gelecekteki yıkıcı faaliyetlerinden ne denli sorumlu olup olmadığını anlamaktı.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum," dedi, az evvelki ağır havasından sıyrılıp yepyeni ve neşeli bir havaya bürünen Aven. "Mola vermeye çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Alex'in de bundan hiç şüphesi yoktu. Hatta kendini birazdan bayılacakmış gibi hissediyordu.

"Ben..."

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyerek, kızın itirazını yarıda kesti Aven. Yığının içinden başka bir ağır kitap aldı. Bu, Alex'in seçtiği antik tarih kitaplarından biriydi. "Bunu seçmenin bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum."

Aven'ın nereye varmaya çalıştığını anlayamayan Alex, çekinerek başını salladı.

"İşte, sana, hakkımda bilmediğin bir şey." Bir sır veriyormuş gibi eğilip kızın kulağına, "Ben tarihe *takıntılıyımdır,*" diye fısıldadı. "Bu kütüphanedeki, tarihle ilgili bütün kitapları okudum. O yüzden, sana ne diyeceğim bak. Eğer bizimle yemeğe gelip araştırmalarına biraz ara verirsen, sonra ben de seninle kütüphaneye geri döner ve tüm sorularına cevap veririm. Böylece sen de aradığın şey için bir sürü kitap okumak zorunda kalmakla vakit kaybetmezsin. Ne dersin?"

Yüzündeki ifadeden, Aven'ın mazeret kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. Bu ne kadar delice olsa da, Alex'le gerçekten vakit geçirmek *istiyordu*. O hâlde, Alex de bu teklifi bir avantaj olarak kullanabilirdi.

"Sanırım kısa bir mola verebilirim," dedi Alex, ayağa kalkarak. Yasak ritüelle ilgili tüm düşüncelerini bir kenara itti. "Ama seni uyarıyorum, buraya geri döndüğümüzde kaliteli cevaplar beklerim senden."

"Söz veriyorum," dedi Aven, sesini alçaltarak, "tamamen seninim."

Yirmi Beş

Saatler sonra, Alex kütüphanede yine tek başınaydı. Aven sözünü tuttu ve Niyx ile birlikte yedikleri eğlenceli yemeğin ardından, öğleden sonrayı Alex'in sorularını yanıtlayarak kütüphanede geçirdi. Alex bu sayede ilk kez, çok merak ettiği Tia Auralar hakkında bir şeyler öğrenmiş oldu.

Aven, geniş tarih bilgisine rağmen, bu dünya ile ilgili fazla bir şey bilmediğinden, maalesef Alex'e çok fazla şey anlatamadı.

Alex başlarda buna pek inanmadı, çünkü Meyarinlerin Medora'ya nasıl ve neden geldikleriyle ilgili uzun bir tarihî kayıtları olduğunu düşünmüştü. Ancak daha fazlasını bilmeyi çok istediğini itiraf eden Aven'ın yüzünde beliren öfkeli ifade gerçek ve samimiydi. Belli ki Meyarinler, Tia Auralar tarafından sürgün edildikten sonraki tüm kayıtlar, kulaktan kulağa yayılarak aktarılmıştı. Meyarinlerin bu sırrı da en yaşlıları tarafından dikkatle korunuyor olmalıydı.

Hem çok etkilenen hem de hayal kırıklığına uğrayan Alex, yine de Aven'dan birkaç şey öğrenmeyi başardı. Mesela bir dine inanmadıkları hâlde, ışığın üstün gücünü ve karanlığı yok etmesini takdir ettikleri için "yıldızlar" ve "ışık" kelimelerini neden sözlü

inanç ifadeleri gibi kullandıklarını. Aven'ın açıklamasında sonra bile, Alex onun mecazi anlamda konuşup konuşmadığından emin olamadı.

Kütüphane'nin -*Soraya de lah Torra*- Tia Auranlar tarafından inşa edildiğini duymak, Alex'i şaşırttı. Ya da Meyarinler gibi, Kütüphane'nin de kökeninin Tia Auranlar olması. Aven diğer dünya hakkında çok fazla şey bilmediği için, hangi versiyonun doğru olduğundan emin olmadığını da belirtmişti. Ancak her iki durumda da Efsane Kütüphane, Tia Auranların lirik lisanında şöyle geçiyordu: *Tu'eh L'randae ess Relana.* Aven, çevirisinin "Işık Çağlayanı" olduğunu söyledi ancak akıcı şekilde Tia Auranca konuşabilen Xira sayesinde Alex bu ismin anlamının aslında "Yaşam Kaynağı" olduğunu öğrendi. Hangi isim doğru olursa olsun, ikisi de Alex'e mantıklı gelmedi, çünkü Kütüphane su, ışık *ya da* hayat gibi akan bir kaynak değildi. Tia Auranların ona verdiği ilk isim bile -*Dünyaların Işığı*- uymuyordu. Ama hey, Alex kimdi ki bunu yargılıyordu? Kütüphane kütüphane olmaya devam ettiği ve bir anda bir nehre dönüşmediği sürece, Alex ona diledikleri gibi hitap ederdi.

Aven'ın çok fazla bilgi veremediği son konu, A'enara oldu. Bu konuda da sinir bozucu derecede sınırlı bir bilgiye sahipti ve Roka'nın anlattıklarından daha fazlasını anlatamadı. Hançerin Tia Auranlar tarafından yapıldığını ve pek çok isminin olduğunu söyledi. Aven'ın, hançerin kaybolduğunda abrassaya gittiğine ve Boşluk tarafından çağrılana kadar vaktini beklediğine dair bir teorisi de vardı. Ama bu döngünün *nasıl* çalıştığını ya da Alex ile silahın neden bir bağının olduğunu anlatamadı. Ayrıca, hançerin kendi iradesiyle nasıl uzalıp kısaldığını da açıklayamadı.

Aven, hançerin şu anki alevli hâlinin de kızın Xiraxus ile arasında olan *vaeliana* bağından dolayı olabileceğini söyledi, tıpkı Roka gibi. Haklı olup olmadığını görmek için A'enara'yı tutmak istediğini söyleyince, Alex aşırı derecede panikledi. Ancak, *Asla olmaz!* diye bağırıp odadan kaçamazdı. O yüzden, alevler Aven'ı

yakmasın diye, hançerin sapını dikkatle bir şekilde parmak ucuyla tutup uzattı. Aven hançeri eline aldığı an alevler kayboldu... Ama A'enara kaybolmadı. Pek çok sebepten ötürü gerilen Alex, işi şakaya vurup "güzel hançerini" gülerek geri istedi. Aven da gülümseyip, geri verdi. Alex eline aldığı hançerin Boşluk'ta tekrar kaybolduğunu görünce çok rahatladı.

Kafasında hâlâ A'enara ve Tia Auranlarla ilgili sorular vardı ancak geleceğin daha fazla cevap getirmesini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Eğer Kaiden silahla ilgili daha fazla şey öğrenmişse, Alex de bu bilginin izinden giderek A'enara'nın yaratıcılarına ulaşır ve Meyarinleri neden sürgün ettiklerini öğrenirdi.

Bu biraz uzak bir ihtimaldi ama geçmişte herhangi bir cevap bulunamayacağı açıktı, en azından kolayca bulunamayacağı. Alex, Tia Auranları hatırlayan ihtiyar bir Meyarin arayışına girecekti elbette. Ancak fazla dikkat çekmekten korkuyor ve ileri gitmek istemiyordu.

Diğer dünyadakilerin araştırmaya son verme kararına rağmen, Aven'la beraber Astophe ve Niida ile birlikte sessizce yedikleri yemeğin ardından Alex tekrar kütüphaneye döndü. Hazır fırsatı varken edinebileceği tüm bilgiyi edinmenin bir sakıncası olmazdı. Başka bir yere gitmesi gerektiğini söyleyen Aven, özür dileyerek ayrıldı. Alex onun imalı bakışlarından, yeni garsethlerle buluşmaya gittiğini anladı.

Alex daha sonra draekon bağlarıyla ilgili tarihteki kayıtları okumaya daldı. Olayların hiçbiri son bin yılda yaşanmamış ve herhangi bir ölümlüyle bağ kurulmamıştı. Kayıtlarda, hâlâ sağ olan ölümlülerle ilgili de hiçbir şey yoktu. Tam sayfayı çevirecekken, omzuna bir el dokundu.

Korkudan hafif bir çığlık attı ve içgüdüsel bir tepki verip ayağa fırladı. Bu sırada çevirdiği sayfanın kâğıdı, elini kestiği için Alex acıyla tısladı.

"Özür dilerim, Aeylia," dedi Roka. Gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Daldığını fark etmemişim."

"Off, Roka!" dedi, adrenalini tavan yapan Alex. "Bir dahaki sefere biraz ses çıkar!" Acıyan elini havaya kaldırdı.

Roka, onun elini görünce "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sadece kâğıt kesiği," dedi, sakinleşmeye çalışırken dikkati dağılan Alex. "Bazen bıçaktan bile daha çok acıtıyor."

"Gerçekten seni korkutmak istemedim. Eline bakayım," dedi Roka, içtenlikle.

"Boş ver, biraz abartıyorum," dedi Alex ve parmağını gösterdi. "Gördün mü? Azıcık çizilmiş ama çok yanıyor."

Roka, bedeni kilitlenmiş gibi kızın eline baktı. Ancak Alex hâlâ yaptığı şeyin getireceği felaketin farkında değildi.

Bir anda ciddileşen Meyarin'e gayet iyi olduğunu bir kez daha söyleme fırsatı bulamadan, Roka kızın bileğinden tuttuğu gibi kolunu havaya kaldırdı.

"Roka... ne..." Roka'nın bakışları kızın önce parmağına sonra yüzüne doğru odaklandı. Alex prensin gözlerindeki ifadeyi okudu: Şaşkınlık. Korku. Öfke.

Bunun üzerine eline baktı ve neler olduğunu anlayıp yüksek sesle bir çığlık attı. Elini hemen geri çekti ve parmaklarını sıkıca kapatarak, kırmızı -hem de kıpkırmızı- kan damlasını gizlemeye çalıştı fakat artık çok geçti, olan olmuştu.

"Roka," diye fısıldadı. Yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. "Roka, lütfen. Açıklaya... açıklayabilirim."

Roka ona öfkeyle bakıyordu. "Bu nasıl bir sahtekârlık?"

"Bana... bana bir saniye ver ve söyleyeceklerimi dinle," diye yalvardı Alex.

Roka uzaklaşmaya başladı ama Alex onun peşinden koştu.

"Bu yanlış," dedi Roka, dehşetle ve alçak sesle. "Ben... sen..." Kekelemeyi bırakıp derin bir nefes aldı. "Sen bir Meyarin'sin... seninle bir Meyarin'mişsin gibi *dövüştüm*! Bir draekonla bağın var ve valisyolunu çağırabiliyorsun ve buna rağmen... kanın... bu nasıl olur?"

"Roka, lütfen," diye tekrar etti Alex, telaşla. "Sadece, beni dinle..."

İhanete uğramış gibi bir bakışla, Roka'nın yüzü kardı ve kızın sımsıkı kapattığı eline öfkeyle baktı. "Bana yalan söyledin. Hepimize yalan söyledin. Sen... sen *onlardan* birisin, öyle değil mi?"

"Roka..."

"Cevap ver!"

Prensin kükremesiyle birlikte korkudan yerinden sıçrayan Alex'in eli otomatikman açılınca, işaret parmağının ucundaki minik kırmızı leke ortaya çıktı.

Roka'nın gözlerindeki öfkeli alevlerle, sinirlerine elektrik verilmiş gibi hisseden Alex o kadar korktu ki titremeye başladı. Ne yapacağını, açığa çıkan sahtekârlığı karşısında nasıl tepki vereceğini bilemedi. Sesi çıkmadığı için dudaklarıyla prensin adını söyledi ve Roka birdenbire sendeleyerek kızdan uzaklaştı. Alex onu durdurmak için elini uzattı ama çok geç kaldı. Roka valisyolunu çalıştırdı ve ardına bile bakmadan gözden kayboldu.

Korkuyla titreyen Alex içgüdüsel bir tepki verdi. Meyarin yeteneklerini çalıştırıp valisyolunu çağırmak için sakin olması gerektiğini bilmesine rağmen yapabileceği tek şeyi yaptı. Kaçtı.

Sarayda koşarak, kendi işlerine bakan Meyarinlerin yanından geçti. Hepsi, onu görünce irkildi. Elinden geldiğince hızlı koşan Alex, hiçbir şey görecek durumda değildi.

"Alex! Ne oldu?"

Zihninde Xiraxus bağırınca, Alex'in adımları yavaşladı. Kızın korkusunu hisseden Xiraxus'un sesi endişe doluydu. Kendi ayağına basıp, yuvarlanmamayı son anda başaran Alex, koridorlardan ve sarmal merdivenlerden koşmaya devam etti. Bir yandan da zihninden Xira'ya cevap vermeye çalıştı.

"Xira, aptallık ettim!" diye haykırdı. *"Buradan hemen çıkmam lazım!"*

"Neredesin?"

Korkudan kalbi hızla atan Alex, soluk soluğa bir hâlde, *"Odama yaklaştım sayılır,"* dedi.

"Geliyorum."

Xira başka bir şey söylemedi. Hiçbir soru sormadan, hiçbir tereddüt etmeden Alex için geliyordu.

Yaşadığı duygu fırtınasından başı dönen Alex, Meyarin sarayının büyüklüğüne ve kendi insan hızına küfürler ederek koridorları aşmaya devam etti. Valisyolunu kullanamadığı için, bir yere çabuk ulaşması çok zordu ama Alex yine de rekor sürede odasına gelmeyi başardı ve kapıyı açıp arkasından çarptı. Kayarak durdu. O kadar korkmuştu ki bir sonraki adımını düşünemiyordu.

Ay ışığının altında uzanan şehri devasa bir gölge kapladı ve Xiraxus kızın balkonuna *bam* diye indi. Büyük bedeniyle dengesini korumakta zorlanmıştı. Siyah pulları gece karanlığında belli belirsiz olan ve tedirgin gözleri karanlıkta parlayan Xiraxus'u gören Alex, hiç tereddüt etmedi. Hızla koşup draekonun sırtına sıçradı.

Xira'nın boynuna sıkıca sarıldı ve "Hadi, hadi, *hadi!*" diye bağırdı.

Draekon hemen sarmal kuleden havalanarak kanatlarını rüzgârla doldurdu ve gökyüzüne doğru yükseldi.

Işıklar içindeki şehir çok aşağıda kalınca Alex ancak sakinleşti. Roka ile arasındaki mesafe açıldıkça titremesi geçti.

"Göster bana, Alex," dedi Xiraxus nazikçe, onları gecenin karanlığındaki gökyüzüne daha da yükseltirken.

Kızın söyleyecek söz bulamadığını bir şekilde anlamış olmalıydı. Alex zihninden ona Roka ile yaşadıkları anı gönderdi ve yaptığı dikkatsizliğe bir kez daha şaşırdı. Kazara kanı akmasın diye on gün boyunca onunla dövüşmekten kaçınmıştı ama bir anda olan olmuştu. İnsan olduğunu ortaya çıkarabilecek onca şey varken, minik bir kâğıt parçasının bunu yapabilmiş olmasına inanamıyordu.

"Çok aptalım," dedi. *"Bunu yaptığıma inanamıyorum."*

"Geçecek. Söz veriyorum yoluna girecek," dedi Xiraxus.

Alex ona inanmadı. Fakat kendini, draekonun güçlü kanatlarıyla gökyüzünde uçmanın yarattığı hislerin içinde kaybolmaya bıraktı. En yukarıdaki berrak havaya varıp da bir bulut kümesinin içinden geçene kadar yükseldiler. Alex ufuk çizgisinde uza-

nan yıldızların çokluğuna hayranlıkla baktı ve Draekora'nın havada süzülen adalarını bir kez daha görünce rahat bir nefes aldı. Adalar bu kez ay ışığıyla yıkanıyorlardı.

"Meya'ya bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim," dedi, aklını Roka'dan ve şu an muhtemelen yapmakta olduğu şeyden ya da konuşmakta olduğu kişiden uzaklaştırmaya çalışan Alex.

"Neredeyse şehrin tam üzerinde sayılırız," diye doğruladı Xiraxus. *"Ancak bölgemiz ölümsüz gözlerin bile göremeyeceği kadar yüksektedir."*

Havada bir kemer çizen draekon, yan taraftaki minik adalarından birine doğru inişe geçti. Alex, adanın yarısının, tepesi karla kaplı dağlarla çevrili, diğer yarısının da rengârenk vadilerle dolu olduğunu gördü. Adanın tam merkezine indiklerinde etraflarını saran bir sürü renkli ve mis kokulu kır çiçeği görmek, Alex'in çok hoşuna gitti.

"Ne kadar güzel," diye şaşkınlıkla haykırdı ve Xiraxus'un sırtından kayıp fosforlu çiçeklerin yanına indi. Kimileri ayak bileklerine, kimileri beline kadar geliyordu ama hepsi hayal edilemeyecek kadar sihirliydi.

"Burayı seversin diye düşündüm," dedi Xiraxus. Ön ayaklarını altına kıvırıp göğsünü vadiye yaslayarak, ağır bedeniyle çiçekleri ezmişti. Siyah pullarına fosforlu çiçeklerin renkleri yansıyan draekon ışıl ışıl parlıyordu.

Alex çiçeklerin tatlı kokularını içine çekti ve peri masallarını andıran bu çayırlarda biraz dolaşıp gevşedikten sonra draekonun karşısına bağdaş kurup oturdu.

"Bugün her şey ters gitti, olabilecek en kötü şeylerin hepsi oldu," dedi, içindekileri atmak isteyen Alex. "Önce, Aven'a insanları talep etme fikrini yanlışlıkla ben verdim sandım -inan bana, bu asla sorumlusu olmak istediğim bir şey değil, Xira- ve sonra da Aven'ın insanlar hakkındaki görüşlerine katılıp katılmama konusunda kararsızca gidip gelen Roka'nın karşısında kendimi ele verdim. Bu, hiç iyi *değil.* Bundan sonra olacaklara 'kötü' bile denemez. Çünkü bu, yaşanacakları tarif etmek için yetersiz kalır."

Xiraxus, kızın sözünü kesmeden içini dökmesine izin verdi. Alex konuşmayı bitirince, "Olanları değiştiremezsin, Alex. Sadece olanlara nasıl tepki vereceğine karar verebilirsin," dedi.

Alex yanındaki çiçeği çekip yapraklarını koparmaya başladı. "Nasıl tepki vermem gerekiyor, Xira? Tüm bunları düzeltmek için ne yapabilirim?"

Xira, başını yaklaştırıp Alex'in gözlerinin içine baktı. "Bir şeylerin düzeltilmesi gerektiğini nereden çıkardın?"

Alex çok şaşırdı. "Roka ile olanları görmedin mi? Ya da Aven'la ilgili anlattıklarımı duymadın mı?"

"Aes Daega, burada yapacağın hiçbir şeyin gelecekte olanları değiştiremeyeceğini söylemedi mi sana?"

Alex ağzını açtı ama onun haklı olduğunu fark edince tek kelime etmeden yine kapattı. Biraz durup, "Burada daha kim bilir ne kadar süre tıkılı kalacağımı unutmayalım," dedi. "Ne yapmam lazım? Gidene kadar Draekora'da mı saklanayım?"

"Geçen gece, kendi zamanına dönme şansın varken burada kalmaya karar verdiğini söylemiştin bana," dedi Xiraxus. "Bu karan, burada ne kadar vaktin kaldığını bilmeden vermiştin ama madem bu kadar eminsin, burada kalmalısın, Alex. Haksız mıyım?"

Alex onu onaylar gibi homurdandı.

"Bugün Roka ve Aven ile olanları değiştiremezsin," diye tekrar etti Xiraxus, "ancak olayların tam da olması gerektiği şekilde olduğu ihtimalini de göz önünde bulundurmalısın."

Alex başını iki yana salladı. "Burada olanların önceden belirlenmiş olduğunu, ne yapıyorsam zaten çoktan çizilmiş olan kaderim doğrultusunda yaptığımı ve hiçbir söz hakkım olmadan kör gibi yolumda yürüdüğümü söylemeye çalışıyor gibisin. Ancak ben bunu kabul edemem."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu, hayatım üzerinde otoritem olmadığı anlamı gelir."

Draekon bir kahkaha patlattı.

Kaşlarını çatan Alex, "Bunun nesi komik?" diye sordu.

"Alex," dedi Xiraxus, "sen davranışlarının geleceği *etkilediği* ama *değiştiremediği* bir geçmişe tıkılıp kaldın. Bu da burada yaptığın her şeyin *zaten çoktan* yapılmış olduğu anlamına gelir... *Bizzat senin* tarafından." Tekrar güldü. "Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm ama burada ve şu an olanları değiştirme gücüne sahip *değilsin*. Ya da belki de *sahipsin* ama seçim gücün seni yine de zaten bildiğin geleceğe götürecektir. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez, o yüzden kontrolün olmadığı gerçeğini kabullenip biraz rahatlamalısın."

Ne kadar sinir bozucu olsa da, söyledikleri mantıklıydı. Ayrıca Lady Mustique'in söylediklerine de uyuyordu. Ancak Alex, Aven'ın gelecekte yaşatacağı acılardan sorumlu olma olasılığını kabullenemiyordu. Zaten o suç grubuna vereceği ismi Aven'a kendisi önermiş sayılırdı. Talep ritüeli hakkında düşünmesi için ona bir de sebep vermişti. Acaba başka neler yapacaktı? Peki ya Roka onun ölümlü olduğunu açıklarsa, Alex buna nasıl bir tepki verecekti?

"Bu, tam bir kâbus," diye homurdandı ve çiçeklerin üzerine yığılıp, yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı. Serin havadan dolayı tüyleri diken diken Alex, yine de soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu, çünkü olanlardan sonra içi hâlâ buz gibiydi.

"Kâbus olsun ya da olmasın, ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi, kızın ayağını ağzıyla hafifçe dürten Xiraxus.

"Geri dönmem gerek. Bunu biliyorum. Olanları açıklamak için Roka ile yüzleşmeliyim. Ama bu..." Derin bir çekti. "Burada birkaç dakika daha kalamaz mıyız?"

Xiraxus nazikçe cevap verdi: "İhtiyacın olduğu sürece kalabiliriz."

Yirmi Altı

Dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi ama Alex nihayet sarayda kendisini bekleyen şeyle yüzleşmeye hazır olduğunu hissetti.

Xiraxus ile birlikte geçirdiği zamana, draekonun ona verdiği desteğe ve kendisini sessizce dinlemiş olmasına minnettardı. Ancak Roka'dan sonsuza dek kaçamayacağını biliyordu. Draekon ile birlikte balkonuna iner inmez de bu korkunç yüzleşme için fazla beklemeyeceğini anladı.

"Seni bırakıp gidersem senin için iyi olacak mı?" diye sordu Xiraxus. Kızın yatağında başını ellerinin arasına almış, oturan Meyarin prensini görmüşlerdi. Duruşu, neler hissettiğini anlatıyordu.

Xiraxus'a *kal* demek isterdi ya da onu tekrar büyülü vadiye götürmesini. Ama iki seçeneğin de işleri daha beter hâle getireceğinin farkındaydı. Doğru olmasını umarak, "*İyi olacağım,*" dedi. *"Ama şey, sen yine de ne olur ne olmaz diye fazla uzaklaşma."*

"Kısa bir uçuş ötede olacağım," diye söz veren Xiraxus, havalanmadan önce kızın yüzünü başıyla okşadı.

Derin bir nefes alan Alex, çekinerek odaya girdi. Roka tarafından her hareketinin izlendiğini hissettiği hâlde bakışlarını yerden kaldıramadı. Şehirden yansıyan ışıklar ve şöminede yanan myraes alevleri, önünü az da olsa görmesini sağlıyordu. Roka buna rağmen odayı aydınlatmak için ellerini çırpmadı.

Prensten birkaç adım uzakta duran Alex, kollarını kavuşturdu ve güçlükle yutkunup tüm cesaretini toplayarak Roka'nın gözlerine baktı. Daha önce gördüğü o şaşkınlık, korku ve öfke ifadelerini görmeyi bekliyordu ama şu an çok sert görünen Roka'nın yüz ifadesini okumak mümkün değildi.

Prens nihayet konuşmaya başladığında, kısık sesi Alex'e haykırış gibi geldi. Odada çok gergin bir atmosfer hâkimdi. "Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim."

Alex tıpkı onun gibi kısık sesle, "Ben de dönüp dönmeyeceğimden emin değildim," diye cevap verdi.

Aslında kalan günlerini Xiraxus'la birlikte Draekora'da bekleyerek geçirmesi çok daha iyi olurdu ama bu, doğru olacağı anlamına gelmezdi.

"Neden döndün?"

Roka'nın bu iki basit kelimesinin karşısında Alex ne diyeceğini bilemedi. "Pek çok sebepten ama en çok, burada olmam gerektiğinden."

Gölgelerin arasından süzülen ışık, Roka'nın çenesinin kasıldığını, kaslarını gevşetmeye çalıştığını gösterdi.

"Üzgünüm, Aeylia."

Roka'nın özrünü duyan Alex irkildi, prensin ağzından çıkan sözlere çok şaşırdı. "*Sen mi* üzgünsün? Üzülecek ne yaptın ki?"

Roka ona kendinden emin bir şekilde cevap verdi: "Sana o şekilde yüklenmemeliydim. Açıklamana izin vermeliydim. Ben... beni hazırlıksız yakaladın ama bu, verdiğim tepkiye bahane olamaz. Durumu daha iyi şekilde karşılayabilirdim."

Roka konuşurken, Alex başını sürekli iki yana salladı. "Sen şaka mı yapıyorsun? Sen... sen bir şeyi ortaya çıkardın. Tepkin çok normal ve adildi."

Roka bir karara varmak üzereymiş gibi kıza dikkatle baktı. Yanına gelip oturması için eliyle yatağın üzerine hafifçe vurdu. "Artık dinlemeye hazırım," dedi. "Tabii eğer hâlâ açıklamak istiyorsan."

Bu, davete pek de benzemeyen davetlerden biriydi. Ancak Alex yine de bu kararı için ona minnettardı. Teşekkür eder gibi hafifçe gülümsedi ve Roka'nın yanına oturdu.

Nereden başlayacağını bilemiyordu ama zaten durumu açığa çıkmıştı, bu yüzden ona her şeyi anlatmaya karar verdi.

Başka bir Meyarin'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Ben sadece insan değilim, aynı zamanda gelecekten geliyorum," dedi. Roka'nın bedeninin o anda kaskatı kesildiğini *hissettiğine* yemin edebilirdi, o yüzden prensi daha fazla korkutmadan hızla anlatmaya başladı: "Bir dizi olayın ardından kazara Xiraxus -yani Draekora varisi- ile birlikte *abrassa*ya çekildiğim zaman, varrungard sınavındaydım. Ölümlüler Boşluk'tan sağ çıkamadıklan için, Xiraxus benimle *vaeliana* bağı kurmak zorunda kaldı. Ama yine de Boşluk'tan çıktığımızda birbirimizden ayrıldık. Ben de burada uyandım ve hiçbiriniz beni tanımadığınız için öyle tepki verdim." *Ve kendimi binadan aşağı bıraktım*, kısmını pas geçmeye karar verdi. "Gelecekteki Meya ile olan bağlantım sebebiyle Lady Myst... Ahh, şey, Aes Daega, benimle Draekora'da görüşüp birkaç şey açıkladı. Xiraxus beni geri götürmek için abrassayı yeniden açmak adına birkaç hafta içinde gücünü toplayana kadar vaktimi şehirde geçirmenin daha iyi olacağını söyledi. Gerisini zaten biliyorsun... Aes Daega beni Draekora'dan doğruca saraya getirdi ve sizler de beni yanınıza alıp, halkınızın yaşam tarzını bana öğretmeyi kabul ettiniz."

Alex, ana noktaları gayet iyi özetlediğini düşündü. Ancak Roka'ya bakacak cesareti topladığında, belki de ona çok fazla şeyi, çok çabuk anlattığını fark etti. Hatta Roka hiç kıpırdamadığından nefes alıp almadığını bile merak etti.

"Şey, Roka? Hâlâ benimle misin?" diye seslendi.

"Odadayım ama sadece bu kadarını söyleyebilirim," dedi Roka, dümdüz bir sesle.

Tamam o zaman, diye düşünen Alex, ona biraz zaman tanıması gerektiğini hissetti.

Derin bir nefes alan Roka, nihayet konuşacak kadar kendini toparladı. Maalesef sorduğu tek soru, Alex'in cevap vermekte tereddüt ettiği bir soru oldu.

"Peki, insan olduğun hâlde valisyolunu nasıl çağırabiliyor ve bir Meyarin gibi güçlü ve yetenekli bir şekilde dövüşebiliyorsun? Ayrıca, ölümlü olduğun hâlde neden varrungard sınavına girdiğinden söz etmiyorum bile. Sanırım geleceğinde..." Alex, onun *sırf bunu söylediğim için bile aklını yitirmiş olmalıyım*, diye düşündüğünden emindi, "...*zeltora* seçimi hâlâ aynı şekilde yapılıyor? Nasıl olur da elit orduya bir insan kabul edilir?"

Önce kolay kısmı cevaplamaya karar veren Alex, "Ben, varrungarda, orduya girmek için katılmadım. Bu, daha çok benim Meyarinliğimi test etmek adına yapılmıştı," dedi.

"Meyarinliğini mi?"

Yanındaki battaniyenin iplerini çekiştiren Alex, "Bugün olanları kime anlattın, Roka?" diye sordu.

Roka kısa bir sessizliğin ardından, "Hiç kimseye, Aeylia," diye cevap verdi. "Kafamı topladıktan sonra ilk olarak seni beklemeye karar verdim."

Alex bunun doğru olmasını dileyerek başını salladı ama şansının bu denli yaver gidebileceğinden hiç emin değildi. "Eğer sorunu cevaplarsam, sana anlattıklarımın aramızda kalacağına dair bana yemin etmelisin."

Bunu söylerken ellerine bakıyordu. Roka uzanıp kızın çenesinden tutarak yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Alex, prensin dokunuşuna karşı koyamadı.

Roka kızın gözlerinin içine baktı ve "Bana güvenip verdiğin tüm sırlarını saklayacağıma yıldızlar üzerine yemin ederim," dedi.

Dudağını ısıran Alex, prensin samimi ve dürüst ifadesi üzerine sol elini açıp ona avucunu gösterdi. "Gelecekteki... çok kötü bir Meyarin yaptı bunu... ve o çok kötü şeyler yapıyor." *Öff, berbatım* diye düşündü Alex ama yine de devam etti: "Bu Meyarin'in bende olan bir şeye ihtiyacı vardı ama ben ona yardım etmek istemiyordum. O da üzerimde *Menada dae Loransa*'yı uygulayıp beni talep ederek irademi ele geçirmeye çalıştı."

Roka dehşetle tepki verdi. Hisleri yüzüne yansıdı. "Ama sen ölümlüsün!"

"Öyleyim," diye onayladı Alex.

"Üstelik kan bağı ritüelinin ölüm cezası var," diye devam etti Roka. "Yoksa... Bu, gelecekte değişiyor mu?"

"Hayır, talep etme ritüeli gelecekte de yasak ama bu Meyarin artık Meya yasaları altında yaşamıyor. Ona... 'dışlanmış' diyebilirsin. Herkes onu yok sayıyor ve o da doğru-yanlış gözetmeden hareket ediyor. Üstelik, ölümlü olmam bir şeyi değiştirmez. Zaten benim zamanımdan çok uzun süre önce bu ritüeli insanlar üzerinde uygulamaya başlamışlar."

"Başkaları da mı var?" diye yutkundu Roka. "Yani sen..."

"Ben bu Meyarin'in bağ kurduğu tek ölümlü değilim. Hepsi birden aktif olarak, yetenekli insanları arıyordu... *arıyorlar*. Yani büyükbabanın, uğruna Akarnae'yi yarattığı kişileri. Çünkü o ölümlüleri kontrol ederek, yeteneklerini de kontrol edebiliyorlar."

"Ama *neden?*" diye hayretle sordu Roka. "Birinin bu denli şeytani bir şey yapması için ne gibi bir gerekçe olabilir?"

"Benim anladığım kadarıyla..." dedi sözcüklerini özenle seçen Alex, "...doğru olan şeyi yaptıklarını sanıyorlardı. En azından başlangıçta. Ama artık umurlarında olduğunu sanmıyorum. Artık her şeyi intikam uğruna yapıyorlar."

Roka'nın yüzü o kadar solgunlaştı ki gölgeler bile dehşetini maskeleyemedi. "Eğer bu Meyarin bu kadar kötüyse, onların seni *serbest* bırakmalarını nasıl sağladın? Eğer hâlâ talep altında olsaydın, buraya gelip özgürce bunları anlatamazdın bana."

"Hayır, ben artık bağlı değilim ama o Meyarin beni kendi iradesiyle serbest bırakmadı. Hatta herhangi birinin, *Menada dae Loransa*'dan kurtulabileceğini ben de daha yeni öğrendim. Ama artık bildiğim için, kendi zamanıma döndüğümde bazı insanları daha kurtarabilmeyi *umuyorum*."

"Eğer talep eden kişi seni serbest bırakmadıysa sen nasıl..."

"Yeteneğim sayesinde," diye sözünü kesti Alex. "Ben Akarnae'de öğrenciyim. Ritüel üzerimde uygulandığında yeteneğimi bilmiyordum ama doğaüstü bir irade gücüne sahip olduğum ortaya çıktı. Yeteneğim, talebin etkisiyle tetiklendi, yani irade gücümü aramızdaki bağı kırmak için kullandığımda."

Roka hayranlık ve şaşkınlık içinde, "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım," dedi.

"İnan bana, yalnız değilsin. Ama bağdan kurtulduğumda içimde bir şeylerin değiştiğini anlatmaya çalışıyorum aslında. Artık talebin etkisinde olmamama rağmen bir şekilde Meyarin özelliklerini aldım ve hâlâ bunları geliştirmeye çalışıyorum."

"Bahse girerim, bu isteyerek serbest bırakılmadığın için olmuştur," dedi Roka.

"Pardon?"

"Bağdan yani," diye netleştirdi. "Okuduğum kayıtlara göre, talep edilen Meyarin, şifacısı tarafından isteyerek serbest bırakıldığında, aralarındaki bağ anında çözülüyor. Ama sen bu bağı kendi irade gücünle kırdığına göre, seni talep eden yaşam gücü geride bir iz bırakmış olmalı. Tıpkı bir kumaşı makasla kesmekle yırtmak arasındaki fark gibi. Yırttığında, kumaşın kenarlarında küçük küçük ipler olur, bilirsin."

"Sen bana 'yırtık uçlu bir kumaş parçasısın' mı diyorsun, Roka?" diye sordu Alex gülümseyerek.

Roka da ona hafifçe gülümser gibi oldu, tepkisi Alex'in gözünden kaçmadı. "Sana demiyorum, Aeylia. Damarlarında dolaşan Meyarin kanının etkilerinden söz ediyorum."

"Gariptir ki ikimiz daha önce de buna benzer bir konuşma yaptık, gerçi o zaman ikimiz de "isteyerek serbest bırakılma" konusundan haberdar değildik. Yine de Meyarin özelliklerini neden taşıdığımı öğrenmem iyi oldu."

Kız konuşurken Roka iki büklüm oldu.

"Ne oldu?" diye telaşla sordu Alex.

"Hiç. Sadece rahatladım. Bana gelecekteki kendimden ilk kez bahsettin. Ben de sanmıştım ki..."

"Öldüğünü mü sandın?"

Roka gülmeye başladı. "Hayır. Ölümlüleri talep eden ve dışlanan Meyarin'in ben olduğumu sandım."

Şok içinde gerilme sırası, Alex'e gelmişti. "Neden böyle söyledin?"

"Artık *Menada dae Loransa* yapmayı bilen çok az kişi var. Ben de onlardan biriyim. Endişelendiğim için beni suçlayamazsın."

Ona şaşkınlıkla bakmaya devam eden Alex, "Eğer bunları bana yapan kişi, senin gelecekteki hâlin olsaydı; burada, yanında oturuyor olur muydum sence?" diye sordu.

Bunun üzerine Roka daha da rahatladı. "Diğerlerine de çok sıcak davrandığın için, onları da suçlayamayız sanırım."

"Kim olduğunu tahmin etmeye çalışmasan?" dedi Alex, bunun bir tavsiye olmadığını ima eder gibi sert bir sesle.

"Haklısın, üzgünüm. Meyarin yeteneklerine geri dönelim. Aes Deaga o yüzden mi Meya'da kalmanı istedi? Onları nasıl geliştireceğini sana öğretelim diye mi?"

Roka'nın kendi kendine bir sonuca vardığını gören Alex rahatladı ve başını salladı. "İçimdeki değişiklikler daha çok yeni. Benim zamanımda, tam da bir Meyarin olmayı bana öğretmek üzereydin. Eğitimlerimize yeni başlamıştık."

"Anladığım kadarıyla bu senin için doğal bir şey değil?"

"Çok sıkı odaklanmam gerekiyor."

"Geldiğin ilk gün dövüş egzersizi yaparken benden biraz zaman istemiştin."

"İstedim, yoksa beni öldürürdün. Ne zaman valisyolunu çağıracak olsam ya da şelaleye atlamak gibi aptalca bir şey yapsam, damarlarımdaki kanı tetiklemek için önce kendimi merkeze almam gerekiyor. Durup dinlemem ve nefes almam lazım... İnsanlıktan Meyarinliğe geçiş yapar gibi yani." Kendi kendine başını iki yana salladı. "Kulağa çok tuhaf geldiğinin farkındayım. Ama başka türlü nasıl açıklanır, bilmiyorum."

"Bir ölümsüzün gücüne ve yeteneklerine *neden* ihtiyaç duyuyorsun, sorabilir miyim? Neden bizim türümüzden biri gibi hareket edip dövüşmen gerekiyor?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışan ama bunun tam tersini hisseden Alex, gülümseyip espri yaptı: "Birinin siz çılgın Meyarinlere çekidüzen vermesi gerekiyor da ondan."

Bunun gelecekteki kötü Meyarin'le bir alakası olduğunu anlayan prens, kıza daha fazla baskı yapmak istemedi.

"O zaman, sanırım yapabileceğimiz tek bir şey var," dedi Roka.

Alex soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Aes Daega'nın istediğini yapacak ve Meyarin olmayı sana öğreteceğiz."

Artık bunun iyi bir fikir olduğundan pek de emin olmayan Alex itiraz etmeye çalıştı. "Roka..."

"İlk antrenmanımızda kanının akacağından korkup panikleyeceğini tahmin ediyorum desem, doğru olur mu?"

Kız yavaşça başını salladı.

"O yüzden de o günden beri benimle dövüşmekten kaçınıyorsun?"

"Beni suçlayabilir misin?"

Roka hafifçe güldü. Onun bu samimi sesi, Alex'i rahatlattı. Göğsünden bir yük kalmış gibi, kendini hafiflemiş hissetti. Roka da onun iyiliği için, onu zorlamayacaktı. O sadece... Roka gibi davranıyordu.

"Hayır, bugün verdiğim tepkiyi düşünürsek seni suçlayamam, Aeylia."

"O konuya gelince..."

"Sana söz veriyorum, hiç kimseye anlatmayacağım," dedi kızın endişesini anlayan Roka.

"Onu değil," dedi Alex ama bunu duymak onu gerçekten çok rahatlatmıştı. "Sadece... şey... sorun yok, değil mi? Yani son on gündür sana yalan söylüyordum. Üstelik, sırrım da öyle küçük bir şey değildi. Ben ölümlüyüm, Roka. Ben *insanım*. Bu tıpkı... bu tıpkı kendine bir köpek alıp, eve gittiğinde köpek kılığına girmiş bir kedi aldığını görmeye benziyor. Hiç kimse köpek kılığına girmiş bir kedi istemez. Hatta çoğu kişi, kediye benzeyen bir kedi bile istemez!"

Neyse ki Roka kızın bu tuhaf benzetmesini önemsemeyip asıl önemli konuya odaklandı. "Senin ne olduğunu bilmiyorum, Aeylia," dedi, kızın elini kaldırıp yarasına ve sonra da Xiraxus'la olan bağı nedeniyle parlayan koluna bakarak. "Ama ister insan, ister Meyarin, ister Draekon, ister başka bir şey ol, hiç umurumda değil. Aes Daega, sana yardım etmemizi boşuna istemez ve artık gerçeği öğrendiğime göre, gizlenmene gerek yok... en azından benden. Tıpkı gelecekte yapacağım gibi, seni burada eğiteceğim." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Tıpkı gelecekte *yaptığıma* emin olduğum gibi."

Roka'nın gözlerine bakan Alex, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Roka, teklif ettiğin şey... bilemezsin..."

"Önemli mi?" diye sözünü kesti Roka. "Meyarin yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenmen yani?"

"Hem de çok," dedi Alex, yavaşça.

"O zaman, önemli olan tek şey bu. Bilmem gereken başka hiçbir şey yok." Sakin ve kararlı bir şekilde ayağa kalkıp kıza elini uzattı.

Alex soru sorar gibi Roka'nın eline baktı.

"Hadi, o zaman," dedi, elini tutmasını işaret eden Roka. "Draekonun gücünü toplar toplamaz geleceğe geri döneceğini söyledin. Kaybedecek vaktimiz yok."

Alex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eğitime şimdi mi başlamak istiyorsun? Saat gece yarısını geçti!"

"Yorgun musun?"

"Şey... hayır." Yaşadıklarından sonra adrenalini tavan yapmıştı.

Roka sırıttı. "O zaman ne bekliyorsun? Hadi, gidip bir ölümlüyü Meyarin'e dönüştürüp dönüştüremeyeceğimizi görelim. Var mısın?"

Bakışlarını Roka'nın elinden ışıl ışıl parlayan gözlerine çeviren Alex, onun meydan okur gibi bakan ifadesini görünce derin bir nefes aldı ve "Evet, Roka. Varım," dedi.

Yirmi Yedi

Eğer Alex *her gün* Roka ile dövüşerek bir Meyarin dövüş makinesine dönüşeceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu. İşin aslı, Roka'nın eğitmenliğini her ne kadar takdir etse de, ondan her ne kadar çok fazla şey öğrense de aslında hiçbir yere varabildiğini hissetmiyordu. Ve bunu itiraf etmek ne kadar zor olsa da, bunun *sebebi* Roka'ydı.

Kısacası, Roka ona bebek muamelesi yapıyordu. Alex, dövüş sırasında Roka'nın yumurta kabuklarına basar gibi hareket ettiğini ve onun ölümlülüğünü fazla abarttığını hissediyordu. Yaptığı her hareketi, her hamleyi, her saldırıyı dikkatle kontrol ediyor ve küçücük bir yara bile açmamaya özen gösteriyordu. Alex bunun nedenini -Roka'nın genç olması da olabilirdi ölümlülerle fazla vakit geçirmemesi de olabilirdi- bilmiyordu ama her hâlükârda sonraki yedi günlük "eğitimden" istediği kadar fayda sağlayamamıştı.

Sorunun en büyük kısmı, Roka'nın tam anlamıyla dövüşmeden önce, onun "ısınmak" için vakte ihtiyacı olduğunu düşünmesi ve Meyarin kabiliyetlerinin hepsinin farkında olması gerektiğine inanmasıydı. Buna karşılık, Alex ise ölüm kalım meselelerinde ısınmak gibi bir vaktinin olmayacağını ve kendisini tam da böyle bir duruma hazırlaması gerektiğini söylüyordu.

Hatta gelecekte sırf bir Meyarin gibi savaşabileceğini ispatlamak için Roka ile ilk kez gözü bağlı dövüştüğünden bile -ve silahlı olarak- söz etmek zorunda kaldı.

Tabii ki Roka "çaresiz bir ölümlüye" bu şekilde saldırdığını duyunca dehşete kapıldı.

Alex, o sözünden sonra Roka ile bir gün boyunca konuşmadı. Gerçi antrenmanda prensin kafasına tahta bir kılıç indirmek de onu epey rahatlattı. Roka'nın içgüdüsel olarak tam zamanında eğilmiş olmasının bir önemi yoktu, Alex'in hamlesi yine de yeterince sert olmuştu.

Gelişim sağlayamadığı için gittikçe öfkelenmesinin dışında, Alex'in haftası o kadar da kötü geçmemişti. Neyse ki Roka ile dövüşerek geçirdiği süre sayesinde -her ne kadar çok temel hamleler yapıyor olsalar da- Meyarin kabiliyetlerini, öncesine göre çok daha sık kullanıyordu. Böylece, artık daha doğal bir şekilde kullanmaya alışıyordu. Yine de kendi deyimiyle "havaya girmek" biraz zaman alıyordu. Fakat her denediğinde, dikkat çekecek derecede hızlanıyordu.

Bir haftalık eğitime rağmen, Alex yine de damarlarında dolaşan Aven'ın kanına ulaşabilme konusunda kendisini tam anlamıyla rahat ve yeterli hissetmiyor ve buna çok içerliyordu.

Salyangoz hızıyla gelişimini aklından uzaklaştırmak için de boş zamanlarını Kyia, Aven ve Niyx ile geçiriyordu. Roka da boşken onlara katılıyordu. Prens, garsethin şehir sokaklarında giderek kalabalıklaşmasına rağmen, asilerle arabulucu rolünü oynamakla ve Astophe ile Aven'ın bu işin içinde olduğunu bilmesini engellemekle çok uğraşıyordu.

Kral, küçük oğlunun anti-insancılar çetesinin lideri olduğunu bilmese de, onların arasında olduğunu biliyor olmalıydı. O yüzden Alex, Roka'nın bu çabasına bir türlü anlam veremiyordu. Öte yandan Roka'nın, ailesini bir arada tutmak için gösterdiği bu kararlı tavrına hayran oluyor, bu nedenle Dalmarta Hanesi'nde bir felaket yaşanmadan evvel onu kendi hâline bırakmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu.

İyi haber, bu felaketin yakın zamanda yaşanmayacağıydı. Roka ile Kyia'nın ortadan kayboldukları gün, Medora insan hükümdarlığını -o dönem dört hükümdar vardı- ziyarete gittikleri ve siyasi iklim sakinleşene kadar Meya'ya gelişlerini askıya almalarını rica ettikleri ortaya çıktı. Ticari anlaşma hâlâ geçerliydi ama anti-insan propogandası sakinleşene kadar tüm takaslar şehrin dışındaki insan topraklarında yapılacaktı.

D.C., daha evvel Alex'e, tarihî kayıtlara göre Aven'ın insanları Meyarin sarayının önünde katlettiğini söylemişti. Bu nedenle Alex, geçmişte geçirdiği kısa süre içinde buna bizzat tanık olmayacağını bildiği için mutluydu.

Aven'a gelince... Son bir haftada Alex'in hayatının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Alex, sabahları kraliçe ile kahvaltı ettikten sonra -Niida bu buluşmalara çok önem veriyordu- nerede, ne yapıyor olursa olsun Aven onu hep yemeğe çıkarıyordu. Çoğu zaman Kyia ya da Niyx de onlara eşlik ediyor ya da becerebilirse Roka da yanlarında oluyordu. Bazen üçünün birden geldikleri de oluyordu ve Alex'in en sevdiği yemekler de bunlardı. Gelecekte bıraktıklarını hâlâ çok özlemesine rağmen, geçmişteki Meyarin dostlarıyla da gülmekten ağladığı anlar yaşıyordu. Özellikle de Niyx'in güler yüzlü yaklaşma çabaları, Aven'ın keskin zekâsı ile altüst edildiğinde. Ayrıca, Roka ile Kyia arasında da çok komik bir gelişme olduğu gözden kaçmıyordu. Özellikle de Medora'ya gidip geldikleri günden sonra. Her ne kadar zıt kutuplar gibi görünseler de, Alex aralarında bir şey geçtiğinden emindi. Tabii ki ona söylememişlerdi. Alex, detay vermesi için Roka'yı sıkıştırıyordu. İlk seferinde, Roka ona birşeyler düşünür gibi bakmıştı gerçi. Ama Alex'in gelecekten geldiğini artık bildiği için parçaları birleştirmiş olmalıydı. O yüzden Alex de prensin üzerine daha fazla gitmedi.

Dövüş eğitimleri istediği gibi gitmese de Alex olaysız bir hafta geçirmişti. (Niyx'in üç gün önce gizemli bir şekilde ortadan kaybolması dışında.) Alex güya endişelenmiş gibi yaparak onun nerede olduğunu sorunca, Aven, avlanmak için ormana gittiğini ve yakında döneceğini söylemişti. Belli ki bu, Niyx'in çok sık

yaptığı bir şeydi. Tıpkı bir kedinin, sahibinin kapısına fare bıraktığı gibi, o da bir süre ortadan kayboluyor, sonra avladıklarıyla geri dönüyordu.

Alex, onun eve dişlerinin arasında bir kemirgenle döndüğünü hayal edip güldü. Gerçi her ne kadar Niyx'i bu şekilde hayal etmek eğlenceli olsa da, Alex onun bu tarz bir ava çıktığından şüpheliydi.

Roka ile dövüşmek, Niida ile kahvaltı etmek, Aven, Niyx ve Kyia ile takılmak dışında, Alex tüm kraliyet ailesi ve o akşam aralarına katılan konsey üyeleriyle yemek yemeye devam ediyordu. Artan vaktindeyse yaz sonu festivalinin organizasyonuna yardımcı oluyordu. Bu işi üzerine yıktığı için Kyia'yı suçluyordu, çünkü kız, Alex'in teorik derslere hiç ilgi göstermediğini, onun yerine işe yarar bir şey yapmasının daha iyi olacağını söylemişti. Festival organizasyonun başında olan Aven, bunu duyunca hemen atlamış ve itiraz etmesine rağmen Kyia'yı da zorla işin içine sürüklemişti.

Aven, festivalin Meyarin sarayının tüm kapasitesini doldurup sokaklara taşacak kadar büyük olduğunu söylemişti. Olayın ölçeği göz önüne alındığında, Alex başlarda yardım etmek konusunda tereddütlüydü ancak Astophe ve Niida'nın -özellikle Niida'nın- ziyafeti son dakikada bir maskeli balo ile bitirme kararı almasıyla, Aven'ın -özellikle bu parti planlaması kısmında- bulabileceği tüm desteğe ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Zira bu, uzmanlık alanının dışında bir konuydu: Moda. Geriye kalan her şey, yiyecekten müziğe kadar, halledilmişti. Ancak iş kraliyet ailesinin, kutlamada giymeleri için halka hediye edecekleri kıyafetlere gelince, Aven ne yapacağını bilemediğinden, bu görevi Alex ile Kyia'ya memnuniyetle devretti.

İkisi de nereden başlayacaklarını bilemiyordu ama kraliçenin bir moda uzmanı gibi aralarına katılmasıyla birlikte çok rahatladılar. Üçü birlikte -ve ara sıra uğrayan kral dâhil, diğer yardımcılarıyla- yedi gün içinde mucizeler yarattılar. Son derece şık, binlerce giysi ve maskeyi tamamladılar. Tüyler, fırfırlar, ipekler ve ışıltılar... Etkin yaratıcılıkları, moda anlayışını sınırlarını aşarak, eşi görülmemiş tasarım mucizeleriyle sonuçlandı.

Alex her ne kadar kara kalem çizimler ve kumaşlar arasında vakit geçirmekten hoşlanmış olsa da, Aven'ın onlara çok şey borçlu olduğunu düşünüyordu. Uzun zamandır kendisini hiç bu kadar kaygısız ve "kız gibi" hissetmemişti. Bundan büyük keyif aldı. Meya tarihindeki en iyi giyinilmiş festivali yaşamalarına sadece sekiz gün kalmıştı ve Alex bunun bir parçası olmak için sabırsızlanıyordu.

Tabii o gün geldiğinde hâlâ geçmişte olacağını tahmin ediyordu. Xiraxus, geleceğe ne zaman döneceği ile ilgili net bir şey söylememişti ona. Ama her gün daha da kuvvetlendiğini söylüyordu. Bu da Alex'in yeni dostlarını -yarısı, gelecekte onun ölmesini isteyecekti- geride bırakma vaktinin yaklaştığı anlamına gelirdi.

Ama bu, başka bir gün düşüneceği bir sorundu. Şu an için anı yaşayacak ve sona erene dek geçmişteki tüm vaktinin tadını çıkaracaktı.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi, Alex'in havada süzülen tahta kılıcından kaçmak için eğilen Roka, "ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Hoşuma gitmeyen bir sürü şey var," dedi Alex, bu kez prensin gövdesini hedef alarak. "Özellikle de böyle bir uyarı ile birlikte geldiklerinde."

Sağa, sola, sonra yine sola hamle yaptı ama Roka kendi aptal kılıcıyla kızın bütün hamlelerini kolayca savuşturmayı başardı. Şu an Meyarin gücünü kullandığı düşünülünce, bu, Alex için son derece sinir bozucu bir şeydi. *Buna rağmen* Roka'ya kayda değer bir hamle yapamıyordu.

"Hadi, Roka! Saldır bana!" diye, o hafta belki birinci kez bağırdı.

Şu an yapmakta oldukları her şey -ya da *yapmamakta* oldukları- Alex'in psikolojisini altüst ediyordu. Zira kız, Roka'nın bir tereyağını bile kesemeyecek bu tahta kılıçlarla ona asla zarar vermeyeceğinin farkındaydı. Gelecekteki Roka'nın çok daha iyi bir eğitmen olmasını diledi, özellikle de geçmişteki bu versiyonu öğretmenlik konusunda berbat olduğu için.

"Biraz dur," dedi Roka, kılıcını indirerek.

"Biliyorsun, ben aynı anda bir sürü şey *yapabilirim*," dedi Alex. "Dövüşürken sohbet edebilirim yani. Tabii, eğer yaptığımız şeye böyle demek istiyorsan."

Kubbe şeklindeki myrox bariyerinin içinde olduklarından, onları hiç kimse göremez ve duyamazdı. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet sayılırdı. Lütuftu, çünkü Alex'in insan olduğunu saklıyordu. Ama Roka ona sanki camdan yapılmış gibi davranmaya devam ettiği için, bir yandan da lanetti. Alex onun ne zaman gerçekten saldıracağını çok merak ediyordu. Ancak bir çizik alıp insanlığını ifşa etmekten korktuğu için eli kolu bağlıydı. En azından çok çaresiz kalana kadar.

"Belki aynı anda bir sürü şey yapamayan, benimdir," dedi Roka. "Ya da belki tüm dikkatini toplamanı istiyorumdur."

"O zaman, ne söyleyeceksen söyle de işimize bakalım," dedi Alex, kollarını göğsünde birleştirerek. Eğer o an elinde gerçek bir kılıç olsaydı, tek hamleyle karnını yarardı. Ama bu tahta kılıç, o kadar kör bir silahtı ki giysisini bile delemezdi.

"Sonraki birkaç gün boyunca sarayda olmayacağım," dedi Roka. "Yeni birkaç aday, varrungard sınavlarını bitirdi ve zeltoraya kabul edildi. Hepsinin doğru şekilde eğitime alınmasından da ben sorumluyum."

Alex büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Her ne kadar Roka ile geçirdiği sürede istediği kadar gelişim kaydetmemiş olsa da, bu hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

"Bu iş için en iyi kişi olduğundan emin misin?" deyip kaşlarını kaldırdı. "Yoksa elit ordunun, kraliyetini tahta kılıçlarla korumasını mı istiyorsun?"

Neyse ki Roka sırıttı ve kızın bu nahoş şakasını zarafetle kabul etti. "Merak etme, Aeylia. Senin aksine, gerçek silahlarla eğitim yapmalarına izin verirsem, hiçbiri kendi ayağına takılıp düşmeyecektir, eminim. Hepsi gerçek çelik silahlarla eğitim alacaklar."

"Sen var ya," dedi Alex, gözlerini kısarak, "çok fenasın."

Roka bir kahkaha atınca, kız daha da çok bozuldu.

"Eğitimlerini neden sen başlatıyorsun?" diye homurdandı. "Yenilere eğitim vermek bir prensin yapacağı işe benzemiyor."

"Normalde bu sorumluluk ordunun liderine aittir ama son liderimizin görev süresi dolduğu ve henüz onun yerine iyi birini bulamadığımız için iş başa düştü. Ben onları hizaya sokacağım sadece, sonrasında eğitimi diğer muhafızlar devralacak. En fazla birkaç gün yokum ama buradaki görevimizi terk edip gittiğimi sanma diye sana haber vermek istedim."

"Görev bir yana, zeltoraya en iyi kim liderlik eder, biliyor musun?" dedi Alex.

"Tahmin edeyim," dedi Roka, kuru bir sesle. "Zain Erracya mı?"

Alex kocaman gülümseyerek, "Zihnimi okudun sanki!" diye cevap verdi.

Prens, gülse mi şaşırsa mı bilemedi. "Belki de iki haftadır durmadan aynı şeyi söylediğin için olabilir."

"Öyle mi? Aaa, zaman ne çabuk geçiyor!"

"Aeylia..."

"Roka, acaba *benim gelecekten geldiğimi* unutmuş olabilir misin? Belki neden söz ettiğimi biliyorumdur..."

"Elbette unutmadım ama o, orduya katılmak istemediği sürece yapabileceğim hiçbir şey yok. Zeltora olmayı o *istemeli*. Kimse ona bunu zorla yaptıramaz. İnan bana, geçmişine bakacak olursak bunu istemesi imkânsız, Aeylia. Sen gelecekle ilgili ne ima edersen et, durum bu. Hep bir suçlu değildi, bilirsin. Her ne kadar yaptığı şeyi onaylamasam da, başına gelen onca şeyden sonra o yoldan gittiği için Zain'i suçlayamam. "

"Sen neden söz ediyorsun? Başına ne geldi?"

Roka başını iki yana salladı. "Paylaşmak bana düşmez, zaten tüm detayları da bilmiyorum. Sadece orduya katılması için onu ikna etmek adına üzerime düşen her şeyi yaptığıma emin ol. Elimden ancak bu kadarı gelir. Gerisi ona kalmış."

Alex, sinirlense de başını salladı. "Tamam, o konuyu sana bırakıyorum. Ama beni terk edeceğin için, senden benimle şu an gerçekten dövüşmeni istemem çok mu fazla olur? En azından bir yerim morarsın da *dövüştüğümü* anlayayım! Bunu da birkaç günlük yokluğunun telafisi gibi gör. Ne diyorsun?"

"Yaralanmanın bir telafi olacağını ancak *sen* düşünebilirsin."

"Bana sevgiyle vur," dedi Alex, ciddi bir ifadeyle ama Roka'nın gözlerini devirdiğini görünce gülmemek için kendini zor tuttu.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi Roka. "Eğer on dakika içinde beni etkisiz hâle getirebilirsen seninle gerçek kılıç kullanarak bir dövüş yaparım ve geceyi bitiririz."

"Böyle bir anlaşma olmaz," diye itiraz etti Alex. "Seni etkisiz hâle getirmemin mümkün olmadığını gayet iyi biliyorsun."

"Ya kabul et ya da git, Aeylia."

"Bu, berbat bir anlaşma," diye homurdandı Alex.

Roka'yı etkisiz hâle getirmek için elinden geleni yaptı. Fakat prensin, gücü ve doğal yetenekleri sayesinde, kızın hamlelerinden eğilerek veya yana çekilerek kaçmak dışında bir şey yapmasına gerek olmadı. Dövüştükleri süre boyunca, kızla arasına hep bir kol mesafesi koyuyordu. Alex, bırakın ona tek bir darbe indirmeyi, kılıcını bile oynattıramadı.

On dakikanın sonunda, Roka özür diler gibi omuz silkti ve döndüklerinde çok daha sert dövüşeceğine söz verdi. Sonra kızın omzunu sıkıp, tatmin olmadığını bildiği için odasına kadar ona eşlik etti.

Hiçbir işe yaramayan adrenaliniyle zaten hayal kırıklığına uğramış ve öfkelenmiş olan Alex, hemen uyuyamayacağının farkındaydı. Biraz temiz hava alıp zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Aslında Xiraxus ile uçmayı çok isterdi ama ona seslendiğinde, Xira bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu ve eğer kızarmış bir tavuk gibi yanmak istemiyorsa, fırtına geçene dek beklemesi gerektiğini söyledi.

Alex iç çekerek balkona çıktı ve şehir manzarasına baktı. Ormanların ve Altın Kayalık'ın bulunduğu bölgede çakan şimşekleri gördü. Yine de buraya ulaşmaları için uzun bir mesafe vardı.

Hızlı bir karar verip pelerinini giydi ve odadan çıktı. Roka ile dövüşürken Meyarin yeteneklerini kullandığı için hâlâ aynı durumdaydı. O yüzden hemen valisyolunu çağırdı ve şehre bakan kayalıklara gelince yolu durdurdu.

Bir kayanın üzerine oturan Alex, gecenin tatlı esintisini saçlarında hissetmek için kapüşonunu çıkardı. Ayaklarını uçurumdan aşağı uzatıp sallandırdı. Düşecek gibi olursa valisyolunu çağırabileceğini biliyordu.

Valisyolunu ilk kullandığı anı hatırlayınca güldü. Gelecekteki Kyia, onu, Jordan'ı, Bear'ı ve D.C.'yi zorla uçurumdan atlatmış ve hepsi birden *görünmez yolun* üzerine düşmüşlerdi. Alex artık Kyia'nın bunu yapması gerekmediğini biliyordu, çünkü kız istese valisyolunu uçurumun tepesine -hatta Raelia'ya- çağırabilirdi. Böylece, boşluğa düşerken hayatlarından on yıl gitmiş gibi hissettikleri korkuyu da yaşamamış olurlardı.

Alex, zamanda donmamış olsalardı, dostlarının şu an ne yapacaklarını merak etti. *Acaba Bear ile D.C., ders aralarında hem Jordan'ı hem beni kurtarmak için planlar mı yapardı,* diye düşündü. İkisinin de onlardan vazgeçmeyeceklerini çok iyi biliyordu. Dostları, tekrar bir araya gelebilmek için gerekirse dünyanın sonuna bile giderdi.

Alex, Raelia'daki gösteriden önceki birkaç hafta boyunca Aven ile aralarında kurulan bağ yüzünden pek çok acıya maruz kalan Jordan'ı düşününce, ağzında ekşi bir tat hissetti. Arkadaşını serbest bırakmak konusundan her zamankinden daha da kararlıydı. Sadece, Jordan'ı kendi isteğiyle serbest bırakması için Aven'ı ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Aklı, ailesine ve öğretmenlerine gitti. Kaiden'i belki de biraz daha fazla düşündü. Ay ışığının myroxa yansıyan parıltısını izle-

yerek orada saatlerce oturdu. Fırtına bulutları toplanmaya başladığında bile şehrin ışıltısı azalmadı. Gümüşi metal, bu ışıltıları çok berrak bir şekilde yansıtmaya devam ediyordu.

Alex alnına bir damla düştüğünü hissedince saraya geri dönme vaktinin geldiğini anladı. Burada daha fazla kalacak olursa elektrik bulutlarıyla yüklü fırtınada valisyolunu çalıştırma riskine girmek istemiyordu.

Uçurumun kenarından dikkatle uzaklaştı ve dengesini sabitlediğinden emin olduktan sonra ayağa kalktı. Bu sırada yağmur çok bastırmasa da, endişe verecek kadar yağmaya başlamıştı. Uzun süredir orada oturduğundan, Meyarin algılarını çalıştırmak için zihnini temizleyip odaklanmaya ihtiyacı vardı. Tam valisyolunu çalıştırmaya hazırken, bir ses duyup bekledi.

Ormandan bir inleme sesi geliyor gibiydi.

Kaşlarını çatan Alex içindeki "B-sınıfı-korku-filmi" hislerine engel olmaya çalışıp, "Merhaba? Orada biri mi var?" diye seslendi.

Cevap alamayınca hayal gücünün oyununa geldiğini düşündü ama sonra sesi yine duydu, hatta ardından çalıların hışırdadığını da işitti.

Gitse mi kalıp baksa mı bilemedi. Ancak karar verecek fırsatı bulamadan, kalın ağaçların arasından karanlık bir figür çıktı ve Alex'ten yaklaşık üç metre ötede yere yığıldı.

İşte o an gökyüzü yarıldı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, rüzgâr telaş verici bir hızla esiyordu. Ama Alex kıpırdamadı. Kıpırdayamadı. Çünkü çakan şimşekle birlikte karşısında yatan kişinin kim olduğunu net şekilde gördü.

Bu, Niyx'ti.

Her yeri kanla kaplıydı.

Yirmi Sekiz

Telaşla yanına koşup diz çöken Alex, "Niyx!" diye bağırdı. "Niyx! *Niyx!* Bana bak!"

Adamı döndürüp yüzüne bakınca şaşkın bir çığlık attı. Niyx acıyla inledi.

Pençe izi gibi dört uzun yarık, giysilerini yırtıp etine batmıştı. Çizgiler, sağ kalçasından sol koluna kadar, göğsünü çapraz kesecek biçimde uzanıyordu. Yara çok korkunç olmasına rağmen Alex'in şaşkınlığı bu yüzden değildi. Akan gümüşi kan miktarı yüzünden de değildi.

Hayır, onu şaşırtan şey, yağmur sularıyla ıslanan yaradan çıkan çamur gibi sıvıydı. Zira Alex bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu. Kendi sağlığını tehlikeye atarak, uzanıp yaraya baskı yaparak adamı valisyoluna doğru çekmeye çalıştı. Ancak Niyx ani bir acıyla irkilerek, kızın dokunmasına fırsat bırakmadan geri çekildi.

"Yapma," dedi soluk soluğa. "Bana... dokunamazsın."

"Niyx, seni buradan götürmem lazım," dedi. Adam sanki yaralı bir hayvanmış gibi, Alex alçak sesle ve sakince konuşuyordu. "Sana yardım etmeme izin vermelisin."

"Dokunma," demeye çalıştı Niyx. "Sarnaph... kanı."

Adam, yarasından akan çamur gibi sıvının ne olduğunu doğruladığında, Alex ürperdi. Maalesef damarlarında dolaşan Aven kanından dolayı, eğer teni ona temas ederse Alex de tıpkı Niyx gibi fenalaşırdı.

"Gö... göründüğü kadar kötü değil," diye yalan söyledi ve eliyle Niyx'in yüzünü, siyah saçlarını okşadı. Adam, yağmura rağmen, ateşi çıktığı için terliyordu. Alex daha önce hiçbir Meyarin'i bu hâlde görmemişti. Niyx'in yardıma ihtiyacı vardı, hem de derhâl.

Aklına bir fikir geldi. "Hemen dönerim," dedi ve ormana koştu. Meyarin hızı sayesinde bir kucak dolusu *laendra* ile çabucak geri döndü. Niyx'in çiçeği çiğneyemeyeceğinin farkındaydı. O yüzden A'enara'yı çağırıp çiçeğin tomurcuğunda küçük bir kesik açtı. Bitkiden damlayan sıvı, yağmurla birlikte parmaklarından süzülmeye başladı.

Elini Niyx'in yarasının üzerine götürüp Niyx'in göğsünü bir bal gibi kaplayana kadar diğer tüm laendraları da kesti. Son çiçeği de kestikten sonra Niyx'in başını dikkatle kucağına aldı ve sıvıyı adamın ağzının içine akıttı. Niyx öksürerek sıvıyı güçlükle yuttu.

"İyi olacaksın," dedi içi titremesine rağmen, çelik gibi bir sesle.

"İşe... yaramaz... sadece... acıyı... hafifletir," diye cevap vermeye çalıştı Niyx.

"Saçmalama," dedi bu sözler üzerine panikleyen Alex. "*Laendra* her şeyi iyileştirir."

"Sarnaph... kanını... değil," dedi Niyx. "Onu... hiçbir şey... iyileştiremez."

"Bu doğru değil. Bir arkadaşım da aynı şekilde zehirlenmişti ama şu an gayet iyi."

Ama Zain neredeyse ölecekti ya da Alex'e öyle söylemişti. Meyarin'in omzuna giren oktan sağ kurtulması, Fletcher'ın sayesinde olmuştu. Sorun, Fletcher'ın onu kurtarmak için ne yaptığını, Alex'in bilmiyor olmasıydı.

"Bak," dedi Alex, elleri titreyerek, "bütün sarnaph kanı akıp gitti. Seni saraya geri götüreceğim... orada sana nasıl yardım edileceğini bilen birileri vardır."

Niyx'in koltuk altından elini geçirdi. Adamın kolunu kendi omzuna aldı. Acı dolu inlemelerini duymazdan gelmeye çalışarak onu kendine doğru çekti.

"Beni... kurtaramazsın... Öleceğim."

Ne kadar endişelense de, Alex bunun doğru olmadığından emindi. Niyx, gelecekte yaşamaya devam ediyordu. O yüzden Alex onun buradan sağ çıkacağını biliyordu, *biliyordu.*

"Ölmeyeceksin!" diye bağırıp onu hafifçe sarstı. O an şoke edici bir netlikle aklına bir anı geldi. Talep edilme yarasını ilk gördüğünde sebebi hakkında yalan söylediği Aven'ın sesini duyar gibi oldu:

"Sarnaph kanıyla zehirlenen birinin sağ kurtulduğunu hiç duymadım..."

Söyledikleri sadece bu kadar da değildi. Sonraki sözleri, Alex'in titremesine ve Niyx'in irkilerek yaralı bedeniyle ondan uzaklaşmasına yol açtı.

"Sarnaph kanıyla zehirlenen birinin sağ kurtulduğunu hiç duymadım," diyen Aven, sözlerini şöyle bitirmişti: *"Tabii eğer 'Menada dae Loransa' uygulanmadıysa."*

Hızla rengi atmaya başlayan arkadaşına bakan Alex, kendi kendine bir savaş vermeye başladı. Niyx'in zehirden sağ kurtulmamış olması mümkün müydü? Ta ki Alex ona yardım edene kadar? Kendi hayat gücünü onunla paylaşana kadar? Alex onu *talep* edene kadar?

Bu korkunç bir düşünceydi. Alex, bu fikri değerlendiriyor olmasına bile inanamıyordu. Özellikle de ilk elden bağın etkilerini yaşayan biri olarak. Öte yandan, Aven'ın haklı olduğunu da biliyordu. Eğer Niyx'i talep etmeyi *denemez* ve enerjisini onunla paylaşmazsa... adam ölecekti.

Belki de onu saraya geri götürebilirse, aynı şeyi yapmaya gönüllü olacak birini bulabilirdi. Belki o kişiyi yasayı çiğnemeye ikna edebilir, belki o kişi de Niyx'in hayatını kurtarmak için bu işlemi denemeye razı olurdu. Ama Alex bunun uzak bir ihtimal olduğunun farkındaydı. Kollarında hızla solmaya başlayan Niyx'e bakınca, ona yardım edecek birini bulana kadar yaşayacağından şüphe etti. Niyx'in hayatı resmen Alex'in elindeydi.

Derken, gelecekteki karanlık hücresinde onunla konuşan birinin sesi daha geldi aklına.

"*Cana karşılık can... Artık sana borcumu ödedim.*"

"Buna inanamıyorum," dedi, yağmurun altında ona fal taşı gibi açılmış gözlerle bakan Alex. "Bunu *düşünüyor* olduğuma bile inanamıyorum."

Ancak şaşkınlığına rağmen, arkadaşını ölüme terk etmesi mümkün değildi. Her ne kadar ileride bir katil olacağını bilse de. Ama henüz o kişi değildi. Eğer Alex şu an onu kurtarmak için elinden geleni yapmazsa, o zaman o da en az Niyx'in gelecekteki hâli kadar kötü biri olurdu.

Niyx kan donduran bir sesle inlemeye başlayınca Alex ya hep ya hiç diye düşündü.

"Lütfen bunun için benden nefret etme," diye fısıldadı ve A'enara'ya uzandı. "Ya da sağ kaldığın sürece edersen de et."

Alex, daha fazla konuşmadan, buz şeklindeki hançerle avucunun içindeki yara izini kesti. Acıyla tısladı ve Niyx'in, ölümlü kanı olduğu net şekilde belli olan kanın yağmurla karışıp toprağa akmasını dehşetle izleyen yüzünü görmezden geldi.

"Aeylia... Ne... *Ne...*"

"Şşşş. Gücünü harcama," diyen Alex, içinden ***ikimizin de ihtiyacı olacak,*** diye ekledi.

Ne yapacağını bilmeyen ve Niyx'in gelecekte yaşıyor olduğu garantisine sahip olan Alex, titreyen elini adamın kalbinin üzerindeki parçalanmış etine yapıştırdı.

"*Ne...*" demeye çalıştı Niyx. Ancak gözleri arkaya doğru kaydı ve son bir kez hırıltıyla nefes verdi.

"Niyx?" diye fısıldadı, adamın tenine sertçe bastıran Alex. Kanları birbirine karışıyordu, karanlık ve aydınlık kanları. Niyx cevap da vermedi nefes de almadı. Göğsü hiç kıpırdamıyordu. "Hayır! *Niyx!*"

Vakti kalmadığını bilen Alex, düşünmedi, harekete geçti. Talep sözcüklerini, zihninde bağırarak söyledi ve tıpkı Xiraxus'a seslenirken yaptığı gibi odaklandı.

Trae Menada sae, Niyx!

Gökyüzünde şimşekler çakarken, Alex, sırılsıklam bir vaziyette ölü gibi yatan adamın üzerine eğildi. Kısa bir an için işlemin işe yaramadığından korktu, belki de bu ritüelin altından kalkabilmesi için Meyarin olması gerektiğinden. Derken zihni bir anda boşaldı ve ruhu bedeninden çıkmış gibi alt bilinci ondan çıkıp havada süzülmeye başladı. Sonra bir anda Niyx'in zihni olduğunu tahmin ettiği bir yere hızla çekildi. Ölüme giderek yaklaşan adamın karanlık düşüncelerinin arasında dolaşırken aynı sözleri çok hızlı bir şekilde tekrar etti.

"*Trae Menada sae, Niyx!*" diye bağırdı ve iradesini, adamın iradesinin üzerine bastırdı. "Seni talep ediyorum!"

Çok hızlı bir şekilde karanlıktan çekilip kendi zihnine geri dönerken, gövdesinde bir yanma hissetti. His o kadar yoğundu ki acıyla çığlık atıp iki büklüm oldu. Sinir uçlarını hedef alan acı yüzünden ayakta kalmakta çok zorlanıyordu.

Çığlığı sanki boğazını santim santim yırtarak çıkıyordu. Sağ kalçasından sol omzuna kadar, etinin yarılarak kesildiğini *hissetti*. Boşta kalan eliyle midesine bastırdı ama hissettiği tek şey yağmurdan sırılsıklam olan giysileriydi. Kumaşın altına elini soktu ve yara aradı ama bir şey yoktu... yara falan bulamadı, sadece acı hissediyordu. Bu sırada Niyx'teki gerçek yaralar hafifçe parlayarak titremeye başladı. Bu pırıltı, Alex'in tenine dört çapraz yarık izi şeklinde yansıdı.

Vücudundaki tüm kuvvet hızla çekilirken Alex, güçlükle nefes alıyor, bir yandan da geçmişte ölürse geleceğine ne olacağını merak ediyordu. Gerçek zamanında bir gün daha görecek kadar yaşayacağının garantisi yoktu, Niyx'in aksine. Bildiği tek şey, eve asla geri dönemeyeceğiydi. Bu durumda, hayatı tehlikeye girecek olan tek kişi kendisi olmazdı.

"Alex!" diye bağırdı Xiraxus, büyük bir panikle. *"Alex, sen ne yaptın?"*

"Xira," diye seslendi Alex. Ama acı içinde kıvrandığından zihnindeki sesi bile güçsüzdü. *"Xira, çok üzgünüm!"*

Yaşadıklarının görüntüsünü ona gönderecek gücü bir şekilde buldu. Xira, bunun karşılığında derin ve endişeli bir şekilde kükredi.

Ancak Alex daha fazlasını duyamadı, çünkü daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen cehennem gibi bir his, gövdesini yakıp ses tellerini parçalayan bir çığlık daha atmasına yol açtı. Parlayan pençe izleri, etraflarını sararak çakan şimşeklerle daha da belirginleşiyordu.

Alex, kendinden geçmeden önce, Niyx'in yaraları kapanırken pırıltının kaybolmaya başladığını gördü. Adamın bedeni kıvrıldı ve göğsü ani bir nefesle kalktı. Derken... Alex bayıldı.

"Alex! Uyan! Uyan... uyan... UYAN!"

Kalbi yavaş yavaş tekrar atmaya başlayan Alex, kendine gelmeye başladı. *"Xira! Ne oldu? Ben nasıl... Niyx... Nerede... Ne..."*

Başı zonkluyor, düşüncelerini toparlayamıyordu. Saraydaki odasında olduğunu anladı. Fırtına, Altın Kayalıklarda olduğundan çok daha sert bir şekilde şehrin üzerinde devam ediyor; Alex'in hâlâ sırılsıklam olan giysileri yatağını ıslatıyordu.

"Aklından ne geçiyordu, Alex? Sen deli misin?" diye bastırdı Xiraxus.

Alex, *"Bu tartışılır,"* diye cevap verdi ve gözleriyle etrafı taradı. Yanmayan şöminenin hemen yanındaki duvara, dizlerini

kaldırıp kollarının arasına bir yastık alarak yaslanmış hareketsiz bedeni gördü.

Kalbi küt küt atarken Xiraxus'a, "*Dinle, şu an konuşamam. Daha sonra yine görüşürüz,*" dedi.

Draekon, "*Görüşsek iyi olur, yoksa fırtına olsun olmasın, yanına gelip seni konuşturururum,*" dedi ve kızın zihnini terk etti.

Alex yatakdan kalktı. Bacakları titriyordu. Şöminenin yanında kıvrılmış olan kişiye doğru yürüdü.

"Daha fazla yaklaşma."

Sessiz odada, bu sözcükler birer kamçı gibi yankılandı.

"Niyx," dedi Alex. Olduğu yerde durdu.

Adam başını kaldırdı ve mor alevler gibi parlayan gözlerle kıza baktı. Alex onu hiç bu kadar perişan görmemişti. Adam sanki ne düşüneceğini, ne hissedeceğini, ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilemiyordu. Alex'in çok sevdiği o kendinden emin, kibirli Niyx gitmiş ve onun yerine kendi kendine savaş veren biri gelmişti.

"Hayatımı kurtardın," dedi kırılgan bir sesle. "Sadece bu yüzden..." Durup yutkundu ve tekrar denedi: "Sadece bu yüzden, seni buraya getirdim ve senin ne olduğundan hiç kimseye söz etmedim."

Alex, yeni yarasının bulunduğu elini sıkıp yumruk yaptı. Etinin daha önce de olduğu gibi iyileşeceğini biliyordu ama Niyx'in ölümle burun buruna gelmesine rağmen kırmızı kanını gördüğünün de farkındaydı.

"Niyx..." diye fısıldadı ama adam onun sözünü kesti.

"Söyleyeceğin hiçbir şey, olanları düzeltmez."

Alex ona bir yandan katılıyor bir yandan katılmıyordu. O anlık ölümlülüğünü görmezden gelmeyi seçip, "Ölmene izin veremezdim," dedi.

"Böylece beni *talep* ettin?" diye ayağa kalktı. Yırtık pırtık olmuş gömleği, üzerinden sarkıyordu. "Sen *deli* misin? Şimdi ikimiz de öleceğiz! Yaptığın şey yüzünden bizi idam edecekler... Bunun farkındasın, öyle değil mi?"

Alex başını iki yana salladı. "Kimsenin öğrenmesi gerekmez. Bağını çözeceğim, olanları ikimizden başka kimse bilmeyecek."

Niyx acı dolu bir kahkaha attı. "Eğer buna inanıyorsan kendini kandırıyorsun demektir. Senin ölümcül sırrını bildiğim müddetçe bağımı asla çözmeyeceğinin ikimiz de farkındayız."

Bu sözler üzerine Alex kendini sırtından hançerlenmiş gibi hissetti. Çünkü Niyx *haklıydı*. O an onun hayatını kurtarmakla o kadar meşguldu ki, ötesini düşünmemişti. Davranışlarının sonuçları hakkında endişelenmemişti. Roka'nın onun hakkındaki gerçeği bilmesi farklı bir şeydi. Alex ona güveniyordu ve ondan zarar görmeyeceğinden emindi. Ama Niyx öyle değildi. Ayrıca Aven'ın *en yakın* dostuydu. Eğer garsethlerin lideri, gerçeği öğrenecek olursa... Alex neler olacağını düşünmek bile istemedi.

"Seni serbest bırakacağım," diye söz verdi. Sesi titriyordu. "Elbette bırakacağım, Niyx. Sadece..."

"Sadece ne, Aeylia?" diye sordu, güzel yüzünde küçümser gibi bir ifadeyle. "Sadece, şu an yapamaz mısın? Doğru zaman değil mi? Ama inan bana, güzelim... bu çok eski bir bahane."

"Niyx..."

"Ama senin için fark etmez, öyle değil mi? Çünkü umursamamamı sağlayabilirsin, neden umursamak *istediğimi* unutturabilirsin! Yıldızlar aşkına, bana dilediğin her şeyi yaptırabilirsin!" Öfkeyle ellerini havaya kaldırıp Alex'e yüklenmeye devam etti.

Geri çekilme vakti geldiğini anlayan Alex, balkona doğru gitti. "Niyx, lütfen," dedi huzursuz bir sesle. "Beni tanıyorsun. Sana böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Niyx durdu. "Seni *tanıyor muyum?*" diye alçak sesle tekrar etti. "Şu an en iyi savunman bu mu sence?"

Alex'in içinde bir öfke kıvılcımı parladı. Fakat sakin ve mantıklı kalmak zorunda olduğunun farkındaydı. "Hayatını kurtarmış olduğum gerçeğine rağmen, yaptığım şey konusunda sinirlenmeye hakkın olduğunun farkındayım."

"Işıklar aşkına, neden sinirleneyim, Aeylia? İrademi çaldığın için olabilir mi acaba?"

Niyx âdeta haykırarak konuştuğu için Alex irkildi. Neyse ki yağmur çok yağıyordu da hiçbir ölümsüz kulak onun sesini duyamazdı.

"Öfkelisin," dedi kız. "Bunu anlıyorum. İnan bana, anlıyorum." Bu rahatsız edici kukla bağını bizzat kendisi de yaşadığı için Niyx'i gerçekten anlıyordu.

"Öfkeli değilim!" diye bağırdı Niyx. "Aşırı öfkeliyim!"

"Biraz... biraz durup bir nefes alalım," dedi, odanın kenarına ulaşan Alex. Eğer biraz daha gerilerse balkona, yağmura çıkmak zorunda kalacaktı. Ama Niyx, onun üzerine gitmeye devam etti. Alex de onu durdurmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Şoktasın. Elbette olacaksın. Ama lütfen... konuşalım."

"*Yaptığın şey hakkında en ufak bir fikrin var mı?*" diye kükredi Niyx, kızın suratına.

O an, içindeki kıvılcım alev alan Alex, adama bağırdı: "Kes şunu, Niyx! Bir nefes al ve sakinleş!"

Gerçekleşmekte olan anı hissetti. Sanki, bağı yarattığı yerde, avucuyla Niyx'in gövdesi arasında görünmez bir ip gerilmişti. Etki çok hızlı oldu. Niyx durdu, nefes aldı ve sakinleşti.

Sonucu kendi yararına olsa da, yaptığı şeyden dehşete kapılan Alex, şaşkınlık içinde elleriyle ağzını kapattı. Gözleri kocaman açıldı. "Çok üzgünüm... ben bunu yapmak ..." diye fısıldadı. İstemediği bir şeyi ağzından kaçırmamak için yanağını ısırıp sustu. Elini ıslak saçlarına götürdü ve çaresiz bir sesle, "Niyx, ben ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Niyx ona öfke dolu gözlerle baktı. Ama Alex'in emri sayesinde, Niyx'in bedeni tamamen gevşemişti.

Yaptığı şeyden nefret eden Alex, yumuşak bir sesle, "Lütfen... şey... tekrar kendin ol," dedi. Emri üzerine, aralarındaki o görünmez ipin gerildiğini hissetti. "Dilediğini yap, dilediğini söyle. Şu an için aramızda hiçbir bağ yokmuş gibi davran."

Emriyle birlikte Niyx'in gözleri parladı ve bedeni anında öfkeyle kasıldı. Derken, hiçbir uyarıda bulunmadan, av için sırtına taktığı kında duran kılıcını çekti ve Alex'e saldırdı.

Yirmi Dokuz

Alex balkona doğru sıçrayarak Niyx'in hamlesinden kurtulmayı başardı.

"Niyx, sen ne yapı..." Adam bir kez daha saldırınca, Alex'in sözü yarım kaldı ve eğilip Niyx'ten kaçmaya devam etti.

Yüksek olmayan tırabzanlar, bacaklarının arka kısmına değen Alex, o an, fırtına yüzünden Draekora'dan gelemeyecek olan Xiraxus olmadan bu kuleden düşme riskini göze alamayacağını fark etti. Niyx kılıcını bir kez daha sallayınca, Alex yapabileceği tek şeyi yaptı... A'enara'yı çağırdı ve silahları havada buluştu. Alex'in kolunu kaplayan mavi alevlerin eşliğinde, kılıçlarını çarpıştırarak dövüşmeye başladılar. Kızın her hareketinde alevler etraflarını sarıyordu.

"Lütfen bunu yapma, Niyx," diye seslendi Alex, gök gürültüsünün arasından. Diğer eliyle gözlerine düşen ıslak saçlarını geriye itti.

"Bu bir *emir mi,* Aeylia?" dedi Niyx, kıza doğru bir hamle daha yaparak.

"Seni durdurmayacağım," diye söz verdi Alex. "Ama durmanı rica ediyorum."

"O zaman daha nazik olman gerecek," diye cevap verdi Niyx ve bir çığlık atıp kıza bir kez daha saldırdı.

Alex çok kısa bir süre içinde kendini merkeze almak zorundaydı ve bu kısacık vakti son derece iyi bir şekilde kullanıp sakince nefes almaya çalıştı ve Meyarin hislerine *tam zamanında* geçip, Niyx'in hamlesini savuşturdu.

İşte o an, eşit şartlarda dövüşmeye başladılar.

Niyx acımasızca saldırıyordu. Kontrol edemediği öfkesi yüzünden Alex'e kılıcını saplamak, onu parçalamak ister gibi hamle yapıyordu. Onu savuşturmaya çalışan Alex ise ıslak balkonda kayarak mücadele ediyordu. Kılıçları havada çarpışıyordu ve bunun nedeni Niyx'in öfkesi yüzünden kötü dövüşmesiydi... çaresizce dövüşmesi. Alex ona durmasını emretmedi, zira adamın bu duyguları içinden atması gerektiğinin farkındaydı. Ölümle burun buruna geldiği için yaşadığı korkuyu, kurtulduğu için hissettiği rahatlamayı ve artık kendi iradesinin sahibi olmadığı için hissettiği öfkeyi. Alex onun neler hissettiğini biliyordu, kendisi de aynılarını yaşamıştı.

Gökyüzünde kulakları sağır eden bir gürültüyle şimşekler çakarken dövüş hâlâ devam ediyordu. Alex her iki zaman diliminde de Aven, Roka ve Zain dışında başka bir Meyarin'le dövüşmemişti ancak her ne kadar körü körüne saldırıyor olsa da Niyx'in kılıçla gayet iyi dövüşebildiğini fark etmişti. Tüm gücüyle saldıran Niyx'e karşı saldırgan bir manevra ile hamle yapmak niyetinde değildi. Adam içindekileri atıp tekrar kendine gelene kadar, Alex ona direnmekle yetinmek istiyordu.

Ancak ayağı kaydığında başının dertte olduğunu fark etti.

Sırtüstü döndü ve yağan yağmura baktı. Meyarin görüşü sayesinde tepesinde bir ölüm meleği gibi dikilen Niyx'i kristal berraklığında görebiliyordu. Kılıcı kızın göğsünü hedef almıştı. Gözleri, Alex'i mor ve keskin buz parçaları gibi kesiyordu.

"Bana yapmamamı söyle," diye bağırdı, kılıcın ucunu kızın kalbine sertçe bastırarak.

Nabzı deli gibi atan Alex, hem korkudan hem de yorgunluktan çılgın gibi nefes alıp veriyordu. Yine de başını iki yana salladı. "Söylemeyeceğim."

Doğru söylediğini ispatlamak için A'enera'yı bıraktı ve silah bir anda kayboldu.

"*Bana yapmamamı söyle!*" diye bağırdı Niyx, tekrar.

"*Söylemeyeceğim!*"

Öfkeli gözleri birbirlerine kilitlendi. Niyx sonunda kükrer gibi bir ses çıkardı, gözlerini sıkıca kapadı ve kızdan uzaklaştı. Arkasını dönüp tüm gücüyle silahını karşı duvara fırlattı. Sonra Alex'e döndü. Elini tutup kaldırdığı kızı tekrar odaya soktu.

O anda, sanki gökyüzü onlara büyük bir şaka yapıyormuş gibi, yağmur yavaşladı ve fırtına dindi. Üzerlerindeki sular yere dökülürken odada keskin bir sessizlik hâkimdi.

"Demek ki dövüşebiliyormuşsun," dedi sessizliği bozan Alex.

Niyx ona küçümser gibi baktı. "Senin aksine ben bir Meyarinim... elbette dövüşebilirim."

"Hey, ben de iyi dayandım ama, öyle değil mi?" diye kendini savundu Alex, kollarını göğsünde birleştirerek.

"Dayandın ve cevabı bilmeseydim, bunu nasıl yaptığını merak ederdim," diye cevap verdi Niyx.

"Neymiş o cevap, akıllı bıdık?"

"Sen daha önce talep edilmişsin. Artık etki altında olmamana rağmen, nasıl olduysa Meyarin kanı damarlarında dolaşmaya devam ediyor."

Alex kaskatı kesildi. "Nasıl..."

"Hissedebiliyorum," diye sözünü kesti Niyx. "Kanını bir leke gibi içimde hissedebiliyorum."

Adam, kızın ölümlü kanını değil, Aven'ın kanını kastetmişti, bu yüzden Alex bu yoruma gücenmedi. Gerçi konunun bu olmadığının farkındaydı.

"Ben senin kanını içimde hissedemiyorum," dedi. Algılarının yükselmesi dışında, Aven'ınkini de hissedemiyordu. "Fazla dramatik davranmadığından emin misin?"

Niyx gözlerini kısınca, Alex onun hâlâ öfkeli olduğunu hatırlayıp sözlerine dikkat etmesi gerektiğini düşündü. "Sen ölümlüsün. Bu kadar ufak bir detayı hissedecek yeteneğe sahip değilsin."

"Ama az evvel senin de söylediğin gibi Meyarin algılarına sahibim."

"Bu bir Meyarin olmakla aynı şey değil. Ayrıca, yanılmıyorsam bu algılarını sürekli kullanmıyorsun. Bunun, ölümlülerle büyüdüğün için olduğunu sanmıştım. Ama artık biliyorum ki ölümlü olduğun içinmiş."

Niyx'in böylesi bir şeyi fark etmesine sinirlenen Alex yüzünü buruşturdu. "Sizden biri olma konusunda berbatım," diye itiraf etti. "Ama çabalıyorum."

"Neden?"

"Neden mi?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Neden bizden biri olmaya çalışıyorsun? Hatta neden *buradasın*?"

Alex dudağını ısırdı, ona ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi. Ancak teknik olarak Niyx onun iradesine bağlıydı. Niyx'e her şeyi söyleyebilir ve sır olarak saklamasını tembihleyebilirdi. Ama ondan böyle bir şeyi istemek istemiyordu.

"Söylediklerimde samimiydim," dedi, o an için sorusunu duymazdan gelerek, "yani yaşadıkların hakkında. Haklısın... bana ağza alınmayacak şeyler emreden bir Meyarin tarafından talep edilmiştim ve her saniyesinden nefret etmiştim. Benden dilediğin kadar tiksinebilirsin, Niyx. Bunu hak ediyorum. Ancak lütfen şunu bil ki, yaptığım şeyi senin hayatını kurtarmak için yaptım ve gerekirse yine yaparım." Konuşmaya, fısıldar gibi devam etti: "Seni, bana inanmaya ikna edemem ama sırrımı, sırrımızı koruman dışında, iznin olmadan sana hiçbir şey emretmeyeceğime söz veriyorum. Bunu kasten yapmam. Kısa süre sonra Meya'dan gideceğim ve buradan ayrılmadan önce seni serbest bırakacağım."

Niyx'in gözlerinin içine bakarak, "Herkes özgür iradesini kullanma hakkına sahiptir. Ben de senin hakkını elinden alacak değilim. En azından uzun bir süreliğine."

Alex konuşurken, adam onu dikkatle izledi. "Samimisin, öyle değil mi?" Alex soru sorar gibi bakınca, Niyx konuyu netleştirdi: "Beni gerçekten serbest bırakacaksın yani?"

Alex, başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

"Ve bana istemediğim hiçbir şeyi yaptırmayacaksın..."

Niyx, Alex'e dikkatle bakmaya devam ediyordu. Alex ciddi olduğunu anlaması için yüzünü ona doğru iyice dönüp cevap verdi: "Ölümlü olmam ve aramızdaki bağ hakkında sessiz kalman dışında hiçbir şey yaptırmayacağım."

"Peki, eğer senden şu an beni serbest bırakmanı istesem ve sırrını saklayacağıma söz versem, bunu yapar mısın?"

Kızın tereddüt ettiğini gören Niyx'in yüzüne karanlık bir ifade çöktü. Alex, Niyx'in güzel yüzünde beliren ve gelecekteki hâlini hatırlatan bu ifadeyi görmekten nefret ediyordu.

"Bekle," dedi, adamın cevap vermesine fırsat tanımadan. "Düşünüyorum, tamam mı? Bu, cevaplanması kolay bir soru değil."

"Basit bir evet ya da hayır yeter. Ya bana güveniyorsundur ya da güvenmiyorsundur."

"Neleri riske atabileceğimi bilmiyorsun."

"O zaman *anlat* da bileyim," diye bağırdı Niyx.

"Ben gelecekten geldim, tamam mı?" diye çıkıştı Alex. "Sana *bir sürü risk var* derken, gerçekten *bir sürü risk olduğunu* kastediyorum."

Niyx suratına bir tokat yemiş gibi oldu. "Ne dedin sen?"

Alex homurdanarak yatağına oturdu ve işleri daha da berbat hâle getirecek kadar dikkatsiz davrandığını fark etti.

Bir hafta evvel Roka'ya anlattıklarını kafasında toparladı ve "Ben gelecekten geliyorum, insanım, bir Meyarin tarafından talep edildim. Pek çok kişi, çok kötü şeyler yapan bu Meyarin'i durdurabilecek tek kişinin ben olduğuma inanıyor. Bu yüzden eğer geleceğimi -yani *gerçek* geleceğimi- görecek kadar uzun yaşamak istiyorsam, bir ölümsüz gibi dövüşmeyi öğrenmek zorundayım. Roka, bana bunu öğretmeye çalışıyordu ama umduğum kadar iyi gitmedi."

"Roka sırrını biliyor mu?" dedi kızın yanına gelen Niyx.

"Saçma bir kâğıt kesiği yüzünden öğrendi ve aşağı yukarı her şeyi biliyor."

"Buna rağmen seni eğitiyor mu?"

"Çok da iyi eğittiği söylenemez," dedi Alex. Bir yandan da prens hakkında böyle konuştuğu için kendini suçlu hissetti. "Bana çok özenli davranıyor, bana zarar vermekten çok korktuğu için sürekli kendini tutuyor. Sana hiç benzemiyor." Hafifçe güldü ve yere düşmenin etkisiyle şişen sırtını ovaladı.

Niyx'in yüzündeki ifade belirsizdi.

"Gelecekteki bu Meyarin'i yenmek senin için ne kadar önemli?"

Kaşlarını çatan Alex, ona soruyla karşılık verdi: "Gelecekten nasıl *geldiğimi* hiç mi merak etmiyorsun?"

Niyx boşvermiş gibi elini salladı. "Draekonun seni *abrassa*dan geçirmiştir. Öyle olduğunu tahmin ediyorum. İlk geldiğinde yolunu kaybettiğine göre, muhtemelen bunu kasten yapmamıştır."

"Yolumu kaybetmemiştim!"

"Dilimizi anlamıyormuş gibi davrandın, günlerce korkak bir kedi gibi rol yaptın."

"Sizi anladığımı nasıl bildin?"

"Diğerlerinin iyi birer gözlemci olmaması, benim de olmadığım anlamına gelmez. Ayrıca, *vaeliana* hakkında onların çoğundan daha fazla bilgi sahibiyim. Buna bağın aradaki lisan farkını ortadan kaldırması da dâhil."

"Neden hiç bir şey söylemedin?" diye sordu Alex. Ama bunu sorarken bir yandan da Niyx'in sürekli yaptığı imaları hatırladı. "Neden kimseye anlatmadın?"

Niyx, kendisiyle neden tartıştığını anlamıyormuş gibi baktı kıza. Alex de kendisi için aynı şeyi merak etti. "Bunu bir sır olarak saklamak için kendine göre nedenlerin olduğunu anladım. Hem zaten birkaç gün içinde dilimizi gayet iyi öğreneceğini biliyordum, böylece bir bahanen ya da arkasına saklanacağın bir engel de kalmamış olacaktı. Bilginin hiç kimseye bir zararı yoktur,

o yüzden..." Susup omuz silkti. "Artık sorularıma cevap verme sırası sende. Gelecekteki bu düşmanını yenmek senin için ne kadar önemli?"

Alex'in aklına Kütüphane'nin gösterdikleri geldi. Yanan köylerin enkaza dönmüş sokaklarında dolaştığını, cesetlerin arasından geçtiğini ve sonunda hayalet şehre dönüşen Meya'nın yerle bir olmuş hâlini hatırladı. Bunları anımsarken, o anları Niyx'in zihnine yansıttığının farkında olmadan, "Eğer ben kaybedersem ve düşmanım kazanırsa Medora yerle bir olacak. Bu, sana yeterine önemli geldi mi?"

Niyx cevap vermeyince, Alex başını kaldırıp adamın şok geçiriyormuş gibi görünen yüzüne baktı. "Niyx?"

"Neydi o?" diye fısıldadı Niyx. "Az evvel bana ne gösterdin?"

Alex şaşırdı, kafası karıştı. "Az evvel ne... yaptım?"

"O gördüğüm şey, gelecek miydi? Enkaza dönüşmüş olan Meya? Alevler içinde kalan Medora?"

Alex'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ne gördün?"

Adam, *"Biz birbirimize bağlıyız, Aeylia,"* dedi zihninden, Alex'e. *"Hakkında hiçbir şey bilmediğin yasak ritüelleri uygularsan böyle olur işte."*

"Aman Tanrım!" diyerek ayağa fırladı Alex. "Çık kafamdan!"

"Sakin ol," dedi Niyx, kızın kolundan tutup. Ancak Alex'in ağzından bir emir gibi dökülen sözler üzerine gözlerini kıstı.

"Pardon," dedi gerilimi hisseden Alex. Farkında olmadan sözünü çiğnediğini fark etti. Gerçi ona *kasten* bir emir vermeyeceğini önceden de belirtmişti.

"Aramızdaki bu bağın problem olacağını görüyorum," dedi Niyx, dişlerini sıkarak. Gerginliğini atmak için omuzlarını oynattı ve biraz rahatladı.

Ancak Alex'in kafası karışmıştı. "Sırlarımı saklayacağını söyleyip, seni serbest bırakmamı istemedin mi? Böyle söylemedin mi?"

"Sadece, bunu istersem ne yapacağını görmek istedim," diye düzeltti Niyx. "Ama sen, oluşabilecek riskler ve sırlarının gizlenmesi gerektiği konusunda beni ikna ettin."

"Yani sen şimdi..."

"Şimdilik talep kalsın," dedi Niyx, kızı şaşırtarak. "Sanırım draekonun senin abrassadan geri götürmeden, beni serbest bırakacağını söylemiştin?"

Alex onun bu tümdengelim mantığına hayran kalmıştı. "Doğru."

"Ve gitmeden evvel beni serbest bırakacağına dair sözün hâlâ geçerli?"

"Elbette," dedi kız. "Şey... bu konuda bana daha fazla saldırmadığın için sana minnettar olmadığımı sanma ama neden bir anda fikrini değiştirdin?"

Niyx cevap vermek için biraz bekledi, kelimelerini dikkatle seçti. "Az evvel gördüğüm geleceğin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum ama ölümsüz varlıklar için 'sonsuzluk' kavramı bile yeterince uzak sayılmaz," dedi. "Eğer bu dünyanın yıkımına engel olabilecek tek kişi sensen, şu an için irademden vazgeçmek anlamına gelse bile, sana yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Alex onu doğru duyduğundan emin olamadı. "Sen, *ne* yaparsın?"

"Roka, incitmekten korktuğu için seni doğru dürüst eğitememişti, değil mi? Öyle söylemiştin."

Alex adamın ne demek istediğini anlamadı ama onu onayladı.

"Az evvel net şekilde gördüğün gibi, ben sana saldırmaktan hiç çekinmiyorum."

Darbe alan yerlerinin hâlâ zonkladığını hisseden Alex, başını salladı.

"O hâlde, seni *ben* eğiteceğim. Böylece, geleceğe döndüğünde o Meyarin'le dövüşmeye hazır olacaksın. Ya da en azından şu anki hâlinden daha iyi hazırlanmış olacaksın."

Alex, bu teklifin muhteşemliğine inanamadı. Niyx'in Roka gibi kendini tutmayacağını biliyordu. Bu, mükemmel bir çözüm olurdu. Hem kılıçta uzman olduğunu da net şekilde kanıtlamıştı. Ama yine de...

"Bunu söylediğime pişman olacağım ama," dedi Alex, "madem böyle bir teklif yaptın, bu gece öğrendiğin her şeyle birlikte bunu da bir sır olarak saklamak isteyeceğini tahmin ediyorum. Madem öyle, neden gidene kadar üzerindeki talebin devam etmesini istiyorsun?"

Kızın yarasız elini kendine doğru çeker Niyx'in gözlerinde, o anda yarı tehlikeli yarı haylaz tuhaf bir ışıltı belirdi. Çok hızlı bir hareketle, kemerine sakladığı hançeri çekip kızın elinin üst kısmını hafifçe çizdi.

"Ahh!" diye bağırdı, elini hızla geri çeken ve diğer eliyle yarayı kapatan Alex. "Ne yapıyorsun, Niyx?"

Niyx cevaben elini kaldırdı. Alex'in eline açtığı yara gibi, kendi elinde de bir kesik belirdi. Alex'in kanı kırmızıyken, onunki gümüş rengiydi.

Alex önce adamın eline, sonra kendi eline baktı. Şaşkın bir sesle, "Az evvel ne oldu?" diye sordu.

"Benim için seni eğitmenin en güvenli yolu, özellikle de kendimi tutmayacaksam, ne kadar yaralı olduğunu, ne kadar gücün olduğunu ve seni ne kadar zorlayabileceğimi bilmem olacaktır." Niyx yırtık gömleğimden bir parça koparıp kızın yarasını sardıktan sonra aynı işlemi kendi eline de uyguladı. "Aramızdaki bağ sayesinde, bütün varsayımları göz önüne alabileceğim."

"Ben talep edildiğimde böyle bir şey olmamıştı," dedi Alex, sarsılmış bir vaziyette. Öte yandan, Alex bağın etkisi altındayken, ne kendisi yaralanmıştı ne de Aven. A'enara tarafından, kendini Aven'ın talebinden kurtardıktan *sonra* bıçaklanmıştı.

"Olamazdı, çünkü o zaman ritüeli uygulayan sen değildin, ritüel senin üzerinde uygulanmıştı."

Anlamasına yardım etmek ister gibi, Niyx bu kez hançeri kendi etine bastırdı ve ön kolunda derin bir kesik açtı. Kan fışkırmaya başlayınca, Alex kendi kolundan bileğine kadar bir çizgi oluştuğunu gördü ama yara falan yoktu.

"Anlamıyorum," dedi. "Sen benimle yaralanıyorsun ama ben neden seninle yaralanmıyorum?"

"Bağ böyle çalışıyor. Benimle paylaştığın şey senin yaşam gücün, tersi değil. Bu da sen ne hissedersen benim de aynısını hissetmem anlamına geliyor. Talep ritüelini uyguladığında beni iyileştirdin ama anladığım kadarıyla bu da en iyisi oldu, çünkü o pırıltılı hâlin bana biraz garip gelmişti, ne demek istediğimi anladın sanırım."

Alex anlamıştı. Kesinlikle anlamıştı. Ancak geri kalanını hâlâ tam olarak anlayamıyordu. Buna rağmen üstelemedi ve durumu özetledi: "Yani ben yaralanırsam sen de yaralanırsın ve bu sayede de beni eğitimde ne kadar zorladığını anlamış olursun, değil mi?"

Niyx başıyla kızı onayladı.

"Sırf ne kadar baskıyı kaldırabileceğimi görmek için de özgürlüğünden vaz mı geçiyorsun?"

"Eğer düşünürsen, oldukça asil bir davranış sergiliyorum. Gelecekteki dünyayı kurtarmak için irademden vazgeçiyorum."

Alex göğsüne bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. "Niyx," dedi. "Gelecek... *senin* geleceğin..." Ne diyeceğini bilmiyordu ve bir şey söylemesine de gerek kalmadı.

"Yapma, Aeylia," dedi Niyx, parmağıyla kızın dudaklarına bastırarak. "Geleceğimi bilmek istemiyorum. Sadece bir geleceğim olduğundan emin olmak istiyorum. Meya'daki herkesle birlikte. Tamam mı?"

Kız başını sallayınca Niyx parmağını çekti. Sonra kendini toparladı. "Bana emir ver," dedi. Yüzüne, şehrin ışıklarıyla birlikte gölgeler vuruyordu. "Tüm bunları bir sır olarak saklamamı söyle."

"Ni..."

Kararlı ve ciddi bir sesle, "Yap şunu, Aeylia," dedi.

Bunun her ikisi için de en iyisi olduğunu bilen Alex, konuyu bir an evvel kapatmak için tüm cesaretini topladı ve "Bu gece olanları hiç kimseye anlatmayacaksın. Yaptığımız ya da söylediğimiz hiçbir şey hakkında kimseye tek kelime etmeyecek, kimseyle irtibat kurmayacaksın," dedi.

Verdiği emirden sonra aralarındaki o gerilim yumuşadı ve Niyx bir adım geri çekildi. "Biraz fazla oldu ama sanırım hepsini hallettin."

"Üzgünüm, Niyx."

"Sen yapman gerekeni yaptın, Aeylia. Ama sakın takla falan atmamı bekleme benden."

Alex, Niyx'in takla attığını gözünde canlandırıp hafifçe gülümsedi ama hemen zihnini temizledi, çünkü Niyx bundan rahatsız olabilirdi..

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Şimdi, işin kolay kısmını yapıyoruz. Kurulanıp uyumamız lazım. Esas zor kısım yarın... En azından senin için."

Alex kaşlarını çatarak, "Nedenmiş o?" dedi.

"Çünkü şafakta eğitimimize başlıyoruz. Ayrıca, başımıza açtığın bu belayı kabullenip doğru şeyi yapmaya karar vermiş olmam, seni affettiğim anlamına gelmiyor. O yüzden yarın için kendini iyi hazırla, Aeylia. Yakın gelecekteki diğer her gün için de..."

Bu sözlerin ardından arkasını dönüp kapıdan çıktı. Kıza zorla verdirdiği emrin etkisi altında olduğu çok belliydi.

Niyx'in valisyoluna binmiş olduğunu tahmin eden ve yapmaması gerektiği hâlde bunu yapmak isteyen Alex, zihninden ona bir mesaj yolladı. "*İyi geceler, Niyx. Tatlı rüyalar.*"

Niyx anında cevap verdi: "*Kendimi de öldürmeden seni öldürmemin bir yolu olmayabilir belki ama yine de 'keşke ölseydin' diye temenni etmemde bir sakınca yok. İnan bana, benim acı eşiğim seninkinden çok daha yüksektir, ölümlü.*"

Alex, korkudan mı yoksa komik bulduğu için mi sarsıldı; anlamadı. Şu an bağlı olduğu bu kindar Meyarin'i aklından çıkarmak için, bağlantısı olan *diğer* varlığa seslendi.

"Xira, orada mısın?"

Draekon cevap verince, Alex söz verdiği gibi, tüm olan biteni ona anlattı. Xira'yı aşağıya gelmemesi ve Niyx'i bütün bir şekilde *yutmaması* ikna ettikten sonra, asıl soruyu sordu: "İkimizin

arasında bir bağ olduğu için, Niyx şu an seninle de bağlanmış oldu mu?"

"Hayır, Alex. Vaeliana, bir kan bağı değildir ve sen kiminle bağlantılı olursan ol, bir draekon dışında hiç kimseyle kurulamaz."

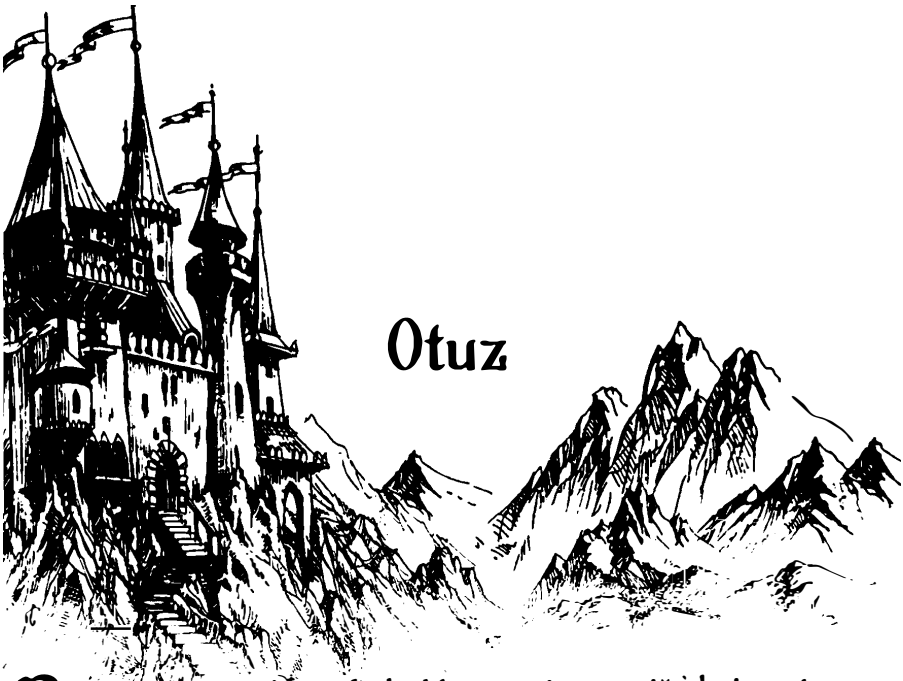
"Eğer kan bağı değilse, ne peki?"

"Daha çok... 'bir ruh bağı' diyebilirsin sanırım. Bizim aramızdaki bağ, tenin, yüreğin ve zihnin çok ötesinde bir bağ. Özümüzün en derininde yer alan bir bağ. Aramıza ne kadar zaman ya da mesafe girerse girsin, daima birbirimize bağlı kalacağız."

Alex karanlık odada gözlerini kırpıştırdı. *"Bağlanma sorunumun olmaması iyi bir şey o zaman, ha?"*

Xiraxus bir kahkaha patlattı. *"Hadi, uyu, Alex. Şafak birazdan söker ve eğer anlattıkların doğruysa, Meyarin'inle sabah buluşmadan önce çok iyi dinlenmen lazım."*

Sabahın erken saatlerinde yaşayabileceği olasılıkları düşününce midesi kasılan Alex, Xiraxus'a tatlı rüyalar diledi ve sonunda tek başına kalıp o gün yaşadıklarını bir kenara bırakarak, uykuya daldı.

Otuz

Beş gün sonra, Alex iki büklüm vaziyette, ciğerlerine oksijen çekmeye çalışıyordu.

"Biraz... dinlenmem... lazım..." diyerek elini kaldırdı.

"Üç saniyen var," dedi Niyx. "Bir. İki. Üç."

Sonra, kıza son üç saattir aralıksız bir şekilde yaptığı gibi, acımasızca ve son derece enerjik bir hâlde tekrar saldırdı.

Neredeyse bir haftadır, Alex'in hayatı artık böyleydi. Niyx, onu şafakta kaldırıyor ve psikopat B.E. öğretmenini bile sarsacak, acımasız eğitimlerine başlamak için Gümüş Orman'ın derinliklerine sürüklüyordu. İşin aslı, Niyx'ten eğitim almak, Finn, Karter ve Avcı'dan *aynı anda* eğitim almaktan çok daha beterdi. Bunun bir nedeni, kızdan aldığı söze rağmen, yine de oyuna getirilebileceğinden şüphelenen Niyx'in hissettiği öfke olabilirdi. Ancak diğer sebebi, önemli olduğunu söylediği için yardım teklif eden Roka'nın aksine, Niyx'in gelecekte onları nelerin beklediğini *görmüş* olmasıydı. Bu geleceğin gerçekleşmesini engellemek için de kızı mümkün olduğunca hazırlamakta kararlıydı.

Böylece, Alex'in, benzerlerinin *cehenneme gitmeye kıyasla hoş bir tatil* olacağını düşündüğü bir rejim başladı.

Başka bir deyişle, Niyx kızın her gün canını çıkaracağına dair verdiği sözü tutuyordu. Daha net olmak gerekirse, saatte birkaç defa. Bu yüzden sarayın egzersiz odalarından biri yerine, geniş ormanda çalışıyorlardı, zira Niyx'in ona yaptırdığı şeyler sebebiyle *laendra* kaynaklarının yanında olmaları lazımdı.

Yani adam, Alex'in canına okuyordu. Zaten yaraları anında onarmaları gerekiyordu. Hem ormandayken kızın kanını başka birilerinin görme ihtimali de yoktu. Minik çiziklerden mide bulandıran yaralara, hatta bıçak darbeleri ve kırık kemiklere kadar sebep olan Niyx, saldırırken hiçbir şekilde kendini tutmuyordu. Hem de aralarındaki bağ nedeniyle aynı yaraları kendisi de almasına rağmen. Alex'in bu yaralarla nasıl başa çıktığını bizzat gözlemleyip yaşamasına rağmen, Niyx'in acı eşiği gerçekten kızınkinden üstündü. Alex'i iki büklüm eden bir acı, Niyx'e karınca ısırığı gibi geliyordu. Saldırılarından birinde kılıçlı kolunu yaraladığında, bir parça kumaş keserek derme çatma bir bandaj yaptı ve bunun, becerilerini geliştirmeleri adına iyi bir bahane olduğunu söyledi. Daha sonra Alex'e sol eliyle saldırmaya devam etti -zira sağ eli Alex'inki gibi yaralıydı- ve kızı kan kaybından ölme noktasına getirene dek saldırmaya devam etti. Ardından yarasına *laendra* bastı ve yara iyileşir iyileşmez Alex'i eğitime devam etmeye zorladı.

İşin en harika olan kısmı, Alex'in günbegün Meyarin dövüş becerilerindeki gelişimi fark etmesiydi. Yaraları gittikçe azalıyordu. Bunun en önemli sebebi, eğitimin ilk gününde yaşanan bir olaydı. Ormana indikleri an Niyx güvenlikle ilgili herhangi bir konuşma yapma ihtiyacı hissetmeden direkt kızın üzerine atılmıştı. Bunu hiç beklemeyen Alex, oracıkta bayıldı. Alex, kendine geldiğinde, orada ayakta beklemekte olan Niyx, kızın başına darbe aldığı yerin, kendi başındaki aynı noktasını tutuyor ve ona neden eğilmediğini soruyordu. Çok sinirlenen Alex, Meyarin algılarına dönebilmek için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi. "Aptalın biri, yüzüme bir yumruk atmadan önce biraz zamana ihtiyacım var!" diye haykırdı.

Ardından damarlarındaki kanı harekete geçirebilmek için sakinleşip odaklanması gerektiğini açıkladı. O bunları anlatırken Niyx de ona sanki delirmiş birine bakar gibi bakıyordu. Sonra eliyle saçlarını düzeltti ve geçiş diye bir şey *olmadığını* söyleyerek kızın dünyasını parampara etti. Eğer gelecekteki rakibinin karşısında hazır olmak istiyorsa, sürekli olarak "Meyarin'i oynaması" gerektiğini söyledi. *Tam tersine* bir geçiş yapması gerekir de "insan gibi davranmak" zorunda kalırsa da bunu kasten ve isteyerek yapmalıydı.

Böylece bu amansız Meyarin, onun poposunu sadece fiziksel olarak tekmelemekle kalmayıp, sürekli olarak ölümsüz duyularına odaklanmasını da sağlamış oldu. Bunun anlamı, Alex'in sadece onun bıçağının keskin ucundan kaçarken değil, verdiği diğer görevleri yaparken de hep Meyarin duyularını kullanması demekti. Tıpkı varrungardda yaptığı gibi Meyarin hızını kullanarak ormanda saatlerce koşuyor, Altın Kayalık'taki dik kayalara tırmanıyor, sonra bir şelalenin içinden geçerek aynı şeyi bir daha yapıyordu. Suyun altında mümkün olduğunca uzun süre nefesini tutması gerekiyor ve sonra aynı şeyleri karla kaplı dağın zirvesindeki buz gibi sularda da tekrar ediyordu. Kendisini tutacak hiçbir şey olmadan, kendi düşme ve yuvarlanma becerilerini kullanarak yükseklerden atlaması gerekiyor; A'enara'yı çağırmadan ağaçlardaki deli gömleğini andıran tuzaklardan uzun saatler boyunca kurtulmaya çalışıyordu. Muhtemelen içlerinde en uç olan görev, aktif bir volkan kraterinin etrafında ellerinin üzerinde yürümekti.

Niyx, sadece bu görev için Xiraxus'a kızın yerini "belirlemesi" adına izin veriyordu, çünkü Alex magmaya düşecek olursa, Meyarin kanına ve *vaelina* bağına rağmen, hiçbiri sağ kalamazdı. Biraz da onur kırıcı olması için Niyx, Draekora'nın havada yüzen adalarından birinde seçmişti volkanı. (Burayı nereden bildiğini söylemeyi inatla reddediyordu.) Ve etrafta uçan draekonlar kızı görünce, gösterisini izlemek için adaya üşüştüklerinde, Alex

çok utanmıştı. Lavlar püskürten bir kraterin etrafında, ellerinin üzerinde yürüyen bir aptal gibi görünüyordu. Onu izleyen draekonlar patlamış mısır da isteseler tam olacaktı. Yüzünden terler akan, teni yanmış, giysileri alevler içinde kalan Alex, tökezleyerek dağın eteğine inip, kendisini izleyen kalabalığa dik dik baktığında, Zaronia bile gülümsemesini gizleyememişti.

Niyx, Alex'in sınırlarını aşması için elinden geleni yapıyor, son beş gündür onu daha da zorluyordu. Alex her gece bitkin bir vaziyette uyuyordu. Şafakta, çektirdiği acıdan büyük bir zevk alıyormuş gibi görünen acımasız Meyarin tarafından uyandırılıyordu. Derse çok erken saatte başladıklarından, saraya dönüp kraliçe ile sabah kahvaltısı yapmaya yetişebiliyordu. Kral bu aralar onlara fazla eşlik edemiyordu, çünkü festival hazırlıkları için sarayda hummalı bir çalışma vardı.

Ancak kralın onlara eşlik ettiği kahvaltılar çok eğlenceli geçiyordu. Alex, Astophe'nin ince bir mizah anlayışına ve keskin bir zekâya sahip olduğunu hemen anladı. Daha önceki kahvaltılarından birinde, kral ona, "Benimle *stix* oyunu oynamak ister misin?" diye sormuştu. Bu oyunu daha önce hiç oynamamış olan Alex, biraz çekinmiş ancak Astophe son derece nazik ve sabırlı bir öğretmen gibi, kıza oyunun en iyi taktiklerini öğretmişti. Bu oyun, satranç, dama ve XOXO oyunun karışımı gibiydi. Ancak amaç *kaybetmekti,* çünkü tahtadaki parçaları ilk silip süpüren kişi galip ilan ediliyordu. Birkaç maçın ardından, Alex kralı yenmeye başladı. Astophe bu durumdan çok keyif almıştı.

Her gün kahvaltı bittikten sonra -ve kralla bir el ya da eğer vakti varsa, birkaç el stix oynandıktan sonra- Alex ile Niida, Kyia ile buluşuyor ve sabahın kalan saatlerini Meya vatandaşlarına festival için dağıtılacak giysilerin son üretim aşamalarını kontrol ederek geçiriyorlardı. İkisi ile geçirdiği zaman, Alex'e tatil gibi geliyordu. Çünkü yemekten sonra, Niyx'in işkencelerine geri dönmesi gerekiyordu. Roka hâlâ zeltoraya yeni katılanları eğitmekle

meşguldü ve ara sıra karşılaşmak dışında -ki prens, ihmalkârlığından dolayı her seferinde özür dileyip yakında döneceğini söylüyordu- Alex onu pek fazla görmüyordu. Aven da artık üç gün kalan festival nedeniyle ortalıklarda yoktu. Alex, garseth liderinin hep stresli ve gergin olduğunu fark ediyor ve Aven, Meya tarihine geçeceğini söylediği bu yaz sonu kutlama törenini bir an evvel gerçekleştirmeye kararlı görünüyordu.

Aven'ın son zamanlarda ne kadar bitkin düştüğünü gören Alex, birkaç gün önce onu koridorda durdurup, yükünü hafifletmek için yapabileceği başka bir şey var mı diye sormuştu. Bunu sormasının bir nedeni, Aven'ın sanki bir haftadır uyumamış gibi gözükmesiydi ama diğer ve en önemli nedeni de Niyx'ten birkaç saat daha kaçabilmek için bahane arayışında olmasıydı. Teklifini duyan Aven'ın yüzünde beliren duygu ifadesini hiç beklemiyordu. Nazikçe her şeyin yolunda olduğunu söyleyen Aven, bakışlarıyla Alex'i son derece rahatsız etti. Sonra daha tepki bile vermeye fırsat bulamadan, Aven eğilip onu yanağından öptü ve hızla uzaklaştı. Omzunun üzerinden, "Daha sonra görüşürüz," diye seslendi. Alex olduğu yerde donakalmıştı.

Aven'ın açıkça gösterdiği bu sevgi ifadesi, Alex'i çok endişelendirdi. Çünkü bu geçmiş zamanda onu arkadaşı, ilgilenmeye geldiği kişi olarak kabul etmiş olsa da gelecek zamanda onun kim olacağını aklından çıkaramıyordu. Böyle biri tarafından öpülmeyi de asla istemezdi. Ne yanağından ne de başka bir yerinden.

O gün öğleden sonra, "Zaten gideceğim için hiç kimseye farklı bir umut vermek istemem," diye Niyx ile endişelerini paylaştı. Niyx, ciddi mi değil mi diye kızın yüzüne bakıp kahkalara boğuldu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi, kılıç hamlelerinin arasında. "Seni şehirde o şekilde bırakıp gittiğinde kendisini affettiğin için sana yarı âşık olduğunu biliyorsun herhalde?"

Karnını parçalamak üzere olan kılıçtan son anda kaçan Alex, şaşkın bir çığlık atarak, "İyi de o haftalar önceydi!" dedi.

"Bu da seni tanımak ve kalan yarıyı doldurmak için epeyce bir zaman anlamına gelir," dedi, kızın başını hedef alan Niyx. "Kendine dikkat etsen iyi olur, kedicik. En yakın dostum, senin Meyarin olduğunu sanıyor ve sana *-bir ölümlüye-* âşık oluyor, hem de çok âşık oluyor."

Eğilip hızla dönen Alex, adamın kılıcına havada karşılık verip, "Sanırım bu biraz sorun olabilir," dedi.

"Biraz mı? *Biraz mı?*"

"Her ne kadar delice olsa da onun duygularına engel olamam ki, Niyx... Ve inan bana, bildiklerime bakınca, bu gerçekten *delice*. Ama onu cesaretlendirmediğimden adım kadar eminim!"

Niyx'in cevabı da en az hamlesi kadar sert oldu: "Cesaretini *kıracak* bir şey de yapmıyorsun ama!"

O günden sonra Alex, Aven'dan uzak durmak için elinden geleni yaptı. Ona daha fazla umut vermek istemiyordu... Her ne kadar daha önce bunu bilerek yapmamış olsa da. Çabaları etkili oldu, çünkü Aven onu yanağından öptüğünden beri hiç görüşmemişlerdi. Gerçi bu durum, Alex'in bir Süper Kadın olmak için her saatini eğitimde geçirmesinden de kaynaklanıyordu. Alex çektiği zorluğun nihayet meyvelerini vermeye başladığını itiraf etmeliydi.

"Bugün senin neyin var?" dedi Niyx, durup kurnaz gözlerle kıza bakarak. "Son zamanlarda çok iyi bir gelişme gösteriyorsun ama bugün sanki başladığımız yere geri dönmüş gibiyiz."

"Üzgünüm," dedi Alex, nefes nefese. "Dün gece pek uyuyamadım."

"Neden?" diye sordu Niyx, kollarını göğsünde birleştirerek.

Alex, ilk derslerinde, onun dövüşürken minimal giyindiğini görmüştü... Niyx, sadece bot ve kemerli, uzun, siyah bir savaş pantolonu giyiyordu. Ama Alex, şu an onu ilk kez yarı çıplak görüyor ve gözlerini bir türlü adamdan alamıyordu. Sebebi, muhteşem karın kasları değil, bronz teninde parlayan ve göğsünü çapraz kesen gümüş renkli pençe izleriydi.

Niyx de kızın baktığını fark edip, *etkilendin, değil mi?* gibi espriler yaptı. Ama Alex onun gözlerindeki duyguları görmüştü; ölümün eşiğindeki korkusunu, sağ kurtulmanın rahatlığını, *nasıl* sağ kaldığına, talep edilmiş olmasına ve hayatı boyunca göğsünde taşıyacağı sarnaph yarasına karşı öfkesini. Alex o an, sırtındaki ve elindeki kendi yaralarının Niyx'in yarasına kıyasla daha minik olduğuna şükretti. Belli ki ölümsüz kanı taşıyanların tenlerini, sadece en acımasız yaralar bozabiliyordu. Niyx'teki pençe yaraları ise listenin en tepesine yerleşecek cinstendi.

Alex, bunu onun yüzüne asla söylemedi, çünkü karşılığında saçma ve ayıp bir yorum alacağını biliyordu. Fakat yaralar Niyx'in genel görünümüne eklenince gerçek dışı görünüyorlardı. Zira Alex'e göre, Meyarinler her açıdan mükemmel varlıklardı. Doğaüstü bir güzelleri vardı. Ancak Niyx'in yaraları, giysilerin altında gizlendiği zaman bile, onu daha gerçek ya da normal yapan bir eksiklik katıyorlardı.

O yaralar, Niyx'in yaşadıklarının iziydi, bedeli ne olursa olsun Alex'e dövüşmeyi öğretmek istemesinin onurlu nişanesi ve bildirgesiydi.

Dolayısıyla Alex için çok güzellerdi.

"Aeylia!" diye bağırdı Niyx.

Kız, başını iki yana sallayıp tekrar özür diledi. "Pardon, ne diyordun?"

Niyx dudaklarını büzdü. "Neden uyumadın?"

"Bu benim hatam," diye gürleyen Xiraxus, Alex'in ayağının altındaki zemini ve etraftaki ağaçları sarsan bir gürültüyle *bam* diye yanlarına indi.

"En sevdiğim draekon gelmiş," diye sırıttı Niyx. Dalga geçiyor gibi görünebilirdi ama Alex adamın Xira'ya karşı hissettiği saygıyı biliyordu, özellikle de o volkan olayında, birlikte çılgın gibi güldükten sonra. "Küçük ölümlü dostumuzu neden uyutmadığını sorabilir miyim lütfen?"

Alex son birkaç gün içinde Niyx'ten daha kötülerini duyduğu için, bu küçümser yorumu dikkate almadı.

"Sen mi söylemek istersin, ben mi söyleyeyim?" diye sordu Xiraxus, kıza.

Niyx ikisine birden bakıp, "Şimdi iyice meraklandım," dedi.

"Xira, birkaç gün içinde beni kendi zamanıma geri götürmek için hazır olacağını düşünüyor," dedi Alex. Draekonun bir gece önce anlattıklarının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Geçmiş zamanda deneyimlediği onca şeyden sonra, eve geri dönme fikrine sevinemiyordu; dostlarına, ailesine...

Kızın hiç neşeli olmadığını gören Niyx, şaşırdı. "Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

Alex, ondan daha ziyade kendine başını salladı. "Kesinlikle. Yani, buraya kazara geldim... Ya da belki zamanda atlama paradoksuna göre kazara değil. Ama geçmiş zamanda tıkılı kalmak ilk beş yıllık planlarımın içinde asla yoktu. O yüzden, vakit geldiğinde eve geri döneceğimi başından beri biliyordum."

Kütüphane aracalığıyla daha erken gidebilecek olduğundan söz etmedi, çünkü o zaman gitseydi, Aven'ın... *Aven* hâline nasıl geldiği hakkında aklında pek çok soru kalacaktı.

"Ama bu durumdan en iyi faydayı edinmeyi amaçlayıp gelecek için hazırlanmayı tercih ettim ve sayende bu konuda çok yol katettim," diye devam etti Alex. Teşekkür eder gibi başını eğdi. "Ama artık gerçek hayatıma geri dönmenin vakti geldi."

"Bunun için hazır mısın?" dedi, Alex'i çok iyi tanıyan Niyx.

"Psikolojik olarak mı?" Alex başını iki yana salladı. "Muhtemelen hayır. Fiziksel olarak?" Kendine acıyormuş gibi sırıtıp başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Ama hiç olmadığım kadar hazırım, o yüzden bunu bir kazanç sayıyorum."

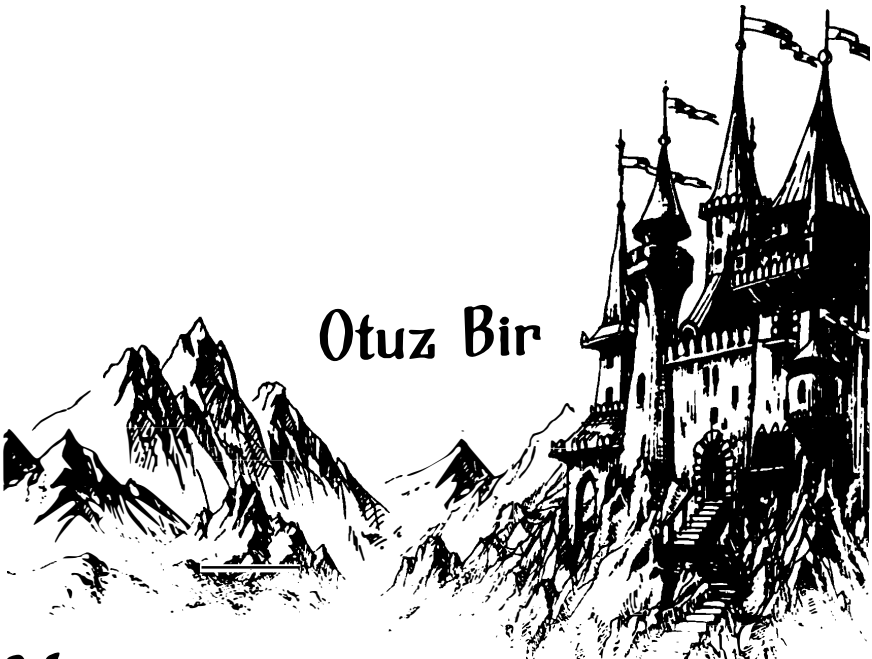
Niyx telaşlı gözlerle onu dikkatle izledikten sonra Xiraxus'a döndü. "Sence ne zaman yolculuğa hazır olursun?"

"En geç, festivalden bir gün sonra. Ancak muhtemelen daha erken hazır olurum." Draekon kuyruğunu savurdu.

"O zaman antrenman yapmak için birkaç günümüz daha var," dedi, kıza dönen Niyx.

Adamın gözlerindeki meydan okuyan ışıltıdan, Alex başına gelecekleri tahmin edip huzursuzlandı.

"A'enara'yı geri çağır, Aeylia," diye emretti Niyx. "Eğer son birkaç derste üzerine fazla geldiğimi düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmemişsin demektir."

Otuz Bir

Niyx, önceden kızı zorlamadığı konusunda yalan söylemiyordu, eğitimin geri kalanı da çok zorlu geçmişti.

Nihayet akşam eğitimi bitirdiklerinde, Alex saraya dönecek enerjiyi zar zor bulmuş ve kendine çekidüzen verip bitkin bir vaziyette yemeğe inmişti. Masada çatalı ağzına götürürken bile zorlanmış ve kraliçeden onu bir bebek gibi beslemesini istememek için kendini zor tutmuştu. Ancak lezzetli yemekten birkaç lokma alıp, ılık ve tatlı laendra şurubundan içtikten sonra, nihayet başını kaldırıp düzgünce etrafına bakmaya yetecek kadar kuvvetlendiğini hissetti.

Etrafına bakar bakmaz da elinde kadehle donakaldı.

Günler sonra ilk kez tüm kraliyet ailesi birlikte yemek yiyordu. Astophe ve Niida, Roka ve Aven, hatta Kyia bile masadaydı. Bu, Alex'in çok hoşuna gitti, çünkü Roka ile Kyia ne kadar çok vakit geçirirlerse, âşık olma şansları o kadar artıyordu.

Alex'in hoşuna *gitmeyen* şey ise laendra şurubu içene dek yemektekileri fark etmemiş olmasıydı. Roka ve Aven'ın aynı yemek masasında olduklarını nasıl kaçırmıştı? Roka zeltora eğitimleriyle çok meşgul olduğundan saraya çok az uğruyordu, Alex de malum sebepten dolayı Aven'dan sürekli kaçıyordu.

Ama şimdi... Herkes açıkça eğleniyormuş gibi, Alex'e bakmaktaydı.

"Zor bir gün müydü, Aeylia?" diye sordu Kyia, sırıtarak.

Kadehini indiren Alex, verebileceği en iyi cevabı düşündü. Az evvel zombiye benzer hâlini herkes görmüş olduğu için rol de yapamazdı.

"Kendimi tek elle avlanmış ve yolda bir sarnaph sürüsüyle dövüşmüş gibi hissediyorum," dedi.

Bunun üzerine masadakiler gülmeye başladı ve Alex'in bu sıra dışı yorumu, istediği etkiyi yaratmayı başardı. Çünkü bitkinliğinin gerçek nedenini sormak, hiç kimsenin aklına gelmedi.

"Umarın bu gece antrenman yapacak kadar enerjin kalmıştır," dedi, hamur işiyle dolu bir tabağı kıza uzatan Niida.

Meyveli bir böreğe uzanan Alex, "Ne antrenmanı?" diye sordu.

Bu soruya, Alex'in elindeki tabağı alan Kyia cevap verdi. "Baloya sadece üç gün kaldı ve *biri* hâlâ bir Meyarin olarak baloyu nasıl geçirmesi gerektiğini bilmiyor."

İnsanlığına bir suçlama gibi gelen bu yorumu duyan Alex neredeyse boğulacaktı. Panikleyerek Roka'ya baktı. Bunu fark eden Roka, başını hafif ama anlamlı bir şekilde iki yana salladı.

İkisi arasındaki etkileşimi fark etmeyen Kyia, "Konu dans olunca bizden biri gibi geçirmeyi bilmiyorsun da diyebiliriz," diye deva etti.

Biraz rahatlayan biraz da endişelenen Alex, "*Dans mı?*" diye sordu. "Hiç kimse bana danstan söz etmemişti."

Kyia bunun üzerine, "Sence bir baloda ne yapılır? Hep birlikte oturup stix mi oynayacağız?" dedi düz bir ses tonuyla.

"Oyumu, bir sonraki baloda bunu yapmamız için kullanıyorum," dedi, masanın başındaki Astophe. İkinci ballı kekine uzandı. "Kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

Kyia'ya bakmak için başını çeviren Alex, yüzünde sinirli bir ifade beliren Aven'ı fark etti. Yaza veda partisinin organizasyonu için çok emek verdiğini ve herkesin eğlenmesini istediğini bildiği için sinirlendiğini tahmin etti. Ancak babasının şenliğe eşlik

etmek yerine bir köşede oturup oyun oynamayı daha eğlenceli bulması, Aven'ı heyecanlandıran bir şey değildi.

"Bu hamur işleri kendi kendilerine bitmez, Aeylia," dedi, kızın tabağına bir meyveli börek daha koyan Kyia. Alex'in dikkati dağıldı. "Enerji toplaman lazım, o yüzden ye hadi."

İkinci kez söylenmesine ihtiyacı olmayan Alex, denileni yaptı. Bir yandan da dans dersinden kaçıp yorgun gözlerini nasıl dinlendireceğini düşünüyordu. Ama tabağına daha çok yiyecek yığan Kyia'ya bir kez bakınca bahane aramayı kesti çünkü hoşuna gitse de gitmese de akşamın planı zaten yapılmıştı.

Yemeklerini bitirdikten sonra, kral ve kraliçe izin isteyip masadan ayrıldılar. Kyia da Alex'i kolundan tutup saraydaki devasa balo salonuna sürükledi.

Bir balo salonundan çok gözlem odasını andıran cam kubbeli salona hayranlık ve şaşkınlıkla bakan Alex, yıldızlarla kaplı gökyüzüne ve şeffaf duvarlardan kolayca görünen parlak myrox şehrine hayran kaldı. Açık havaya açılan en az üç büyük balkon, *myrae* avizeleriyle aydınlatılan salona daha da büyülü bir hava katıyordu.

Başını bir o yana bir bu yana çeviren Alex, her şeyi görmek istiyordu. Ancak müzik yankılanmaya başlayınca, dikkati dağıldı. Üflemeli ve yaylı enstürmanların birleşiminden oluşan klasik ama ritmik bir parça çalıyordu. Ancak müziğin nereden geldiği konusunda, Alex'in hiçbir fikri yoktu.

"Balodan önce en azından temel figürlerini bilmen gereken bir sürü geleneksel Meyarin dansı var. O yüzden önce kolay olanlardan başlayıp sonra ilerleyeceğiz," dedi Kyia. Tam o sırada Aven'la Roka da içeri girdi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" dedi Alex. Saçını kulağının arkasına kıstırdı, kendini çok tuhaf hissediyordu. "Daha önce de dans ettim." Biraz durduktan sonra, "Çok *iyi* olmayabilirim ama bir balo salonunda yüzükoyun düşmeden döne döne dans edebilirim," dedi.

D.C.'nin on yedinci doğum günü partisinde, Kaiden'le yaptıkları valsi hatırladı. Çocuk, büyük bir öz güvenle kollarıyla yönlendirmişti Alex'i. Ancak o bile ilk doğru dürüst dansı değildi. Bir de Jordan'ın ailesinin evi olan Şato Shondelle'de Yılbaşı Gecesi Kraliyet Galası sırasında, Jordan ve Bear ile dans etmişti.

O zamandan bu yana ne çok şey olmuştu.

Anılarında kaybolmamak için kendini toparlayarak Kyia'ya baktı ve "Pratik yapmama gerek olmadığından eminim... Ne kadar zor olabilir ki?" dedi.

Ancak yarım saat sonra ne denli cahilce bir laf ettiğini çok iyi anladı. Meyarin dansı *karmaşıktı*, bir sürü dönüş ve sıçrayış vardı. Ama en kötüsü bu da değildi... En kötüsü Kyia'nın, dansları öğrenmesi için Alex'i Aven'la eşleştirmesiydi.

Normalde bu, Alex'i çok heyecanlandırırdı, çünkü böylece Kyia da Roka ile eşleşmiş oluyordu ve dans ederlerken birbirlerine çok yakın olacaklardı. Ancak kendini Aven'dan uzak tutmak istediği için -ve Aven'ın ona karşı beslediği duygular her ne ise, onlardan- eğitim amaçlı da olsa, Aven'ın kollarında olmak Alex'i aşırı derecede rahatsız etmişti.

"Eğer biraz gevşersen çok daha kolay olur," dedi Aven, yavaşça. Bir kolunu kızın beline dolamış, diğer eliyle adımlarını doğru yönlendirebilmek için parmaklarını tutmuştu. "Bir myrox kadar kaskatı duruyorsun."

"Gayet rahatım," diye yalan söyledi Alex, gözlerini Aven'dan kaçırarak.

Bir anlık sessizliğin ardından Aven, "Sana neler oluyor, Aeylia?" diye sordu. "Oysa senin... bizim..." Ne diyeceğini bilememiş gibi susunca, Alex ona bakmaktan kendini alıkoyamadı ve Aven'ın gözlerindeki şaşkınlığı ve incinmişliği fark etti.

İncindiğini görünce Alex'in içi yandı, çünkü geçmiş zamandaki bu Aven onun dostuydu. Onu incitmek, isteyeceği en son şeydi. Zaten gelecek zamanda ikisi de yeterince incinecekti. Alex'in ona bir *parya* gibi davranmasının şu an hiç kimseye bir faydası yoktu.

"Özür dilerim," dedi ve bedenini gevşetmeye çalıştı. "Son zamanlarda çok iyi uyuyamıyorum." Niyx'in acımasız eğitimleri yüzünden, bu söylediği doğruydu. "Sanırım biraz stresliyim, son zamanlarda kendimi pek de iyi hissetmiyorum."

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Aven, şefkat dolu, samimi bir sesle. "Ne olursa olsun ben yanındayım, Aeylia. Daima..."

Bu sözün gelecek için doğru olmadığını çok iyi bilen Alex, gülse mi ağlasa mı bilemedi. Ayrıca, şu anki durumuyla nasıl baş edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu... Mesafesini nasıl koruyacağını, buna rağmen aralarındaki arkadaşlığı nasıl sürdüreceğini bilemiyordu. Niyx, Aven'ın duygularına cesaret vermemesi gerektiğinden bahsetmişti Alex'e. Ama Alex, taş kalpli bir cadı gibi davranamadığı için, ona karşı asla *–ama asla-* romantik hisler beslemediğini net şekilde nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu. Yaptığı tek şey, onu yargılamadan destek olmak olduğu hâlde, Aven'ın nasıl böyle hisler besleyebildiğini de hiç anlamıyordu. Nezaket ve iyiliğe bu kadar aç mıydı ki Alex'in cesaret verici sözlerinden bu denli güçlü hisler besleyebilecek kadar etkilenmişti? Onun sevgi dolu ailesi ve dostlarıyla yeterince zaman geçiren Alex, bunun nasıl olabildiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Alex, müzikle eş zamanlı bir şekilde adım ve sıçrama figürlerini yaparlarken.

"İstediğini sorabilirsin."

Roka ve Kyia duymasın diye sesini alçaltan kız, "Beni *Narsae de Trigon*'a götürdüğün geceyi hatırlıyor musun?" dedi.

Yüz hatları kasılan Aven, salonun diğer ucunda dans eden ağabeyine şöyle bir bakıp Alex'e döndü, "Ne olmuş o geceye?"

Alex dudağını ısırarak, "Skrageon yanımıza geldiğinde..." (Aven'ın bedeni kasıldı.) "...sana eğer..."

"Ne söylediğini hatırlıyorum," diye sözünü kesti, ağabeyine bir kez daha bakan Aven. Ancak Roka, Kyia'nın söylediği bir şeye gülmekle meşgul olduğundan onlara dikkat etmiyordu.

"İstediğin bu mu? Tahta geçmek mi? Aileni öldürmek ya da bir kenara atmak mı?" diye sordu Alex.

Elbette Aven'ın bir gün buna teşebbüs edeceğini çok iyi biliyordu. Ancak iki hafta önceki o unutulmaz garseth toplantısından beri, bu soru kızın içini kemiriyordu. Aven onca zamandır bunu mu düşünmüştü? Gelecekteki kötü adam olmaya ne kadar yakındı?

"Tabii ki bunu istemiyorum," dedi, kızı daha da sıkıca kavrayarak. "Yıldızlar aşkına, Aeylia. Sen beni nasıl biri sanıyorsun?"

Alex başladığı şeyi bitirmek ve şu an Aven'ın nerede durduğunu öğrenmek istiyordu. "Babanla aranızda, onun ölümlüleri desteklemesiyle ilgili bazı sorunlar var. Skraegon iğrenç bir zorba olabilir ama bir konuda haklı. Eğer tahtta sen olsaydın, Meya'yı dilediğin gibi yönetirdin."

Alex uzunca bir süre, müziğin ritmiye birlikte artan kendi kalp atışlarından başka bir şey duymadı.

Aven o kadar alçak sesle cevap verdi ki, Meyarin kulaklarıyla dahi Alex onu zar zor duyabildi.

"Sana yalan söylemeyeceğim... Onun söylediklerini, itiraf ettiğimden daha uzun düşündüm. Senin de söylediğin gibi Skraegon haklı... Eğer ailem ortadan kalkarsa, her şey kesinlikle daha kolay olur." Aven bir yandan da kızın dans adımlarını yönlendirmeye devam ediyordu ama Alex şaşkınlıktan donakalmış gibiydi.

Alev alev yanan altın sarısı gözleri, Alex'in gözlerine kilitlendi. Alex dizlerinin üzerine kapaklanacak gibi oldu.

"Ama asla böyle bir şey yapmam, Aeylia," diye fısıldadı Aven. "Babamla her zaman anlaşamıyor olabilirim ama o yine de benim *babam.* Elbette fikir ayrılıklarımız var ve ağabeyimle yakın oldukları kadar ben ve babam yakın olamayacağız, çünkü daha bir sürü fikir ayrılığımız olacak ama ondan kurtulmaya karar verirsem, bir daha kendimle nasıl yaşarım?" Aven dehşetle başını iki yana salladı. "Ve Roka... o, canımı bile emanet edebilecek kadar güvendiğim tek kişi. Bana asla ihanet etmedi, ben de ona. O benim sadece ağabeyim değil, en yakın sırdaşım da. Birbirimize her şeyi anlatırız. Nasıl seni incitemezsem, onu da incitemem."

Alex kendisinden bahsedince şaşkınlıkla irkildi. Ama tam o anda, dans ederken onu çeviren Aven, her ne kadar dikkatli gözlere sahip olsa da, kızın dizlerinin titrediğini fark etmedi.

Söyledikleri, Alex'i çok endişelendirmişti. Çünkü biliyordu ki, Roka kardeşine her şeyi anlatmamıştı, Alex hakkındaki gerçeği ondan saklıyordu. Ve eğer Aven bunu öğrenecek olursa...

Alex'in midesi, bunu düşünmeyi kaldıramadı. Neyse ki Aven'ın şu an olduğu kişiden geleceğin katiline dönüştüğü zaman, Alex, bunun nedenini ve nasılını görmek için onun etrafında bulunmayacaktı. Yapabileceği tek şey, sebebini tahmin etmek olacaktı. En azından bu, Alex'in içini rahatlatıyordu.

Belki Astophe, Aven'ı fazla zorlamış, belki gelecek yıllarda Roka ile olan ilişkisi yıpranmıştı. Sonunda Aven da insanları öldürüp ailesini bir kenara fırlatmaya karar vermişti.

Geçmiş zamanda geçireceği sadece birkaç günü kalan Alex, sebep her ne ise, olası tüm senaryoları zihninden silmeye karar verdi. Olacakları durduramazdı, kalan saatlerini değerlendirmekten başka, elinden bir şey gelmezdi. Şu an için bunun anlamı, dans adımlarına odaklanmasıydı.

Bu, biraz iyimserlik de olabilirdi, inkâr etmek de. Ama Aven'la birlikte döne döne dans ederlerken ve aralarındaki gergin sohbet biterken, Alex anda yaşamanın tadını çıkarmaya karar verdi... Özellikle de gelecek zamanda tek dileği onu ölü olarak görmek olan psikopat Aven'la değil, arkadaşı olan Aven'la geçireceği çok az bir zamanı kalmışken.

Otuz İki

"Aeylia."

"Aeylia, uyan."

"Hadi, Aeylia, gözlerini aç."

Israrcı sesin sahibi tarafından, çaresizce ihtiyaç duyduğu derin uykusundan hafifçe sarsılarak uyandırılırken, Alex homurdandı.

Aven'la dans edeli iki gün olmuştu. Bu da Niyx'in, onun yakında gideceğini iki buçuk gün önce öğrenmiş olduğunu gösteriyordu. Giysilerin dağıtımı tamamlanınca festivalle ilgili görevini yerine getirmiş olan Alex, tüm boş vaktini acımasız Meyarin'le dövüş eğitimi yaparak geçirmişti. Niyx sözünü tutmuştu. Çünkü son birkaç günde, şimdiye dek en çok zorlandığı anlardan elli milyon kat daha çok zorlanmış olan Alex, sık sık laendra kullanmasına rağmen, bunun bedelini vücuduyla ödüyordu. İhtiyacı olan tek şey dinlenmekti. Ama bu gece yarısı ziyaretçisi, onun en sevdiği anları böleceğe benziyordu.

"Şu an iyi bir zaman değil, Aven," diye mırıldandı, prensin sesini tanıyan ama gözlerini açmadan uykusuna devam etmek isteyen Alex. "Git ve asla geri gelme."

Kızın tepesinde dikilen Aven güldü. "*Git ve sonra gel* mi demek istedin?"

"Hayır," dedi Alex, yastığına iyice sarılarak. "Asla gelme, demek istedim." Yumuşak yastığa yüzünü gömdü. "Böylece..." Esnedi. "...sonsuza dek uyuyabilirim."

Aven önce hafif, sonra sert bir şekilde yastığı kızın ellerinden aldı.

"Günlerdir seni yakalamaya çalışıyorum," dedi Aven. Kız, nihayet gözlerini aralayıp ona dik dik baktı. "Benden kaçıyor musun diye merak etmeden duramıyorum."

"Bu yüzden gecenin bir yarısı *yatak odama* girip beni köşeye sıkıştırmaya mı karar verdin?" dedi Alex. Ama ağzından çıkan her sözcükle beraber uykusu daha da çok dağıldığı için sinirleniyordu. "Hem de ben *uyurken*?"

"Seni bulacağımdan emin olduğum tek yer burasıydı," diye sırıttı Aven.

Her ne kadar yatağında ve son derece savunmasız bir durumda olsa da, Alex şu an Aven'ın beslediği duygular için endişelenecek hâlde değildi. Buna gücü yoktu.

İç çekti ve doğrulup yatağının başlığına yaslandı, çünkü Aven'ın onu kolay kolay rahat bırakmayacağını biliyordu. "Neden buradasın, Aven?"

Yüzünde çocuksu bir ifade beliren Aven'in gözleri karanlıkta heyecanla parladı. "Konu, *Mahna ess L'randae.*"

Alex ona şaşkın şaşkın baktı. "M-a-h-n-a... ne, ne, ne?"

"Mahna ess L'randae," diye gülümseyerek tekrar etti Aven. "Anlamı, Tia Auranca'da..."

"Hayat Vermek," dedi Alex, sözcükleri anlayabilecek kadar uyanan içindeki tercüman sayesinde.

"Çalışmışsın," diye yanıt verdi Aven.

Alex onu aydınlatmak istemediği için "Peki, bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Gel de gör."

Alex, onunla gitmeye neden ikna olduğunu bilmiyordu. Belki Aven'ın yüzündeki heyecanlı ifadeden belki giderse onu rahat

bırakacağını düşündüğü içindi. Sebebi her ne ise, yataktan çıktı ve aralarında duygusal bir mesafe oluşturmak için en azından çaba gösterip, elini tutmamaya çalışarak ayağa kalktı.

Erkek Meyarinler tarafından gecenin bir yarısı uyandırılmaya alışık olduğu için -özellikle de şafak vaktinin eğitime başlamak için en doğru zaman olduğuna inanan ve onu ormana sürükleyen Niyx tarafından- Alex sonrasında dövüşmek için giyinerek tekrar yatıp uyumaya da alışmıştı. Bu yüzden bir pelerin kaptı. Artık Aven'ın gece yarısı kaçış planı için hazırdı.

Kapıdan çıktılar. Aven valisyolunu çalıştırdı ve saraydan çıkıp doğruca gökyüzüne yükseldiler. Alex, Niyx sayesinde otomatikman Meyarin kanına geçmeyi öğrendiği için minnettardı. Aksi takdirde böyle dikey şekilde uçarlarken valisyolu üzerinde dengesini bulmakta çok zorlanırdı. Soğukkanlı bir şekilde ayaklarını sağlamca yere bastı ve valisyolunda her zamankinden daha asil bir edayla seyahat ettiği gören Aven'ın şaşkın şaşkın gülümsediğini gördü.

Yukarıya doğru çıkmaya devam ettiler, Alex nereye gittiklerini tahmin etmişti. Bir kanatlı canavarın sırtında yükseklere uçmak başka bir şey, ayağının altında hiçbir şey yokmuş gibi hissediren görünmez bir araçla çıkmak başka bir şeydi.

"Neden Draekora'ya gidiyoruz?" diye seslendi rüzgâr uğultusunun arasından. Niyx ile birlikte volkana gittiklerinden beri havada süzülen adalara uğramamıştı. Bir de Roka'nın sırrını keşfettiği gece, Xiraxus'un onu çiçekli adaya getirmesi dışında. Bildiği kadarıyla gökyüzündeki bu bölgeye girip çıkmak draekonlar dışında başka varlıklar için bir tabuydu.

Zaronia, draekonların mahremiyetlerine çok önem verdiklerini söylemişti Alex'e. Bu yüzden hangi sebeple Draekora'ya gittiklerini merak etti.

"*Mahna ess L'randae* senede iki kez gerçekleşir," diye seslendi Aven. Korunmak için, çevrelerini bir kubbe gibi saran kalkanı çalıştırdı.

"Draekonlar altı ayda bir *Ter'a Ora Vorren*'i almaları için Meya'yı kabul ederler," diye normal sesle devam etti.

Alex kaşlarını çattı. "*Ter'a Ora Vorren* mi? Bu ismi nereden biliyorum?"

"Muhtemelen senin draekon söz etmiştir. İsmi neydi?"

"Xiraxus," diye cevap verdi Alex ama Aven'ın tahmininin doğru olmadığını bildiği için düşünmeye devam etti. Sonra bu isimden bahseden kişinin Zaronia olduğunu hatırladı. "Sen Gözyaşı Havuzu'ndan mı söz ediyorsun?"

Aven başını salladı. Yukarı doğru gitmeye devam ederlerken, gözleri yıldız gibi parlıyordu. "Haberin var mıydı?"

"Tesadüfen duymuştum. Nedir o? Ve Meya'ya ne sunuyor?"

Aven'ın cevap vermesine fırsat kalmadan valisyolu yavaşladı ve Draekora, önlerinde belirdi. Adalar, mavi pudrayı andıran ay ışığının altında süzülüyordu.

"Bu gece kutsal bir seremoni var," dedi Aven, yüzen adaların ortasına doğru hızla giderlerken. "Yalnızca Mayerinlerin kraliyet ailesinin ya da konsey üyelerinin burada olmasına izin verilir, diğerlerinin seremoniyi izlemesi yasaktır."

"Ah, bomba haber," dedi Alex, kaşlarını kaldırıp kendini göstererek.

"İşte, o yüzden seni gizlice getirdim. İnan bana, bu gece kaçırmak istemeyeceğin bir gece. Şimdi ben saklanabileceğimiz en iyi yeri ararken sen de biraz sessiz ol."

Alex iç çekti ve *Xiraxus'a haber versem daha iyi olur,* diye düşündü. "*Mahna ess L'randae'ye tanıklık ederek başımı belaya sokma ihtimalim nedir?*"

Cevaben, Aven ile birlikte o anki görüntüsü gönderildi zihnine. Prens, kızın geçmişteki ilk gününde Kyvalon'un önüne çıktığı o amfitiyaroya doğru ilerliyordu. Kristalize yüzey sanki ışığı *püskürtüyormuş* gibi, parlak siyah *traesos,* ay ışığında göz alıcı görünüyordu. Çeşitli boyutlardaki pürüzlü çıkıntıları çevrelemiş saf karanlıktan oluşan bir bariyere benziyordu. Bu çıkıntılar tıpkı

geçen seferki gibi, kanatlı canavarların sahneyi izlemesi için yapılmış koltuklardı. Ancak bu defa sadece birkaç draekon gelmemişti, amfiyatro çeşitli renklerdeki yaratıklarla doluydu.

"Lütfen bana rüya gördüğünü ve aslında burada olmadığını söyle," diye cevap verdi Xiraxus, birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen söylerim," dedi Alex.

Draekon, kızın orada bulunmasının ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatmak ister gibi bir ses çıkardı. *"Gözlerden uzak dur. Bu geceyi sağ salim atlatmak istiyorum, çok teşekkür ederim."*

Cevabı, Alex'in şüphelerini doğrulamıştı. Kız ona söz verip, draekon topluluğundan biraz uzaktaki amfitiyatronun kenarında bulunan çıkıntılara doğru ilerlemekte olan Aven'ın peşinden gitti. Dürüst olmak gerekirse, Alex böyle saklanarak hiç kimseyi kandırmadıklarını düşünüyordu. Çünkü burada oldukları fark edilecek olsa bile, hiçbir draekon buna dikkat etmezdi. Gerçi oturduğu yerde Zaronia'yı görmüş olduğuna yemin edebilirdi. Draekon liderinin, "*Bunu tahmin etmeliydim,*" diyen sesi, zihninde yankılanınca, şüphesinde haklı çıktı. Alex, karşılık olarak ona utanarak bakıp el salladı. Bunun üzerine Aven, Alex'i bir *traesos* parçasının arkasına, gözlerden uzağa çekti.

"Varisleriyle arandaki bağ nedeniyle artık onlardan biri sayıldığın için Draekoralılar senin buraya gelmeni kabul edebilirler ama benim halkım bu kadar affedici olmaz," dedi Aven. "O yüzden lütfen bana yardımcı ol ve en azından hernangi bir Meyarin'in gözüne gözükmemeye çalış."

Alex, köşeden, başını çıkarıp şöyle bir etrafa baktı. "Buradan sadece draekonlar görünüyor."

"Birazdan gelirler," diye cevap verdi Aven. Omzunun üzerinden arkaya bakmak için kıza yaklaştığında, gövdesi hafifçe Alex'in sırtına sürtündü.

Alex, hemen geri çekilmeye çalıştı ama aralarında boşluk bırakacak kadar bir alan yoktu, o yüzden Alex de -en azından şimdilik- herhangi bir tepki vermedi.

"Nedir bu Gözyaşı Havuzu olayı?" diye bir kez daha sordu, zira cevabını daha alamamıştı. "Bu seremoni ne için?"

"Söylentiye göre, halkımız uzun zaman önce Tia Auras'tan sürgün edildiğinde, birkaç kişi yıldızların ötesinde yaşayan draekonlarla bağ kurmuş. Bu draekonlar ve birkaç kişi daha, birbirlerinden ayrılmak istemedikleri için de kendi türlerini geride bırakıp, Medora'ya gelen Meyarinlerin peşinden gitmişler. Halkımızın her şeyini kaybettiğini, bu yeni topraklarda yaşamak ve gelişmek için yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyorlarmış."

"Tabii bağ kurdukları Meyarinler buraya adapte olamazlarsa, söz ettiğin darekonların da hayatları tehlikeye girecekti," dedi Alex.

Aven onu doğruladı. "Bunu kendileri için yapmış olsalar da olmasalar da Draekoralılar en kutsal şeylerini halkımıza vermişler, yani *Z'ao* dedikleri şeyi. Şehrimizin temellerini güçlendirmek için bunu mimariyle nasıl birleştirebileceğimizi, gaza ihtiyaç duymadan yanabilen toz olarak nasıl kullanabileceğimizi, neslimizin ve türümüzün devamı için onu daha pek çok şekilde nasıl kullanabileceğimizi bize öğretmişler."

Alex başını kaldırıp şaşkın gözlerle Aven'a baktı. "Sen... sen myroxtan söz etmiyorsun, değil mi?"

Aven başını öne doğru salladı. "Evet, biz Z'ao'ya böyle diyoruz."

Meyarin çeliğinin aslında draekonlardan gelmiş olmasını benimsemeye çalışan Alex, "*Myraes* de mi öyle? Hani şu renkli ateş?" diye sordu.

"*Myraes,* myroxun toz hâlidir," dedi Aven. "Z'ao ısıtılır, sertleşmeden önce ezilir ve böylece myraes elde edilir."

Noel Baba'nın Ren geyiklerinin aslında birer bufalo olduğunu ya da Kuzey Kutbu'nun aslında Sahra Çölü'nün ortasında yer aldığını keşfetmiş gibi hayal kırıklığına uğrayan Alex, "Buna inanamıyorum," dedi. Çok saygı duyduğu bu ölümsüz tür tarafından kandırılmış gibi hissetti, aslında böyle bir durum söz konusu olmasa da... Fakat demek ki myroxun üzerine "Meya'da yapılmıştır" etiketini yapıştıran aslında Alex'in ***kendi*** türüydü.

"Yılda iki kez buraya gelip stoklarımızı doldurmamız için Ter'a Ora Vorren'den Z'ao çekmemize izin verilir," diye açıklamaya devam etti Aven. "Bu, Meya'nın güç kaynağıdır, türümüzün devamını, hatta şehrin etrafını kuşattığımız koruma kalkanında kullanılan enerjiyi de bize sağlar. Z'ao olmadan o kalkanlar hiçbir işe yaramaz. Ayrıca yeni silahlar, yeni binalar yapmak, hatta yollarımızı aydınlatmak, ocaklarımızı yakmak için yeterince yüksek kalitede malzeme de bulamayız. Halkımızın bu yeni dünyada gelişebilmesi için Draekoralıların süregelen yardımına muhtacız. Yani *Hayat Verme* seremonisine."

"Beni gelecek zamana bu yüzden çekmiş olmalı."

Bu beklenmedik söz karşısında Alex hazırlıksız yakalandı. *"Xira?"* Etrafa baktı ama onu hiçbir yerde göremedi. *"Sen neden söz ediyorsun?"*

"O, beni senin zamanına neden çekmişti, bunu merak etmiyor muydun?" diye sordu Xiraxus.

"Elbette merak ediyordum ama cevaba hiç yaklaşamadım."

"Senin geleceğinde hiç draekon yok, Alex," dedi Xiraxus. Bunu duyan Alex, nefesi çekilmiş gibi hafif bir ses çıkardı. *"Altın Olan -yani senin zamanının Aven Dalmarta'sı- beni abrassaya çekmeden önce bulutların üzerinde süzülen ölü adalar gördüm. Senin Draekora'n uzun zaman önce terk edilmişti. Senin dünyanda kendi türümün en ufak bir varlığını bile hissetmedim. İşte, o zaman panikleyip gökyüzünden aşağı düştüm ve böylece Altın Olan'ın beni tuzağına düşürmesine de olanak tanımış oldum."*

Alex, Xiraxus'un ona zihninden yolladığı gelecekteki Draekora'nın görüntülerini izledi. Haftalar önceki, Kyvalon'da göstermediği görüntülerdi bunlar. Hafızasında, bulutların üzerinde duran terk edilmiş ıssız adalar vardı. Şu an etraflarındaki bu canlı atmosferle hiçbir alakası yoktu.

"Ama... bunun anlamı..." Düşüncelerine odaklanıp sordu: *"Peki ya sen, Xira? Gelecekteki sen?"*

"Bilmiyorum, Alex. Senin Dreakora'na neler olduğunu anlatamam. Ancak senin Aven'in sanırım diğer Meyarinlere üstünlük sağlamak için bir draekona ihtiyacı olduğundan beni çekti."

"Seni ele geçirmek onun ne işine yarayacaktı?"

Tam o sırada bir sessizlik oldu ve Alex neler olduğunu görmek için etrafına baktı. Aven eğilmiş, omzunun üzerinden draekonları izlemekle meşguldü. Bu nedenle Alex, Xira ile konuştuğunu onun fark etmediğini anlayınca rahatladı.

"Neler oluyor?" diye, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde fısıldadı.

"Halkımız geliyor," diye, sessizce cevap verdi Aven.

Alex'in Meyarin gözleri onları hemen fark etti. Görünmez valisyolu ile gelen yedi konsey üyesinin arka arkaya traesos amfitiyatrosuna indiklerini gördü. Hepsi, aynı kapüşonlu cüppeden giymişti. Tanıdık myrox ipliğiyle dikilmiş olan cüppelerin kumaşları parlıyordu. Bu ışıltı, etraflarını saran kristalize siyahlığa yansıyor ve göz alıcı görünüyordu.

"İşte, en iyi kısım geliyor," diye fısıldadı Aven, kızın kulağına. Alex'in tüyleri diken diken oldu.

"Meya vatandaşları," diye seslendi Zaronia, Meyarin dilinde. Sesi, amfitiyatroda yankılandı ve duyma algısı yükselmiş olan Alex'in kulaklarını çınlattı. "Bu gece, Draekora'da bize katılan herkesle birlikte, yıldızların ötesinde kaybolanları onurlandırmak için toplandık."

Meyarinler hep bir ağızdan sanki bir yerden okuyorlarmış gibi ezberledikleri şu cümleyi söylediler: "Işık her zaman kayıpların üzerine parlasın."

Alex biraz ürkmüştü. Zaronia yerinden kalktı, devasa kanatlarını açarak havalanıp Meyarinlerin önünde indi. O an Alex daha da ürktü. Aralarında, traesostan yapılmış, geniş bir kâseyi andıran bir şey duruyordu. Ancak bu kâse, taşın kendisi gibi siyah değildi. Işıl ışıl parlayan myrox damarları vardı.

"Hayat için ışık," dedi Zaronia, bir çeşit taahhüt gibi. Bu kez Meyarin dilinde değil, kendi sert ve gürültülü dilinde söylemişti. Ardından, başını kâsenin üzerine eğdi. Alex, Zaronia'nın gözünden süzülen kocaman, gümüşi bir gözyaşının kâseye düştüğünü gördü.

Ardından tüm dreakonlar tek tek aynı taahhütte bulunup, "Hayat için ışık," diyerek aynı şeyi yaptılar. Havuz, gözyaşlarıyla doluyor; işi bitenler, karanlık geceye uçup gözden kayboluyordu.

"Ter'a Ora Vorren'in gerçek bir tanımlama olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten de 'Gözyaşı Havuzu'ymuş," diye seslendi Alex, Xiraxus'a.

"Z'ao, Meyarinlerin hayattaki en önemli gereksinimlerini karşılar," diye cevap verdi draekon. Alex'in, artık drekon gözyaşlarından elde edildiğini bildiği myroxun sıvı formu olduğunu, tıpkı Aven gibi o da doğruladı.

"Eğer benim geleceğimde hiç draekon yoksa..." dedi, az evvelki konularına geri dönen Alex.

"O hâlde, senin dünyandaki Meyarinlerin de Z'aoları yok," diye cevap verdi Xiraxus. *"Var olmaya devam etmek için bu denli mühim bir kaynağa ulaşamazlarsa da, yavaş yavaş yok olurlar. Stokları bittiği için bütün bir tür olarak ağır ağır ölürler."*

Alex'in aklına, gelecekteki Kyia'dan bir tutam myraes istediği geldi birden.

"Maalesef bugünlerde çok az myraes bulabiliyoruz," demişti Kyia. "Türümüz bunu çok sık bulamaz."

Bu anıyı Xiraxus'la paylaşan Alex, *"Sence Aven seni geleceğe... şey, onun için ağla diye mi çekti?"* dedi.

"Evet, bir draekonun gözyaşlarını istediğine inanıyorum. Çok az miktarda Z'aoları kaldığı için, gittikçe büyüyen garsethine yeni silahlar temin edebilmek adına buna ihtiyacı vardı. Gözyaşlarımızı Medora'daki diğer türlerle takas edecek ve karşılığında ne isterse alacaktı, hatta belki Meya'daki diğer türleri de kışkırtıp, kendi istekleri doğrultusunda kullanacaktı. Tabii eğer karşılığında onlara uzun yaşamalarını sağlayacak kadar kıymetli bir şey verebilirse.

İnsanlar çaresiz kalınca her şeyi yapar. Herkesin peşinden gidip, her fikri destekleyebilirler."

Aven'ın sarayı yerle bir eden görüntüsünü hatırlayan Alex ürperdi. Birkaç yetenekli insan ve bir avuç garseth, taht için bir tehdit teşkil etmiyor olabilirdi. Ancak yöneticilerine karşı ayaklanmaya istekli olan çaresiz bir şehrin desteğiyle -bu, eğer uzun süredir kendilerine verilmeyen lükslere erişim anlamına geliyorsa- Roka ile Astophe'nin hayatları çok daha fazla tehlikede olacaktı. Seçkin muhafızlar bile bütün bir şehrin üstesinden gelemezdi. Aven, tahtın sahibi olduğunu iddia etmeden önce ağabeyini ve babasını öldürmek için parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmayacaktı.

Bu görüntüler karşısında sarsılan Alex, yine de bir şeyi merak ediyordu. *"Neden sen, Xira? Neden başka bir draekon değil? Hem seni abrassadan çekmeyi nasıl başardı?"*

"Tüm dünyalarda uzay ve zamanda seyahat edebilmek için abrassayı kullanabilecek sadece iki varlık bulunur. Draekonlar ve Tia Auranlar. Senin geleceğindeki Aven, bir Tia Auran kaçırmış... Üzerinden uçarken gördüm onu."

Anısını Alex'le paylaştı. Lady Mystique'in bedeninin siyah bağlarla bağlandığını gören Alex, bir çığlık attı.

"Bu... bu..."

"Aes Daega bir Tia Auran, Alex. Senin geleceğinde, o, seninle bu geçmişte zaten tanışmış olacaktı. O yüzden Aven onu kaçırıp, dediklerini zorla yaptırmanın bir yolunu bulunca sanırım beni kasten çekti. Böylece, ben de seninle bağ kurup seni buraya getirebilecektim. Zira Aes Daega böyle olacağını zaten biliyordu."

Alex gözyaşlarını kâseye akıtan ve sayıları giderek azalan draekonlara bakarken, *Acaba saçma biçimde mantıklı olan bu olasılıklar yüzünden bir beyin sarsıntısı geçirir miyim,* diye merak etti.

"Bu, delilik."

"İyi haber, Aven bunu başaramadı, çünkü Aes Daega beni buraya çekmek için o kadar büyük bir güç kullandı ki, kısa süre içinde bir draekonu daha çekemez. Eğer senin zamanındaki Tia Auran şu anki

hâline benziyorsa, bence seni geçmişe getirmeyi bizzat istedi ve bunu kasten yaptı. Tresos bağı olsun olmasın, sen kendi zamanına geri döner dönmez Aven'ın güçlü tutsağını kaybedeceğinden eminim."

Bu ihtiyar kadın hakkında bildikleri düşünülünce... Alex, draekonun, Lady Mystique'in yetenekleri hakkındaki bu sözlerinden en ufak bir şüphe bile duymadı. "Kurtarılacaklar" listesine bir isim daha eklenmediğini bilmek onu çok rahatlattı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi, kızın düşüncelerini okuyan Xiraxus. *"Şu an Aven'ın planlarıyla ilgili daha fazla bilgi sahibi oldun."*

"Yani onun çaresizliğiyle ilgili," dedi Alex, *"ama sanırım bunu zaten biliyordum."*

Başını kaldırıp omzunun üzerinden bir kez daha bakan Alex, günün birinde canavar olacak Aven'ın sakin yüzüne baktı. İşlerin bu hâle nasıl geldiğini hâlâ çözemiyordu. Şu an bile, her ne kadar anti-ölümlü fikrine tutkuyla bağlı olsa da, Aven *kötü* biri değildi. İstediği tek şey, insanları kendi türünden ayırmaktı, onları öldürmek değil. Bir anda delirip hepsini katletmek istemesine sebep olan şey ne olabilirdi?

"Oraya bakınca ne görüyorsun?" diye fısıldadı Alex, prense.

Dip dibe oldukları için, Aven başını çevirince aralarında bir nefeslik mesafe kaldı. Ön tarafı taşa dayalı olduğu için Alex bir yere kıpırdayamıyordu, o yüzden çabucak başını çevirip töreni izliyormuş gibi yaptı ve arkasında duran Aven'ın sıcaklığını görmezden geldi.

"Sanırım klasik bir cevap istemiyorsun?" dedi Aven.

Son kalan draekonların da gözyaşlarını kâseye akıtışlarını izleyen Alex, başını öne doğru salladı.

"Hayat vermeyi görüyorum," dedi Aven, sessizce. Nefesi kızın ensesindeki saçları diken diken etti. "Ve hayatı almayı görüyorum."

Kelimelerini çok dikkatle seçen Alex, "Draekonlar gözyaşlarının karşılığında herhangi bir şey alıyor mu?" diye sordu.

"Bunu itiraf etmek çok zor olsa da Meya'nın, bu bulutların ötesinde yaşayan türün varlığını devam ettirmesine ihtiyaç duyması için hiçbir sebep yok," dedi Aven. "Draekoralılar, Z'ao'yu karşılığında hiçbir şey beklemeden veriyorlar bize."

Alex, en sona kalan Xiraxus'un da gözyaşlarını havuza akıtışını izledi. Çıkıntılarda sadece Zaronia kalmış, diğer draekonların hepsi uçup gitmişti. Meyarin konsey üyelerinin yedisi de bir adım öne çıkıp, havuzun etrafında bir daire oluşturdu.

Aynı anda hareket eden Meyarinler, aşağı uzandılar ve Alex'in daha önce fark etmediği esnek bir camı parmaklarıyla kavrayıp kaldırdılar. Sonra hep birlikte havuzdan uzaklaştılar ve Z'ao büyük bir gözyaşı şeklini alana dek birbirlerine yaklaştılar. Gümüş renkli sıvı, cama benzeyen maddenin içindeydi.

"Fedakârlığınız için teşekkür ederiz," dedi Meyarinlerden biri, Zaronia ve Xiraxus'a bakarak. Alex, başını muhteşem cübbesiyle örtmüş olan kralın sesini tanıdı.

"Karşılıksız vermek bizim elimizde," diye cevap verdi Zaronia. "Yıldızlar seni sonsuza dek kutsasın."

Kral başıyla onu selamlayıp diğer konsey üyeleriyle birlikte valisyoluna bindi ve Z'ao'yu da alıp gözden kayboldu.

Aven'la konuştuklarına kulak misafiri olduğunu açıkça belli eden Xiraxus, *"Dilediğini söyle, Alex. Geleceğine yardım etmek için elinden geleni yap ama geçmişi değiştiremeyeceğini unutma. Olan olacaktır,"* dedi.

Alex, annesiyle birlikte kanatlarını açarak geceye doğru havalanan Xiraxus'un arkasından baktı. Artık herkes gittiği ve saklanmalarına gerek kalmadığı için tüm cesaretini toplayıp, hâlâ aralarındaki mesafeyi korumaya devam eden Aven'a döndü.

"Draekonlar, gözyaşlarını karşılıksız veriyorlar Meya'ya," dedi, kişisel alanının işgal edilmesi yüzünden hissettiği rahatsızlığı görmezden gelerek. "Karşılığında hiçbir şey almayacaklarını biliyorlar." Sözlerini haftalar önce bahsettikleri metaforla tamamladı: "O zaman bu, sizi -*bizi*- kurtların arasındaki koyun yapmıyor mu?"

Aven'ın bedeni kasıldı. Bu anlamlı sözler karşısında gözleri öfkeyle parladı ve ama kendini toparlayıp cevap verdi. "İma ettiğin şey aynı şey değil."

"Öyle mi?" diye bastırdı Alex. "Draekonlar, Meyarinlere, türlerini devam ettirmek için ihtiyaçları olan şeyi karşılıksız veriyorlar. Gelişmeye devam etmek için ihtiyaçları olan şeyi. Tıpkı Meya'nın Medora'daki ölümlülere yaptığı gibi."

"Ama biz draekon *olmaya* çalışmıyoruz."

"Sen neye inanırsan inan, ölümlüler de ölümsüz olmaya çalışmıyor," diye fısıldadı Alex. "Bunu sen de söylemiştin Aven, bir koyun asla bir kurt olamaz." Elini Aven'ın kalbine koydu. Bunu hem aralarında kol mesafesi oluşturmak, hem de kafasının karıştığını gördüğü için onu biraz rahatlatmak adına yaptı. "Sen insanlar hakkında ne düşünürsen düşün, onlar aptal değiller. Ölümsüz bir türün görkemine ulaşamayacaklarını gayet iyi biliyorlar. Oldukları, doğuştan oldukları şeyi değiştirmeleri biyolojik açından da mümkün değil. Onlar da sizler gibi, bu dünyada kök salıp gelişmek istiyorlar. Size hiçbir zahmeti olmadığı hâlde, onlara yardım etmeyi reddeder miydiniz?"

Aven ay ışığının altında bir heykel gibi durmaya devam etti. Ama Alex, onun altın sarısı gözlerinde beliren duyguları görebiliyordu.

Artık boş olan leğene dönüp, "Draekonlar için birkaç gözyaşının hiçbir önemi yok ama Meya için o birkaç gözyaşı her şey demek," dedi yavaşça. Sonra anlamlı gözlerle tekrar Aven'a baktı. "Çok verilenden, çok vermesi beklenir." Prensin kalbine koyduğu elini daha da bastırıp fısıldadı: "Size güvenenlere karşı bir sorumluluğunuz var, Aven. Tıpkı Draekora'nın Meya'ya karşılıksız yaptığı bu fedakârlık gibi, siz Meyarinlerin de aynı desteği insanlara vermeye devam etmeniz lazım."

Söyleyecek başka bir şey kalmadığını bilen Alex bekledi ve Aven'ın içsel savaşının yüzüne yansımalarını izledi. Prens sonunda hafifçe nefes verdi ama bu defa Alex gerildi. Çünkü Aven onu kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı.

"Onları, bir annenin çocuğunu korumak için dövüşmesi gibi savunuyorsun," diye fısıldadı kızın kulağına. "Ama senin sebebin, koruyucu bir ebeveynin aksine içgüdüsel değil. İçindekileri benim paylaştığın için teşekkür ederim, Aeylia. Sanırım artık daha iyi anlıyorum."

Alex onun bu tavrını takdir etti ve söylemiş olduğu şeyin ona gelecek için yeterince nüfuz etmiş olabilmesini umdu. Bir yandan da mevcut fiziksel durumundan dolayı paniklemişti ve oradan kaçmayı her şeyden çok istiyordu.

Bedeni Aven'ın bedenine değerken, kollarıyla ne yapacağını bilemedi. Biri, tuhaf şekilde hâlâ Aven'ın kalbinin üzerindeydi; diğeri, yanında boş boş sallanıyordu. Boşta kalan kolunu kendi yararına kullanmaya karar verip Aven'ı itti. Neyse ki prens geri çekilmesi gerektiğini anladı.

Bu tuhaf kucaklaşma yüzünden aralarında garip bir sessizlik olmasın diye, "Geç oldu," dedi Aven. "Bana, düşünecek çok şey verdin. Ama festival yarın ve artık ikimizin de dinlenmesi gerek."

Kız, başını salladı ama aralarındaki mesafeyi açmaya fırsat bile bulamadan, Aven onu elinden tutup valisyoluna götürdü. Birlikte karaya geri döndüler. Alex yol boyunca elini çekmeye çalışsa da Aven'ın parmakları onu sıkıca kavramıştı.

Otuz Üç

"Muhteşem görünüyorsun."

Niyx'in sözlerini duyunca hızla arkasını dönen Alex, onu baştan ayağı süzdü. Beyaz atlı prensin siyahlar içindeki Meyarin versiyonu gibi görünüyordu. Üzerinde, yakalı, yelek benzeri bir ceket ve yine siyah pantolonla botlar vardı. Belindeki kılıç bile genel havasındaki zarafetten hiçbir şey eksiltmemiş, aksine daha çekici ve biraz da tehlikeli görünmesine yol açmıştı.

"Senin için de aynısı geçerli," dedi Alex, sırıtarak. Niyx'in yüzündeki siyah maskeyi düzeltti. Maske, adamın sol gözünden sağ şakağına kadar uzanıyordu. "Bu akşam üzerinde bir uyarı işareti ile gelmelisin: 'Dikkatli olun, hanımlar. Provadayım.'"

Niyx başını geriye atarak güldü. "Sana da şöyle bir uyarı lazım: 'Görünüş aldatıcı olabilir.'"

Alex de güldü. "Pes."

Ölümsüz rolünü oynamaya başladığından beri ilk kez kendini bu işi başarmış gibi hissediyordu. Bunun en büyük sebebi de kraliçe ile Kyia'nın, maskeli baloda Alex'in giymesi için seçtikleri kostümdü. Bu kıyafet, Alex'in şimdiye dek gördüğü her şeyin çok üstündeydi. O gece ilk kez aynaya baktığında, bizzat yıldız

ışığından yapılmış gibi duran elbisenin içinde kendini tanımakta zorlanmıştı. Kalp yakalı, gümüş renkli straplez korsaj, sıkıca beline oturuyor ve dalga dalga dökülüyor gibi görünüyordu. İnanılmaz derecede ince myrox iplikleri, ipeksi kumaşın üzerine girdap şeklinde işlenmişti. Alex hareket ettikçe ışık saçıyormuş izlenimi yaratıyordu. Buna Xiraxus'la olan bağından ötürü parlayan teni de eklenince, Alex kendini bir Noel ağacının tepesinde ışıldayan yıldız gibi hissetti. Yine de diğerlerinin görkemli ve parlak giysileri arasında kendini hiç de şatafatlı görmüyordu. Aslında, ölümsüzlerin ruhani türüne, çok süslenmiş bir insan gibi değil de onlardan biriymiş gibi uyum sağlıyordu.

"Sanırım henüz Aven'ı görmedin?" diye sordu Niyx. Yanlarından geçen tepsiden, baloncuklu iki kadeh alıp, birini kıza uzattı.

"Ortalıkta görünmüyor," diyerek, gerginlikten dudağını çiğnememek için kadehinden bir yudum aldı Alex.

Festival, saatlerdir çok kalabalıktı. Buna rağmen o gün henüz Aven'ı gören olmamıştı. Dün gece tuhaf bir sessizlik içinde saraya geri döndükten sonra, Aven yumuşacık bir gülümsemeyle kızı odasına bırakmış ve o andan sonra ne Alex ne de bir başkası onu hiç görmemişti.

Alex, o sabah da Niyx ile antrenman yapmak için şafak vaktinde uyandırıldı. Niyx, yaz sonu festivali olsa da, kızın kendi zamanına dönmesi için sadece bir günü kaldığını ve bu kalan vaktini en iyi şekilde değerlendirmesi gerektiğini hatırlattı. Bu sözler üzerine karnında kelebekler uçuşmaya başlayan Alex de ona hak verdi, zira Niyx'in eğitimleri sayesinde bu kadar yol katetmişti ve gelişime daima açıktı.

Yorucu antrenmanlarını bitirdikten sonra, Niida ile kahvaltı yapıp Astophe ile stix oynadı ve ardından *tekrar* eğitime döndü. Niyx ile yaptıkları dövüş maçını ilk kez kazandı ve çok memnun oldu, ki Niyx bu maçta da kendini asla geri çekmemişti. Adamın

parlayan gözlerindeki onayı görmek, Alex'in ihtiyacı olan tek övgüydü. Dövüşleri sırasında aldığı sayısız yaralardan akan ölümlü kanının izlerini laendra sayesinde silmiş olmasının hiçbir önemi yoktu. Bir Meyarin ile tam da olması gerektiği şekilde dövüşmüş ve *kazanmıştı.*

Çok şükür ki bu başarısı sayesinde derslerden azat edildi ve geri dönüp, şölene kadar sürecek olan sokak eğlencelerinin tadını çıkarmaya başladı.

Tüm şehirde yapılan bir kutlamada olması gerektiği gibi, kalabalıkla, müzikle, yiyecekle ve her türlü aktiviteyle dolu sokaklarda neşeyle gezerken kendinden geçti. Böylesi güzel enerjilerin içinde kendini çok canlı hissetti. Akrobatların ve ateş gösterisi yapanların önünde bir sürü izleyici birikmişti. Meyarinler her yerde dans ediyorlar, hatta Alex'i de aralarına alıyorlardı. Neşeleri bulaşıcıydı.

Güneş batmaya başladığında Alex odasına geri döndü. Çarpıcı gece kıyafetlerini çoktan giymiş olan Niida ve Kyia onu heyecanla odasında bekliyordu. Büyülü elbisesini giymesi için Alex'e yardım ettiler ve ona en az elbise kadar güzel bir maske verdiler. Myrox iplikleriyle zarifçe işlenmiş olan maske, kızın tenine âdeta yapıştı. Sonra sarayın balo salonunu tıka basa dolduran neşeli Meya vatandaşlarına eşlik etmeden evvel, üçü birden kralla Roka'ya katıldılar. Alex son zamanlarda pek karşılaşamadığı Roka'yı görünce çok sevindi. Ama prensin resmî kıyafetler dışında gördüğü Kyia'ya ağzı bir karış açık vaziyette bakması, Alex'i daha da çok sevindirdi.

Alex, baş döndürücü güzellikte giyinmiş olan Meyarinleri görünce çok gururlandı. Ölümsüzlerin moda kavramı hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, Kyia ve Niida ile birlikte gerçekten iyi bir iş çıkardıklarını düşündü. Elbisesini almayan tek bir kişi bile kalmamıştı... Erkekler de kadınlar da tıpkı kral ve kraliçeler gibi görünüyorlardı ve bunun gerçekleşmesine Alex de katkı sağlamıştı.

Niyx ile birlikte balo salonun balkonunda dururlarken, Alex geçmişteki Meya'yı çok özleyeceğini fark etti bir anda. Yarın olduğunda, artık onlardan biri sayılmayacaktı, artık Meyarin Aeylia olmayacak ve ölümlü Alex kimliğine geri dönecekti. Bir kez daha, gelecek zamandaki öfkeli konsey üyelerinin hedefi hâline gelecek, şu anda hayranı olduğu kraliçenin nefretine maruz kalacaktı. Niyx ondan tiksinecek, Aven onun ölmesini isteyecekti. Xiraxus'a gelince... Alex onun kaderinin ne olacağını ya da onu bir daha görüp göremeyeceğini hiç bilmiyordu.

Elbette bazı şeylerin normale dönmesi onu rahatlatacaktı. Mesela, Kyia ile Roka'nın birlikte olmaları ya da Zain'in artık aranan bir suçlu olmaması gibi şeyler. Öte yandan, kimliğini gizlemek zorunda kalmayacağı günleri de iple çekiyordu. Her ne kadar onlar için hiç zaman geçmemiş olsa da, ailesi ve dostlarıyla tekrar buluşmak için sabırsızlanıyordu. Buna rağmen Alex, yüreğinde hep bir parça *geçmiş zaman* özlemi kalacağını biliyordu.

"Canını sıkan nedir, Aeylia?" diye sordu Niyx.

Kız, gözlerini batan güneşten Niyx'e çevirdi. "Hiçbir şey, Niyx," diyerek iç çekti. "Sadece yarını düşünüyorum. Geleceği."

"Böyle neşeli bir parti için fazlasıyla ağır düşüncelere benziyorlar," diye araya girdi yeni bir ses.

Aynı anda döndüler ve arkalarında duran Aven'ı gördüler. Prens, Alex'e öyle büyük bir hayranlıkla bakıyordu ki, Alex bu bariz bakışların karşısında kıpırdanmamak için kendini zor tuttu.

"Tüm gün nerelerdeydin?" dedi Niyx, endişeli bir sesle.

Aven belli belirsiz bir ifadeyle, "Yapmam gereken bir şey vardı," diye cevap verdi ve gözlerini Alex'ten güçlükle ayırıp Niyx'e döndü. "Festivalle ilgili çok önemli bir son dakika işi. Ama artık buradayım."

Hakikaten de buradaydı. Siyah ve altın sarısı, çarpıcı bir kıyafet giymişti. Tıpkı ailesinin geri kalanı gibi Aven da Dalmarta Kraliyet Hanesi'nin renklerini üzerinde gururla taşıyordu.

"Aslında, eğer sorun olmazsa senden bir iyilik isteyecektim, Niyx," dedi Aven. "Aeylia, bize biraz izin verir misin? Söz veriyorum, hemen döneceğim."

Tek başına döneceğini ima etmesi, Alex'in aklını karıştırdı. Ama Alex yine de başını salladı. Hızlı bir karar vermesi gerekiyordu... Ya bir yerlere gizlenip, daha sonra bir bahane ile özür dileyerek ortaya çıkacak ya da bu anların, gelecekteki düşmanıyla geçireceği son güzel anlar olduğu gerçeğini kabul edip ona göre davranacaktı. Her ne kadar etrafında Aven varken çok dikkatli olması gerektiğini bilse de, henüz geçmişteki Aven'a veda etmeye hazır değildi. O yüzden bir yere kıpırdamadan sabırla bekledi ve görkemli şehrin üzerindeki gün batımını ve sokaklara taşan kutlamaları izledi.

Birkaç dakika sonra tekrar yanına gelen Aven, "Affedersin," dedi. "Böyle bir akşamda senin gibi güzel birini tek başına bırakmak suç sayılmalı."

Bu aşırı tatlı iltifattan rahatsız olan Alex, "Burada eğlenceli bir sürü şey var zaten," dedi.

Aven çılgınca eğlenen kalabalığa tepeden bakıp hafif bir kahkaha attı. "Belli ki herkes çok eğleniyor."

"Muhteşem bir iş çıkardın, Aven," dedi Alex, tüm samimiyetiyle. "Kendinle gerçekten gurur duymalısın."

Elini sallayarak kızın övgüsünü geçiştiren Aven, "Hiç kimse, yaptıklarımı umursamıyor, sadece böyle şık kıyafetler giydikleri için mutlular," diye espri yaptı.

Alex onun mütevazı davrandığını ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüp hafifçe gülümsedi. İşte, *bu yüzden* ona veda etmeye hazır değildi, çünkü yarın olduğunda bu mütevazı Aven sadece geçmişte kalacaktı.

"Sana bir sürprizim var," dedi Aven, gözleri parlayarak. "Ama önce..."

Alex, onun ne istediğini önce duyamadı, çünkü bir grup sanatçı yer çekimine karşı koyan bir gösteriye başladığı için salondan kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi. Bütün

izleyiciler gibi Alex de onların akıcı figürlerini büyülenmiş gibi izliyordu. Çıplak omuzunda Aven'ın nazik dokunuşunu hissettiğinde, sözünün yarım kaldığını hatırladı.

"Sessiz bir yere gidip konuşabilir miyiz?" diye sordu Aven, kalabalığın sesini bastırmak için biraz yüksek sesle. "Sadece bir dakika sürer."

Alex tekrar akrobatlara baktı ve ne yapacağını bilemedi. Onu balkonda beklemek başka bir şey, onunla birlikte partiyi terk etmek tamamen başka bir şeydi.

Kızın kararsızlığını fark eden Aven, "Lütfen?" diye üsteledi.

Bu kırılgan ses tonu ile ikna olan Alex, başını *evet* der gibi hafifçe salladı.

Kocaman gülümseyen Aven, valisyolunu çalıştırdı. Saraydan uzaklaşırlarken hiçbir şey söylemedi, Altın Kayalık'tan geçip Gümüş Orman'a doğru ilerlerlerken Alex de hiçbir şey söylemedi. Raelia'nın sınırına gelip durdular. Aven kıza döndü. Gün batımının son ışıkları, Aven'ın altın sarısı maskesine vuruyor ve onun bir melek gibi görünmesine neden oluyordu.

"Burayı hatırladın mı?" diye sordu.

Hem de nasıl, diye düşündü kesişen yollara bakan Alex. "Hatırladım."

"Bana o gece ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Alex başını iki yana salladı.

"Bana hiç kimse bize nasıl hissedeceğimizi söyleyemez," demiştin. "Meya Prensi olarak, hayatımı hep bir dizi değer yargılarına göre yaşamam gerekti. İnandığım şeye gerçekten mi *inan*ıyorum, yoksa ona inanmam *beklendiği* için mi inanıyorum; bilmeden yaşamak, gücüme gidiyordu. Ölümlülerle ilgili fikirlerim yüzünden babamla yaşadığım çatışma, ailemi ilk kez sorgulama ihtiyacı hissetmeme ve *gerçekten* inandığım bir şey için savaşmama yol açtı. Haklı olduğunu düşündüğüm bir davayı savunmak ve başkalarının da yanımda olması, çok güçlü ve baş döndürücü bir duyguydu." Durup derin bir nefes aldı ve kıza bir adım daha yaklaştı. "Dün gece, ne kadar yanıldığımı fark etmemi sağladın."

Alex'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"Farklı hislerim olabileceğini kanıtlamaya çok kararlıydım, kendime ait inançlarım olduğunu. Bu tutkum yüzünden, adaleti göremeyecek kadar kör olmaya başladım. Hiç kimseyi dinlemedim. Ne babamın ne Roka'nın ne de senin mantıklı açıklamalarını duymak istedim. Çok mu saf davranıyorum, diye merak etmeye bile başladım. Ortaya çıkardığım şeyden dolayı duruşumu değiştirmekten ve duygularımın yine bana ait değil de benden beklenen şeyler olmasından korkmaya başladım. Ama Aeylia, sen dün gece yanıldığımı görmemi sağladın ve yanılmıyor olsam da bir öneminin olmadığını fark etmeme yol açtın."

Uzanıp kızın yanağına, maskesinin ucuna dokundu. Aven'ın sözlerinden çok etkilenen Alex, geri çekilmeyi akıl edemedi.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi Aven. "Ölümlülere bu kadar çok şey vermemizden hâlâ hoşlanmıyorum, çünkü bizim Draekoralılara olan bağımlılığımızla son derece zekice vurguladığın paralelliklere rağmen, ben ölümlülerin aşağılık olduğunu düşünüyorum. Ancak şimdi anlıyorum ki benden çok daha yaşlı ve çok daha bilge Meyarinler, ölümlüleri desteklememiz gerektiğine karar vermişler. Aynı Meyarinler, benim ve asilerimin sözlerini de dinlediler. O yüzden artık ben de şehrimizin liderlerine boyun eğip, garsethimi geri çekme vaktinin geldiğine karar verdim. Konsey, hem bizim hem de ölümlülerin geleceği için en iyisine karar verecektir. Onlarla aynı fikirde olmak zorunda değilim -bunu fark etmemi sen sağladın- ama bir Meya vatandaşı olarak, onların kararlarına saygı göstermek zorundayım. Şu anda bu konuda her zamankinden çok daha fazla makulüm."

"Her zamankinden çok daha fazla derken?" diye sordu, aklı iyice karışan Alex.

Aven'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Son zamanlarda... kendi amacıma gerektiği kadar bağlı değildim, diyelim. Zira çok daha önemli bir şey dikkatimi dağıtıyordu."

Prensin gözlerindeki anlamlı bakışları fark eden Alex, *lanet olsun* diye düşündü. Bir anda, birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etti, Aven'ın eli hâlâ yanağındaydı. Hemen bir adım geri çekildi.

"Aven," diye fısıldadı.

"Aeylia, senin için hissettiklerimi biliyor olmalısın."

Alex elini kaldırdı ama Aven umursamadı ve kıza daha da yaklaştı. Alex yine birkaç adım geriledi. "Aven, lütfen..."

"Herkes farkında," dedi Aven, hem neşeli hem de biraz çileden çıkmış gibi bir ifadeyle. "Annem kendinden geçmiş durumda. Seni ilk gördüğü anda benim adıma seçmiş seni. Sen geldiğinden beri yıldızlara teşekkür ediyor."

Alex homurdanmamak için kendini zor tuttu. Oysa o, Niida'nın herkese karşı böyle nazik davrandığını sanmıştı. Ancak şimdi, kraliçeyle aralarındaki bağın ne kadarı, kadının onu potansiyel gelini olarak görmesinden kaynaklanıyor diye merak etti.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü. Keşke şansı varken balkondan hiç ayrılmasaydı. Şu an içinde bulunduğu durumdan nasıl çıkacağını bilemiyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Aven, kıza doğru yaklaşmaya devam ederek. Şu an açıklığı çevreleyen ağaçlara, ormanın derinliklerine doğru gidiyorlardı.

Ormana doğru gerilemeye devam eden Alex, sırtına batan ince bir dalı itip kırdı.

"Aven, ben emin değilim..."

"Ben eminim, Aeylia," diye sözünü kesti Aven. Hızla uzanıp kızı omuzlarından yakaladı. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Alex kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetti. Aven'ın elinden kurtulmaya, kollarını çekmeye çalıştı ama Aven onu bırakmadı.

"Biraz dur," diye önerdi. "Biraz düşün. O zaman haklı olduğumu anlayacaksın. Haklı *olduğumuzu*. Lütfen, Aeylia...

Söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyorsun. Sen de benim gibi hissetmiyor musun?"

"Niyx!" diye delice bir çığlık attı Alex, zihninden. Bir prensin teklifini kibarca geri çevirebilmek için gerekli olan görgü kurallarını bilmediğinden, o anda ağlayabilirdi. *"Aven az evvel bana..."*

Cümlesini bitiremediği için, prensin söylediklerini zihinsel bağları aracılığıyla Niyx'e gösterdi. *"Ne yapmam lazım?"* diye sordu.

Niyx ona bir dizi küfürle anında cevap verdikten sonra, *"Şu festival çılgınlığının bitmesini bekler diye ummuştum. Sonrasında da zaten gitmiş olacağın için, bunların hiçbir önemi kalmayacaktı. Ama şu an yapılabilecek hiçbir şey yok... Ona gerçeği söylemek zorundasın,"* diye devam etti.

Alex'in gözleri büyüdü. *"Sen delirdin mi?"*

"O gerçeği değil, Aeylia. Onun hakkında neler hissettiğinle ilgili gerçeği," diye cevap verdi Niyx.

"Ama benden ondan o şekilde hoşlanmıyorum, Niyx. Bunu sen de biliyorsun."

"Bunu, bana değil, ona söyle, Aeylia. Ama lütfen nazik ol... çünkü şu an çok hassas bir durumda."

Evet, aynen öyle diye düşündü Alex ama bunu Niyx'e yansıtmadı. Onun yerine, hâlâ cevabını beklemekte olan Aven'a odaklandı. Herhalde prens, onun şu an "bu konuyu" düşündüğünü sanıyordu.

Elleri titreyen Alex, uzanıp Aven'ın kalbine dokundu. Kızın bu tanıdık tepkisi üzerine, yüzü aydınlanan Aven, onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu düşündü. Bunu fark eden Alex çabucak, "Aven, çok üzgünüm ama ben sana karşı böyle hisler beslemiyorum," demek zorunda kaldı.

Aven'ın yüzündeki aydınlık anında karardı ve sanki güneş onun duygularıyla birlikte batıyormuş gibi, ormandaki ışık da sönmeye başladı. Eğer şu an kendini bu kadar kötü hissetmeseydi, Alex bunu çok şiirsel bile bulabilirdi.

"Sen harika bir arkadaşsın," dedi, *en iyi arkadaş* kartını çektiğine kendisi bile şaşırarak. Ama "Meyarin flörtleşme yetenekleri" gelişmemiş olduğundan, kullanabileceği başka bir kozu yoktu. "Hislerine karşılık veremiyor olmaktan nefret ediyorum."

Aven bir anda ellerini kızın omuzlarından çekti ve uzaklaştı. Ellerini bal rengi saçlarında gezdirdi. Kızın gözlerine bakamıyordu.

"Egosantrik biri gibi görünmek istemem ama inan ki bunu hiç beklemiyordum," dedi boğuk bir sesle.

Alex ona doğru yaklaştı. "Aven..."

"Hayır," dedi Aven, elini kaldırarak. "Sadece... hayır."

Sonra arkasını döndü ve sanki hayattaki tek görevi kızdan uzaklaşmakmış gibi, ağaçların arasında hızla gözden kayboldu.

Peşinden git, dedi Alex, kendi kendine. *Peşinden git, yoksa onunla vedalaşma şansın olmayacak.*

Eğer Aven'ın gitmesine izin verirse, Aven reddedildiği için yaralarını iyileştirmek adına ondan uzak duracaktı. Alex de Aven'ı o gece bir daha göremeyecekti. Aven birazdan valisyoluna binip gözden kaybolacaktı. Yarın da Alex gitmiş olacaktı. Geçmiş zamandaki son görüşmelerinin, kendini aşağılanmış hisseden Aven'ın uzaklaşmasıyla bitmesine dayanamazdı.

Eteklerini toplayıp peşinden koşarken, "Aven, bekle!" diye seslendi. Ormanda hızla ilerlerken elbisesine takılan sivri dalları umursamadı.

"Aven, lütfen," dedi, kalın bir dala omuz atıp ilerleyen prensi yakaladığı anda.

Sanki bütün doğa Alex'den nefret ediyormuş gibi, Aven'ın omuz attığı dal, savrulup kızın suratına çarptı ve Alex, "Ahhh!" diye acıyla haykırdı.

Aven irkilerek arkasını döndü. Alex, Aven'ın onu arkasında görünce şaşırdığını, yüzündeki ifadeden anladı.

"Yıldızlar aşkına, Aeylia," dedi, özür diler gibi. "Orada olduğunu bilmi..."

"Bu senin suçun değil," diye hemen araya girdi Alex ve acıdan yaşla dolan gözlerini kırpıştırdı. "Bilerek yapmadığının farkındayım."

Loş ışıkta gölgelenen kızın yüzüne daha iyi bakmak için eğilen Aven, "Yine de..." dedi.

"Sorun yok... acısı geçti bile," diye yalan söyledi Alex. Aven'ın yüzündeki acı dolu ifadenin ne kadarının az evvel onu incittiğinden, ne kadarının aslında *onun* Aven'ı incittiğinden kaynaklandığını merak etti. "Gerçekten, hiç acı hissetmiyorum."

Aven'ın bedeni kıpırtısızdı. Alex'in istediği tek şey onu rahatlatmak, duygularına karşılık veremediği için özür dilemek ve birlikte geçirdikleri süre boyunca ne kadar eğlendiğini söylemekti. Ama herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Aven'ın gözleri gözleriyle buluştu ve Alex, adamın gözlerinin içinde alev alev yanan ateşi hafifçe içine çekti.

Sonra Aven tek kelime etmeden gitti.

Az evvel karşısındayken... şu an yoktu.

Alex öfkeli ve kederli bir ses çıkarıp, ormandan dikkatle geri dönmeye çalıştı. Bu sırada Aven'ın yüzünde az evvelki aşağılanmış ifadeden *daha kötü* bir ifade belirdiğini de fark etti. Aşağılandığı için *paniklemiş* bir ifade.

Çaresizlik içinde açıklığa vardı ve valisyolunu çağırdı ama henüz saraya geri dönmeye hazır değildi. O da Altın Kayalık'taki o her zamanki noktaya gitmeye karar verdi.

Alex kenarda durup, tüm hızıyla devam eden kutlamaları izlerken odaklandı ve kendini merkeze alarak Niyx'e seslendi: *"Aven'a baksan iyi olur. 'Nezaketimin' yeterince nezaketli olup olmadığından emin değilim."*

Niyx derin bir iç çekip, *"Ne oldu?"* diye sordu.

Alex, olanları Niyx'e gösterdi. Hepsini tekrar izlemek hiç hoşuna gitmedi, özellikle de Aven'ın en sondaki yüz ifadesi. Ona bakınca içi parçalandı.

"Neredesin?" diye sordu Niyx.

"Kayalığın tepesinde," diye cevap verdi Alex. Adamın daha fazla detaya ihtiyacı olmadığını biliyordu, zira şu an bulunduğu yer, onu talep ettiği yerdi.

"Aven şu an kimseyi yanında istemez ama bence sen istersin," dedi Niyx. *"Olduğun yerde kal, bir dakikaya oradayım."*

Her ne kadar o an bunu hak ettiğini hissetmese de, Alex adamın bu desteğine minnettardı. Aven'ın en yakın dostunun üzerine bu kadar stres yüklemişken, onun desteğini gerçekten hiç hak etmediğini hissediyordu. *"Özür dilerim, Niyx, her şeyi berbat ettim."*

"Kapa çeneni, Aeylia. Sana sürpriz hediyesinden söz ettiğinde, en azından ona nazik davrandığını söyle bana..."

Alex durdu. *"Neyinden?"*

"Hediyesinden... Sana aldığı hediyesinden." Alex ses çıkartmayınca, *"Sana sürprizinden söz etmedi mi? Neden bütün gün ortalarda görünmediğinden? Benden istediği iyilikten?"* diye bastırdı.

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyen Alex, balkondan ayrılmadan önce Aven'ın ona bir sürprizi olduğunu söylediğini hatırladı.

Niyx öfkeyle homurdandı. Alex'e mi, yoksa Aven'a mı kızmıştı, Alex tam anlayamadı. *"O hâlde ölümlülerle ilgili konuyu bilmiyorsun."*

Parçaları birleştiren Alex, *"Aslında biliyorum. Bana isyan nedeninden vazgeçtiğini söyledi,"* dedi.

Her ne kadar bu işin sonsuza dek sürmeyeceğini bilse de, Aven'ın bu işin mantığını görmesi, Alex'i çok mutlu etmişti.

"Hayır, Aelia. O değil. İnanç değişikliğinden söz etmiyorum sana, gerçi işin mantığını görmesini sağlaman iyi olmuş."

Bu cevap Alex'i çok şaşırttı, çünkü Niyx ile garseth hakkında daha önce hiç konuşmamışlardı. Alex, gelecekte Niyx'i nelerin beklediğini bildiği için bu konuyu onunla konuşmaktan özellikle kaçınmıştı.

"Ne kadar saçmaladığını, birinin göstermesi lazımdı ona. Işık biliyor ya, beni hiç dinlemedi. Sen ona ne söyledin, bilmiyorum ama çok iyi bir iş başarmışsın."

"Teşekkür ederim" demenin uygun olup olmayacağından emin olamayan Alex'in cevap vermesine fırsat kalmadan, Niyx sözlerine devam etti.

"Ancak ölümlüler hakkındaki *konudan haberin yok' derken, bunu kastetmiyordum. Ben bu gece şehirde bulunanları kastetmiştim."*

Şiddetle irkilen Alex, *"Ne?"* diye fısıldadı.

"Aven bütün gün onları aradı. Tekrar görmek isteyeceğini düşündüğü bir grup tüccar... Yani beni kenara çekip, siz dönene dek göz kulak olmamı istediği kişilerin onlar olduğunu söyledi. Sana hediyesi, onları baloya davet etmiş olmasıydı... Babasının politikasına karşı açtığı isyan bayrağından vazgeçtiğini gösteren bir jest olacaktı. Senin, adalet adına yaptığı tüm planlardan ve her şeyden çok daha önemli olduğunu, sana bu şekilde gösterecekti."

Alex ayaklarının altındaki zeminin paramparça olduğunu hissetti. Gözlerinde siyah noktalar belirdi, hafızasında çığlık atarak yükselen sözcükleri anımsadı; aylar önce zindandayken D.C.'nin ona Meya tarihi ile ilgili söylediklerini: "Sonra şehre ticaret için gelen ilk insan heyetini orada öldürmüşler. Hem de hepsini."

Niyx ile Xiraxus aynı anda, *"Aeylia?"* diye seslendi. Çünkü kızın gerginliğini draekon da hissetmişti. Kendi paniği içinde kaybolan Alex ikisine de cevap vermedi.

"Aeylia?"

Niyx şu an yanına gelmişti ve aynı soruyu bu kez yüksek sesle tekrarlıyordu.

Alex kaskatı bir ifadeyle Niyx'e döndü ama bir şeyler söylemek bir yana, aklını bile toparlayamadı.

Niyx elini uzattı ve kızın maskesinin hemen altından, göz kenarına dokundu. "Yıldızlar aşkına, yüzüne ne oldu?"

Panik içindeki Alex onu duymadı bile.

"Bir dakika, yoksa bu..." dedi Niyx, kaşlarını çatarak. "Hafızanda..." Yüzü bembeyaz oldu. "Aeylia... bu, dalın suratına çarptığı yer mi?"

Korkudan kaskatı kesilmiş olan Alex nefes, almakta bile zorlanıyordu. "Önemli bir şey değil, Niyx. Şu an daha büyük bir sorunumuz var."

İnsanların bu gece ticaret yapmak için şehre gelmemiş olmalarının bir önemi yoktu... Niyx'in sözünü ettiği grup, şehre girmiş olan ticari bir heyetti yine de. D.C.'nin tarih bilgisi yanlış olabilirdi ama sözlerinin dehşeti, Alex'i, yüzüne çarpan herhangi bir daldan daha çok yaraladı. Eğer tarihin o kısmı doğruysa, Aven'ın garsethi, insanları bu gece katledecek demekti.

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi Alex, yüksek sesle. Hâlâ Niyx'in söylediklerini dinlemiyordu.

Aven'ın inanç değilikliğini boşverse de, ölümlüleri öldürmekle ilgili herhangi bir arzusu olduğuna dair bir kanıt görmemişti şu âna kadar... Onun istediği tek şey, ticari anlaşmanın bitirilmesiydi. Bu gece bir katliama girişip D.C.'yi haklı çıkartması mümkün değildi. Bunun olması için, Aven'ı çileden çıkaracak olağanüstü bir olay yaşanmış olması gerekirdi. Şey gibi bir olay...

"Aeylia," diye bir daha fısıldadı Niyx. Adamın yüzündeki dehşet dolu ifade, bu kez Alex'in dikkatini çekti. "Lütfen yüzünü Aven'ın görmediğini söyle bana."

Alex, tam bağırıp, yüzüyle ilgili yaşanan şu minik kazayı unutmasını emredecekti ki, Niyx elini çekti ve gerilmesine neden olan şeyi gösterdi.

Kan.

Koyu kırmızı kan.

Alex elini yanağına götürünce, gözünün hemen altındaki kanın ıslaklığını hissetti.

"Hayır," diye haykırırken, Aven'ın yüzündeki o acı dolu ifadeyi, gözlerinde alev alev yanan o yangını hatırladı. Bu, reddedilmeye karşı gösterdiği tepki değildi, kanını gördüğü için verdiği tepkiydi. Bir ölümsüz tarafından kandırıldığına, ihanete uğradığına karşı gösterdiği tepki... Bir ölümlüye *âşık oluşuna* gösterdiği tepki.

Eğer Aven'ı çileden çıkartacak ve soğukkanlı bir katile dönüştürecek olan bir şey varsa, Alex bunun ne olduğunu artık biliyordu.

Sonra aklına, gelecek zamanda görüşme yaptığı Niyx'in uyarı niteliğindeki sözleri geldi: "*Dalın çarpmasıyla birlikte, vakit gelmiş olacak ve her şey değişecek... Ya da hiçbir şey değişmeyecek.*"

Alex bir saniye daha beklemedi. Koşarak uçurumdan atlarken Niyx'in bağırışlarını duymazdan geldi ve valisyolunu çağırıp doğruca saraya gitti.

Otuz Dört

Alex'in ilk duyduğu şey çığlık oldu. Daha kaynağını görmeden çok önce, Meyarin kulakları, sesi algıladı. Çılgın gibi atılan çığlıklar yüzünden aklı bulanınca valisyolunu kontrol edemedi ve yol, onu saraydan birkaç sokak öteye fırlattı.

Kendini bulanık bir pusun içinde hareket ediyormuş gibi hisseden Alex, sarayın önündeki bir grup silahlı zeltoranın yeterince hızlı kaçamayan Meyarinleri sakinleştirmeye çalıştıkları bir alan gördü. Daha birkaç dakika önce gülüp dans ederlerken şu an çığlıklar atıyorlardı. Bu, Alex'e çok gerçeküstü geldi.

Kaçmaya çalışan yaralı Meyarinlerin aksine, Alex öne doğru ilerledi. Gözleri, önündeki bulanık manzaraya odaklanmıştı.

Hepsi oradaydı. Altısı birden. Bensie Hayes ve insan arkadaşları. Alex diğerlerinin isimlerini hatırlayamadı ama yüzlerini tanıdı. Aven onları bulmuş ve festivale davet etmişti, Alex'e hediye olarak.

Garsethi ile birlikte gözlerini kör eden bir öfkeyle katlettikleri bir hediye.

Uyuşmuş bacaklarıyla yürümekte zorlanan Alex eğildi ve Bensie'nin beresini aldı. Sıkıca göğsüne bastırdığı berenin üzerine sıçramış olan kanı umursamadı. Kan lekesi elbisesine bulaştı.

Bir inleme sesi duydu ve etrafına baktı. Ama ses, kendisinden çıkıyordu. Titreyen dudaklarını sıkıca bastırdı. Ses, zihninde tiz bir çığlık gibi yankılanmaya devam ediyordu.

"Aeylia... burada... burada ne olmuş böyle?" diye fısıldadı, kayalıklardan buraya kadar kızın peşinden gelmiş olan Niyx.

Alex döndü ve adamın bembeyaz olmuş şaşkın yüzünü, önlerinde uzanan anlamsız katliama bakarken gözlerinde beliren dehşeti gördü.

İşte, o zaman anladı.

Niyx'in bu olayla hiçbir alakası yoktu.

Bunu fark etmiş olmak, onu şoke etti. Niyx, Aven'ın en yakın dostu olabilirdi, onu desteklemiş olabilirdi, garseth toplantılarına gitmiş, hep Aven'ın yanında durmuş olabilirdi... Ancak insanların ölümleriyle hiçbir alakası yoktu. Hatta eğer önceki sözleri doğruysa, anti-ölümlü fikrinin sebebine bile inanmıyordu.

Niyx... Niyx *masumdu.*

Buna rağmen, gelecekte, binlerce yıldır hapisteydi.

"Üzgünüm, Niyx," diye fısıldadı. "Ama sözümü çiğnemek zorundayım."

Niyx önlerindeki zalim manzara yüzünden o kadar şaşkındı ki kızın ne dediğini duymadı bile. Gözlerini, myraes ışığıyla aydınlatılmış sokaklara yayılan koyu kırmızı renkten alamıyordu.

Etraflarındaki tüm maskeli Meyarinler çığlıklar atarak koşuşuyor, ağlayıp bağırıyordu ama Alex hepsini duymazdan gelerek odaklanması gereken şeye odaklandı.

Niyx, Aven'la olan yakınlığı yüzünden, masum olmasına rağmen, işlemediği bir suç için mahkûm edilecekti. Ama zeltora, Aven'ın bildiği arkadaşlarının peşine düşmeden evvel, Alex Niyx'e yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Niyx'in onun için yaptığı onca şeyden sonra, Alex de en azından bunu yapabilirdi. Niyx onun düşmanı değildi, ne şimdi ne de gelecekte. Alex, artık bunu biliyordu.

"Çok üzgünüm, Niyx," diye fısıldadı tekrar. Çok, hem de çok üzgünüm.

"Burada ne *oldu?*" diye sordu, sonunda gözlerini Alex'e çevirmeyi başaran adam.

Artık gizliliğin bir anlamı kalmadığını bilen Alex, tek kelimeyle cevap verdi: "Aven."

Duyduğuna inanamayan Niyx, şok geçirir gibi geriye doğru sendeledi. Alex, adamın yüzündeki duygu karışımını görebiliyordu: Yıkılmış, öfkeli ve kederliydi. Hem şaşkın hem de -tuhaf bir şekilde- şaşkın değildi, çünkü çok zorlandığında arkadaşının neler yapabileceğini biliyordu. Siyah maskesinden fırlayacakmış gibi görünen mor gözleriye kıza baktı ve "Geleceğindeki o Meyarin," diye fısıldadı. "Düşmanın, seni talep eden, dünyayı yerle bir etmek isteyen kişi..."

Gerçeklerin ağırlığını göğsünde hisseden Alex, başıyla Niyx'i onayladı. "Evet, o kişi Aven. Beni, onunla dövüşebilmem için eğittin. Gördüğün o gelecek olasılığına engel olabilmem için yenmem gereken kişi o."

Niyx, dünyası parçalanmış gibi görünüyordu. "Nasıl olur... neden... *nasıl olur...*"

"Üzgünüm, Niyx," dedi Alex, üçüncü kez. "Ancak sonra olacaklar için, buradan derhâl uzaklaşman gerekiyor. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, buradan mümkün olduğunca uzağa git. Bana güven. Pek bir fark yaratmaz belki ama az da olsa bir şeyleri değiştirebilir."

"Aeylia..."

"Sakın peşimden gelme." Çaresiz sözlerine rağmen son derece kararlı olan Alex, ona iradesi dışında bir şey emretmeyeceğine dair verdiği sözü çiğnedi. Aralarındaki gerilimi hissediyordu. Niyx'in olanları anladığını fark edince, kızın gözleri doldu.

"Aeylia, ne..."

Ancak daha sorusunu bitirmeye bile fırsat bulamadan, Alex uzandı ve kollarını Niyx'e dolayıp sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm, Niyx," diye son bir kez kulağına fısıldadı. Niyx'in yaşayacağı her şey için, onu koruyamayacağı için çok üzgündü. "Ama en azından bir sözümü tutmuş olacağım."

Kaskatı duran Niyx'i kollarında tutan Alex, A'enara'yı çağırdı ve avucundaki yarayı kesti. O kadar uyuşmuştu ki geri çekilirken avucunun acısını hiç hissetmedi ve çok hızlı bir şekilde, hançeri Niyx'in eline batırdı. Neler olduğunu anlayan Niyx'in gözleri büyüdü ve kızın elinden kurtulmaya çalıştı ama artık çok geçti. Alex çoktan kanlı ellerini birleştirmişti. Kırmızı ve gümüşi kanlar akan ellerini.

"Trae Gaverran sae," diye adamın zihnine fısıldadı. Kelimelerin gücü, aralarında süzülüyordu. Özür gözyaşlarıyla, gözlerinde korku ve pişmanlıkla bağırıp, ona son bir kez emir verdi: "Seni serbest bırakıyorum, Niyx."

Alex, aralarındaki gergin ip aniden kesilmiş gibi, adamın üzerindeki talebini serbest bıraktığı için, aralarındaki bağın çözülmeye başladığını hissetti.

Niyx perişan bir hâlde kıza baktı. "Aeylia..."

Alex onun söyleyeceklerini dinleyemezdi, çünkü sözcükler yüzünden ölebileceğini biliyordu, tıpkı Roka'yı bulmak için saraya bir an evvel girmesi gerektiğini bildiği gibi. Tarihe göre, Aven ve garsethi, görevliler onları yakalayamadan kaçmıştı ama Alex onun yakında bulunup kralın önüne getirileceğini biliyordu ve bu âna hazırlıklı olmalıydı.

Çünkü Aven, yaptıkları için sahte bir özür diledikten sonra, babasını ve ağabeyini öldürmeye çalışacaktı.

D.C. onların, muhafızların gelmesi sayesinde kurtulduklarını söylemişti ancak sokaklardaki karmaşaya bakılacak olursa, Alex bunun bire bir doğru olmadığını tahmin ediyordu. Aven'ın, ailesine karşı oluşturduğu tehdidi anlayan tek kişi Alex'ti. Daha fazla zarar vermesine fırsat bırakmadan Aven'ı durdurması gerektiğini bilen tek kişi oydu.

"Peşimden gelme," diye bir daha fısıldadı Niyx'e. Artık aralarında bağ yoktu ama bu emri Niyx'i serbest bırakmadan önce verdiği için, etkisi hâlâ geçerliydi. Belki de bu sayede, adam ömür boyu hapisten kurtulmayı başarırdı.

Niyx'in perişan yüzüne son bir kez bakıp arkasını döndü ve saraya doğru gitti.

Alex, sarmal merdivenlerden hızla çıkarken, şaşkınlık içindeki Meyarinlerin yanından geçti. Şok geçiren Niida'ya sarılmış duran Kyia'yı gördüğünde bile hızını azaltmadı. Kraliçenin kederli altın gözlerinden, bu işin sorumlusunun Aven olduğunu bildiğini anladı. En kötü kâbusunun gerçeğe dönüştüğünü... Ancak Kyia'nın zümrüt gözleri, uçarcasına adım atan Alex'in ayağının takılmasına yol açtı. Çünkü Meyarin'in bakışları, Alex'in yüzündeki yaradan akan kana odaklanmıştı. Ölümlü olduğunu daha fazla gizleyemeyecek kadar panikleyen Alex, Kyia'nın şaşkın çığlığını duymazdan gelip koşmaya devam etti.

"Alex! Konuş benimle! Aşağıda neler oluyor?"

Sarayın içinde koşan Alex, korkusu yüzünden, Altın Kayalık'tan ayrıldığından beri ona seslenen Xiraxus'u duymadığını fark etti. Taht odasına çıkan büyük merdivenlerden çıkarken ona cevap verdi: "*Aven az evvel insanları öldürdü, Xira! Öldüler! Ve hepsi benim suçum!*"

Derin bir sessizliğin ardından, draekon cevap verdi: "*Şehre vardım sayılır, Alex. Yarını bekleyemeyiz... Başına bir şey gelmeden evvel seni kendi zamanına hemen geri götürmeliyim.*"

"*Önce Roka ile Astophe'yi kurtarmam lazım,*" dedi, taht odasına yaklaşan Alex. "*Buna mecburum...*" Bir boğuşma sesi ve bağırışlar duyunca sustu.

"Ben onunla birlikte değilim, sizi *kraegonlar!* Onu ben yakaladım... Onu size ben *getirdim!* Prens Roka, beni bırakmanızı söyledi size... Bırakın beni!"

"Hain olup olmaman önemli değil, *garseth*. Yine de aranan bir suçlusun," diye sert bir cevap geldi ve boğuşma sesleri devam etti. "Seni Taevarg'a kapatacağız. Prensin durumu kontrol altına alındıktan sonra seninle ilgileneceğiz."

Alex köşeyi dönüp, taht odasına açılan koridora ulaştı ve aniden durdu. Zain'in bir değil, iki değil tam altı zeltora ile boğuşarak, onların elinden kurtulmaya çalıştığını gördü.

"Aeylia! Ne..."

Alex arkasını dönünce, peşinden gelmiş olan Kyia ile karşılaştı. Ama şu an ne onunla ne de Zain'le uğraşacak vakti vardı, çünkü Zain'in bağırarak, *"Onu yakalayan benim... onu size ben getirdim!"* dediğini duymuştu.

Aven, kralın yanına çoktan girmişti. Zain'in iddiasına göre, Roka da. Eğer Alex elini çabuk tutmazsa...

"Ona yardım et!" diye bağırdı Kyia'ya, Zain'i göstererek. "Muhafızları aşmam lazım!"

Korku dolu tiz sesinden mi, yoksa yüzündeki dehşetli panik ifadesinden mi, bilmiyordu ama Kyia ona güvenmeyi tercih etti ve zeltoraya karşı direnen Zain'i savunup Alex'in yolunu açmak için koştu.

Alex, iki dostunun kendilerini idare edebileceğini bildiği için öne doğru atıldı ve taht odasının çifte kapısından içeriye fırtına gibi daldı.

Önündeki manzaraya bakarken soluk soluğaydı. Astophe yüzükoyun yerde yatıyor, sırtından gümüşi sıvı akıp resmî giysilerinin üzerine bulaşıyordu. Roka, kardeşi Aven'la dövüşüyor ama bacağından fışkıran kan yüzünden her saniye daha da güçsüzleşiyordu.

Alex'in içeriye girdiğini duyan Aven, iki büklüm olmuş Roka'nın üzerinden çekildi. Aven'ın elindeki kılıcın ucundan gümüşi kanlar damlıyordu.

Aven'ın yüzündeki cani ifadeyi gören Alex, bir an nefes alamadı.

"Sen!" diye kükredi Aven. "Bunu sen yaptın!"

"Aven," diye ellerini kaldırdı Alex. "Lütfen."

"Beni dinlemediler." Kılıcını hunharca babasıyla ağabeyine doğru savurdu. "Senin ne yaptığını, ne *olduğunu* söyledim ama beni dinlemediler. Onun yerine dışarıdaki asalakların başına gelenlerle ilgilendiler." Son cümlesini söylerken, dışarıdaki kanla kaplı sokakları işaret etti. "Bir ölümlünün bize haftalardır yalan söylediğini, *haftalardır* bize ihanet ettiğini umursamadılar bile."

"Ben size ihanet etmedim," diye fısıldadı Alex.

"*Sana âşık oldum!*" diye haykırdı Aven. Gözleri erimiş altın gibiydi. "Sanmıştım ki..." Susmak ister gibi yumruğunu ısırdı.

"Buraya geldiğimde," dedi, kısık ama hâlâ son derece öfkeli bir sesle, "kendi babam seninle ilgili söylediklerime inanmadı, seninle ilgili anlattıklarımı *umursamadı*. Garsethimle birlikte o kıymetli insancıklara yaptığımız şey yüzünden. Ama Roka, benim sevgili *ağabeyim*..." diye çıkıştı ve Roka'nın yarasına botuyla bastı. Prens acı dolu bir çığlık attı. "O zaten *biliyormuş*."

Öne doğru atılan Alex'in midesi kasıldı ama Aven'la göz göze gelince olduğu yerde kaldı. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Roka'nın, ayağa kalkmaya çalışırken, kan fışkıran bacağının üzerine tekrar düşüp acıyla inlemesini izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Senin nasıl bir pislik olduğunu bilmesine rağmen bana söylememiş," diye tısladı Aven. "Bu dünyada en çok güvendiğim kişi... Ben iğrenç bir ölümlüye âşık olurken, bir kenarda kahkahalar atıp beni izlemiş."

"Aven..."

"*Kapa çeneni, insan!*" diye kükredi Aven ve kıza doğru tehdit dolu bir adım atıp durdu. Yüksek sesle nefes çekip, kendini toparlamak istermiş gibi boynunu çevirdi. "Görkemli şehrimizi istilanızdan korumanın tek yolu, tahta benim geçmem." Tekrar Astophe ile Roka'yı gösterdi. "Onlar ölmeli. Ben Meya'nın iyiliği için gerekeni yaptım. Siz iğrenç insanların yalan konusundaki derin ustalığı düşünülecek olursa aynı şeyi yine yapardım. Tabii eğer sen benim yüreğimi ihanetinle paramparça etmeseydin!"

Hıçkırıklar, Alex'in boğazına takıldı. Karşısındaki Aven, geçmişte tanıdığı Aven değildi, gelecekte tanıdığı Aven da değildi. Onun kendi zamanındaki Aven, öfkesini yıllarca kanalize etmiş ve hesaplı bir stratejiyle odağını keskinleştirmişti. Ama *bu* Aven alev saçıyordu, vahşi hayvanlar gibi kana susamıştı ve öfkeden hiçbir şeyi göremez olmuştu. Eğer biraz dursaydı, söylediği

sözlerin hiçbirinin mantıklı olmadığını kendisi de anlardı. İnsanları öldürmenin mantıksız olduğunu. Kendi *ailesini* öldürmenin mantıksız olduğunu. Bunlar, ihanete uğramış veya reddedilmiş birinin yapacağı şeyler değildi. Bunlar, deliliğin sınırında olan, mantığını tamamen yitirmiş birinin yapacağı şeylerdi.

Alex bu yüzden çok farklı bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anladı -gelecekte tanıdığı kötü Aven'dan çok farklı bir *Aven*'la- ve bu, onun yüzleşmek için hazırlandığı kişi değildi.

"Kral birazdan ölür," diye fısıldadı Aven, alevler saçan bir ifade ve odaklanamayan gözlerle. "Ağabeyim de öyle."

Sonra kılıcını kaldırdı ve kendinden geçmiş olan Roka'nın kalbini hedef aldı.

Ama saplayamadı, çünkü Alex araya girdi ve A'enara'yı çağırıp Aven'ın kılıcını havadayken karşıladı.

Aven dişlerini göstererek kıza saldırdı. Öfkesi yüzünden yaydığı enerji, Alex'in alevlerle kaplı kolunun titremesine yol açtı.

"Hiçbir ölümlü, hakkım olanı almamı engelleyemez. Hele de *sen.*"

Sonra kılıcını savurarak tamamen Alex'e döndü.

İçgüdüsel bir tepki veren ve Niyx'ten öğrendiklerine güvenen Alex, Aven'ın hamlelerine arka arkaya karşılık verdi. Bir sonraki hamlenin, saldırının ya da savuşturmanın çok daha ötesini düşündü. Aven iyiydi, çok iyiydi ama yetenekleri binlerce yıl sonraki Aven'a göre daha tam gelişmemişti. Bu da Alex'e bir avantaj sağlıyordu... Ya da en azından onunla eşit dövüşebilmesine olanak tanıyordu. Her savunmasında, yaptığı her saldırıda onunla bir insan olarak değil de bir Meyarin olarak dövüştüğünü daha çok fark ediyordu.

Aven'ın, yaşadığı şaşkınlık yüzünden dikkati dağılmıştı. Bunu fırsat bilen Alex, yandan bir hamle yapıp Aven'ın kılıcını odanın diğer ucuna fırlattı. Ağzı açık kalan Aven, kıza bakakaldı, "NESİN SEN?" diye kükredi.

Alex o an aptalca bir şey yaptı. Hem de çok aptalca. Bunun nedeni, taht odasının kapılarının ardına dek açılması oldu. Boğuşmaktan harap olmuş Zain ile Kyia içeriye daldı. Yüzü korkuyla kaplanan Kyia, Roka'ya doğru koştu. Zain de kralın yanına gidip az evvel boğuştukları muhafızları çağırdı. Muhafızlar içeriye girdiklerinde gördükleri manzara karşısında donakaldılar. Tam harekete geçmişlerdi ki başka bir grup Meyarin -bunlar, Alex'in Kızıl Hırsız'daki toplantıda gördüğü bir avuç asiydi- içeri daldı ve garseth ile zeltora arasında kanlı bir mücadele başladı. Kyia ile Zain de muhafızlara yardım etmek için atıldılar.

Alex tüm bunları izlerken aptal gibi, *aptal gibi* gözlerini Aven'dan ayırmış ve saldırıya geçmesi için ona bir fırsat vermişti.

Daha ne olduğunu bile anlamadan, Aven kızın üzerine çullandı ve elindeki A'enara'yı kapmaya çalıştı. Alex, kolunu alevler saran Aven'ın yüzündeki acıyı izleyerek onunla boğuşuyor ama prens, acısına rağmen kızı bir türlü bırakmıyordu.

Alex tüm gücüyle kendini savunmaya çalışırken, Aven elini aşağı doğru çevirdi. Alex onu durduramadı. Zira Aven çok hızlı hareket ediyordu ve mide bulandıran bir çığlıkla beraber, buz rengi hançer...

...Alex'in karnına saplandı.

Alex boğulur gibi oldu, şok içinde iki büklüm kıvranırken, tüm bedenini acı sardı.

"ALEX!" diye seslendi Xiraxus, zihninden. Derken draekonun dışarıdan gelen kükreme sesi şehrin üzerinde bir dizi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Alex'in ona cevap vermesi mümkün değildi. Karnını şimşek gibi yaran bu acıyla imkânsızdı, nefes almaya çalışırken, ciğerlerine nefes çekmek için mücadele ederken bunu yapamazdı.

Dizlerinin üzerine yığıldı. Aven da onunla birlikte çöktü. Elleri hâlâ kızın karnına saplanan hançerin sapını tutuyordu.

Alex, bir yandan Kyia ile Zain'in garsethin işini bitirip ona yardıma gelmelerinin daha ne kadar süreceğini merak etti.

Aven'ın merhameti için dizlerine kapanmış, daha ne kadar böyle duracaktı. Ama yankılanmaya devam eden kılıç seslerini duyduğu için hiç kimsenin ona vaktinde yetişemeyeceğini anladı. Tek başınaydı.

Öleceğini fark edince hiçbir şey yapamadı. Aven uzanıp kızın maskesini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Uzun bir süre Alex'in gözlerinin içine baktı, kanla kaplı parmaklarıyla, dalga geçer gibi kızın yüzünü kavradı ve sonra kulağına eğilip, "Yıldızlar üzerine yemin ederim ki bu gece katledilecek olan sen ve diğerleri daha başlangıçsınız. Sözüm söz," diye fısıldadı.

Sonra A'enara'yı kızın karnından acımasızca çekti. Alex acıyla kıvrılıp Aven'ın ayaklarının dibine yığıldı. Ellerini çaresizlik içinde ölümcül yarasının üzerine bastırdı.

"Hiçbir ölümlü bu hançeri kullanamaz," dedi, ayağa kalkıp kıza acıyan gözlerle bakan Aven. "Artık bu hançeri o pis kanınla lekeleyemeyeceksin."

Sonra garseth ile çarpışmakta olan zeltoraya baktı ve kralla Roka konusunda başladığı işi bitiremeyeceğini anladı. Çenesi kasıldı. Öfkeli ve yırtıcı bir ses çıkarıp A'enara'yı kemerine taktı. Ancak hançer, Alex'e bağlıydı. O yüzden -henüz- Aven'ın kontrolünde değildi ve Alex, eğer elini kaldıracak gücü bulursa onu geri çağırabileceğini biliyordu. Böylece, silahın Aven'ın eline geçmesini engelleyecek ve onunla yapacağı diğer korkunç şeylerin de önüne geçmiş olacaktı. Ancak gözleri çok hızlı bir şekilde kararıyor ve uyuşan bedeni oksijen için çırpınıyordu. Silahını alıp giden Aven'ın arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadı. Aven taht odasından çıktığı anda valisyolunu çalıştıracak ve şehrinden, evinden, binlerce yıl göremeyeceği yurdundan kaçacaktı. Ta ki Alex ona geri dönmesi için bizzat yardım edene dek.

Alex öksürüp hıçkırarak ve inleyerek sırtüstü yuvarlandı ve taht odasının gösterişli tavanına kör gözlerle bakıp zamanın kısır döngüsünü, kozmik bir şaka gibi olan hayatının mutlak ironisini düşündü.

Tam kulakları sağırlaşmaya başlamıştı ki gözünün önünden bir karartı geçti ve kapılar bir kez daha ardına dek açıldı. Ellerini kanayan karnına bastırmış olan Niyx, yalpalayarak içeri daldı. Kargaşının içinde telaşla Alex'i arıyordu.

"Niyx, seni hain garseth!" diye bağırdı, üç asiyle aynı anda dövüşen Zain. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin. Tıpkı arkadaşların gibi!"

Niyx ona aldırmadan Alex'in yanına gitti ve uzanıp kızı kollarına aldı. "*Sen,* kedicik, benim sonum olacaksın."

Gözleri geriye doğru kayan ve dünyası kararan Alex'in duyduğu son sözler bunlar oldu.

Otuz Beş

"İyileşecek."

"İyileşeceğini biliyorum. Laendrayı ona hem içirdim hem de ömür boyu taşıyacağı bıçak yaralarına yeteri kadar sıktım ve iyileşeceğini sana ben söyledim."

"Söylemene gerek yoktu... Ben zaten hissedebiliyorum. Ağır ağır geçiyor ama iyileşecek."

"Ben de hissedebiliyorum, draekon. Hem de senden daha çok, çünkü az evvel ince bağırsağının şiştiğini fark ettiğini sanmıyorum. Bil diye söylüyorum, hiç de hoş görünmüyor."

"Kulağa da hoş gelmiyor."

"Hızlısın, Xira."

Alex tepesindeki uğultuların bir an evvel kesilmesi ve uykuya tekrar dalabilmek için yüksek sesle homurdandı.

"Aeylia? Beni duyabiliyor musun? Kedicik, gözlerini açman lazım."

Bir el, nazikçe yanağına vurdu. Kız, burnunu buruşturdu. Elin çekilip gitmesini istiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Bu kadar yeter artık, uyanma vaktin geldi," dedi yumuşak ses. "Uyan da Aven'ın seni karnından -dolayısıyla beni- bıçaklamasına izin verdiğin için o küçük kıçına bir tekme atabileyim."

Bir anda tüm olan biten gözünün önünden hızla geçen Alex, telaşla gözlerini açıp doğruldu. Niyx, kafaları çarpışmasın diye elleriyle onu sıkı sıkı tuttu.

Suyun altında çok uzun süre kalmış gibi nefes almaya çalışırken, ağırlığını tutamadı ve tekrar sırtüstü düştü. Tepesindeki karanlık gökyüzünde Xiraxus'un kocaman suratı belirdi. Ne kadar endişeli olduğu, gözlerinden anlaşılıyordu.

"İyisin, Alex," dedi draekon, yumuşak bir sesle. Sonra düzeltti: "Şey, aslında çok kan kaybettin... Hem de çok. Çok güçsüzsün, o yüzden doğrulmamaya çalış, yoksa yine bayılırsın."

"Ayrıca valisyolu ile seni buraya getirmek ve *senin* yaraların yüzünden kendimden geçmek hiç de hoş bir deneyim değildi," diye mırıldandı Niyx.

"Nasıl... nasıl..." dedi Alex, soluk soluğa. Ama soruyu yüksek sesle bitirecek gücü olmadığından, zihninden Niyx'i çağırdı ve aralarındaki bağın geri döndüğünü fark edince çok şaşırdı.

"Nasıl hâlâ bana bağlı olabiliyorsun?" diye sordu. *"Seni serbest bırakmıştım! Söylenmesi gereken tüm sözleri söylemiştim! Kitapta ne yazıyorsa aynısını yaptım!"*

"Her şeyi doğru yaptın," dedi Niyx, yüksek sesle. "Ancak bir talep bağının tam olarak çözülmesi için, talep edilen kişinin de serbest kalmayı yürekten istemesi lazım. Sözlerinden sonra aramızdaki bağın çözülmeye başladığını hissettiğimde, 'Serbest bırakılmayı kabul ediyorum,' demem gerekirdi... ama demedim. Aramızdaki bağın kopmasına izin vermeyen bendim. Bu da üzerimdeki talebinin hâlâ geçerli olduğu anlamına geliyor."

Alex'in okuduğu kitapta *bundan* kesinlikle söz edilmiyordu.

Kafası karışan Alex yüzünü buruşturdu... *"Ama Niyx... bunu neden..."* Hafif bir nefes alıp tekrar denedi. *"Sen serbest kalmayı istemiyor muydun?"*

Niyx kıza yan yan güldü. "Görünüşe bakılırsa sen etrafımda olmanı isteyeceğim bir asi çıktın, kedicik. Tıpkı aradığın her şeyi tek seferde bulabileceğin bir eğlence dükkânı gibisin. Kim böyle bir eğlenceden vazgeçmek ister ki?"

"Şu an 'espri' sandığın şeyi kaldıracak durumda değilim. Lütfen, *Niyx. Anlamıyorum.*"

Niyx ciddileşeti ve kızın kalkmasına yardım edip sırtını Xiraxus'un ön ayağına dayadı. Bu bile kızın karnının yanmasına, gözlerinde siyah noktalar belirmesine yol açtı. Tabii Niyx de onunla birlikte acı çekiyordu. Tekrar odaklanmayı başardığında, Altın Kayalık'ın tepesinde olduklarını fark etti. Buraya en son saatler önce gelmiş olmalıydı, çünkü gökyüzündeki ay çok net görülebiliyordu.

"Burada olamazsın," dedi, kocaman gözlerle Niyx'e bakarak. "Senin garsethlerden biri olduğunu sanıyorlar. Seni aramaya gelmelerinden evvel buradan mümkün olduğunca uzağa gitmelisin."

"Gidebileceğim hiçbir yer yeterince uzak değil," diye cevap verdi Niyx, sessizce. "Hem madem kaçmam konusunda bu kadar kararlısın, geleceği düşünecek olursak, tahminime göre zaten kaçmıyorum."

Alex arkadaşının gözlerine bakamadı ama bu bile her şeyi anlatıyordu.

Hafifçe iç çeken Niyx, kızın omzunu dürtüp tekrar ona odaklanmasını söyledi. "Çok güçsüzsün, Aeylia. Ve burada güvende değilsin. Aven kaçmış olabilir ama onu tanıyorum, yakınlardadır. En azından, şehirde gizlenecek bir yer bulamayacağını anlayana kadar buralarda takılmaya devam edecektir. Xiraxus artık seni geleceğine götürecek kadar güçlü olduğundan emin, o yüzden onunla gitmelisin. Bu gece."

Vaktin geldiğini bilen Alex, başını öne doğru salladı. Zaten şimdiye dek yeterince zarara sebep olmuştu. Yanlışlıkla hapşırsa bile Meyarin halkı arasında bir hastalık yayacağını bildiği için şansını daha fazla zorlamak istemiyordu.

"Önce soruma cevap verir misin?" diye yalvardı çatlak bir sesle, çünkü öğrenmek zorundaydı. "Seni serbest bırakmama neden izin vermediğini bana söyler misin?"

"Aeylia, daha az evvel *en yakın dostumun* öfkeli bir psikopata dönüştüğünü öğrendim. Ona olan yakınlığım yüzünden otomatikman bir hain olarak damgalanacağımı bilecek kadar akıllıyım. Asilerin toplantılarına kendi irademle katıldığım ve bunu teyit edecek bir sürü tanık da olduğu için hiç kimsenin bana inanmayacağını biliyorum. Hiç kimse oraya Aven'ın aptalca bir şey planlamasını engellemek için gittiğime inanmayacak."

Kendine çok kızan Niyx, başını iki yana salladı. "Tüm bunların yanında, bir de sen, bu dünyanın yıkımına engel olmak için yenmek zorunda olduğun kişinin o olduğunu söyledin." Kaşlarını kaldırıp sözlerini bitirdi: "Sence eğer bizi bekleyen gelecek *buysa*, seni geçmişte ölüme terk edip kaçabilir miydim?"

"Tehlikede olacağımı nasıl bildin?" diye sordu Alex, çünkü sarayda Aven'la yüzleşeceğinden ona hiç bahsetmemişti.

Niyx'in yüz ifadesi de en az sesi kadar kuruydu: "Aeylia, bana *peşimden gelme* dedin. Geleceğe düşünecek olursak... bu, ölüme gittiğin anlamına geliyordu."

Alex kaşlarını çattı "Haklısın. Sana, peşimden gelmemeni söyledim. Aslında emrettim. Bunu yapamıyor olman gere..."

"Teknik olarak, peşinden gelmedim," diye araya girdi Niyx. "Sadece sarayda dolaşmaya karar verdim ve her odayı ziyaret ederken kazara seninkine denk geldim. Kader döngüsü, kedicik. Kader döngüsü diye bir şey var."

Kendini çok yorgun hisseden Alex, gözlerini kapattı. Ancak bir anda aklına bir şey geldi ve gözlerini tekrar açtı. "Niyx, seni serbest bırakmama izin vermelisin."

"Böyle bir şey yapmam gerekmiyor. *Birinin,* senin geleceği kurtaracak kadar uzun yaşayacağından emin olması lazım. Hissettiğin her şeyi hissedebildiğime göre, bunu benden daha iyi kim yapabilir? Şu draekonun bile senin fiziksel sağlığını hissedemiyor, sadece duygusal sağlığını algılıyor. Böylesi, ikimiz için de daha iyi, inan bana."

"Niyx, beni dinle," dedi, bunu yaptığı için kendinden nefret eden ama yine de yapan Alex. "Seni bağdan serbest bırakmama izin *vereceksin*."

Emriyle birlikte o tanıdık gerilme duygusunu hissetmeyince kaşlarını çattı. Niyx bir kahkaha patlattı.

"Üzgünüm, kedicik... ama tam olarak talebinin etkisi altında değilim, aramızda sadece kan bağı kaldı. Bunu bir promosyon gibi gör. Kuklalık dışında, bütün faydalarından yararlanabiliriz."

Alex ona telaşla ve hayretle baktı.

"İradem üzerinde kurduğun talepten beni serbest bıraktın," diye açıklamaya devam etti Niyx. "Ancak serbest bırakılmayı kabul etmemeyi seçerek aramızdaki bağı korudum. Bu benim kararım olduğu için iradem geri verildi ama onun dışındaki tüm bağımız sabit kaldı. Mesela benim, senin fiziksel durumundan etkilenmem ya da zihinlerimiz aracılığıyla konuşmamız gibi şeyler."

Bu sözler, Alex'in durumu daha net kavramasına yardımcı olsa da, "Beni anlamıyorsun, Niyx," dedi. "Eğer seni doğru dürüst serbest bırakmama izin vermezsen, kendi zamanıma geri döndüğümde olacakları sana anlatamam. Senin geleceğin..."

"Ah, demek geleceğinde varım?" diye sözünü kesti Niyx. "Bunu duymak güzel oldu ama daha fazlasını anlatma. Bana bakışından tahmin ettiğim kadarıyla, beni bekleyen eğlenceli şeyleri bilmemem en iyisi olur."

Alex adamın bu umursamaz tavrına ve onu ciddiye almamasına çok sinirlendi.

"Hey," dedi Niyx, yumuşak bir sesle kızın omuzuna dokunarak. "Anlıyorum, tamam mı? Ya da anlamıyorum ama sorun değil. Ancak her iki durumda da bunun benim seçimim olduğunu ve kararımdan caymayacağımı kabul etmek zorundasın. Bırak da asil bir şey yapayım. Işık biliyor ya, bunu pek sık yapmam."

Niyx'in berrak gözlerine bakan Alex, onun geri adım atmayacağını anladı ve o bitkin hâliyle yapabileceği tek şeyi yaptı... başıyla Niyx'i onayladı.

"Güzel," dedi, kızın omzunu hafifçe sıkan Niyx. "Şimdi..."

Xiraxus bir anda ayağa kalktı. Onun bacağına dayanarak duran Alex, acıyla bağırıp sırtüstü düştü. Draekon kanatlarını açtı.

"Geliyorlar!" diye tısladı. Gözleri ufuk çizgisine yapışmış gibiydi, Meyarin görüsünün algılayamadığı bir şey görüyordu. "Acele etmeliyiz!"

"Seni kaldıralım, Aeylia," dedi Niyx ve eğilip kızı dikkatle kucağına aldı. Alex, iyileşmesi normalden uzun sürecek bunca yaraya ve çektiği acıya rağmen Niyx'in onun ağırlığını nasıl taşıdığını anlayamadı. Adam onu kaldırıp Xiraxus'un sırtına yerleştirirken sadece hafifçe irkilmişti. Alex ise bayılmamaya çalışıyor, yarasının acısından kusmamak için kendini zor tutuyordu.

"A'enara yüzünden," dedi, kızın yüzündeki ifadeyi gören Niyx. Alex'i, düşmesin diye siyah taresos bir kemerle sıkıca bağladı ve kemerin diğer ucunu Xiraxus'un boynundan geçirip Alex'e verdi. "Laendra bu yaranın etkilerini iyileştirmek için daha uzun süre savaşmak zorunda kalıyor. Gerçi yaran kabuk bağladı ama iyileşmen için biraz daha vakit var."

Alex, gözleri kapanmasın diye başını salladı ve "A'enara ile son bıçaklandığımda, bana bir şey oldu. Fletcher ölümden döndüğümü söylemişti," dedi.

"Onu atlattıysan bunu da atlatırsın. Şaka yapmıyorum, kedicik... eğer ölür de beni de yanında sürüklersen seni fena benzetirim."

"İnsan olduğum için öldükten sonra beni benzetemezsin, Niyx," diye mırıldandı, iyice yorgun düşen Alex.

"O zaman iyi ki insan değilim," diye esprili bir cevap verdi Niyx. Traesos dizginini çekip, "Şimdi dikkat et," dedi. "Baygın bir hâldeyken abrassadan geçerken düşme diye bunu taktım. Şu anki özel durumun göz önüne alınınca, kesinlikle bayılacaksın zaten."

"Nazik ol," diye çıkıştı Alex.

"Oraya vardığında, A'enara'yı çağır ve traesos dizginini kes. Sonra da..."

Alex başını iki yana sallayarak araya girdi: "Bunu yapamam. Aven onu benden çaldı. Zaten elimi bile kaldıramıyorum, onu geri çağıracak enerjim de yok."

"Aven onu senden *burada* çaldı, Aeylia," dedi, kayalıklara huzursuz gözlerle bakan Niyx. "Şu an hançerin sahibi olduğunu iddia edebilir, zamanla hançeri kısaltıp uzatarak ya da kısa mesafelerde çağırarak, yani basit şekilde müdahale edebilir... Ama sen o hançere bağlısın, hançerin sahibi olarak buraya geldin. Bu yüzden, kendi zamanına geri döndüğünde de hançer *senin* silahın olacaktır, onun değil."

Alex, teknik olarak kendi zamanında onu Aven'dan geri aldığına göre, Niyx doğru söylüyordu. Gelecekteki Aven, kesinlikle A'enara'nın sahibi değildi.

"O zaman bu dizgini keseceğim..." dedi, çok az zamanı kaldığını fark eden Alex.

"A'enara ile," diye telaşla cümleyi tamamladı Niyx. "Işığı Getiren, her şeyi kesebilir. En saf karanlığı bile. Aslında seni moxyreel ile sarmam gerekirdi ama traesos, doğrudan abrassadan geçebildiği için bence seni daha iyi korur."

"Benden, bir ezikmişim gibi söz etmeyi kes."

Niyx sırıttı. "Alınma, kedicik. Ama eğitme yeteneğim çok muhteşem olsa da, tüm bunlar..." Kaşıyla kendini işaret etti. "...öğretilebilecek şeyler değil. Bana tersini ispat edene kadar, bir ezik olarak kalmaya devam edeceksin."

Alex itiraz etmek için ağzını açtı ama Xiraxus araya girdi: "Neredeyse geldiler sayılır... Gitmek *zorundayız!* Hemen!"

Bu sözler üzerine Alex kendine geldi ve Niyx'e çaresiz gözlerle bakıp, "Git, Niyx. Buradan uzaklaşman lazım," dedi.

Niyx onu duymazdan geldi. "Onu buradan götür, Xira. Ben onları oyalarım."

"Ne?" diye bağırdı Alex. "Niyx, hayır! Gitmen lazım!"

Ancak sözleri, Xiraxus'un ağaçları titreten ve taşları savuran kanat çırpışları arasında duyulmadı. Draekon, uçurumun

kenarına doğru hızla koştu ve havalandı. Tam o anda, Alex bir düzine zeltoranın gelip Niyx'le dövüşmeye başladığını gördü.

"Niyx! Çık oradan!" diye bağırırken, Xiraxus da gökyüzüne yükselerek gittikçe daha hızlı uçmaya başladı. Rüzgârın gücü, kızın bedenindeki ağrıları daha da artırdı.

"Seni asla unutmayacağım, kedicik," diye cevap verdi Niyx. Alex, pek çok sayıda muhafızın daha gelip Niyx'i valisyoluna sürükleyerek, kaçmanın mümkün olmadığı bir hapishaneye götürmelerini izledi. Taevarg'a...

"Niyx..." diye fısıldadı ama zihni karmaşık duygularla dolu olduğu için cümlesini tamamlayamadı.

Niyx, "Yakında görüşürüz, ölümlü dostum," diye fısıldadı ve gelecekte söyleyeceği sözlerin aynısını, farkında olmadan tekrar etti: *"Ama senin beni göreceğin kadar yakında değil."*

Alex'in ondan duyduğu son sözler bunlar oldu. Derken karşısında tanıdık, siyah bir varlık belirdi. Geceden bile daha siyah, şimdiye dek gördüğü her siyahtan daha siyahtı.

"Sıkı tutun, Alex!" diye seslendi Xiraxus. *"Bu biraz sert olacak!"*

⚔

"Alex. Alex, uyan."

"Alex! Uyanman lazım!"

"UYAN ALEX!"

Alex titreyerek kendine geldi. Xiraxus'un sırtında baygın hâlde yatıyordu. Gözlerini hafifçe araladı. Traesos dizginler sayesinde yerinden hiç kıpırdamamıştı.

Şaşkınlık içinde etrafına bakınca, yine Altın Kayalık'ın üzerinde olduklarını gördü. Ama etrafta Niyx ya da herhangi bir zeltoradan eser yoktu. Yaz mevsimin yerini, toprağı ve uzaktaki şehri kalın bir battaniye gibi kaplayan karlar almıştı. Gelirken olduğu gibi ay ışığının altında değil, günün tam ortasındaydılar. Aynı kalan tek bir şey vardı: İliklerine kadar üşümesine sebep olan, üzerindeki ince ve yırtık pırtık elbisesi.

"Xira?" dedi, dişleri titreye titreye.

"Alex, acele etmen lazım. Seni uyandırmak tahminimden zor oldu."

"Tamam, Xira. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu," diye mırıldandı. *Ve saçma biçimde yaralıyım*, diye düşündü. Hem soğuktan titriyordu hem de karnındaki yara acıyordu. Gerçi acısı öncesine kıyasla biraz hafiflemişti. Sadece karnındaki şişkin yara zonkluyordu. Ama artık iç organlarına bıçak batıyormuş gibi güçlü bir acı hissetmiyordu.

"İyi olmana sevindim, gerçekten sevindim, Alex. Ama burada fazla kaldım... Abrassa kapanıyor. Eve dönmek için fazla vaktim kalmadı. Aven hâlâ buralarda ve Boşluk'tan geçip döndüğümüzü görecek. Bu hâldeyken onunla yüzleşemezsin. İkimiz de buradan hemen gitmeliyiz."

Alex bedeninde bir adrenalin patlaması hissetti ve karnındaki ağrıyı da soğuğu da boş verdi. Hemen A'enara'yı çağırdı. Alevler içinde eline düşen silahı görünce rahatladı.

Hiç vakit kaybetmeden dizgini kesti. A'enara bir dokunuşta traesosu yaktı ve dizginler yere bile düşemeden küle döndü.

Alex, çabucak karla kaplı toprağa indi, buz gibi zemine basınca irkildi. Sonra başını kaldırıp Xiraxus'a baktı ve onu son kez gördüğünü fark edip üzüldü.

"Üzülme," dedi Xira, sessizce. Çünkü kızın ağırlaşan yüreğini hissetmişti. Kafasını kızın yüzüne doğru yaklaştırdı. Vahşi, mavi gözleri şimdiye dek hiç olmadığı kadar yumuşak bakıyordu. "Aramızdaki bağı oluştururken ettiğim yemini hatırlıyor musun?"

Üzüntüsüne teslim olmamak için kendini zorlayan Alex, başını iki yana salladı.

"Şu anlama geliyordu: 'Sana verdiğim kalp, seninle paylaştığım ruh, güç ve zihin, hem burada hem orada devam edecek. Daima ve sonsuza dek vaeliana.'"

Alex, draekonun hafızasından gösterdiği bu sahneyi hatırlamayı başardı. Bu sözcükler, Tia Auranlara ait olduğunu artık Alex'in de bildiği o lirik, melodik lisanda söylenmişti.

"Daima ve sonsuza dek, Alex," dedi draekon, kızı hafifçe dürterek. "Hem burada hem orada."

Ağlamamak için dişlerini sıkan Alex, draekonun boynuna sarıldı. Kolları, Xira'nın kalın boynunu tamamen kavramaya yetmemişti ama kucaklaşınca kendini rahatlamış hissetti. "Seni çok özleyeceğim, Xira."

"Ben de seni. Ama şimdi ve sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Hiçbir mesafe ve zaman bunu değiştiremez."

Acısına rağmen onu sıkıca kucakladı ve tüm sevgisini verip draekona sarıldı. Ardından, vaktin çok önemli olduğunu bildiği için geri çekildi.

"Umarım seni tekrar görürüm, dostum," dedi draekon. Sonra başıyla kızı son bir kez okşayıp karla kaplı uçurumdan aşağıya atladı. Kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi ve mürekkep rengi abrassadan geçip gözden kayboldu.

Otuz Altı

Kesik kesik nefes alan Alex, Aven tarafından bulunmadan evvel hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Prens çok sinirli olmalıydı, çünkü bir draekonu yakalama şansını kaybetmişti. Tabii eğer Alex'in geçmişe yaptığı yolculuğun gelecekte olacak olaylara yol açmasını sağlamak için yakalanmaya istekli başka bir Tia Auran tanımıyorsa. Alex, sorumlusu olacağı tüm bu felaketlere karşı onu hiç uyarmadığı için Lady Mystique'e çok kızgın olsa da, yaşlı kadının Aven'ın gazabına uğramadan kaçmış olmasını umuyordu. Yapabileceği tek şey, Xiraxus'un *Aes Deaga*'nın başının çaresine bakabileceğine olan inancına güvenmekti.

Alex yüksek duyma algısıyla çalılarda bir hışırtı işitti. Ses uzaktan geliyordu ama daha fazla oyalanmamasını gerektirecek kadar yüksekti. Valisyolunu çağırdı ama çağıramadığını gördü. Yeterince odaklanmadığını düşünüp bir daha denedi ama olmadı. Üçüncü denemesinde de başarısız olunca, damarlarında dolaşan kanının -Aven sürgün edilmiş olduğu için- işe yaramadığını hatırladı. Şu an, ikisi de "görünmez hız trenine" ulaşamazdı.

İçinden, annesini dehşete düşürecek iğrenç bir laf ederek uçurumun kenarına gitti. Bu buzlu kayalıklardan aşağıya inebilecek gücü ve cesareti olup olmadığını düşündü. Daha

önceki tecrübesine dayanarak, buradan aşağıya yazın bile inmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ama şimdi, alevli bir bıçakla yaralanmış vaziyette bu daha da zor olacaktı. Hatta belki imkânsız. Eğer şehre tek başına geri dönmek istiyorsa, geriye bir tek seçeneği kalıyordu.

Kesinlikle bundan çok daha iyi günler görmüş olan kanlı elbisesinin eteklerini tuttu ve koşmak için kendini zorladı. Buz gibi hava yüzünden ciğerlerinin yandığını hissediyor, koştukça yarası sızlıyordu.

En yakın şelaleye gelince durdu. Buradan atlayıp karşıya geçmesinin, vadiye ulaşabilmesi için en kısa ve en güvenli yol olduğunu biliyordu. Ancak kanı çekilmiş zayıf bedeniyle bu buz gibi suya girerse, muhtemelen hipotermi krizine girerdi.

Huzursuz bir şekilde volta atmaya ve düşünmeye başladı. Hızlı bir karar verip ormana koştu ve bir avuç laendra kopardı. Bu sırada Aven'ın ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

A'enara ile çiçeklerden birini deldi ve içindeki tatlı sıvıyı içti. Zaten kanında dolaşan yeterince laendra sıvısı vardı. Bunun da eklenmesiyle birlikte şifalı bitki hemen etkisini gösterdi ve kızı içten dışa ısıttı. Kalan çiçekleri sıkıca avucuna alan Alex, uçuruma dönüp aşağıya atladı.

Buzlu sularda ilerlerken bir yandan da inanılmaz soğuğu düşünüyordu. Ancak laendra sayesinde sinir uçları alev almıştı ve vücut ısısı gayet normaldi. Sonunda acıyla -ah, hem de çok büyük bir acıyla- suyun yüzeyine çıktı ve kıyıya kadar yüzüp, hızla uyuşan bedenini buzla kaplı zemine yasladı.

Elleri o kadar titriyordu ki A'enara'yı çağırırken zorlandı. Çiçeklerden birini çiğneyip yuttu ve parmakları yeterince ısınınca çiçeklerin kalanını açıp içlerindeki sıvıyı ağzına sıktı. Üç koca tomurcuk delip sularını içtikten sonra ayağa kalkacak gücü anca buldu. Soğuktan, ayaklarına iğneler batıyor gibiydi, çift gördüğü için başını iki yana salladı. Son birkaç saat içinde yaşadığı onca şeye rağmen, Meyarin algılarını hâlâ nasıl sabitleyebiliyordu, anlayamıyordu.

Gittikçe artan bir hızla koşmaya başladı, kan dolaşımı arttıkça donmuş bacakları daha da güçleniyordu. Alex şehrin buzla kaplı sokaklarına sonunda varabildi. Hâlini görünce ona şoke olmuş gibi bakan Meyarinlerin yanlarından geçip saraya doğru hızla koştu. Muhteşem ama sırılsıklam olmuş bir elbisenin içinde, karnında koca bir yara izi ve insan kanı lekesi ile koşarken korkunç göründüğünün farkındaydı. Bir de vaeliana yüzünden altın gibi parlayan teni vardı. Tüm bunlar göz önüne alınınca, onu görenlerin bağırarak kenara çekilmelerine hiç şaşırmadı.

Sadece laendranın yardımıyla son sürat koşmaktan soluk soluğa kalmış bir vaziyette, acısını, soğuğu, düşmeye başlayan enerjisini yok sayıp hızla ilerlemeye devam etti. Sokaklarda uçarcasına koşarak, sadece bir kez, gecenin bir vakti geldiği bir binaya ulaştı. Karanlık fuaeyeye daldı ve kendisini durduracak birileri var mı diye etrafa bakındı. Ama hiç kimse yoktu. Ne muhafız ne başka bir şey. Tıpkı en son Roka ile geldiği geceki gibi. Belli ki traesostan yapıldığı için Taevarg'ın herhangi bir muhafıza ya da güvenlik görevlisine ihtiyacı yoktu. Alex bunun için gerçekten minnetteardı.

Kalbi hızla atarken alt kata indi ve labirente benzeyen koridorlardan geçip, Niyx'e ait olduğunu hatırladığı, aşılması mümkün olmayan hücre kapısının önüne geldi. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemiyordu. İçeride ne bulacağı, kapının arkasında hangi Meyarin'in olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu... Geçmişte bıraktığı kibirli ama anlayışlı Niyx mi yoksa bin yıldır hapiste çürümeye terk edilmiş olan Niyx mi? Gelecekteki Niyx onu korkutuyordu... ama bu, Niyx'i tanımadan önceydi.

Başını iki yana salladı ve tüm korkularını bir kenara bıraktı. Pek çok hatasına rağmen, Niyx onun tanıdığı en güçlü Meyarinlerden biriydi. İşlemediği bir suç yüzünden Taevarg'da geçirdiği süre içinde gerçekten delirmiş olsa bile. Artık özgür kalma vakti gelmişti.

Doğru şeyi yaptığını bilen Alex, içinde bir parça da olsa tanıdığı Niyx'ten kalmış olmasını umarak Meyarin'in hücre kapısına yaklaştı.

Roka'nın myroxtan yapılmış özel bir anahtarla kilidi açtığını görmüştü. Ama traesosu yerle bir edebilecek tek şeyin yıldızların ötesinden gelen saf bir ışık enerjisi olduğunu hatırladı. Alex, *yıldızların ötesindeki* tür olan Tia Auranların silahı A'enara'nın en saf karanlığı bile kesebildiğini biliyordu.

Boşluk'tan geçtikten sonra Xiraxus'un sırtına bağlanmak için kullandıkları dizginleri de bu hançerle kesmişti. Gülümsedi ve bir kez olsun işlerin umduğu gibi gideceğinden emin olarak silahı çağırdı. Hançerin alevli ucunu kilide yerleştirdi. Mavi alevler bütün kapıyı sardı ve kenarlarda siyah kristal parçacıklar kalana dek kapıyı eritti.

Alex silahını geri gönderdi ve dumanı tüten kapı enkazından geçip hücrenin içinde durdu.

İşte, oradaydı. Karşıdaki duvara yaslanmıştı. Farklı ama aynı görünüyordu. Sağlıklı bronz teni, gururlu, öz güvenli, umursamaz gülümsemesi gitmişti. Daha yaşlı görünüyordu. Çok değil ama fark edilecek kadar. Kızın keskin bir şekilde iç çekmesine sebep olan asıl şey, adamın ametist renkli gözleri oldu. Kıza boş ve duygusuz bir şekilde bakıyorlardı. Yüzü, ifadesi her şeyi boştu.

"Farklı görünüyorsun," demeyi becerdi Alex.

Adam, kanla kaplı, yırtık pırtık elbisesi içindeki Alex'e bakarken, bir ömür kadar uzun bir sessizlik oldu.

Alex buraya son geldiğinde, teni parlamıyordu. Niyx, onun Xiraxus'la kurduğu bağdan dolayı altın gibi ışıldayan tenine bakıp, "Komik," dedi. "Ben de tam 'oysa sen hatırladığım gibi görünüyorsun,' diyecektim. Zaman sana çok iyi davranmış, *Aeylia.*"

Niyx'in bu sözü üzerine Alex rahatladığını hissetti, hele bir de adamın gülümsediğini görünce daha da rahatladı. Öne doğru koştu ve kendini Niyx'in kollarına attı.

Niyx homurdanarak kızı tuttu ve "Sakin ol, kedicik. *Sayende* yine karnımdan bıçaklandığımı hissettim. İlkinde de hiç eğlenceli değildi, tekrarlamasan da olurdu."

Alex bir kahkaha atarak geri çekildi. Gözyaşlarını sildi ve biraz sakinleşip, "Özür dilerim," dedi. "Seni... yine sen olarak görmek o kadar güzel ki."

Niyx kaşlarını kaldırdı. "Başka kim olacaktım ki?"

Alex, ona *Cidden mi?* der gibi baktı ve "Meya'yı ilk ziyaretimde, benim Aven'ın garsethlerinden biri olduğumu ima eden o serseriye ne dersin?" diye sordu.

Niyx elini salladı. "Çok yalnızdım. Bir hücre arkadaşım olursa biraz daha iyi vakit geçiririm diye düşündüm. Özellikle de sen beni tanımadan önce, senin hakkında bildiklerimle sana işkence ederek."

Alex gözlerini kıstı. "Peki, ya haftalar önce soluk borumu pa çalayacağını sandığım o korkunç serseri?"

Bir an için kafası karışan Niyx, sonra kızın ne demek istediğini anladı. "Bu olay benim için daha birkaç gün önce yaşandı, Aeylia. Ayrıca o 'korkunç serseri' diye adlandırdığın şeyin sebebi, her iki zaman akışında da ortaya çıkman, ortadan kaybolmanla ilgili haber almak için fazlasıyla sabırsızlanmamdı. Binlerce yıldır yaptığım tek şey beklemek oldu. O gece Roka ile birlikte geldiğinde, sabrımın sınırları zorlanmış olmalı. Ama sana asla zarar vermeyeceğimi biliyordun... Tabii kendime de zarar vermek istemediğim sürece."

"O hâlde hâlâ duruyor?" diye sordu, adamın ne ima ettiğini bilen Alex. Gerçi Niyx az evvel karnındaki acıdan söz etmişti ama kız yine de teyit etmek istedi. "Bağ yani?"

"İliklerime kadar donduğumu hissettiğim için sana evet diye cevap vereceğim," dedi Niyx, kızın zihnine.

Alex buna inanmıyordu. Olanların hiçbirine inanamıyordu. Bir anda çok duygulandı ve adamın yüzüne bakıp, "Niyx, hepsi benim suçum," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

"Bütün olanlar... Aven o insanları bana çok kızdığı için öldürdü, benim yüzümden sürgün edildi, ölümlülerden *benim yüzümden* nefret ediyor. Onun, bugün olduğu kişi olmasının *tek suçlusu*

benim." Parmaklarını başında gezdirip, saçlarını sertçe çekti. "Hiç kimse hatırlamayacak, Niyx. Hepsi de benim isimsiz, yüzü olmayan, rastgele bir ölümlü olduğumu sanacak. Bu şehri, bu *dünyayı* tehdit eden şeyin benim suçum olduğunu bilmeyecekler."

"Ve bunu onlara söyleyemezsin."

Alex dik dik baktı.

"Öğrenirlerse ne olur sence, Aeylia?" diye sordu, kızın bakışlarındaki ifadeyi anlayan Niyx. "*Aven* öğrenirse ne olur sence? Kaybettiği her şey için suçladığı ve binlerce yıl evvel kendi elleriyle bıçak sapladığı ölümlünün hâlâ yaşadığını öğrenirse ne olur?"

"Hiç iyi olmaz," diye mırıldandı Alex, başını eğerek.

Niyx acı acı güldü. "Hayır, olmaz. Zaten kötü olan durumu daha da kötüleştirir. Hem inan bana, durum senin hayal ettiğinden çok daha kötü." Uzanıp kızın çenesini tuttu ve başını kaldırdı. "Yıllardır hangi kâbusu gördüğümü biliyor musun?" Kız, başını iki yana salladı. "Senin gözlerinden gördüğüm gelecek olasılığı," dedi. "Bu, beni çok korkutuyor, kedicik. Çünkü çok yakında bu geleceği göreceğimizi biliyorum... *biliyorum.* Her şey sana bağlı."

Alex bu sözleri duymaktan, bu sözlerin yarattığı baskıyı hissetmekten nefret ediyordu.

"Yıllar önce bunu anlayamamıştım. Sen gittikten sonra bile, onca kişi arasından neden senin, neden bir ölümlünün onu yenme şansı olduğunu anlayamadım. Bu, vaeliana ve A'enara bağına rağmen, bana hiç mantıklı gelmiyordu. Neden Roka değildi? Zain? Kyia? Yıldızlar aşkına, hatta neden ben değildim? Alınma ama damarlarında dolaşan kana rağmen sen bir Meyarin değilsin, Aeylia. Dünyadaki bütün eğitimler bile bunu değiştiremez. O hâlde Aven'ı yenme sorumluluğu gibi ağır bir yükün altına neden *sen* girmek zorunda kaldın?"

Alex ona tüm kalbiyle katıldığını söylemek için ağzını açtı ama Niyx, Alex'e fırsat vermeden konuşmaya devam etti.

"Ama artık anlıyorum. Yıllardır burada tıkılıp kalmış olabilirim ama hayal edebileceğinden daha çok şey biliyorum." Kızla göz temasını kesti ve arkadaki bir şeye bakmaya başladı. "Aven ölçülemeyecek kadar güçlü. Roka'nın bile tahmin edemeyeceği kadar. Sana yalan söylemeyeceğim, kedicik. Keşke bunu söylemek zorunda kalmasaydım ama... onu yenebileceğinden emin değilim."

Gerçekten inanmasaydı, bunu asla söylemezdi. Alex de bunun farkında olduğu için, duyduklarından nefret etti ve korkusunu bastırmak için güçlükle yutkundu.

"Öte yandan, sen yenemezsen başka hiç kimsenin yenemeyeceğini de biliyorum," dedi Niyx, yumuşak bir sesle. Tekrar kızın gözlerine baktı. "Aven yıllarca bir sürü şey yaptı, sayısız varlığı talep etti ve bunlar da onu bambaşka bir şeye dönüştürdü. Hiçbir erkek ya da kadının, hiçbir ölümlü ya da ölümsüzün asla dönüşemeyeceği bir şeye." Bakışları yine sağa sola kaymaya başladı. "Birtakım söylentiler duydum... Şu an neler yapabileceği hakkında ağza alınamayacak kadar korkunç şeyler. Eğer söylenenler doğruysa bu dünyada ona karşı durabilecek hiç kimse yok demektir... sen hariç."

"İyi de neden, Niyx?" diye fısıldadı Alex. "Neden sadece ben?"

"Yeteneğin nedeniyle, *Alexandra Jennings,*" dedi Niyx. Kıza gerçek ismiyle ilk kez hitap etti. Bir mahkûm olmasına rağmen gerçekten de çok şey biliyordu. "İradenin gücü, seni ondan koruyacak tek şey. Ve umarım *hepimizi de...* İnsanları, Meyarinleri, Draekoralıları. İçini dolduran yaşam gücü, çok etkin bir kokteyl yaratıyor, Aeylia. Bir ölümlü olmana rağmen, saf irade gücün sayesinde onun talebinden kurtulmayı başardın. Artık bir değil, iki ölümsüz bağın var. Yeteneğinin ne kadar güçlendiğini hayal edebilirsin. Şartlar ne olursa olsun, senin irade gücün onunkinden üstün gelir."

Daha fazla bir şey söylemesine -ya da Alex'in cevap vermesine- fırsat kalmadan, Niyx'in tahta yatağındaki eski battaniyenin arasında duran bir cihaz bipledi. Sesi dinlerken gözleri cihaza kayan Niyx'in, bip sesinin sona ermesiyle birlikte çenesi kasıldı, bedeni sertleşti ve adam çok gerildi.

Alex'e geri döndüğünde yüz hatları tekrar yumuşadı.

"Onu yenebileceğinden emin olmadığımı söyledim, Aeylia," diye fısıldadı. "Ama yıldızlar aşkına, bunu yapman için sana elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım."

Niyx'in yüzündeki özür dileyen ifadeyi gören Alex kaşlarını çattı, çünkü bunun nedenini anlamadı. Niyx bir şimşek kadar hızlı bir şekilde uzandı ve kızın boğazını sıkmaya başladı. Başından ayak ucuna kadar bir sinirinin gerildiğini hisseden Alex, acı bir çığlık attı. Başka bir şey söyleyemeden, felç olmuş gibi, Niyx'in kollarına yığıldı.

Niyx, "İster inan ister inanma, bunu seni korumak için yapıyorum," diye mırıldandı ve kızı yatağın kenarına taşıyıp battaniyesiyle sıkıca sarmaya başladı.

"Neler oluyor, Niyx?" diye zihninden haykırdı, kaskatı kesilen dudaklarını açamayan Alex.

"Etkiler kalıcı değil," dedi Niyx, kızın sorusunu duymazdan gelerek. "Teknik açıdan yaralı olmadığın ve sinirlerin sadece kısa bir süreliğine tatile çıktığı için, neyse ki bu da seninle aynı şeyi hissetmek zorunda kalmadığım o kader döngülerinden biri."

"NIYX!"

"Duyduğun o bip sesi var ya?" dedi, kızın başının yanından küçük bir disk çıkaran Niyx. "O bir mesajdı. Şehirdeki herkes gibi, Aven'ın müritleri de beni garsethin sadık bir üyesi sanıyor ve bu..." Diski parmağıyla çevirdi. "...yıllarca benimle iletişim kurmalarını sağlayan şey. Az evvel duyduğum şeye derhâl cevap vermem gerek. Sen büyük bir nezaketle beni özgür bırakmaya karar verdiğin için, ben de yapmam gereken şeyi yapana dek büyük bir nezaketle senin güvende ve sıcak kalmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Mesaj ne söylüyordu, Niyx?" diye ısrar etti Alex. *"Ne yapman gerekiyor?"*

"Biliyorsun, kendimi hâlâ biraz kötü hissediyorum. Demek ki sen benden daha kötü hissediyorsun. Sanırım felç etkisi geçene kadar burada kalıp dinlenmen en iyisi olur."

Adamın ne demek istediğini hemen anlayınca gözleri kocaman olan Alex, "*Hayır! Sakın...*" diye bağırdı.

Ama daha cümlesini bitiremeden, Niyx kızın sinir uçlarını tekrar uyuşturmak için boynunu sıktı. Gözleri arkaya doğru kayan Alex, hemen uykuya daldı.

Otuz Yedi

Alex'in, uyanır uyanmaz fark ettiği ilk şey, Taevarg'da olmadığıydı. İkincisi de *nerede* olduğunu bilmediği. Bildiği tek şey, yalnız olmadığıydı.

Myrox kumaşından yapılmışa benzeyen çadırın içindeki derme çatma yatağının yanında Zain oturuyordu. Omuzları düşmüş, başını ellerinin arasına almıştı... Duruşu Alex'in nabzının kulaklarında atmasına neden oldu. Kendini zorlayarak doğruldu ve artık karnında herhangi bir acı hissetmediğini fark etti.

Alex doğrulunca irkilen Zain'in yüz hatlarında berrak bir gün gibi, apaçık bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Seni uyanık görmek çok güzel, küçük insan," dedi sessizce. "Uzun süre hareket etmeyince korktuk ve aynısı olduğunu..."

Zain duygulandı ve sesi çatlamaya başladığı için sustu. Alex çok ama çok ters bir şeyler olduğunu anladı.

"Zain, neredeyim?" diye sordu. Etrafına bakınca, bir çadırın içinde olduklarını gördü. Vücuduna baktı ve kıyafetinin değiştirilmiş olduğunu fark etti. Şu anda, abrassadan geçip giderken giydiği o kışlık kıyafetin bire bir aynısını giyiyordu. "Ne oldu? Buraya nasıl geldim?"

"Varrungarddaydın," diye cevap verdi Zain, başını eğip ellerine bakarak. "Güzelce seyahat ettiğinden emin olmak için sırayla seni kontrol ediyorduk. Derken ormandan bir kükreme sesi geldi. Aven..." Bu ismi tükürür gibi, büyük bir öfkeyle söyledi. "...uzaydaki bir Boşluk'tan çok eski dönemlere ait bir draekonu bu dünyaya çekmenin bir yolunu bulmuş. Aes Daega -çok iyi tanıdığımız ihtiyar bir kadın- bize senin draekonu tuzaktan kurtardığını ve ikinizin birbirinize bağlandığınızı, draekonun da seninle birlikte bu dünyadan ayrılıp gittiğini söyledi."

Zain, kızın tenindeki vaeliana ışıltısına, büyülenmiş gibi baktı. Kızın Meyarin algılarını hâlâ çok iyi kullanamadığını sanıyordu. Alex de artık bu algıları doğal bir şekilde kullanabildiğini açıklamadı. "Neye bakıyorsun, Zain?" diye sordu.

Zain ona hafifçe güldü ama bunu yaparken bile zorlanıyo gibiydi. "Ömrüm boyunca hiç kimsenin bir draekonla bağ kurduğunu görmedim. Hakkında sadece masallar dinlediğim bu fiziksel izi görmek bana biraz garip geldi."

Zain'in, geçmiş zamanda karşılaştıklarını hatırlamadığını bilen Alex, göğsüne bir bıçak saplanmış gibi hissetti ama oyunu bozmadı ve "Fiziksel iz mi?" diye sordu.

"Tenindeki altın ışıltı," dedi. Kız, çok şaşırmış gibi yaparak gözlerini kocaman açtı. "Merak etme, küçük insan. Bu ışıltıyı sadece bir Meyarin görebilir. Algılarını kontrol etmeyi öğrendiğinde sen de görebilirsin," dedi.

Alex, ışıltıyı görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak eline baktı. "Sözüne güveniyorum. Ama bu yeni bağımı bir kenara bırakacak olursak, başka neler oldu? Şu an her neredeysek... burada olmamızın bir sebebi var mı?"

Yüzü gerilen Zain, açıklamaya devam etti: "Draekonun hem bir arzu hem de bir yıkım olduğu ortaya çıktı."

Büyük bir endişeye kapılan Alex, adamı dinlemeye devam etti.

"Bir sebeple Aven bu eski canavarlardan birini yakalamak istemiş. Ama kapana kıstırdığı avına yaklaşırken, aklında başka bir plan daha varmış. Babasıyla ağabeyine suikast düzenlemek."

Alex'in kalbi durdu. "Ne?"

Zain'in yüzünden bir sürü duygu ifadesi gelip geçiyordu. Öfke, acı, korku, keder. Ona bakmak bile Alex'in gözlerini acıttı ve Zain yanıt vermeyince, aklına en kötü ihtimaller üşüştü.

"Zain, lütfen anlat," diye haykırdı.

Güçlükle yutkunan Zain, "Kral Astophe öldü," dedi.

Hayır. Astophe olmaz. Alex gözlerini kapadı. Kralın görüntüleri, gözlerinin önünden geçiyordu. Onunla tanıştığı ânı, varlığıyla huzur bulduğu anları, geçmişle şimdiki zaman arasında birlikte geçirdikleri vakitleri, yedikleri yemekleri, ettikleri kahvaltıları ve diğer şeyleri anımsadı. Kralın ona sabırla stix oynamayı öğrettiğini anımsayınca kalbine keskin bir acı saplandı. Alex ne zaman bir oyun kazansa, kral gururlu bir ebeveyn gibi davranırdı. Bu oyunu saatlerce ama saatlerce oynamışlardı... Fakat bir daha asla oynayamayacaklardı.

"Ne oldu?" diye sormayı bir şekilde başardı.

Zain'in çenesi o kadar kasılmıştı ki... kız, kırılacak diye korktu. "Kral, hain Niyx'in kılıcıyla öldürüldü."

Alex, etrafındaki her şeyin hızla döndüğünü hissetti. *"Ne?"*

"Garseth dostları, onu Taevarg'dan çıkarmanın bir yolunu bulmuş, o da doğruca saraya gitmiş. Sanırım, hepsinin şaşkınlığı ona bir avantaj sağladı. Duyduğuma göre, taht odasına dalmış. Bütün konsey oradaymış ama onu görünce hepsi o kadar şaşırmış ki, hiç kimse onu durduramamış. Niyx kralın üzerine çullanmış ve kılıcını doğrudan onun kalbine saplamış. Kral Astophe oracıkta ölmüş. O kargaşa arasında hain de kaçmayı başarmış."

Hayır. Bu doğru olamazdı. *Olamazdı.*

"NIYX!" diye bağırdı zihninden. *"Niyx, lanet olsun, cevap ver!"*

Ama Alex ne kadar bağırırsa bağırsın hiç cevap gelmedi.

Gözleri sulanan kız, Zain'e dönüp güçlükle, "Roka?" diye sordu.

Zain gözlerini yenilmiş gibi ağır ağır kapatınca, kızın boğazına bir yumruk oturdu.

"O hâlâ yaşıyor."

Çok rahatlayan Alex, öne doğru atıldı. "Ah, Zain. Ben de bir an için sandım ki..."

"Ama o da..."

Alex'in nefesi kesildi. "Ne... ne demek istiyorsun?"

Zain çaresizce ayağa kalktı. "Gel de sana göstereyim."

Bacakları uyuşuk vaziyette ayağa kalkan kız, Zain'in peşinden soğuk havaya çıktı. Öğleden sonra güneşi gözlerine vurunca, görüşünü netleştirmek için elini siper ettiği gözlerini hafifçe kırpıştırdı. Tam olarak nerede durduğunu anlayınca bedeni kilitlendi. Bura, şu an karlarla kaplı olduğundan son hâlinden çok farklı görünüyordu. Ama dağların tepeleri hâlâ aynıydı, zirveleri karla kaplıydı ama eteklerinde buzlu bir tundrayı andıran kurak bir çayır uzanıyordu. Bir zamanlar rengârenk olan çiçekler şu an cansız, gri birer bitkiye dönüşmüştü.

Alex gözlerini bu çirkin ve kurak manzaradan ayırıp ufuk çizgisine çevirdi. Önündeki manzara yüzünden hissettiği acıyı dışa vurmamak için yanağını ısırdı. Bir zamanların Draekora'sı, şimdi bir avuç yıkıntı adadan ibaretti. O güzelim ormanlar ve nehirler kurumuştu. Volkanlar bile artık alev saçmıyordu. Sanki draekonlar ortadan kaybolduklarında, Draekora'nın kalbini de yanlarında götürmüşlerdi.

"Nerede..." Boğazını temizledi ve kendisinden beklenen soruyu sormaya çalıştı. "Neredeyiz, Zain?"

"Meya şehrinin çok yukarısında yer alan ve uzun yıllar önce terk edilmiş olan Draekora'nın uçan adalarından birindeyiz," dedi Zain. Her myrox çadırlarla ve kulübelerle dolu derme çatma bir yerleşim yeri gibi görünen bir yerden geçerken, kendisini takip etmesi için Alex'e işaret etti. "Aven, Meya'nın liderliğini ele geçirdiği için kendimize güvenli bir yerleşke bulmamız gerekiyordu. Ya da 'mümkün olduğunca güvenli' diyelim."

"Aven, Meya'yı ele mi geçirdi?" dedi Alex, büyük bir şaşkınlıkla.

Zain başını salladı. "Astophe ölünce, Roka da etkisiz hâle gelince... Aven kolayca tahta geçti."

"Peki ya Niida?"

Zain yumruklarını sıktı, "Kraliçe, kralın ölümü ve büyük oğlunun durumuyla ilgili teselli edilemedi. Aven'ı kollarını açarak karşıladı ve vaktinde kaçmayı başaramayan herkesle birlikte teslim oldu. Bunlar..." Çadır kampına yayılmış olan Meyarinleri gösterdi. "...kaçmayı başarabilenler. Bir avuç zeltora, az sayıda konsey üyesi, meclis görevlisi ve vatandaşlar. İçimizden belki de sadece elli kişi kaçmayı başarabildi. Şeyden önce..."

"Neyden önce, Zain?"

"Aven'ın telekinetik insanları, türümüzü etkisiz hâle getirmeden ve Aven hepsini tek tek talep etmeden önce," diye cevap verdi Zain. Aven'ın yaptıkları yüzünden, gözleri çaresizlik ve kederle doldu. "Şu âna kadar burada, bizimle olamayan her Meyarin artık onun insafına kalmış durumda. Hepsi ona bağlandılar."

Az evvel dinlediklerinin ağırlığı, Alex'in neredeyse dizlerinin üzerine kapaklanmasına sebep olacaktı. Kollarıyla kendini sardı, şu an yüzleşmekte oldukları kâbus yüzünden bedeni zangır zangır titriyordu. Eğer Aven'ın ölümsüz varlıklar üzerinde sınırsız bir gücü varsa, dünyanın geri kalanının ne şansı olabilirdi? Aven'ın elinde bunca güç varken, Alex gelecekteki felaket olasılığının gerçekleşmesini nasıl durdurabilirdi?

"Roka'nın başına gelenlerden sonra bizim vaktinde kaçabilmemizin tek sebebi, onu güvenli bir yere götürmek zorunda olduğumuzu bildiğimiz için, saldırdıklarında çoktan harekete geçmiş olmamızdı. Roka sağ olduğu sürece, Aven kanını kullanıp valisyolunu çalıştıramayacağı için peşimizden gelemez. Talep ettiği Meyarinlerden birine kendisini buraya getirmesini emredebilir, çünkü onlar sonsuzluk yolunu kullanabilirler ama Aven elinde tuttuklarını kaybetme riskini göze alamaz. O yüzden Draekora şu an için en güvenli, en izole yer. Burada, bir sonraki hamlemizi sakince düşünüp planlayabiliriz."

Alex, adamın ses tonundan, bir sonraki hamlelerinin ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını anladı. Ne yapabileceklerini bilmiyorlardı.

"Niyx, lütfen... bana cevap vermelisin," diye zihninden seslendi. Ondan bir yanıt duymak için çaresizce bekledi ama hiçbir yanıt gelmedi.

Zain'ın anlattıkları yüzünden büyük bir şok yaşıyordu ve Zain'e göre bütün olanlar Alex baygınken gerçekleşmişti. Kız, kendisinkinden çok daha geniş bir çadıra doğru ilerleyen Zain'i sessizce takip etti. İçeride üç kişi vardı. Kyia'ya ve tuhaf bir şekilde orada bulunan Lady Mystique'e şöyle bir baktı. Ancak tüm dikkati hiç kıpırdamadan, cansız gibi yatan Roka'nın üzerinde toplandı.

Alex güçlükle adım attı ve titreye titreye Roka'nın yatağının başına gitti. Prense kederle baktı. Bu kıpırdamadan yatan Roka ile kendi tanıdığı Roka arasında bir bağ kuramıyordu. Oysa Roka son derece hayat dolu, son derece enerjik biriydi... ama şimdi... şimdi çok büyük bir terslik vardı.

Ne olduğunu sormaya cesaret edemedi ve Roka'nın inip kalkan göğsüne bakarken az da olsa rahatladı.

Eline değen bir el hissetti ve gözlerini güçlükle Roka'dan ayırıp, titreyen parmaklarıyla elini kavrayan Kyia'ya baktı. Kızın sadece parmakları değil, tüm bedeni titriyordu. Dişi Meyarin'in giysileri parçalanmış, normalde bir taç gibi topladığı saçları darmadağın olmuştu. Yanağındaki gözyaşlarının kurumuş izleri, sevdiğine bakarken çektiği acıyı çok net yansıtıyordu.

Alex daha sonra Zain'e ve Roka'nın yanında bekleyen Lady Mystique'e baktı. İkisi de tahttan düşmüş prensi sessizce izliyordu.

Alex kendini toparladı ve "Ona ne oldu?" diye fısıldadı.

Kyia'nın eli seğirdi. Bir cevabı yoktu.

"Draekon bir şekilde Boşluk'tan çekilince, Roka seni aramaya gitti." Zain bunu söylediği an Alex hemen Lady Mystique'e baktı. Kadın hafifçe başını sallayınca, Alex, Aven için abrassayı açan Tia Auran'ın o olduğu gerçeğini hiç kimsenin bilmediğini anladı. "Bu işin içinde kardeşinin olduğundan emindi, o yüzden Kyia ile ben de peşinden gittik. Ancak draekon seni çoktan güvenli bir yere götürmüştü fakat biz bunu bilmiyorduk."

Zain gözlerini kapatıp konuşmaya devam etti. "Ormanda Aven'ın bazı yetenekli insanlarına rastladık. Garsethin, valisyolu ile Meya'ya getirdiklerine. Yetenekleriyle bizi alt edemeyecek bu insanlarla karşılaşmamız aslında büyük bir şans oldu. Ancak bu süreçte birbirimizden ayrıldık. Kyia ile ben başka bir yere gittik, Roka başka bir yere gitti. Ve o..." daha fazla devam edemeyen Zain sustu.

Onun yerine Lady Mystique devam etti. "Roka, Aven'a ve bana rastladı. Gerçi ben o sırada Aven'ın zincirlerinden kurtulmaya çalışıyordum."

Ellerini uzatıp bileklerindeki mor zincir izlerini gösterdi. Oysa traesos maddesi Alex'e böyle bir şey yapmamıştı ama tabii Alex bir Tia Auran değildi. Bu maddenin başka varlıkları nasıl etkilediğini kim bilebilirdi?

"Yanımızda bir avuç asi ve bir de insan vardı," diye devam etti Lady Mystique. "Daha önce hiç görmediğim ve duymadığım bir yeteneğe sahip bir insan."

Alex duyduklarından çok şey anladı ve anladığı şeylerin hiçbiri iyi şeyler değildi.

"Aven draekonu kaybettiği için çok sinirliydi ama tahtı ele geçirmek gibi nihai bir amacı olduğu için, beklenmedik bir anda Roka ile karşılaşması onun için iyi bir fırsat oldu. Zaten kralı aradan çıkartmak için çoktan bir adamını görevlendirmişti..." Zain, Niyx'in ismini homurdanınca, ihtiyar kadın onu duymazdan gelerek konuşmaya devam etti: "...ancak ikisinden de aynı anda kurtulabileceğini hayal dahi etmemişti." Ses tonundan, kendine bile inanmakta zorlandığı anlaşılıyordu. "Adil bir dövüşte Roka her zaman ondan daha becerikliydi. Bu yüzden, dövüşmeye başladıktan kısa bir süre sonra Aven hile yaptı."

Alex'in gözleri önce Roka'ya sonra yine Lady Mystique'e kaydı. "Ne yaptı?"

"Yanındaki Grimm Helkin isimli insan... Roka'ya bir şey yaptı," dedi, gözleri kederle dolan ihtiyar. "Roka tam Aven'ı

yenmek üzereyken; Aven, Grimm'e Roka'yı etkisiz hâle getirmesini emretti. Bunu engellemek için zincirlerimden tam vaktinde kurtulmuş olamasam da Roka'nın Aven'ın kılıcıyla öldürülmesini engelleyebildim."

Kyia'nın eli yenide seğirince, Alex arkadaşının elini daha sıkı kavradı ve ona mümkün olduğunca güç verdi.

"Aven'ın doğrudan şehre saldıracağından emin olduğum için Roka'yı Kyia ile Zain'e getirip mümkün olduğunca çok kişiyi şehirden çıkarmalarını söyledim. Karşılığında, seni bulup Draekora'ya getireceğime söz verdim."

Kadının gözlerindeki anlamlı bakış, Alex'in her şeyi anlamasını sağladı. Varrungardda giydiği kıyafetleri tekrar üzerinde görmesinin nedeni, kaçak bir mahkûmun -*bir katilin*- hücresinde bir battaniyeye sarılmış olarak bulunmasıyla ilgili hiç kimsenin soru sormamasının nedeni, Lady Mystique'ti.

Tia Auran'ın onu korumak için ne kadar ileri gittiğini fark eden Alex, kendini büyük bir yükün altındaymış gibi hissetti. Gerçi ihtiyarın gerçek amacını bilmediğinden, kendisini korumak için böyle davrandığını düşünüyordu. Yapabildiği tek şey, kadına teşekkür eder gibi gülümsemek oldu. Kadın da ona kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ancak hepimiz buraya geldikten sonra Roka'yı doğru dürüst muayene etme şansım oldu," diye devam etti kadın, sessizce ve dikkatle. "Anladığım kadarıyla... hiç de iyi değil."

"Ama yaşıyor, değil mi?" diye sordu Alex. "Nefes aldığını görebiliyorum. Demek ki yaşıyor."

"Evet, çocuk yaşıyor."

"Peki, nesi var? Baygın mı?" Alex çevresindeki kederli yüzlere baktı. "Anlamıyorum... o bir Meyarin. Eğer ölmediyse, bu hastalık her ne ise düzeltilebilir. Neden biraz laendra suyu içirip... uyanması için ona destek olmuyorsunuz?"

Lady Mystique pişmanlıkla başını iki yana salladı. "Roka yaralı değil, Alexandra. İyileştirilecek yaraları yok."

Alex kadının söylemediklerine odaklandı. Eğer Roka'nın bir şeyi yoksa, o hâlde bir kan bağı ritüeli bile onu uyandıramazdı.

"O hâlde *nesi* var?" diye üsteledi.

"Komada, Alex," diye cevap verdi Zain, sessizce. "Yetenekli insan Grimm Helkin onun zihnini kapatıp derin bir uykuya sokacak bir şey yaptı."

Kyia, kızın elini çok fazla sıkmaya başladı ama Alex umursamadı. Dostuna can yoldaşlığı etmek için, elini çekmeye kalkmadı.

"Ona nasıl yardım edeceğiz?" diye fısıldadı. "Onu nasıl uyandıracağız?"

"Aven'ı öldüreceğiz," dedi Zain. "Böylece talep ettiği herkes serbest kalacak ve yeteneklerinin etkileri de ortadan kalkacak."

"Hayır! Bunu yapamazsınız!" diye haykırdı Alex. Zain gözlerini kısıp ona baktı. Kız, hemen açıklama yaptı: "Eğer Aven'ı öldürürseniz, talep ettiği kişiler serbest kalmaz... onları da öldürmüş olursunuz!"

Kyia, "Ne?" diye fısıldadı.

Alex kıza döndü. "Aralarındaki bağ... eğer Aven'a herhangi bir şekilde zarar verecek olursanız, bağ kurduğu herkes aynı zararı yaşar. Şu an türünüzün büyük bir kısmı talep altında olduğundan, bir hamleyle hepsini yok edersiniz. Buna bir de yetenekli insanları ekleyin, etkiledikleri kişilere neler olur bilemiyorum. Sonuç iki türlü de olabilir. Roka ya uyanır ya da sonsuza dek böyle kalır."

Kyia'nın zaten solmuş olan yüzü, bunu duyunca daha da soldu. Alex kızın yere yığılmasından korktu. Zain de kaskatı kesildi. Lady Mystique, Alex'in gözlerine bakamıyordu bile.

"Eğer Aven'ı öldüremeyeceksek, tüm umuduzu kaybettik demektir," diye fısıldadı Kyia.

"Umut asla kaybolmaz," dedi Alex. Bu öz güvenin nereden geldiğini bilmiyordu ama *birinin* onlara umutlarını geri vermesi lazımdı. "Onu yendiğimizde herkesi bağından kurtarmanın bir yolunu bulmamız lazım."

Alex, böyle söyleyince kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti. Özellikle de Aven, etkisi altına aldıklarını kendi isteğiyle serbest bırakmadıkça, hepsinin tek çaresi, Niyx'in şu kader boşluklarından birini bulmak için delice çaba sarf etmekti.

Etrafındakilerin yüzlerindeki hayal kırıklığını görüp, "Bakın," dedi. "Bu henüz gelişme aşamasında olan bir durum. Şu an için yapmamız gereken tek şey hepsini nasıl kurtaracağımızı bulana kadar Aven'ın sağ kalmasına odaklanmak. Başından beri tahmin ettiğimiz gibi Aven yakında ölümlülerin peşinde düşecek." Aklına, yanan şehirler, korkuyla kaçan her türden varlığın dehşetli görüntüleri doluştu yine. Ürpererek bunları bir kenara itip devam etti: "O yüzden onları gelecek olan felakete hazırlamak zorundayız."

Aklına sert bir plan geldi ve tekrar Roka'ya baktı. "Medora'daki insanların aktif bir ordusu var. Meya'nın gücüne fazla karşı koyamayacaklarını biliyorum." Bunu da gördükleri yüzünden biliyordu. "Bu gezegende başka türler de yaşıyor, öyle değil mi? Gölge Yürüyenler, Şekil Değiştirenler, Jarnoklar... Kendi safımıza çekebileceğimiz daha bir sürü varlık."

Zain başını iki yana salladı. "Aven onlar için bir tehdit değil. Hiçbiri bizimle iş birliği yapmaz."

"Ama onlar için de bir tehdit," dedi, gördüğü sanrı nedeniyle bunun doğru olduğunu bilen Alex. "En çok insanlardan tiksiniyor ama nefreti o kadar kuvvetli ki ölümlülerden almak istediği intikam diğer tüm varlıklara da sıçrıyor."

Ve bunların hepsi benim yüzümden, diye fısıldadı Alex'in zihni. Ama şu an bunlarla uğraşamazdı. Belki de hiçbir zaman uğraşamayacaktı, o yüzden düşüncelerini bir kenara itti.

"Ne yapmamızı öneriyorsun, Alex?" diye sordu kollarını göğsünde birleştiren Zain. "Ona karşı kendimizi savunmak için, etkisi altındakileri serbest bırakmanın bir yolunu bulana dek ölümlülerden bir ordu kurmamızı mı?"

Alex onun bu alaycı tavrını görmezden gelip, "Tam olarak bunu yapacağız," dedi. Sonra Meyarin sarayından çok uzaktaki çadırlara baktı. "Ya da ben tam olarak bunu yapacağım. Roka'nın burada Aven'dan uzakta ve güvende kalmasını sağlayın. Zira her ne kadar buraya valisyolu ile gelmek için birini kullanmak zorunda olduğunu düşünseniz de, hiçbir riski göze alamayız."

Zain ile Kyia ona sanki deliymiş gibi baktılar. Buna karşılık Lady Mystique memnun olmuş gibi gülümsedi.

"Artık bir planımız olduğuna göre," dedi ihtiyar kadın, "sanırım Alexandra'nın akademiye geri dönme vakti geldi." Gözlerini Alex'ten ayırmadan, "Eğer zamanlamam doğruysa, sınıf arkadaşların birazdan tatilden dönüp, yarın başlayacak olan derslerinize hazırlanacaklar," diye cümlesini bitirdi.

Duyduklarına inanamayan Alex, "Şaka yapıyorsun, değil mi? Akarnae'ye dönemem... Şimdi olmaz!" diye bağırdı.

Kadın, gözlerini kızın üzerinden ayırmadan, "Şu an bunun önemini tartışacak değilim, Alexandra," dedi. "Senin için akademiden daha güvenli bir yer yok. Kütüphane'ye en yakın yer orası. Meya'da yaşayan diğer varlıkları kapılardan geçerek ziyaret edebileceğinden söz etmiyorum bile. Bu sırada derslerine çalışmaya da devam etmiş olursun," dedi.

Son sözleri üzerine, Zain ile Kyia gülmemek için kendilerini zor tuttular. İkisinin az da olsa rahatladığını görüp sevinen Alex, bir yandan da ihtiyar kadının bunca olan bitenden sonra ondan hâlâ okuluna geri dönmesini istediğine inanamıyordu. Evet, Akarne'nin sağladığı rahat imkânları Alex de çok özlemişti ve dostlarıyla ailesini tekrar görmeyi iple çekiyordu ama onları bekleyen bunca şey varken...

"Sakın korkma, çocuk. Çünkü her şey olması gerektiği gibi olacak."

Alex, bu sözlerin aynısını ona birkaç hafta önce -aslında bin yıl önce- halkının melodik lisanında tekrarlamış olan kadına baktı.

Lady Mystique kıza bilgiç bir edayla göz kırptı ve sonra Kyia ile Zain'i başıyla selamlayıp, Roka'nın yanağına hafifçe dokundu. Ardından ani bir kıvılcım belirdi ve kadın ışığın içinde bir anda gözden kayboldu.

Alex, görmeye alışık olduğu bu ciddi anlamda tuhaf sahneyi gözünü bile kırpmadan izledi.

Derin bir iç çeken Zain, kıza baktı. "Aes Deaga'nın isteklerini yerine getirmeyecek bir Meyarin'in benden çok daha güçlü olması gerekir," dedi. Roka'nın yanından uzaklaşıp, Alex'e peşinden gelmesini işaret etti. "Gel, küçük insan. Hadi, söyleneni yapıp seni Akarnae'ye geri götürelim."

Alex eğilip Roka'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Kulağına fısıldayıp, onu uyandırmanın bir yolunu bulacağına dair söz verdi. Sonra dönüp Kyia'ya sıkı sıkı sarıldı. Meyarin, kollarında hafifçe titriyordu. Alex ona da aynı şeyi fısıldadı. Kyia cevaben Alex'e daha da sıkı sarıldı. Alex yanağındaki tek damla gözyaşını silip Zain'in peşinden dışarı çıktı ve Draekora'yı ardında bırakmak için valisyoluna bindi.

Ama Zain'in onu Akarnae'ye götürmesine izin vermedi. Okula gitmeyi planlamadığından değil, çünkü Lady Mystique'in söylediklerini yapmak zorunda olduğunu, Yüce Aes Daega'yı tanıdığı için, çok iyi biliyordu. Ama Roka'nın güvenliği için, Zain'in kendisiyle birlikte gelmesini doğru bulmadı. Valisyolu inanılmaz hızlıydı ama tüm kaçak Meyarinlerin, Draekora'da olduğu düşünülünce... Aven'ın, Zain'in yokluğunu fırsat bilmesini istemedi.

Zain itiraz da etse, Alex kendisini Raelia'da bırakması için onu ikna etti. Oradan da bir kapı açıp saniyeler içinde okula gidebilirdi.

Karla kaplı açıklığa vardıklarında, Alex hiç vakit kaybetmeden kapıyı çağırdı ve kapı anında karşısında belirdi.

"Yapman gereken ilk iş, doğrudan Draekora'ya gelebilmenin bir yolu var mı diye öğrenmek olsun," dedi Zain. Varrungard esnasında kızdan aldığı eşyaları geri vermek için pelerinine uzandı.

ComTBA'sını, gölge yüzüğünü ve myrox kolyesini. Bu sırada, herhangi bir tehdit var mı diye dikkatle etrafı kolluyordu.

"Hemen işe koyulacağım," dedi, eşyalarını ceplerine dolduran Alex. Zain'in, yaşanan onca karmaşaya rağmen eşyalarına sahip çıkmış olmasından çok etkilendi. "Kütüphane'nin bana bir kapı göstereceğinden eminim."

Zain gitmek için uzaklaştığında, kız uzanıp onun kolunu tuttu. "Sana çabucak bir şey sorabilir miyim?" Zain başını salladı. "Sen zeltoraya nasıl girdin? Bu Meya halkını korumak için daima yapmak istediğin bir şey miydi? Yoksa..." Ne kadarını bildiğini ifşa etmemek için sustu ama Zain'i geçmişte bir suçlu olarak bıraktığı için meraktan ölüyordu. Gerçi onu son gördüğünde Zain garsethe karşı mücadele ediyordu.

"Hayır, küçük insan. Aslına bakarsan tam tersi oldu. Halkımıza yardım etmekle ilgilendiğim pek söylenemez doğrusu," diye cevap verdi Zain.

"Ne değişti?"

"Roka bana çok ısrar etti." Alex, bunu duyunca gülmemek için öksürmüş gibi yaptı, çünkü Roka'nın *Aeylia*'ya verdiği söz yüzünden Zain'e bu kadar ısrar ettiğini biliyordu. "Ancak bir nedeni de, kendi amacımdan daha büyük bir amaç için savaşmak istediğim bir anın gelmiş olmasıydı. Kendime hizmet etmek yerine başkalarına hizmet etmenin daha anlamlı olduğunu düşündüğüm bir an."

Alex yumuşacık gözlerle Zain'e bakıp, "Bu çok onurlu bir davranış, Zain. Ben kendi adıma, bu kararı vermiş olmana çok sevindim. Eminim, Roka da sevinmiştir," dedi. Merakını gidermiş olan Alex elini Zain'in göğsüne koydu. "Prensleri sevindirmekten söz etmişken, artık onun yanına dönsen iyi olur. Ama merak etme... Yakında yine görüşeceğiz. Sana, Ölümlü Operasyon Ordusu hakkında güncel bilgiler aktaracağım."

Zain ona çok imalı bir bakış atıp, "Yalnız biz öyle söylemiyoruz," dedi.

"Hoşça kal, Zain," dedi gülümsemesini gizleyen Alex, adamı iterek. "Git de prensimizi güvende tut."

Zain gözlerini devirerek kıza son bir kez baktı ve valisyoluna binip uzaklaştı. Alex de kapıdan geçmek için adımını attı ama arkadan birinin seslendiğini duyunca durdu. Hızla arkasını döndü, gördüğü şeyin karşısında neredeyse yere kapaklanacaktı.

Bu, Niyx'ti ve tek başına değildi.

Çünkü kollarında baygın hâlde yatan Jordan vardı.

Otuz Sekiz

"Niyx," diye haykırdı, başka ne diyeceğini bilemeyen Alex.

"Fazla vaktim yok, Aeylia," dedi Niyx, kıza doğru yaklaşarak. "Aven yokluğumu fark etmeden, hemen saraya dönmem lazım."

Sözleri, Alex'i kendine getirdi. Kız, hafifçe geriledi. Niyx bunun üzerine durdu ve başını yana eğdi. Derin bir iç çekip Jordan'ı, karla kaplı zemine dikkatle bıraktı.

"Aeylia..."

"Onu öldürdün. Kralı öldürdüğünü söylüyorlar," diye bağırdı Alex.

Derin bir sessizlik oldu. "Hayır," dedi Niyx, acı dolu bir sesle. "Öldürmedim ama onların öldürdüğümü sanmaları gerekiyor... *Aven*'ın öyle sanması gerekiyor."

Alex anlamadı. "Ama... sen..."

"Sadece izle, kedicik."

Alex'in zihninde bir görüntü belirdi ve Niyx'in hafızası kızın zihnine yansıdı. Taevarg'dan çıkmış, valisyolu ile saraya gidiyordu. Taht odasına daldı ve tüm konsey üyeleri onu görünce şaşkınlıktan donakaldılar. Niyx, odanın başında duran kralın üzerine çullandı.

Daha sonra olanları ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Niyx, Astophe'ye saldırdı. Kral şaşkınlık içinde ağzını açıp haykırdı. Sonra yere düştü, Niyx de onunla birlikte eğilip konsey üyelerinin -ve Alex'in- Astophe'nin göğsünden akan kanları görmelerine yetecek kadar geri çekildi.

Saldırı çok hızlı bir şekilde meydana geldiği için hiç kimse Alex'in gördüğü şeyi görmemişti: Niyx'in elinde silah yoktu ya da kralın ölümcül yarasına sebep olabilecek başka bir şey.

Lasa Riza, kan donduran bir çığlık attı ve herkes başını çevirip ona bakmak zorunda kaldı ama artık çok geçti, çünkü Niyx bu esnada ortadan kayboldu.

Zihnindeki görüntüler kaybolmaya başlarken, Alex bir şeyler döndüğünü anlamaya başladı. Niyx'in silahsız olduğunu ve Astophe'nin biraz erken bağırdığını fark etmemişti. Fakat valisyolu taht odasına giremezdi... buna rağmen Niyx bir anda ortadan kaybolmuştu.

Gözlerini, karların üzerinde baygın hâlde yatan en yakın dostuna çevirdi... Bir anda görünmez olup ortadan kaybolabilme yeteneğine sahip olan en yakın dostuna.

"Sen değildin... Jordan'dı," diye fısıldadı Niyx'e. "Sen Astophe'yi kurtarmaya çalışıyordun, öyle değil mi? Aldığın mesaj bu saldırıyla ilgiliydi... Mesaj, Jordan'ın kralı öldürmek için işe koyulduğunu söylüyordu."

"Bunu bizden başka hiç kimse bilmemeli," dedi Niyx, büyük bir ciddiyetle. "Görevini tamamladığını Aven'a bildirmesine fırsat tanımadan Jordan'ı bayılttım. Aven'a da suikast görevi esnasında Jordan'ın başından yaralandığını söyledim."

"Ama bu..."

"Aven'a, kralı öldüren kişinin ben olduğumu söyledim," dedi, kızın ne düşündüğünü anlayan Niyx. "Ayrıca altı konsey üyesi -ki üçü hâlâ şehirde- benim yaptığımı gördü."

"*Neden,* Niyx?" diye haykırdı Alex. "Zaten başkalarının işlediği suçlar yüzünden yeterince suçlanmadın mı? Herkes senden nefret ediyor! Neden durumunu daha da kötüleştiriyorsun?"

"Çünkü senin içeriden birine ihtiyacın var, Aeylia," diye hiç tereddüt etmeden cevap verdi Niyx. "Aven'ın çok güvendiği birine. Aven'ın, ona olan sadakati yüzünden bin yıldır hapishanede çürüdüğünü sandığı birine. Talep edilip emredilmesine gerek duymadan, onun için kralı gönüllü bir şekilde öldürdüğünü sandığı birine."

Bunun üzerine, Alex şehirdeki hemen hemen herkesin talep edildiğini hatırladı ve irkilerek Niyx'e, "Seni de bağladı mı?" diye sordu.

Niyx yüzünü buruşturdu. "Bana bir iyilik yap ve bir daha asla böyle bir şey söyleme."

Alex bir şey söylemedi ve Niyx'in cevabını bekledi.

Kızın yüzündeki korkuyu gören Niyx, ona yaklaştı. Alex bu defa geri çekilmedi, hatta Niyx elini uzatıp avucundaki ikinci yara izini gösterirken bile. İlk yara, Alex onu serbest bırakmaya çalışırken olmuştu. İkincisi yeniydi. Ama Alex bir şey yapmaya fırsat bulamadan -onu bayıltıp Jordan'ı da alarak uzaklara kaçmak gibi- Niyx konuştu.

"Bu kadar korkma, kedicik." Hafifçe gülümsedi. "Senin etkin altında olmamama rağmen, *irade gücün* o kadar kuvvetliymiş ki aramızdaki talep bağı beni hâlâ çok etkiliyor. Senin iraden onunkinden çok daha güçlü olduğu için Aven etkisiz kalıyor."

İmalı gözlerle Jordan'a baktı. Alex onun ne demek istediğini anlayınca irkildi. Aklına gelen planın gerçekleşebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Bunu *yapabilir* miydi? Bu mümkün müydü?

"Aven, beni talep ettiğini sanıyor," diye devam etti Niyx, kızı düşüncelerinden sıyırıp dikkatini ona geri vermesini sağlayarak. "Eğer bana atla derse kesinlikle atlarım. Tek sorun, beni talep ettiği hâlde onunla zihinsel iletişim kuramıyor olmamız ama zaten sözlü emirlerini o kadar iyi uyguluyorum ki, sözel olmayanları duymadığım için aklımda bir bozukluk olduğunu sanıyor."

Alex, adamın yüzünde beliren gölgeli ifadeden, uymak zorunda kaldığı emirleri duymaktan hoşlanmayacağını anladı. Niyx'in de ona anlatmaktan hoşlanmayacağını.

Onu rahatlatmak için elini göğsüne koydu ve "Niyx..." diye fısıldadı.

Niyx, bu durumdan rahatsız olmuyormuş gibi omuz silkti ama Alex, onun rahatsız olduğunu görebiliyordu. "En yüce iyilik için, öyle değil mi, kedicik? Sana, Aven'ın kıçını tekmelemen için yardım etmem, kazanacağımız zaferi çok daha tatlı hâle getiriyor." Alex'in bir şey söylemediğini görünce sesini alçalttı. "Bu karara varabilmek için binlerce yılım oldu, Aeylia. Ben ne yaptığımı biliyorum. Tıpkı eski en iyi dostum olan yeni kralın emrine amade kalarak, hayatın bir süre pek de eğlenceli olmayacağını bildiğim gibi. Ama sana bir haberim var, tatlım; hayat zaten benim için uzun süredir pek de eğlenceli değildi. Bunun biraz daha sürmesi, hiçbir şey kaybettirmez."

Alex, onun içinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu, kesinlikle *nefret* ediyordu. Bu hisleri, yüzünden okunuyor olmalıydı ki Niyx yavaşça, "Bir keresinde senden asil bir şey yapmama izin vermeni istemiştim...şimdi aynı şeyi yine istiyorum," dedi. Hafifçe gülümseyerek, "Gerçi ne söylersen söyle senin gibi bir eziğin lafını dinleyecek değilim," diye sözlerini bitirdi.

Bunu, onu neşelendirmek için söylediğini çok iyi bilen Alex, bir kahkaha patlattı.

"Saraya dönmem lazım," dedi Niyx. Jordan'ı gösterdi. "Herhalde onu buraya neden getirdiğimi biliyorsundur?"

Çekinerek başını sallayan Alex, Jordan'ı gerçekten özgür bırakabilmesinin mümkün olabileceğine hâlâ inanamıyordu. "Sanırım evet... ama..."

"Ama falan yok, kedicik. Bu işi halledersin. İnan bana, sen sandığından çok daha güçlüsün."

Roka'nın da kısa bir süre önce ona aynı şeyleri söylediğini hatırlayan Alex'in gözleri doldu: "*...sandığından çok daha güçlü ve hayal edebileceğinden çok daha yetenekli olduğunu sakın unutma.*"

Alex başını kaldırdı ve Niyx'in yumuşacık bakan gözleriyle karşılaştı. Adam onu kendine doğru çekip kollarıyla sıkıca sardıktan sonra aynı nezaketle bırakıp geri çekildi.

"Dostunu kurtar," dedi. "Onu serbest bırakmadan önce, kralla yaşadıklarını unutmasını emret. Bunu ikimizden başka hiç kimse bilmemeli, anladın mı?"

Alex, Jordan'a -ki bunu yapabilirdi- ya da herhangi birine bir şey emretme fikrinden tiksinse bile, önemli olmasaydı Niyx'in bunu ondan istemeyeceğini bildiği için, başını öne doğru salladı.

"Fırsat bulduğumda seninle temasa geçerim," diye söz verdi Niyx. "Ama çok sık yapamazsam da merak etme. Düşüncelerime dikkat etmem lazım. Zira her ne kadar senin irade gücün beni Aven'ın talebinden korusa da, sarayda dolaşan zihin okuyuculardan ne kadar korunmam gerektiğini bilmiyorum. Tabii zihinsel oyunlarıyla karşılarındakini tuzağa düşüren yetenekli insanlardan da."

Niyx casus rolünü oynarken sağ kalmak istiyorsa, bunlar gerekliydi. Alex de bunu bildiği için başıyla onu onayladı.

"Bu sırada kendini -dolayısıyla da beni- öldürtmemeye dikkat edersen çok sevinirim."

Kız itiraz etmek için ağzını açtı. "Hey! Böyle şeyleri ben planlamıyorum... bir anda oluveriyorlar..."

"Bu da beni son konuya getiriyor," dedi, bir adım uzaklaşıp valisyolunu çağıran Niyx. "Eğer eğitimimizin bittiğini sanıyorsan yanılıyorsun, kedicik. Aven'ı yenmek için öğrenmen gereken şeylerin ancak üstünü biraz açtık. Ben gizlice kaçmanın bir yolunu bulur bulmaz, *gerçek* eğitimimiz başlayacak."

Sonra pis pis sırıttı ve yavaşça gözden kaybolup gitti.

Niyx'in ne tip bir eğitim planladığını düşünmemeye çalışan Alex, dönüp Jordan'a odaklandı. Şu an, buracıkta onu Aven'dan kurtarabileceğini düşününce midesi kasıldı... Tabii eğer irade gücü hakkında Niyx'in söyledikleri doğru çıkarsa. Bu, Alex'e imkânsızmış gibi geliyordu. Yine de... Medora'da geçirdiği zamandan öğrendiği bir şey varsa, o da aslında hiçbir şeyin imkânsız olmadığıydı.

Elinden geldiğince tüm cesaretini ve umudunu toplayıp, titreyen bacaklarıyla dostunun yanına gitti. Karların üzerine diz çöktü ve "Lütfen, *lütfen*... Bu, işe yarasın," diye fısıldadı.

Sessizce çağırdığı A'enara elinde belirince, titreyen avucuna bir kesik attı. Avucundaki gümüşi yaralara bir yenisini daha ekledi. Çekinerek, hem de çok çekinerek Jordan'ı sırtüstü çevirdi ve çocuğun da avucuna bir kesik atıp elini onunkiyle birleştirdi.

Üç derin nefesin ardından, kanlı yaralarını yavaşça birbirine bastırdı ve bütün cesaretini toplayıp zihninden Jordan'a seslendi.

"Trae Menada sae, Jordan!"

Tıpkı Niyx'te olduğu gibi, bir şey olması birkaç saniye sürdü. Ama Niyx'in *aksine* Jordan'la aralarında içsel bağ oluşunca, Alex'in bilinçaltı şiddetle Jordan'ınkine çarptı. Bu ritüeli tamamladığı zaman Niyx ölmek üzereydi ve zihni hyroa kanının zehri yüzünden çok güçsüz düşmüştü. Öte yandan, Jordan son derece sağlıklıydı. Alex, onu ölümcül bir yaradan ya da hastalıktan kurtarmak için bağ kurmuyordu. Onu kendisi için talep ediyordu. Bunu yapmaya karşı hissettiği direnç bir bıçak gibi beynine saplandı, kulaklarına cam parçaları dolmuş gibi acıyla haykırdı.

Derken acı aniden durdu, çığlık sustu ve Alex'in zihni... bir gül bahçesine yuvarlandı.

Etrafına bakınca, buranın Jordan'ın çocukluğunu geçirdiği yer olan Shondelle Şatosu olduğunu anladı. Aven'ın Jordan'ı talep ettiği yer.

"Burada olmaman gerek."

Bu düşmanca sesi duyan Alex arkasını döndü ve güllerin arasında dikilmekte olan Aven'ın avatarıyla karşılaştı. Ancak dikkatini Aven'ın yanındaki şey çekti, çünkü kalın bir kafesin içinde sessizce çığlık atan ve elleri zincirlere vurulmuş olan Jordan vardı.

Alex, zihninin Aven tarafından ele geçirildiği ve attığı çığlıkları hiç kimsenin duymadığı o anı hatırladı. Tüyleri diken diken oldu. Jordan, ailesini ziyaret etmek için akademiden gideli aslında beş hafta geçmişti. Dostu, beş haftadır Aven'ın kontrolü

altındaydı. Oysa Alex onun kuklası olma acısına yalnızca birkaç dakika katlanabilmişti. Jordan'ın katlanmak zorunda kaldığı zihinsel acıları tahmin bile edemiyordu. Bunun daha fazla sürmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

"İşin bitti, Aven," dedi, adamın gözlerinin içine bakarak. "Artık burada hiç gücün yok."

Gözlerindeki öfke dolu bakışları görünce, Aven'ın aklından yine onu bıçakladığını geçirdiğini hissetti. Aven'ın genç hâlindeki bütün ışığı sönmüştü. Bu Aven onu hiç hatırlamıyordu ve geçmişte nasıl ayrıldıkları düşünülünce, bu iyi bir şeydi.

"Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum, Alexandra. Ama asıl gücü olmayan *sensin*. Jordan bana ait. Onu talep ettim. Ve hiç kimse -hele de *senin* gibi sıradan bir ölümlü- bunu değiştiremez."

"İşte, bu konuda yanılıyorsun."

Alex'in ses tonu net, kararlı ve çok bilgeydi. Aven'ın gözlerinde bir şüphe belirdi. Bu yüzden kılıcını çekip kıza saldırdı. Ama Alex bunun için hazırdı.

Görünüşe bakılırsa, Alex, Jordan'ın bilinçaltındayken bile A'enara'yı çağırabiliyordu. Silah tüm görkemiyle her zamankinden çok daha güçlü bir şekilde elinde belirdi.

Biraz afallayan Aven, çığlıklar atarak kıza doğru koşmaya devam etti. "Silahımı çalmış ve kendim için çağırdığım draekonla bağ kurmuş olabilirsin ama çocuğu almana izin vermiyorum! O *bana ait!*"

"Yanılıyorsun, Aven," dedi, öz güveni damarlarından akan Alex, sakin bir sesle. A'enara'yı yavaşça indirdi ve bir anda bunun bir kılıç değil, bir irade savaşı olduğunu anladı.

"Şartlar ne olursa olsun, senin irade gücün onunkini bastırır."

Niyx'in sözleri, zihninde yankılandı. Alex yerinden kıpırdamadı, hatta gözünü bile kırpmadı. Kılıcın etine değmesine ramak kalana kadar bekledi ve emrini verdi.

"Dur."

Silah aniden durdu ve Aven da hareketsiz bir şekilde öylece kalakaldı.

"Artık bir seçeneğin var, Aven," dedi alçak sesle, ancak gözleri alev alev yanıyordu. "Ya Jordan üzerindeki talebine devam edip burada bizimle kalırsın... ki irademin senin iradeni bastırdığını kendi gözlerinle görüyorsun... *ya da...*" Bilerek biraz bekledi ve ona işkence etmenin tadını çıkardı. "...talebinden vazgeçer, onu kendi isteğinle serbest bırakıp bana verirsin." Uzanıp, dalga geçer gibi Aven'ın yanağını okşadı. "Ne kadar istersen düşünebilirsin. Benim çok vaktim var."

Aven, geçmişteki tartışmalarında ne zaman geri adım atması gerektiğini bilirdi ve aynısı şimdi de geçerliydi. Alex tek bir emirle onun iradesini devre dışı bırakmış ve Jordan üzerindeki kontrolünü ele geçirmişti. Eğer Aven onlarla aynı yerde tıkılıp kalmak istemiyorsa -Alex'e itaat eder bir vaziyette- gerçekten de tek bir seçeneğe sahipti.

Aven, intikam alacağına söz veren bir ifadeyle, serbest bırakma sözcüklerini söyledi ve ortadan kayboldu. Jordan'ın içinde bulunduğu kafesle birlikte Shondelle Şatosu da puf diye uçup gitti.

Onunla olan işini bitirdiği için, Alex'in zihni artık yavaşça bedenine geri dönüyordu. Gözlerini açtığında, karların üzerinde iki büklüm bir vaziyette olan dostunun sanki haftalardır ciğerleri hava görmemiş gibi, nefes almaya çalıştığını gördü.

"A-A-Alex. N-n-nasıl..." demeye çalıştı Jordan.

"Şşş," diyerek onu susturan Alex, elini dostunun omzuna koydu, onu rahatlatmak için. "Nefesini düzelt sadece."

Farkında olmadan verdiği bu emirden dolayı aralarındaki görünmez ipin gerildiğini hissetti. İrkildi ve içinden *uppsss*, dedi. Çocuğun boğulmak üzere olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduğunu bildiği için de emrini tekrarladı.

Jordan cevap vermek istiyordu ama Alex onun bunu yapamayacağını biliyordu, o yüzden arkadaşının sırtını sıvazlamaya devam etti. "Bir keresinde Bear ile sen, *sihir diye bir şey yok* demiştiniz bana, hatırlıyor musun?" Durdu ve o günden bu yana tüm yaşadıklarını düşündü. "Oysa ikiniz de sihirle dolusunuz."

Jordan bir kahkaha attı ama başka bir şey söyleyemedi. Ama bu tepkisi, Alex'in, dostunun tüm kalbiyle ona katıldığını anlamasına yetti.

Jordan'ın soluk alıp vermesi düzelmeye başlar başlamaz, Alex onun doğrulmasına yardım etti ve ne yapacağını endişeyle beklemeye koyuldu. Ne de olsa teknik açıdan ondan iradesini çalmıştı. Tıpkı Aven'ın yaptığı gibi. Ama...

"Seni görmek ne kadar güzel bilemezsin," diye fısıldadı Jordan, boğuk bir sesle. Parlak mavi gözleri türlü duygularla doluydu. "Hem de hiç."

Tereddüt bile etmeden kızı kendine doğru çekip sıkı sıkı kucakladı.

Bunun gerçek olduğuna inanamayan Alex de sevinçle onu kucakladı. Birazdan uyanıp her şeyin bir rüya olacağını düşününce korktu ve Jordan'ı bırakmak istemiyormuş gibi, ona daha da sıkı sarıldı.

Sonunda ıslak gözler ve titrek gülümsemelerle ayrıldılar. Alex, her ne kadar böyle neşeyle bir arada kalmaya devam etmelerini istese de, sevinçlerinin sonsuza dek süremeyeceğini biliyordu.

"Jordan, sana bir şey söylemem lazım," dedi sessizce.

"Luka'yı zaten biliyorum, Alex," dedi çocuk, aynı sessizlikle.

Bunu duyan Alex şaşırdı, çünkü bir haftadır yaşadığı onca olayın içinde, Luka'yı ve onun ölümünün onaylanmış olmasının Jordan için ne ifade ettiğini unutmuştu.

"Aslında yaşamıyormuş, hepsi yalanmış. Bunları sana anlatırken Aven her ne kadar sözel olarak özgürce konuşmamı emretse de, zihnimde emrini değiştirdi ve beni, söylediğim kadarını söylemeye zorladı. Onun beni talep etmesine isteyerek izin verdiğimi duyacak olursan, çok daha fazla yıkılacağını biliyordu."

"Haklıydı," diye fısıldadı, o korkunç sahneyi zihninde bir kez daha canlandıran Alex. Bu travmatik olay yaşandığında da aynı yerdeydiler.

"Hiçbiri gerçek değildi, Alex. Ailemi ziyaret ettikten sonra akademiye döndüğüm andan şu âna kadar yaşanan hiçbir şey gerçek değildi."

Dostunun mahkûm olduğu bu çaresizliğe çok üzülse de, Alex son derece kararlı bir biçimde doğruldu. "Tekrar *kendin* olabilmen için seni serbest bırakacağım ama bunu yapmadan önce çok üzülerek sana bir emir daha vermek zorundayım, Jordan."

Çocuğun gözleri hemen gölgelendi. "Ne emri?"

Alex çekinerek, "Kral Astophe ile olanları hatırlıyor musun? Şey... gördün mü?" dedi.

Jordan ilk etapta onun neden söz ettiğini anlamıyormuş gibi şaşırdı ama sonra hatırladı ve donakaldı. Yüzü bembeyaz oldu, gözleri dehşetle büyüdü.

"Onu öldürdüm... Meya Kralı'nı öldürdüm!"

Çocuğun aklını kaçırmak üzere olduğunu gören Alex, uzanıp omzunu tuttu. "Sen değildin. Beni dinle... *o sen değildin!*"

Kızın söylediklerini reddeden Jordan, büyük bir pişmanlıkla başını iki yana salladı.

"Jordan, bunu yaptığını unutturmak zorundayım. Nedenini söyleyemem ama çok önemli. Dolayısıyla, seni serbest bırakmadan önce vereceğim emir bu. Ama şimdi sana bir şey sormak istiyorum."

Jordan'ın şok geçirdiğini görebiliyordu ama onu kendine getirmek zorundaydı. Derin bir nefes alıp, "Lütfen sakinleş," diye emretti.

Jordan anında sakinleşti. Sonra dönüp kıza öfkeyle baktı. Alex teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Ne sorman gerekiyor?" dedi Jordan.

Dudağını ısıran Alex, bunu ona borçlu olduğunu düşündü. "Sana bu... *olayı*... unutturduğumda, geri kalanlarını da unutturmamı ister misin? Aven'ın kontrolü altındayken yaşadığın her şeyi?"

Jordan'ın bağırarak tepki vermediğini ve düşündüğünü görünce, Alex'in içi rahatladı. Demek ki ona bunu teklif etmekle doğru bir şey yapmıştı. Jordan'ın ne karar vereceğini bilmiyordu... böyle bir seçenek sunulsa *kendisinin de* ne karar vereceğini bilmiyordu. Ama aldığı cevap onu hiç şaşırtmadı.

"Ne kadar unutmak istesem de," dedi Jordan, yumuşak bir sesle, "sanırım neyle savaştığımı bilmem için bir yanımın olanları hatırlaması lazım. Savaşacağız, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

Jordan başını salladı. "Bana böyle bir seçenek sunman çok anlamlı, Alex. Ama cevabım hayır. Sadece alman gereken anıyı al ve gerisini bırak."

Dostunun bu kararı karşısında gururla gülümseyen Alex, elini çabuk tutup bir an evvel bu işi bitirmek istedi. "Jordan, sana Kral Astophe'yi öldürdüğünü unutmanı emrediyorum. Eğer biri sana bunu soracak olursa, 'Aven'ın emrini yerine getiremeden başıma bir darbe alıp bayıldım,' diyeceksin."

Aralarındaki görünmez ip kasıldı ve Jordan bir süre boşluğa baktıktan sonra tekrar kendine geldi.

"Ne diyordun, Alex? Üzgünüm, seni duymadım."

İçinden gülümseyen Alex, ayağa kalkıp üzerindeki karları temizledi. "Birazdan seni talebimden serbest bırakırken, söyleyeceklerimi kabul etmen gerektiğinden söz ediyordum. Aksi takdirde aramızdaki bağ kopmaz." *Bunu* zor yollardan öğrenmişti ama Niyx'in "asil" kararına içten içe saygı duyuyordu. "Aven senin zihnini bırakınca üzerindeki talebi doğrudan bana geçti. Bu yüzden Aven senin zihnini bırakırken, senin bir şey yapman gerekmedi ama bu kez, eğer gerçekten özgür olmak istiyorsan, yapacaksın."

"Anladım. Serbest bırakılmayı kabul edeceğim," dedi Jordan. Sonra şaşkın bir hâlde, "Şey, bunu tam olarak nasıl yapacağım?" diye sordu.

Alex, şaşkın Jordan'ı tekrar karşısında görünce güldü, yaşadığı onca şeye rağmen espri yeteneğini kaybetmemiş olmasına çok sevindi. "Ben seni serbest bırakmak için gereken sözleri söyledikten sonra -bu arada hepsini zihninde duyacaksın- senin de Meyarin dilinde, 'Serbest bırakılmayı kabul ediyorum,' anlamına gelen, *'Trae morras rae Gaverran,'* demen gerekiyor."

Cümleyi birkaç kez tekrar ettirip doğru söyleyeceğinden emin olduktan sonra, "Hazır mısın?" diye sordu.

Jordan kaşlarını kaldırıp, "Artık başka birinin kontrolü altında olmamaya mı?" dedi. Başını salladı. "Kesinlikle."

Alex tekrar A'enara'yı çağırdı. Teninde dans eden alevlere Jordan'ın şaşkın şaşkın baktığını görmezden gelerek, önce kendi avucunu sonra arkadaşınınkini kesip ellerini birleştirdi. Zihinsel bağı da kurdu ve serbest bırakma cümlesini söyledi: *"Trae Gaverran sae!"*

Tıpkı Niyx'i serbest bırakırken olduğu gibi aralarındaki görünmez ipin gevşemeye başladığını hissetti ama onun aksine Jordan söylemesi gereken cümleyi söyledi ve ip tıpkı kırılan bir dal gibi, tamamen koptu. Alex artık aralarında hiçbir bağlantı hissedemiyordu.

"Jordan?" diye zihninden seslendi. *"Beni duyabiliyor musun?"* Hiç yanıt gelmeyince rahat bir nefes aldı.

"Gerçekten işe yaradı," diye bağırdı Jordan, sevinçle. "Başardın, Alex. Beni kurtardın. Tıpkı söz verdiğin gibi."

Ağlamamak için gözlerini kırpıştıran Alex, dostuna gülümsedi ve ikisi birden bir anda gülmeye başladılar. Rahatlamışlardı. Omuzlarındaki ağırlık kalkmıştı. Birbirlerine sarılıp hem güldüler hem ağladılar.

Sonunda kendilerini toparlayıp ayrıldılar ve Alex gözyaşlarını silip çocuğun koluna girerek kapıya yöneldi.

"Seni görünce çok mutlu olacak birkaç tanıdığım var," diyerek sırıttı. "Hadi, seni Akarnae'ye geri götürelim."

Alex bu anın geleceğine hiç inanmayan Jordan'ın yüzündeki şaşkın ve umut dolu ifadeyi görünce çok mutlu oldu.

Arkadaşını dürtüp imalı bir şekilde, "Hadi, Jordan. Evimize gidelim," dedi.

Kapıdan geçerlerken, Alex onları neyin beklediğini bilmiyordu. Gelecek, korkunç bir şeydi. İradesi ne kadar güçlü olursa olsun, kontrol edemeyeceği bir şey. Ama bir seçeneği vardı. Henüz yaşanmamış şeyler için korkmama seçeneği. Zira korku, onu yapması gereken şeyleri yapmaktan alıkoyardı.

Toplaması gereken bir ordu,

Ustalaşması gereken bir yetenek,

Uyandırması gereken bir prens,

Ama hepsinden önemlisi, yenmesi gereken bir Meyarin vardı...

...ve kurtarması gereken bir dünya.

Teşekkür

Daha üç kitap olmasına rağmen, konu insanlara teşekkür etmek olduğunda kendimi kırık bir plak gibi hissediyorum. Ancak bu kitap, beni destekleyen bazı gerçek şampiyonların yardımı olmadan asla bu hâle gelemezdi.

Her zaman olduğu gibi Tanrı'ya sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Aileme, yazarlık nevrozum boyunca yanımda kalmaya devam eden ve günlerce -hatta haftalarca- deliğimden çıkmadan yazmam gerektiğini anlayan dostlarıma teşekkür ederim. Hava almak için yüzeye her çıktığımda sizi gördüğüme değiyor, özellikle de elinizde çikolatayla geldiğinizde.

Pantera Yayıncılıktaki herkese, sadece "yayıncılarım" değil, benim yayıncı *ailem* olduğunuz için teşekkür ederim. Muhteşemliğiniz karşısında nutkum tutuluyor. Gerçekten suyunuzda bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Ali'ye, bir tur mini golfü "profesyonel gelişim" olarak değerlendirdiği ve harika televizyon şovu önerileri için (Kendi kendine iddia ettiğin kötü zevkin, gerçekte hiçbir temeli yok!) ve ayrıca bizi unutulmaz bir yolculuğua çıkaran tüm o büyülü tanıtımlar için Susan'a özel teşekkürlerimi sunarım.

Yazı işleri ekibime, özellikle James Read ve Desanka Vukelich'e teşekkür ederim. Bu kitap en başından beri benim için çok değerliydi ve kitabımın parlamasına bu kadar yardım ettiğiniz için size çok minnettarım. XOU Creative'deki yetenekli tasarımcılara da teşekkürler, onlara tek söyleyebileceğim şey: *Aman Tanrım, bu kapağa bayıldıuuuuuuum!!!*

Yayıncılık dünyasındaki büyük büyük maceralarım boyunca tüm paha biçilmez tavsiyeleri, teşvikleri ve destekleri için inanılmaz menejerim Victoria Wells Arms'a ve muhteşem asistanı Brigette Torrise'a teşekkür ederim. Küçük "yaratım" ekibime, yani eleştirmenlerime; Emily Davison, Dana Summer, Frannie Panglossa ve Jenna Harper... Değerli geri bildirimleriniz ve komik fantezileriniz için çok teşekkürler. (Ve şeyyyy... göz yaşları için özür dilerim kızlar.) Tüm harika bookstagramcılara, booktuberlara, bookblog yazarları, her şeyi kitaplaştıran ve bu seriye olan aşklarını tüm sosyal medyada tutkuyla yayımlayanlar; sizler EN İYİSİSİNİZ. Benim adıma çok fazla sayıdasınız ama hepinize bayılıyorum ve desteğiniz için ÇOK ÇOK müteşekkirim! "The Chosen One" yarışmasını kazanan ve Draekora'nın kapağını hayal bile edemeyeceğim kadar bulaşıcı bir heyecanla ortaya çıkaran @bookskay'den Kaysia'ya özel olarak atıfta bulunun! Son olarak, bu seriyi okuyan herkese sonsuza dek minnettarım. Alex'e ve arkadaşlarına ne kadar sevgi beslediğiniz ve bu sevgiyi dünyayla ve benimle paylaşmaya ne kadar istekli olduğunuzu görmek beni gerçekten çok mutlu etti! Her kitaptan ne kadar zevk aldığınızı söylemek için benimle her iletişime geçtiğinizde cidden duygusal bir karmaşa yaşıyorum, bu yüzden TEŞEKKÜR EDERİM!!! Hepiniz kesinlikle harikasınız ve bundan sonrasını deneyimlemeniz için sabırsızlanıyorum!!! O zamana kadar, Xira'nın dediği gibi, hepinize "daima ve sonsuza dek" kocaman sarılıyorum.

Lynette Noni, Avustralya'da bir çiftlikte büyümüş; sonrasında güzelim Sunshine Coast'a taşınarak, çamurlu botlarını kumla kaplı parmak arası terliklerle değiştirmiştir. Her zaman iyi bir okur olmuş ve çocukluğunun büyük bir kısmı, uzak yerlere ve sihirli dünyalara yaptığı yolculukların hayallerini kurarak geçmiştir. Hogwarts'tan mektubu gelmediği için yıkılmış, ama bulabildiği her gardırobun içine bakarak kendini toparlamıştır ve

bir gün Narnia'ya gitmenin bir yolunu bulmaya hâlâ kararlıdır. Bunun olmasını beklerken, kendi fantezi dünyasını yaratıp yol boyunca tanıştığı karakterlerle vakit geçirmekten hoşlanmaktadır.

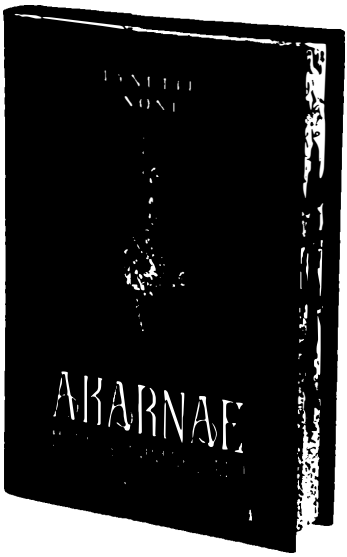
Draekora, beş kitaptan oluşan *Medora Günlükleri* serisinin üçüncü kitabıdır.

Lynette, okurlarıyla sohbet etmeye bayılır... Onunla internet üzerinden temasa geçin:

www.LynetteNoni.com

Facebook.com/Lynette.Noni

Twitter.com/LynetteNoni

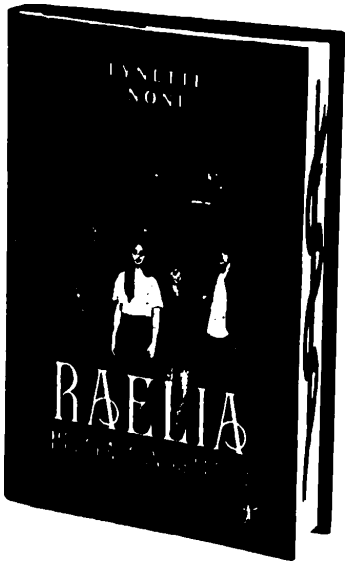
AKARNAE

LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir

REALIA

LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir

artemismilenyum